COLECȚIA

Iubiri de poveste

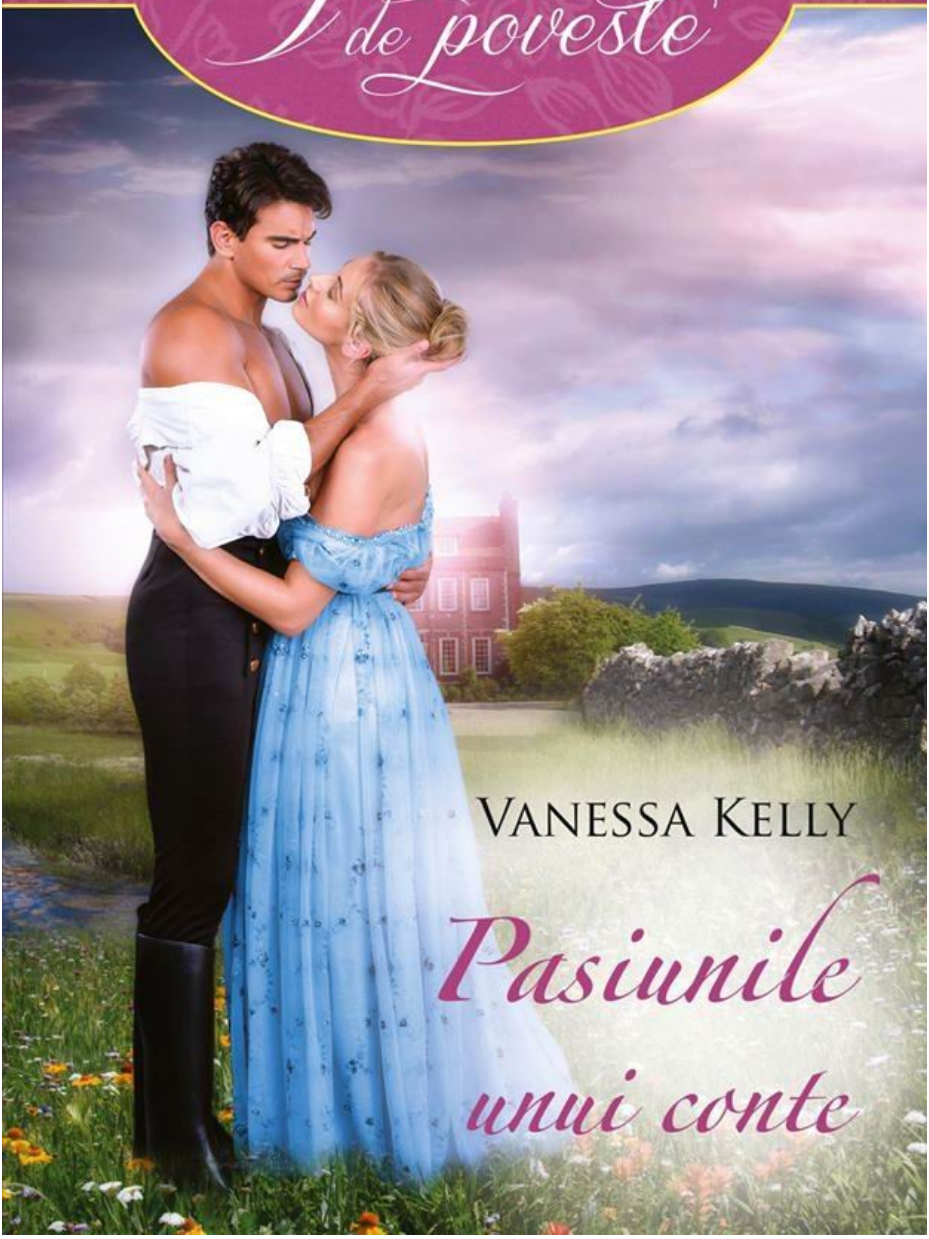

VANESSA KELLY

Pasiunile unui conte

VANESSA KELLY
PASIUNILE UNUI CONTE

***Sex and the Single Earl* by Vanessa Kelly**

Copyright © 2010 Vanessa Kelly
Toate drepturile rezervate
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
Copyright © 2018 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Daniela Nae
Corector: Maria Popa
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Traducere din limba engleză Elena Arhire

Prolog

Yorkshire, august 1815

Sophie l-ar fi ucis dacă ar fi descoperit vreodată ce plănuise să facă. Dar, cu siguranţă, avantajele cântăreau mai mult decât riscurile.

Simon St. James, al cincilea conte de Trask, se aplecă peste grumazul calului său şi scrută dealurile unduitoare şi acoperite cu grozamă ale peisajului din Yorkshire. Întregul corp îi fu cuprins de o stare de satisfacţie, iar muşchii i se încordară, având acel bine cunoscut sentiment ce punea stăpânire pe el înaintea următoarei provocări.

Bărbatul care se ocupa de afacerile lui, Henry Soames, se chircise jalnic pe iapa blândă pe care o călărea alături de murgul puternic al lui Simon. Îi aruncă o privire lui Simon, apoi scrută orizontul şfichiuit de vânturi.

— Se pare că inspectorul are dreptate, milord.

Un vânt puternic, surprinzător de rece chiar şi pentru văile din Yorkshire în verile târzii, acoperi cuvintele bărbatului. Simon îl înghionti cu genunchii pe Romulus, îndemnându-şi calul să se apropie de iapă, ca să nu strige pentru a acoperi rafalele ascuţite.

— Ai vorbit chiar tu cu omul, spuse Simon, rostind vorbele ca pe o afirmaţie, nu ca pe o întrebare.

Soames nu ar fi lăsat niciodată aşa ceva la voia întâmplării. Îl cunoştea prea bine pe Simon ca să rişte.

— Da, milord. Domnul Bedford a fost recomandat de Societatea Regală a Inginerilor. Sunt cel puţin trei filoane importante de cărbuni pe dealurile astea şi, de asemenea, există mari depozite de alte minerale.

Simon încuviinţă din cap.

— Excelent. Pământul ăsta ar trebui să furnizeze tot cărbunele de care este nevoie pentru noile fabrici din Leeds.

Simon îşi încleştă pumnii în pielea moale a mănuşilor de călărie, fără să-şi mai ascundă sentimentul de victorie

pe care îl avea datorită faptului că avusese dreptate. Acum urma să pună piatra de temelie în drumul lui – piesa finală care avea să-i îndeplinească planul de a domina industria cărbunelui din Marea Britanie. În curând, urma să aibă o influenţă covârşitoare asupra fiecărei părţi din acest domeniu, de la producţia materiilor prime pe care să le vândă la produsele finite din magazinele din fiecare oraş din ţară.

Desigur, trebuia să rămână vigilent când avea să facă aceşti ultimi paşi şi să se asigure că iscusinţa stranie a lui Sophie de a isca tot felul de scandaluri nu avea să arunce pe apa sâmbetei toată munca lui.

— Generalul Stanton îţi va vinde sau îţi va arenda pământurile? întrebă Soames.

— Poate ar fi făcut-o în urmă câteva luni, dar, de curând, a promis că va adăuga moşia la zestrea nepoatei lui. Simon schiţă un zâmbet cinic. Ca să mai îndulcească hapul, se pare.

Chipul lunguleţ al lui Soames afişă expresia nedumerită a unui baset.

— Şi cum o să dobândeşti… Oh! Se cuvine să te felicit, milord?

Simon oftă.

— În sfârşit!

Îşi schimbă poziţia în şa, iritat de compătimirea făţişă a celuilalt bărbat. Când Romulus porni speriat, Simon atinse cu o mână liniştitoare gâtul puternic al murgului. Soames îşi întoarse privirea spre dealurile de calcar.

— O să iau legătura cu domnul Russell ca să începem imediat negocierile.

Ca de obicei, Soames îi simţise deja starea de spirit şi schimbă subiectul. Simon nu avea chef să vorbească despre Sophie ori să se gândească la schimbările majore care îi aşteptau pe amândoi – nu voia să facă asta până ce nu îşi dădea seama cât de mult se schimbaseră sentimentele lui pentru Sophie. În afară de asta, mai era Bathsheba, situaţie complicată care îl aştepta la Londra.

„Fiecare problemă la rândul ei”.

Simon dădu aprobator din cap spre Soames. Jedediah Russell construise şi condusese cele mai de succes fabrici de textile din Bristol. Acum industria se muta la nord, ca să fie aproape de cărbune, iar Russell avea de gând să se mişte odată cu ea. Iar Simon era pe deplin hotărât să îi devină partener în construirea unui lanţ de ţesătorii în Leeds, chiar dacă alţi investitori îl curtau deja pe Russell.

— Aşa să faci, Soames! Pot să mă întâlnesc cu Russell în Bath, înainte să plec spre Somerset. Se prea poate să îi fac o vizită mătuşii mele cât timp mă aflu prin partea aceea de ţară.

Peste o săptămână, Simon urma să meargă la nunta celui mai bun prieten, marchizul de Silverton. Moşia miresei era la doar vreo douăzeci de kilometri depărtare de Bath şi de elegantul conac de la oraş al mătuşii lui, Lady Eleanor St. James, şi al surorii mai mici al acesteia, Lady Jane. Nu le mai văzuse din ziua Sf. Mihail şi le era dator cu o vizită, chiar dacă mai curând ar fi umblat prin Whitechapel în cămaşă de noapte decât să petreacă o zi în cel mai plictisitor oraş din Anglia. Dar, dacă putea să se vadă cu Russell, călătoria se dovedea utilă.

— Îi scriu imediat, milord.

Simon aruncă o ultimă privire lungă peste dealurile unduitoare care aveau să îi aparţină cât de curând, apoi se întoarse şi plecă spre cabana de vânătoare de pe moşia vecină cu proprietatea lui Stanton. Pământurile familiei St. James erau lângă cele ale familiei Stanton de generaţii întregi, la fel ca familiile, în vremuri de război şi de pace.

Iapa lui Soames mergea la galop uşor lângă murgul lui Simon.

— Lord Trask?

Simon îi aruncă o privire secretarului său. Chipul sinistru al omului parcă era şi mai lunguleţ.

— Da?

— Domnul Russell o să dorească nişte garanţii că poţi oferi resursele necesare în afacerea asta. Cărbunele de pe moşia Stanton este vital pentru planurile tale. Cum o să…?

Soames lăsă incomoda întrebare în aer.

Simon pufni scurt şi amuzat şi lovi uşor cu cravaşa în coastele calului. Romulus o luă la goană prin pământul noroios, ridicând bulgări mari în urma lui.

— O să fac tot ce trebuie, Soames! strigă el peste umăr.

Londra

Femeile din viaţa lui sigur urmau să îl trimită direct la azilul de nebuni, începând cu cea care avea să devină fosta lui amantă. Simon îşi dădu seama că ar fi trebuit să aibă un sentiment de vinovăţie pentru încheierea relaţiei, dar, în mod ciudat, nu simţea nimic. De fapt, relaţia lor se terminase cu câteva luni înainte şi nu se mai culcaseră împreună… Nici nu îşi amintea când o făcuseră ultima dată. În orice caz, Bathsheba nu era genul de femeie care să cerşească mila unui bărbat.

Cunoscută în înalta societate mai degrabă drept văduva contesă de Randolph, Bathsheba era o femeie încântător de frumoasă, până în 30 de ani, mică de înălţime, dar cu sâni plini şi rotunzi şi cu şolduri unduitoare. Rebelul ei păr arămiu fusese îmblânzit fără milă în cel mai la modă stil, încadrând un chip care avea frumuseţea senină a unui înger pictat nu de Tiţian, ci de un alt pictor renascentist al cărui nume îl uitase.

Totuşi, spre deosebire de un înger, ochii îi licăreau precum cuburile de gheaţă, iar marginile a ceea ce trebuiau să fie două buze ademenitor de pline căpătau o ascuţime de rău augur când o supăra cineva. Bathsheba îşi cunoştea propria valoare şi, de la moartea soţului ei, care pierise într-o cursă de trăsuri în urmă cu doi ani, avea grijă ca toţi cunoscuţii ei să afle acest lucru.

Ea rămase în picioare în faţa lui, în mijlocul budoarului în stil francez, cu pumnii mici încleştaţi pe şoldurile abia acoperite de un halat din mătase, cu ochii verzi ca smaraldele pe care el i le oferise cu o lună înainte.

El, pe de altă parte, se rezemase confortabil de

spătarul canapelei, convins că luase decizia corectă.

— Deci, aşa se termină. Vocea ei melodioasă răsună înaltă şi subţire, de parcă muşchii gâtului îi erau încordaţi. Simon, aş vrea să ştiu de ce ai hotărât să te descotoroseşti de mine aşa, dintr-odată, de vreme ce nu am făcut nimic ca să merit o asemenea insultă. Ce efect crezi că va avea asta asupra reputaţiei mele după ce m-ai curtat cu atâta stăruinţă? Ce Dumnezeu vor crede prietenii noştri?

Uluit, Simon îşi înăbuşi un hohot de râs. O curtase? Bathsheba ştia prea bine ce fusese între ei. Se folosiseră unul de altul şi o făcuseră cu vârf şi îndesat. Era absurd să sugereze altceva. Ea ştia asta, la fel ca toţi prietenii lor. Dintre toate persoanele pe care le cunoscuse în viaţa lui, Bathsheba Randolph era fiinţa care se asemăna cel mai puţin cu o fecioară rănită.

Desigur, existau lucruri de care avea să îi fie dor. Nopţile de pasiune înflăcărată, animate de discuţii spirituale în care analizaseră slăbiciunile înaltei societăţi. Dar Bathsheba devenise posesivă şi acaparatoare, de parcă se aştepta să primească mai mult decât putea el să îi ofere. Chiar şi fără schimbările pe care Sophie urma să le aducă în viaţa lui, timpul petrecut alături de voluptuoasa contesă ajunsese la final.

Se îndepărtă de canapea şi începu să se plimbe pe covorul moale de la Savonnerie, oprindu-se în faţa ei. Pielea strălucitoare a cizmelor lui lungi aproape că atingea vârful degetelor ei de la picioare, cu unghii vopsite într-o nuanţă ţipătoare. Ea fu nevoită să dea capul pe spate ca să-i întâlnească privirea.

— Hai, Bathsheba! Nu face o dramă din asta! Ştii că, mai devreme sau mai târziu, totul trebuia să se termine între noi.

El se uită în jos şi zâmbi spre chipul ei frumos. Era ciudat că nu observase niciodată că, atunci când devenea furioasă, chipul ei parcă se ascuţea.

— Nu înţeleg de ce, răspunse ea. Am făcut ceva care să te nemulţumească? Te-am stânjenit în vreun fel?

— Acum te prefaci că nu pricepi, draga mea. De fapt,

reacţia ta îmi spune clar că o continuare a relaţiei noastre ar însemna să stricăm ceea ce a fost – şi sper să fie în continuare – o prietenie dintre cele mai frumoase.

Ea se îndepărtă brusc, de parcă ar fi plesnit-o. Un val de un roşu aprins i se ridică dinspre gât spre obraji până la rădăcina părului roşiatic. Ochii ei se făcură mici ca două gămălii de furie întunecată.

— Numeşti prietenie ce a fost între noi? Cum îndrăzneşti? Când ţi-am dăruit atât de mult fără să aştept altceva în schimb decât…

Bathsheba răsuflă întretăiat şi îşi muşcă buza, probabil ca un răspuns la uimirea evidentă de pe chipul lui.

— Draga mea contesă de Randolph, începu el, folosind intenţionat titlul, în speranţa că Bathsheba avea să îşi recapete demnitatea. Am fost întotdeauna sincer cu tine. Atunci când am început relaţia, am căzut de acord că nu exista un viitor dincolo de prietenie. Niciun viitor dincolo de plăcerea reciprocă. Sunt întristat să descopăr că ai crezut altceva.

Ea se încruntă, dar mânia din privire începu să i se risipească, transformându-se într-o tristă circumspecţie. Simon se aştepta ca ea să asculte de glasul raţiunii. La urma urmei, Bathsheba nu era o persoană exagerat de sensibilă.

După câteva clipe, ea încuviinţă scurt din cap.

— Bine. El zâmbi aprobator. Ştii că poţi să fii sigură de prietenia mea. Trebuie să vii în continuare la mine când ai nevoie de sfaturi financiare sau când vrei să discuţi despre investiţiile tale. Întotdeauna le voi acorda atenţia cuvenită propriilor mele interese.

Dumnezeule, acum vorbea ca un politician, nu ca un iubit! Nici măcar ca un fost iubit.

— Mulţumesc, milord, zise Bathsheba cu o voce exagerat de politicoasă, încuviinţând încă o dată din cap.

Chipul ei îşi recăpătase masca obişnuită a frumuseţii de alabastru.

Simon înăbuşi fără milă urma de vinovăţie care, în cele din urmă, se risipi prin cotloanele minţii lui. Avea

puţine motive să se simtă vinovat. Bathsheba primise multe de la el, atât cadourile generoase pe care i le oferise, cât şi îndrumarea financiară care îi dublase averea în ultimii doi ani în care îi fusese amantă. *Ea* nu avea niciun motiv să se plângă, iar *el* nu avea de ce să regrete.

— Minunat, draga mea!

Simon tresări în sinea lui când rosti acel răspuns stupid. „Idiotule!” Scoase un săculeţ de catifea din buzunarul vestei şi îi goli conţinutul în palmă. O revărsare de smaralde strălucitoare i se împleti printre degete.

— Bathsheba, aş fi recunoscător dacă ai accepta asta ca un mic simbol al respectului şi mulţumirii mele. Vreau să ştii cât sunt de sincer când spun că voi preţui întotdeauna prietenia noastră.

Chipul ei se făcu alb ca varul. Întinse mâna şi luă încet brăţara dintre degetele lui, apoi îşi retrase mâna, strângând în pumn scumpa şi delicata bijuterie.

— Mulţumesc, milord.

El îi studie îndelung privirea nedesluşită, apoi se întoarse pe călcâie şi se îndreptă cu paşi mari spre uşa budoarului.

— O să te văd prin oraş, milord?

Vocea ei pluti prin încăpere şi alunecă asemenea unei eşarfe de mătase fine peste ceafa lui.

Simon îşi înăbuşi impulsul de a-şi încovoia umerii. În schimb, întoarse privirea zâmbind.

— Nu. Plec la Bath în după-amiaza asta, apoi la Somerset.

Ochii ei se aprinseră cu o curiozitate ascuţită.

— La Bath? Nu te duci niciodată la Bath în perioada aceasta a anului. Nu mergi niciodată la Bath, dacă poţi să faci asta.

— Totuşi, mă duc la Bath.

Simon răspunse intenţionat pe un ton rece. Ba îşi dăduse seama că totul se terminase între ei. Făcu un pas spre el, apoi încă unul. El întinse mâna şi apăsă pe clanţă.

— Asta are legătură cu afacerile, nu-i aşa? Simon, te cunosc mai bine decât te cunoşti tu. Pui ceva la cale şi nu

vrei să fiu implicată şi eu. Crezi că o să-ţi stau în drum.

Mâna lui încremeni pe clanţă. Cât de multe îi dezvăluise Bathshebei în agoniile plăcerii? Rareori vorbeau despre speculaţiile lui comerciale, dar ea avea talentul de a scoate informaţii de la un bărbat, mai ales când era vorba de bani.

Simon îi aruncă o privire peste umăr, conştient de frumuseţea şi de firea ei acaparatoare. Simţi în piept o frustrare rece şi grea, din pricina ei, dar mai ales din cauza lui însuşi.

— Îmi pare rău, Bathsheba, dar afacerile mele nu te mai privesc. Cel mai bine ar fi să nu uiţi acest lucru, spuse el încet, încercând să îşi ascundă asprimea din voce.

Ea scoase un şuierat uşor printre dinţii încleştaţi, dar ochii ei se aprinseră cu o reacţie care îl izbi ca o lovitură. Simon se întoarse, închise uşa în urma lui şi traversă holul casei fostei lui amante.

„Fără regrete”.

La urma urmei, afacerile erau întotdeauna pe primul loc.

Capitolul 1

Bath, octombrie 1815

Sophie Stanton simţi o smucitură bruscă la încheietură, iar şnurul cu mărgele al săculeţului i se adânci dureros în piele înainte să se rupă. Se întoarse să pună mâna pe micul derbedeu murdar care îi scăpă printre degete.

— Opreşte-te! Hoţul! strigă ea.

Se întoarseră câteva capete. Cumpărătorii distinşi de pe Milsom Street îşi întinseră gâtul în timp ce Sophie îşi apucă fustele din batist şi se avântă pe urmele băiatului cât putu de repede.

„La naiba!”

O luă la goană pe stradă printre oamenii uimiţi, încercând să nu îl piardă din ochi pe băiat. Era iute ca vântul, dar şi ea era la fel. Nu putea să îl lase să scape. Altfel, nu avea să îşi mai vadă niciodată brăţara din aur. Era pe fundul săculeţului, pusă acolo pentru o vizită la bijutier, ca să fie curăţată şi pentru o reparaţie minoră. Dar, în loc să meargă direct la bijutier, zăbovise în faţa vitrinei de la Barratt şi devenise ţinta perfectă a unui hoţ îndrăzneţ.

Sophie o luă pe aleea lungă de promenadă care traversa centrul oraşului Bath, neluând în seamă exclamaţiile uluite ale celor trei doamne îmbrăcate sobru când trecu pe lângă ele. Dacă ar mai fi avut energie, ar fi plâns. Una dintre ele era Lady Connaught, care sigur avea să o informeze pe Lady Eleanor despre ultima ei aventură înainte de lăsarea serii.

Dar panica puse stăpânire pe Sophie. Ferindu-se şi luând-o la goană pe stradă, încercă din răsputeri să îl prindă din urmă pe băiat. Inima ei, care deja îi sărea din piept de la atâta osteneală, bătea cu şi mai multă putere la gândul că putea să îi piardă pe băiat şi, mai ales, mult iubita şi nepreţuita bijuterie, amintire de la mama ei.

Chiar în faţa ei, băiatul se strecură pe o alee din apropierea unei cafenele. Sophie ocoli iute cafeneaua, apoi se opri brusc lângă o grămadă de gunoi care bloca parţial aleea.

Băiatul se oprise în faţa unui zid înalt, unde se înfunda strada din spate. Scruta zidul din priviri, căutând un reazem pentru picior în cărămida zgrunţuroasă, când Sophie apăru în spatele lui.

— Opreşte-te, băiete! îi spuse ea cu răsuflarea întretăiată, aplecându-se în faţă ca să îşi tragă sufletul.

Vocea ei răsună puţin mai tare decât un chiţăit, aşa că nu se aşteptă ca băiatul să îi acorde vreo atenţie. Dar copilul încremeni, apoi se întoarse uşor, de parcă îl înfrunta pe diavolul însuşi.

Se priviră unul pe altul, de o parte şi de alta a aleii mizere. Mirosul de gunoi ce se ridica în aer din coşurile pline şi sprijinite de zid o făcu pe Sophie să îşi dorească să

nu fi mâncat atât de mult la micul dejun. Pietrele de sub picioarele ei erau alunecoase şi umede, pătate din loc în loc cu ceva maroniu şi lipicios, ce o murdărise până la glezne. Nici măcar nu voia să se gândească ce putea să fie, dar bănuia că ghetele noi şi scumpe din piele de ied erau distruse.

Înăbuşindu-şi enervarea provocată de faptul că îşi distrusese încălţările, Sophie se îndreptă de spate şi, privindu-l pe băiat de la înălţimea ei – care nu era prea mare –, păşi hotărâtă prin noroi. Dar se opri de îndată ce zări privirea îngrozită de pe chipul tras şi micuţ.

Trase uimită aer în piept şi îşi impuse să rămână neclintită cât îl studie pe derbedeul din faţa ei.

Era mic de statură, la fel ca un copil de cinci sau şase ani, dar chipul lui părea cu câţiva ani mai mare – aproape de vârsta pe care o avusese ea când îi murise tatăl. O bluză tricotată grosolan, cu câteva numere mai mare, se deschidea larg prin şnururile înnodate peste pieptul lui osos. Pantalonii din pânză de sac se terminau cu un tiv zdrenţuit, care i se strângea în jurul gleznelor, iar picioarele goale erau acoperite cu atâta murdărie, că abia mai păreau umane.

I se strânse inima în piept de milă când îi văzu membrele costelive. Apoi îi privi faţa micuţă şi îngrozită şi i se tăie respiraţia, uluită de ceea ce vedea. Era un copil frumos, cu trăsături atât de delicate, simetrice şi bine conturate, încât îşi închipui că se uita la chipul unui înger. Un înger care fusese abandonat de Creatorul lui în străfundurile iadului. Ochii lui mari, albaştri înfrânară lacrimile.

— Nu-ţi fie frică, băiete, spuse ea cu o voce blândă. Nu o să-ţi fac niciun rău. Încercă să schiţeze un zâmbet, mâhnită de frica ce se citea pe chipul băiatului. Poţi să păstrezi banii şi săculeţul dacă vrei, dar înăuntru este o brăţară pe care tata i-a dat-o mamei acum mulţi ani. Aş fi foarte tristă dacă aş pierde-o. Crezi că ai putea să o scoţi şi să mi-o dai?

Tenul fantomatic al copilului începu să îşi recapete

culoarea, iar groaza lui păru să se risipească sub tonul liniştitor al vocii ei. Aruncă iute o privire dincolo de Sophie, de parcă încerca să îşi măsoare capacitatea de a trece pe lângă ea ca să ajungă în stradă. Sophie se mişcă încet spre mijlocul aleii, lăsând clar de înţeles că avea să-i zădărnicească orice încercare de a fugi. Băiatul se retrase încet spre zid, iar expresia de panică îi reveni pe chip.

Ea se încruntă. Pentru un hoţ de stradă, copilul părea incredibil de sfios. Sophie însă petrecuse mult timp alături de mama în acţiunile de caritate prin Londra şi ştia că majoritatea derbedeilor îşi ascundeau frica în spatele unei măşti de bravadă.

— Nu o să-ţi fac niciun rău, promit, repetă ea. Şi nu o să te dau pe mâna poliţistului. Zâmbi şi făcu un pas mic în faţă, întinzând mâna cu palma în sus într-un gest de alinare. De fapt, mi-ar plăcea să te ajut… Dacă o să mă laşi.

Băiatul se lipi de zid, aproape dispărând în hainele prea mari. Sophie avu o strângere de inimă şi făcu din nou un pas în faţă, hotărâtă să ajute copilul înspăimântat.

— Eu mă numesc Sophie Stanton. Pe tine cum te cheamă?

El şovăi şi o privi serios în ochi. Privirea ei păru să-l fi încurajat pentru că băiatul îşi îndreptă corpul mărunţel şi dădu să vorbească.

— N… numele meu e T…

Răspunsul lui bâlbâit fu întrerupt de o izbitură puternică, atunci când o uşă din peretele de lângă ei se deschise şi se trânti de cărămizi. O spălătoreasă – evident, de la cafenea – se ivi în uşă brusc şi aruncă pe alee conţinutul unei găleţi mari.

Sophie sări şi îşi înăbuşi un strigăt înfiorat când conţinutul rânced din găleata de lături se împrăştie peste rochia ei. În aceeaşi clipă, băiatul o zbughi. Sărind în faţă, ea îl prinse de mânecă, dar copilul găsi un reazem în zid şi se ridică deasupra ei. Sophie îl ţinu preţ de o clipă, dar materialul bluzei i se rupse între degete. El se trase înapoi, se chinui să se caţăre pe zid şi dispăru într-o clipită.

— Vai, domnişoară, ce sperietură am tras! Ce faceţi

pe aleea asta mizerabilă? ţipă spălătoreasă.

— La naiba!

De data asta, Sophie nu se mai abţinu şi blestemă. Băiatul speriat începuse să aibă încredere în ea, iar acum probabil că nu avea să îl mai vadă niciodată.

Şi nu avea să mai vadă nici brăţara nepreţuită care fusese în familia ei vreme de generaţii întregi şi pe care o purtase aproape în fiecare zi de când mama ei i-o oferise când împlinise 17 ani.

Tristeţea pe care tot încercase să o alunge de la nunta fratelui ei o cuprinse, în cele din urmă, precum ceaţa umedă şi rece din Londra. Cum de permisese să se întâmple aşa ceva? Mama ei ar fi fost devastată, iar restul familiei ar fi văzut în comportamentul ei încă un exemplu al neatenţiei faţă de lucrurile cu adevărat importante.

În ultimele zile, făcuse un talmeş-balmeş şi îşi dezamăgise la nesfârşit familia. Ei îşi doreau să o vadă fericită şi aşezată la casa ei, dar, fără niciun motiv anume, Sophie părea pur şi simplu incapabilă să se supună. Şi nu ştia cum să îndrepte lucrurile.

— Dumnezeule, domnişoară, lăsaţi-mă să vă ajut!

Spălătoreasă scoase o cârpă murdară din brâul şorţului şi şterse energic partea din faţă a rochiei lui Sophie. Picăturile urât mirositoare se întinseră şi brăzdară corsajul şi talia ţesăturii de un verde crud.

— Mulţumesc, dar nu e nevoie, rosti Sophie cu glasul sugrumat. E o rochie foarte veche. O port numai când merg la cumpărături.

Se dădu înapoi, întrebându-se de ce simţea nevoia să-i dea explicaţii unei slujnice ştirbe.

De fapt, rochia – precum ghetele – era nouă, tocmai primită de la croitoreasa ei preferată din Londra. Se îndoia serios că, dacă era lăsată la înmuiat în oţet, s-ar fi curăţat revoltătoarele pete de pe batistul delicat.

Sophie flutură un gest de rămas-bun spre femeie, se întoarse şi se îndepărtă în grabă de pe alee. Se avântă iute pe stradă, fără să se mai uite în stânga sau în dreapta. Şi se izbi de pieptul foarte tare şi foarte lat al unui bărbat.

— Ce naiba?

O voce gravă se auzi deasupra capului ei. Sophie trase adânc aer în piept, iar fiecare terminaţie nervoasă din corpul ei deveni sensibilă, aproape dureroasă. Apoi auzi un mormăit exasperat şi mult prea cunoscut.

— M-am gândit eu că eşti tu. Sophie, porţi ochelarii! Asta înseamnă că te ajută să nu orbecăi ca un elefant într-un magazin de porţelanuri. Ce Dumnezeu făceai pe aleea aia?

Chiar dacă rămânea fără ochelari, Sophie era în stare să recunoască oriunde vocea aceea răguşită şi mirosul de tutun scump.

Simon, contele de Trask.

Bărbatul pe care îl iubea nebuneşte de la 12 ani. Acelaşi bărbat care uneori o irita atât de tare, încât abia mai reuşea să gândească. Tonul acela de reproş din vocea lui întotdeauna o scotea din minţi, aşa că se chinui câteva secunde ca să reziste impulsului de a-l înghionti în braţ. Cu mult timp în urmă, aflase că un ghiont dat contelui avea acelaşi efect cu un pumn dat într-o stâncă.

Sophie îşi aranjă ochelarii, se îndreptă din spate, ajungând chiar sub bărbia lui. Micul ei grup de admiratori devotaţi îi spusese în multe feluri – înger divin, zână, spirit al pădurii. Numai Simon era în stare să îi spună că era ca un elefant într-un magazin de porţelanuri.

— Un hoţ a fugit cu săculeţul meu. Pur şi simplu încercam să-l recuperez, răspunse ea cu dramul de demnitate pe care îl mai avea.

Ochii lui negri căpătară o expresie tăioasă de îngrijorare.

— Te-ai rănit? O apucă de braţ şi o trase spre el ca să se uite mai bine. Ai căzut?

Ea clătină din cap.

— Nu, sunt bine. Hoţul era doar un băieţel.

Chipul lui fu cuprins de o expresie stranie când trase adânc aer în piept. „Exact ca un copoi”, îşi spuse Sophie supărată în gând.

— De unde vine mirosul ăsta?

Ea începu să se burzuluiască sub privirea lui critică, apoi oftă resemnată.

— De la mine. O spălătoreasă a ieşit pe alee şi a aruncat o găleată de lături peste mine.

El pufni.

— Tipic. Ei bine, nu poţi să umbli pe străzile din Bath mirosind aşa! Trebuie să te duc acasă înainte să te vadă cineva.

Şansele că aşa ceva să nu se întâmple erau practic inexistente de vreme ce câţiva oameni pe care Sophie îi cunoştea trecuseră pe lângă ea în ultimele câteva minute, scrutând-o cu o curiozitate lacomă.

Nici nu îndrăznea să îi spună lui Simon despre toţi ceilalţi care o văzuseră alergând ca o nebună pe străzile oraşului.

— Da, Lord Trask.

Simon făcu semn unei trăsuri care se apropia de pe cealaltă parte a străzii.

— Oh, nu te zbârli aşa, Sophie! Ştii că mamei tale nu i-ar plăcea să ştie că ai defilat pe străzi arătând aşa.

Oh, Doamne! Nu avea niciun rost să încerce să se arate demnă în preajma afurisitului. El o cunoştea mult prea bine.

— Da, Simon, răspunse ea, înăbuşind tonul morocănos care ameninţa să i se strecoare în voce.

Traversară împreună, spre trăsura care aştepta. Îl văzu cum aruncă o privire scurtă pe stradă şi tresări când observă că Nigel Dash, unul dintre cei mai vechi prieteni ai lui, flutură un salut nesigur spre ei din uşa unui magazin de pânzeturi. Simon aproape o zvârli în trăsură. El detesta bârfa şi scandalurile, iar escapada ei din ziua aceea urma să le provoace pe ambele.

Înainte să urce, Simon îi dădu vizitiului câteva indicaţii scurte. Se aşeză cât mai departe de ea, se înghesui într-un colţ al trăsurii şi aproape că îşi scoase capul pe fereastră. Sophie mirosea urât, dar era iritată de felul în care reacţiona el.

Din păcate, incidentul acela era un lucru obişnuit

pentru ea. Simon o cunoştea de când era o copilă şi, cu siguranţă, avea despre ea o părere un pic mai bună decât despre o fetiţă şleampătă de 12 ani, care cădea mereu din copac şi ajungea în lac. În ultima vreme, de fiecare dată când vorbea cu ea, părea că îi făcea observaţie sau o certa. Refuza să priceapă că Sophie era deja o femeie matură – doar îşi făcuse ieşirea în societate în urmă cu patru ani.

Nu că ar fi contat cu adevărat, din moment ce el nu avea să o privească niciodată altfel decât ca pe o rudă sâcâitoare. O vedea mai degrabă ca pe o soră. Gusturile lui Simon înclinau spre tinere matroane şi văduve voluptuoase şi sofisticate din înalta societate, nu spre domnişoare costelive, care purtau ochelari şi care, în mod evident, nu ştiau să se poarte. Singurul lucru pe care îl avea în comun cu bine-cunoscutele cuceriri era că şi ea îl adora. Totuşi, din fericire pentru mândria ei, nu o făcea la fel de făţiş precum toate celelalte.

Îi aruncă o privire piezişă, studiindu-l pe ascuns pe bărbatul care întotdeauna o făcea să se înfierbânte toată. Simon avea doar câţiva centimetri peste înălţimea medie, dar trupul lui era tare şi musculos ca al unui sportiv înrăit. Umerii lui laţi şi braţele puternice întindeau superb haina frumos croită, în vreme ce picioarele lui viguroase, în pantaloni şi cu cizme de călărie, ocupau cea mai mare parte din trăsura micuţă.

Cei care erau invidioşi atât pe iscusinţa lui pe câmpul de luptă, cât şi, bănuia Sophie, în dormitor spuneau zeflemitori că Simon arăta ca un fierar cu părul negru tăciune, ochii negri şi fioroşi şi fizicul musculos. Dar Sophie credea că el arăta absolut perfect şi, dacă nu ar fi avut tendinţa înnăscută să o enerveze, cu siguranţă şi-ar fi petrecut tot timpul în compania lui, agitându-se ca o şcolăriţă îndrăgostită până peste cap.

— Sophie.

Vocea lui adâncă o făcu să sară pe banchetă.

— Da?

— De ce l-ai urmărit pe băiat? Puteai să te răneşti, ca să nu mai vorbesc de bârfele pe care ar putea să le atragă

faptele tale. Tinerele cuviincioase nu umblă de colo, colo după hoţi.

Sophie încremeni şi aruncă disperată o privire în jur ca să găsească un motiv prin care să îşi explice purtarea năvalnică. Nu putea să îi spună, pur şi simplu, că îşi pierduse brăţara de aur. Încă nu putea. Şi mai ales nu lui.

Ea făcu ochii mari, sperând că poate părea distrasă şi nevinovată.

— Ştiu, Simon. Dar, ah, brăţara din coral era înăuntru! Cea pe care mi-a dat-o Robert după ce a murit papa.

„Te rog, Doamne, nu mă pedepsi că spun o asemenea minciună îngrozitoare!”

El se răsuci pe banchetă şi se uită la ea, iar chipul lui frumos fu îmblânzit de o expresie înţelegătoare. Care înrăutăţi şi mai tare lucrurile.

— Îmi pare rău, Puck. Ai avut ghinion.

Îi luă mâna şi şterse cu blândeţe o pată de murdărie de pe încheietură, degetele lui aspre înteţindu-i bătăile inimii.

— Nu-mi spune Puck!

Răspunsul veni de la sine. El începuse să îi spună aşa cu mulţi ani în urmă, când o asemuise cu spiriduşul neastâmpărat dintr-una dintre operele bardului, cea care îi plăcea cel mai puţin.

— Sunt sigur că Robert ar putea să găsească altă brăţară la fel, spuse el cu o voce sfâşietor de blândă şi de ocrotitoare.

— Nu vreau alta! O vreau pe aia.

Simon îşi încordă maxilarul, de parcă încerca să îşi potolească nerăbdarea.

— Scumpo, nu poţi să pleci în goană după fantome pe străzile din Bath, de parcă ai fi un copil în pădurile de pe moşia bunicului tău. Ştiu că nu suntem în Londra, dar în oraşul ăsta există persoane dezgustătoare, care nu s-ar gândi de două ori înainte să îi facă rău unei domnişoare bine-crescute. Trebuie să înveţi să îţi controlezi impulsurile.

Sophie se retrase într-o tăcere de piatră, conştientă că se purta ca un copil, dar era incapabilă să se abţină.

Ultimul lucru de care mai avea nevoie în ziua aceea – dintre toate zilele – era încă o dojană din partea lui.

Simon îşi întoarse capul şi privi pe fereastră, nepărând să fie tulburat de încercarea ei de a-l ignora. După câteva minute inutile în care încercă să îşi recapete demnitatea, Sophie îşi dădu seama că putea la fel de bine să coboare de pe piedestal. Nimic nu putea vreodată să tulbure cumpătarea implacabilă a lui Simon.

— Când ai ajuns în oraş? întrebă ea.

— De dimineaţă. Tocmai plecam din apartamentele de pe Milsom Street când te-am văzut avântându-te pe stradă ca o nebună.

Sophie nu luă în seamă ultima parte din răspunsul lui.

— Nu stai la mătuşile tale?

De obicei, când Simon venea în Bath, stătea la mătuşile lui mai în vârstă, Lady Eleanor şi Lady Jane, la reşedinţa lor elegantă din St. James's Square. Cele două femei erau naşele lui Sophie. După nunta lui Robert cu Annabel, o rugaseră să vină la Bath pentru o vizită mai lungă. Sophie profitase de ocazie, în speranţa că, dacă schimba peisajul, reuşea să alunge neliniştea care o apăsa.

— Nu, răspunse Simon. M-am gândit că este mai bine să-mi închiriez ceva pe cont propriu din moment ce tu stai la ele toată luna următoare. Nu vreau să-ţi invadez intimitatea.

Tristeţea lui Sophie se adânci şi mai tare. Fără îndoială, Simon voia să aibă camerele lui ca să se vadă cu ultima amantă cât timp stătea în oraş. Sau i se părea că este atât de enervantă încât nu avea chef să stea în aceeaşi casă cu ea.

Trăsura se opri în St. James's Square. Simon o ajută să coboare şi o conduse pe treptele de culoarea mierii ale terasei, până la intrarea principală a reşedinţei mătuşilor lui. Sophie încercă în zadar să îşi netezească fusta distrusă, în vreme ce el bătu la uşă.

— Bănuiesc că vrei să intri ca să-ţi vizitezi mătuşile, spuse ea.

— Nu chiar acum. Te rog să-i spui mătuşii Eleanor că

o aştept mâine la prima oră. Am nişte treburi urgente de rezolvat în oraş. Într-acolo mă îndreptam când m-ai abordat.

— Te-am abordat? întrebă ea tăios, iritată de aluzia gratuită.

Sophie trase aer în piept şi se pregăti să îşi dezlănţuie mustrarea clasică despre lipsa lui de devotament familial când se deschise uşa.

— Bună ziua, milord, domnişoară Stanton. Doriţi să intraţi? întrebă majordomul lui Lady Eleanor.

— Nu, mulţumesc, Yates. Eu tocmai plecam, îl informă Simon.

Totuşi, Yates examină atent rochia lui Sophie, cu o expresie de îngrijorare abia mascată.

— Milord, mătuşile tale vor să te vadă, insistă Sophie. Nu ai mai trecut de secole prin Bath. Acum, că eşti aici, de ce nu intri câteva minute?

Sprâncenele lui Simon se arcuiră într-o încruntătură aspră. Reacţiona de fiecare dată când ea îi făcea morală, mai ales în faţa slujitorilor. El considera că insistenţa ei era încă un exemplu al comportamentului ei jalnic şi lipsit de eleganţă.

— După cum tocmai am explicat, spuse el cu acelaşi ton ocrotitor, am o întâlnire urgentă în oraş. Acum du-te înăuntru, Sophie, şi aranjează-te! Arăţi de parcă că te-a târât cineva printr-un tufiş.

În cele din urmă, Sophie îşi pierdu răbdarea.

— Oh, să arzi în flăcările iadului, nătâng încrezut ce eşti!

Se întoarse pe călcâie şi păşi cu aroganţă pe lângă Yates, care rămase mult de uimire. Aruncând o privire peste umăr, Sophie simţi un val de mulţumire când văzu expresia indignată a lui Simon.

Ei bine, el merita să vadă că îşi pierduse cumpătul. Şi, măcar de data asta, ea avusese ultimul cuvânt.

*

Simon ştia întotdeauna ce îşi dorea, iar în clipa aceea voia să o tragă pe Sophie în salonul mătuşii, să o pună de-a curmezişul în poala lui şi să îi dea câteva peste fundul ei mic şi rotund. Fireşte, fiind un bărbat disciplinat, îşi controlă impulsul.

După un semn aprobator din cap către Yates, Simon se întoarse iute la trăsură şi îi spuse vizitiului să îl ducă la banca lui de pe strada principală. Ar fi putut să-şi sacrifice câteva minute din timp ca să îşi viziteze mătuşile, dar nu avea de gând să dea ochii cu ele – sau cu Sophie – până ce nu îşi recăpăta calmul obişnuit.

Mormăi ceva în barbă, amintindu-şi felul în care Sophie se încruntase cu aroganţă spre el, cu ochelarii într-o parte pe obrajii înflăcăraţi. Cum de reuşea mâna aceea de om, absolut exasperantă, să îl facă să îşi piardă controlul? O făcea de ani întregi, iar el nu se afla mai aproape de un posibil răspuns. Probabil că era complet nebun pentru că avea de gând să facă ceea ce plănuise.

Dar apoi Simon i se gândi la ochii ei frumoşi şi la tristeţea din ei când Sophie îi povestise despre brăţară şi simţi brusc nevoia familiară, aproape primitivă de a o proteja.

Sophie avea nişte ochi minunaţi – de culoarea chihlimbarului, cu reflexe verzui –, care străluceau mereu în lumina fiecărei emoţii pe care o resimţea. De obicei, ochelarii le ascundeau profunzimile, dar Simon învăţase de mult timp să ignore ramele aurii.

Cei câţiva pretendenţi pe care îi avea o numiseră înger sau, chiar mai extravagant, regină a zânelor. Totuşi, pentru un înger, Sophie putea să fie incredibil de ţâfnoasă, un defect de caracter de care Simon fusese conştient chiar din ziua în care o scosese din lacul de pe moşia generalului Stanton.

La vremea aceea, ea avea 12 ani şi se legăna într-o bărcuţă, în apropiere de mai, împreună cu fratele ei, Robert, chicotind şi scoţând ţipetele acelea agasante cu care făceau paradă fetele de vârsta ei. Simon tocmai se întorsese dintr-o plimbare călare pe dealuri şi, în drum spre

casă, trecea pe lângă lac. Când Sophie se ridicase în picioare ca să strige după el, barca se răsturnase, iar fata şi fratele ei căzuseră în lac. Robert ieşise numaidecât la suprafaţă, dar Sophie alunecase cu totul sub apă.

Inima lui Simon încremenise de groază când îi văzuse ghemul de păr castaniu-deschis dispărând. Dar se aruncase în lac şi o găsise imediat, apoi o ţinuse lipită de el cât înotase înapoi spre mal.

După ce îşi revenise, Sophie fusese îngrozită. Când Simon încercase să o înveselească şi îi spusese că arăta ca un şoarece plouat, ea îl privise încruntată, cu nişte ochi roşii, fără să clipească. Apoi îl dojenise aspru şi îl lovise în picior. Şi chiar îl duruse, de vreme ce se descălţase de cizme înainte să se arunce după ea, iar ghetuţele ei reziste erau pline cu apă. Se smulsese din braţele lui şi plecase spre casă, cu chipul ei drăgălaş împietrit de mânie.

Sophie era, cu siguranţă, mai degrabă un spiriduş decât un înger, iar peste ani, Simon căpătase nenumărate vânătăi care dovedeau acest lucru.

Trăsura se opri în faţa băncii. Îl plăti pe vizitiu, dar rămase pe gânduri, mintea lui întorcându-se la Sophie şi la brăţara pierdută. În ciuda părerii pe care o avea ea, Simon chiar înţelegea ce însemna pierderea acelei bijuterii lipsite de valoare. La urma urmei, el îl ajutase pe Robert să aleagă podoaba aceea afurisită, la nicio lună după moartea bunicului. Dar nu avea de gând să îi permită să îşi rişte siguranţa şi reputaţia pentru nimic în lume. Acest ultim episod reprezenta dovada limpede că lui Sophie pur şi simplu îi era imposibil să aibă singură grijă de ea.

Sophie nu avea decât să se împotrivească intervenţiei lui, dar trebuia să se obişnuiască, până la urmă, cu ideea. El bătuse drumul până la Bath cu intenţia fermă de a se însura cu ea şi, chiar dacă îşi dorea pământurile ei – de fapt, *avea nevoie* de ele –, asta nu însemna că nu puteau să aibă o căsnicie plăcută. Şi, chiar dacă ar fi fost ultimul lucru pe care l-ar fi făcut, Simon avea să o transforme într-o soţie cuviincioasă şi fericită. Spre binele ei, dar şi al lui.

Capitolul 2

Lady Eleanor îşi întrerupse lectura atentă a *Bath Chronicle,* ridică privirea şi se încruntă spre Sophie din celălalt capăt al salonului.

— Nu fi prostuţă, fetiţo! Niciun hoţ de pe pământ nu ar fi interesat de un asemenea fleac. În plus, suntem în Bath, nu pe Bow Street. Chiar trebuie să scapi de ideile astea romantice şi ridicole.

Naşa ei avu nevoie doar de o clipă ca să distrugă planurile lui Sophie de a-şi recupera brăţara. Lady Eleanor se pricepea de minune la asta şi era celebră pentru logica aspră care le reducea la tăcere pe multe dintre victimele ei neştiutoare. Sophie sperase să ţină ascunsă povestea furtului, dar intrarea teatrală în casă, cu o zi înainte, se petrecuse chiar în clipa în care Lady Eleanor era pe cale să intre în salon ca să o caute pe sora ei, Jane. Interogatoriul ulterior nu fusese plăcut, dar măcar Sophie îşi convinsese naşa că doar brăţara de coral îi fusese furată, nu moştenirea familiei Stanton.

Sophie oftă şi luă o bucată de pânză parţial brodată de pe fundul coşuleţului de cusut. Se surprinsese oftând foarte des în ultimele zile, un obicei melancolic care i se păruse întotdeauna enervant la alte persoane. Mama ei ar fi spus că era din pricina nervilor, dar i se părea ceva absurd. Sophie nu avusese niciodată probleme cu nervii şi nu suferise de crize de depresie, exceptând perioada cruntă survenită după moartea tatălui ei.

— Mă asculţi, Sophia? Insist să renunţi la orice idee de a-ţi recupera brăţara. Ştiu că ţi-a dat-o Robert, dar, la urma urmei nu este o moştenire de familie sau ceva foarte valoros. Nu ai spus aşa?

— Nu am spus nimic, milady, răspunse Sophie şi blestemă icnetul care îi scăpă printre buze.

Lady Eleanor părea suspicioasă, dar continuă:

— Nu trebuie să exagerezi pentru ceva atât de neînsemnat. Domnul a dat, Domnul a luat. Acesta a fost mereu mottoul meu în viaţă şi mi-a fost de mare folos. Ai face bine să ţi-l însuşeşti şi tu. În orice caz, cum ar putea cineva măcar să recupereze un asemenea lucru?

Era exact întrebarea la care se gândise Sophie în ultimele douăzeci şi patru de ore. Dar o privire rapidă aruncată spre bărbia proeminentă a lui Lady Eleanor o convinse pe Sophie că era mai bine să îşi păstreze gândurile pentru sine.

— Sunt sigură că nu ştiu, doamnă. Să îţi mai tai o felie de prăjitură cu prune? Este cu adevărat delicioasă. Când se întinse după farfuria bătrânei, Sophie încercă disperată să se gândească la un subiect care să îi distragă atenţia de la afurisita brăţară. Apropo, milady, vrei să mă uit după o anumită carte azi la Barratt? Am înţeles că au apărut volume noi semnate de cel care a scris *Waverly.*

Sprâncenele subţiri ale lui Lady Eleanor se arcuiră, iar ochii mici, dar ageri o priviră lung. Însă Sophie fu scutită de o nouă mustrare când se auzi o bătaie uşoară în uşa salonului.

— Intră! strigă Lady Eleanor.

Sophie se ridică şi îşi aranjă fusta din muselină catifelată, pregătindu-se să le ureze bun venit primilor vizitatori din St. James’s Square. Detesta ideea că trebuia să fie sociabilă, dar măcar atenţia naşei avea să se îndepărteze de fiascoul petrecut cu o zi înainte.

— Contele de Trask, spune Yates cu intonaţie.

Simon intră în încăpere şi îi aruncă lui Sophie o privire încruntată, înainte să îşi întoarcă atenţia spre mătuşa lui. Făcu o plecăciune graţioasă, iar haina de echitaţie, de culoarea sticlei verzi, se mulă pe umerii lui masivi. Sophie îşi feri capul ca să îşi ascundă îmbujorarea înflăcărată care îi copleşea obrajii, deplorând în gând – nu pentru prima dată – reacţia rapidă pe care o trezea înăuntrul ei masculinitatea lui intensă.

— Bună dimineaţa, dragă mătuşă. Ce plăcere să te revăd!

— Păi, dacă e aşa o mare plăcere, nepoate, nu pricep de ce nu apelezi mai des la ea. E o minune că mai ştiu cum arăţi.

Sophie zâmbi larg, savurând sentimentul de jenă care se citea pe trăsăturile imperiale ale lui Simon. Dar dispăru într-o clipită.

— Iartă-mă, mătuşă! Treburile din oraş mi-au ocupat mult timp.

Fără să mai dea altă explicaţie pentru purtarea lui, îi trimise lui

Lady Eleanor un zâmbet fermecător. Sophie simţi o urmă de iritare când văzu modul degajat în care Simon făcu faţă reproşului mătuşii. Dar, chiar dacă neglijarea obişnuită a mătuşilor lui o enerva întotdeauna, tot simţi nevoia nebunească de a-l apăra de mustrarea inevitabilă a asprei doamne.

În loc să tune şi să fulgere spre capriciosul nepot, expresia sumbră a lui Lady Eleanor se îmblânzi într-un zâmbet afectuos când îl invită pe Simon să i se alăture, lovind uşor canapeaua moale din mătase pe care era aşezată. Enervarea se risipi de pe chipul ei ridat, transformându-se în afecţiune şi îngrijorare. Ca de obicei, tot ce trebuia să facă Simon era să intre într-o încăpere, şi fiecare femeie se înmuia numaidecât, lucru valabil şi pentru bătrâna şi arţăgoasa lui mătuşă.

— Prostii, băiatul meu drag. Lady Eleanor scoase un tril care imita surprinzător de bine un chicot de domnişoară. Nici nu mă îndoiesc că ai avut alte treburi, în afara afacerilor, care te-au ţinut în Londra. Bănuiesc că ar trebui să fiu recunoscătoare că a început sezonul de toamnă. Ce s-ar face toate doamnele fine din lumea bună dacă nu ai fi prin preajmă ca să-ţi facă ochi dulci?

Cu înţeles, Lady Eleanor îi făcu cu ochiul nepotului ei.

Sophie îşi înăbuşi un râset îngrozit când Simon îi aruncă o privire în treacăt. Chiar dacă îi întoarse privirea încruntată, ea reuşi cumva să se abţină de la comentariul tăios ce ameninţa să i se strecoare printre buze.

— Sper că eşti bine, milady, răspunse el şi ignoră

gestul straniu al mătuşii. Chiar eşti într-o formă de zile mari, în ciuda vremii umede. Cum te descurci cu guta?

În timp ce Lady Eleanor se lansă într-o relatare detaliată despre diferitele tratamente de la băi, Sophie se îndreptă agale spre fereastră şi îşi dori, aşa cum o făcuse de o mie de ori, ca Simon să primească, într-o bună zi, muştruluiala pe care o merita.

Dădu la o parte draperiile grele din mătase ce acopereau ferestrele înalte şi elegante, apoi privi strada liniştită. Dalele galbene calcaroase ale caselor reflectau razele blânde ale soarelui de octombrie. O doamnă respectabilă, îmbrăcată după moda anului trecut, se plimba pe trotuar, urmată de o slujitoare care se chinuia cu o grămadă de pachete. Doi bărbaţi se iviră în susul străzii, cărând un scaun cu rotile. Din el se ridică un bătrân care urcă şchiopătat treptele casei de vizavi, sprijinindu-se de braţul unuia din bărbaţi, protejându-şi piciorul bolnav de gută.

Întreaga scenă era mai tacticoasă şi mai de bonton decât îşi putea imagina cineva vreodată. Şi extraordinar de plictisitoare. La fel de plictisitoare ca în urmă cu o zi, cu două, cu trei.

Cu excepţia furtului brăţării, fireşte. Dar povestea aceea putea fi cu greu considerată o distracţie interesantă.

Cât timp ascultă bâiguiala lui Lady Eleanor despre tratamentele ei medicale, Sophie se temu că nu suferea cu nervii, ci de un început de nebunie provocată de plictiseală. De la nunta lui Robert şi a lui Annabel, în urmă cu trei săptămâni, fusese cuprinsă de o emoţie obositoare şi confuză, ce se înrăutăţea pe zi ce trecea. Sentimentele cu care se confrunta în clipa aceea nu semănau cu nimic din ce simţise înainte.

— Sophie, am uitat să te întreb ieri despre Annabel şi fratele tău. Sper că erau bine când ai plecat.

Comentariul politicos al lui Simon îi întrerupse gândurile.

Îşi lipi un zâmbet pe faţă înainte de a se întoarce ca să-i răspundă.

— Chiar mă întreb de ce ai uitat. Trebuie să-ţi fi distras ceva atenţia, deşi nu pot să-mi imaginez ce anume. Oh, stai! Poate că a fost brăţara mea furată. Sau faptul că miroseam ca o oală de noapte.

— Sophia, nu-l mai tachina pe conte şi răspunde la întrebare! îi porunci Lady Eleanor. Serios, draga mea, trebuie să ai grijă cum vorbeşti în preajma persoanelor mai în vârstă. Şi să nu crezi că am uitat ce ai făcut ieri. Încheiem discuţia mai târziu.

— Nu-ţi face griji pentru mine, dragă mătuşă. Trăsăturile frumoase ale lui Simon căpătată un aer sumbru. Şi eu îmi doresc să discut despre comportamentul lui Sophie.

— Ei bine, acum, că avem ocazia, răspunse Sophie căpătând curaj, şi mie mi-ar plăcea să discut despre asta cu tine. Am nevoie de ajutorul tău.

Aerul lui sumbru deveni prudent.

— Ajutor pentru ce?

— Ca să-mi recuperez brăţara, fireşte.

Sophie hotărâse cu o noapte în urmă, după multe ore de nesomn, că Simon era singurul om din Bath care putea să o ajute. Dacă *avea să accepte* era altă problemă.

— Şi cum propui să facem asta?

El nici măcar nu încercă să îşi ascundă sarcasmul din voce, dar Sophie îi cunoştea prea bine obiceiul. Cel puţin o întrebase.

— Ei bine, Simon, speram să angajez pe cineva care prinde hoţi şi care să găsească băiatul. Nu ca să îl dea pe mâna magistratului, adăugă ea în grabă când observă expresia uimită de pe chipul lui. Ci doar să îi dea de urmă. Ştiu că poliţiştii de pe Bow Street sunt foarte pricepuţi la asta. Sigur trebuie să existe cineva în Bath care să facă acelaşi lucru. Poate vreun poliţist local?

— Sophia! o întrerupse vocea ascuţită a lui Lady Eleanor. Ţi-am explicat deja de ce nu se poate. Simon, poate reuşeşti să o faci să înţeleagă pe copila asta nechibzuită înainte să provoace un scandal mai mare decât până acum. Lady Connaught mi-a scris deja ca să mă

întrebe dacă Sophie era cea care alerga ca o turbată ieri pe Milsom Street.

Sophie îşi încleştă maxilarul şi întâlni sfidătoare privirea lui Simon. El se ridică încet de pe canapea şi traversă încăperea, oprindu-se în faţa ei. Ea îşi ridică bărbia şi reuşi să reziste dorinţei de a se pierde în ochii lui negri şi adânci, plini de o surprinzătoare compasiune.

— Ascultă-mă, Puck! Îţi înţeleg pierderea. Ştiu cât însemna brăţara aceea pentru tine. Dar, crede-mă, ţi-ai propus ceva absolut imposibil. Sunt prea mulţi derbedei şi hoţi pe străzile din Bath, iar brăţara ta din coral nu este atât de extraordinară încât să trezească vreun interes pentru lumea criminală sau pentru casele de amanet din Holloway sau de pe Avon Street.

Sophie îşi impuse să rămână complet inexpresivă. Simon habar nu avea cât de mult interes urma să trezească brăţara ei. Dar nu pierderea brăţării şi, implicit, reacţia familiei ei erau motivele pentru care rămăsese trează aproape toată noaptea.

— Nu… Nu este vorba doar de brăţară, se bâlbâi ea, dând ascultare, în sfârşit, vocii sâcâitoare care îi tot suna în minte. Îmi fac griji pentru băiat, Simon. Era atât de mic, de temător! Cum ar putea un copil atât de mic să fie un hoţ înrăit? Trebuie să se fi întâmplat ceva groaznic ca să fie forţat să fure de la mine.

— Doamne Sfinte, Sophia, nu trebuie să fii atât de naivă! o certă Lady Eleanor. Copii ăştia sunt învăţaţi de mici să fie hoţi. Încep să fure de la vârste foarte fragede. Nici nu mă îndoiesc că îşi trag natura păcătoasă din laptele mamelor lor. Iar dacă ar fi să-l găseşti pe băiatul acesta, sunt sigură că nu mai poate fi salvat.

Lui Sophie îi apăru în minte chipul îngrozit şi unsuros al copilului. Ceva groaznic îi făcuse rău, îi rănise sufletul. Era absolut sigură.

— Refuz să cred că un copil ar fi rău prin definiţie, ripostă ea. Nouă ne este uşor să dăm vina pe micuţii sărmani. Cum să te aştepţi ca un copil care trăieşte într-o asemenea sărăcie şi disperare să acţioneze altfel? Cum să

supravieţuiască altfel? Nu, milady, nu o să accept că o persoană atât de tânără nu mai are nicio speranţă.

Fustele din tafta ale lui Lady Eleanor foşniră indignate, dar Sophie refuză să bată în retragere. Ştia că avea dreptate în privinţa băiatului. Era un copil inocent, pierdut într-o lume subterană îngrozitoare, iar ceva dinăuntrul ei insista că trebuia să îl ajute, chiar dacă Simon şi Lady Eleanor erau categoric împotrivă.

Sprâncenele Excelenţei Sale începură să zvâcnească din nou, semn ce anunţa clar o izbucnire iminentă. Sophie îşi ţinu respiraţia, în aşteptarea exploziei.

— Îmi pare rău că nu sunt de acord, mătuşă Eleanor, dar cred că Sophie are dreptate în această privinţă, interveni Simon. Am auzit nenumărate rapoarte din partea Comitetului restrâns din Camera Lorzilor. Este teribil de nedrept să dăm vina pe sărmanii copii, iar eu nu cred că au o înclinaţie înnăscută spre fărădelegi. Este un eşec al guvernului şi al magistraţilor faptul că nu reuşim să reducem numărul de delincvenţi juvenili care umblă pe străzi.

Sophie fu absolut uluită de reacţia lui. Simon chiar fusese de acord cu ea.

— Nu te agita prea tare, Sophie, spuse el sec, după ce îi aruncă o privire fugară. Sunt de acord cu mătuşa Eleanor în privinţa faptului că nu ai ce să faci. Băieţii ăştia îşi încep activitatea de mici. Sunt sute în Bath. Există un număr foarte mare de hoţi pentru un oraş de mărimea lui.

— Numai din cauza vizitatorilor înstăriţi care vin la băi, interveni Lady Eleanor. Hoţii vin în staţiune din Londra, fiindcă găsesc o pradă mai bună aici pe perioada lunilor de vară.

— Nu putem nici măcar să încercăm? insistă Sophie. Mahalalele nu sunt foarte mari. Ar trebui să se poată găsi un băieţel fără prea multe bătăi de cap. L-aş recunoaşte imediat, vă asigur.

Simon scoase un sunet nerăbdător.

— Sophie, nu eşti rezonabilă. Poate că mahalalele sunt mici, dar sunt pline. Iar Holloway este puţin mai mare

decât o colonie de cerşetori. Nu aş risca să te duc acolo, cum nu aş risca să te duc în mahalalele din Londra.

Ea se întoarse spre el şi privi absentă pe fereastră. De ce Simon nu putea să înţeleagă? Ea trebuia să îl găsească pe băiat spre binele ei, dar şi al lui. Sophie ştia ce însemna să îţi fie frică şi să fii singur, iar chipul uscăţiv al băiatului avea să o bântuie până la finalul zilelor dacă nu îl găsea.

Trase adânc aer în piept şi se întoarse să înfrunte cele două chipuri dezaprobatoare. Nepotul şi mătuşa o priviră lung înapoi, cu maxilarele încleştate cu aceeaşi hotărâre. Întâlni privirea lui Simon, rece şi de neînţeles, şi se întrebă încă o dată cum putea să îl iubească atât de mult.

— Nu sunt naivă, indiferent ce credeţi voi, spuse ea, încercând să fie chibzuită. Ştiţi că mama a lucrat mulţi ani în asociaţii caritabile şi în orfelinate. Le vizitez de când mi-am făcut debutul în societate. Nu mi-e teamă şi am văzut mai multe decât v-aţi putea imagina.

— Nu ai văzut nimic, răspunse Simon cu o voce neînduplecată. Traversă distanţa dintre ei din doi paşi, o apucă blând, dar necruţător de încheietură şi o trase spre un scaun din lemn de nuc. Nu este acelaşi lucru, Sophie, spuse el în vreme ce ea se cufunda în scaun. Mama ta şi-a limitat activitatea caritabilă în cadrul unor instituţii onorabile, conduse de clerici respectaţi. Nu te-a lăsat niciodată să vezi ceva ce nu se cuvenea. Habar nu ai de mizeria şi depravarea din mahalale, din cartierele sordide. Locuitorii lor mai degrabă ţi-ar tăia gâtul şi te-ar lăsa însângerată să zaci pe caldarâm decât să-ţi vorbească. Dacă te duci vreodată de capul tău pe acolo…

El se opri şi o studie cu ochi scrutători. Se aplecă spre ea, evident, dorindu-şi să o intimideze. Pentru o clipă, Sophie se lăsă distrasă de apropierea seducătoare a trupului său viguros.

— Nici să nu te gândeşti, Sophie! mârâi el. Dacă aflu vreodată că te-ai dus singură pe Avon Street…

Ea vru să vorbească, dar el ridică o mână pentru a o opri.

— …sau cu vreun slujitor după tine, o să am grijă să

nu mai poţi să te aşezi o săptămână întreagă.

— Simon!

Sophie se uită urât la el, iritată peste măsură şi furioasă că el o trata ca pe un copil. *Mereu o* trata ca pe un copil.

Din celălalt colţ al încăperii, Lady Eleanor scoase un chicotit surprins la auzul ameninţării nepotului. Sophie simţi că îi iau foc obrajii şi se ridică brusc de pe scaun pentru a se îndrepta spre uşă.

Simon scoase un oftat frustrat şi o apucă de braţ, îndemnând-o tăcut să se aşeze la loc. El se trânti pe scaunul din lemn de nuc de vizavi şi îi prinse o mână în mâinile lui.

— Iartă-mă, Sophie! Am spus ceva de neiertat. Sunt o brută şi te las să mă ciupeşti cât vrei tu de tare. În ochii lui apăru o expresie de mâhnire, care îi domoli furia lui Sophie. El o privi gânditor în timp ce îi studie cu atenţie chipul. Dar să nu uiţi că te cunosc la fel de bine precum te cunoşti tu. De îndată ce îţi intră o idee în cap, nu poţi să nu treci la acţiune. Cum nici mama ta, nici Robert nu sunt în Bath, este responsabilitatea mea să am grijă de tine. Trebuie să-mi promiţi că nu o să te avânţi de una singură prin mahalale.

Ea îşi muşcă buza, detestând faptul că trebuia să îl mintă din nou, dar era mai hotărâtă ca niciodată să găsească băiatul. *Şi* brăţara.

Gura aspră a lui Simon se arcui într-un zâmbet neîncrezător.

— Şi trebuie să-mi promiţi că nu te duci acolo nici dacă iei un slujitor cu tine. Pur şi simplu, este prea primejdios.

Ea răbufni exasperată.

— Oh, bine! Dacă ai de gând să fii atât de sufocant, îţi promit că nu mă duc acolo singură sau, spuse ea mormăind enervată de suspiciunea lui, doar cu un slujitor care să mă însoţească.

Zâmbetul lui se adânci într-un râs ştrengăresc, care o făcu pe Sophie să se simtă cuprinsă de o înflăcărare

blândă.

— Asta este fata mea cuminte.

O bătu uşor pe mână şi se ridică, scoţând ceasul din buzunarul de la haină ca să verifice ora.

— Mătuşă Eleanor, spuse el. Am o întâlnire cu bancherii mei, la care trebuie neapărat să ajung. Mătuşa Jane primeşte vizite în dimineaţa asta? Mi-ar plăcea să o văd înainte să plec.

— Desigur. Sophie, sună după Yates.

Sophie se ridică şi se îndreptă încet spre clopoţelul din colţul salonului. Apoi îi mai veni o idee.

— Simon?

— Da, Puck? El îşi puse ceasul la loc şi scoase un carneţel de buzunar din haină, notând ceva cu un creion mic. Ce este? întrebă el fără să ridice privirea.

— Măcar crezi că ai putea să te uiţi după săculeţul meu pe la casele de amanet? Este foarte frumos, iar un samsar ar putea să considere că valorează mai mult decât câţiva şilingi.

Ea îşi ţinu răsuflarea, în speranţa că Simon avea să muşte momeala. Dacă săculeţul ei se găsea prin casele de amanet din Bath, putea să îi pună întrebări samsarului şi să capete informaţii despre băiat.

Simon îşi ridică privirea din carneţel. Se uită lung la ea, cu o încruntătură uşoară. După o clipă, încuviinţă din cap, apoi îşi închise carneţelul şi îl strecură înapoi în haină.

— Bine, Sophie. Probabil că este o pierdere de timp, dar presupun că asta nu face rău nimănui.

Ea scrâşni din dinţi la auzul tonului lui nepăsător, dar îşi înăbuşi vorbele care îi stăteau pe buze.

— Dar mi-ai promis că nu o să te duci în mahalale, adăugă el. Ne-am înţeles?

El o scrută din priviri, părând arogant, dar şi protector. Sophie se întrebă dacă se uita şi la iubitele lui vreodată aşa, dar presupunea că Simon păstra încruntătura aceea numai pentru ea.

Schiţă spre el cel mai dulce zâmbet şi încercă din răsputeri să pară nevinovată.

— Promit, Simon.

Ochii lui, care scăpărau cu suspiciune, o urmară în timp ce ea se îndreptă spre clopoţel.

Era pe bună dreptate suspicios, căci Sophie nu avea nici cea mai mică intenţie să îşi ţină promisiunea. Nu într-o situaţie atât de disperată. Trebuia să găsească băiatul şi *trebuia* să îşi găsească brăţara înainte ca toată lumea să afle că dispăruse. Simon nu avea să o ajute, aşa că era nevoită să găsească pe cineva care să o facă. Cineva în care să aibă încredere şi care să ştie unde să caute. Găsirea acelei persoane putea fi o provocare, dar nu era una de netrecut. Doar că Sophie avea nevoie de timp ca să se gândească după ce plecau toţi musafirii din ziua aceea.

Mai ales Simon. I se părea mereu foarte greu să gândească raţional când era el prin preajmă.

Şi trebuia să se gândească serios. La urma urmei, ce avea de făcut pentru a găsi un hoţ?

Capitolul 3

Simon mută nerăbdător dintr-o parte în alta hârtiile împrăştiate în faţa lui, dar mintea lui refuza să se concentreze asupra afacerilor urgente.

„Obrăznicătura asta mică o să mă înnebunească”.

Întâlnirea cu Sophie din ziua precedentă fusese alt eşec. Se dusese acolo ferm convins să înceapă să îşi curteze viitoarea soţie. În schimb, îşi pierduse cumpătul.

Iar ea îşi pierduse cumpătul din cauza lui. Nu putea să o condamne pentru reacţia ei. La urma urmei, o ameninţase că avea să o pună pe genunchi pentru a-i da câteva palme. Nu îl ajutaseră nici amuzamentul neinspirat al mătuşii Eleanor şi glumele ei cu subînţeles despre reputaţia lui de crai. O iubea pe bătrâna zgripţuroaică, dar îi amintea prea des de bunicul lui – era gălăgioasă, arogantă şi, din păcate, teribil de directă.

Evident, nici Sophie, nici mătuşa lui nu aveau să facă

din peţitul lui o misiune uşoară, pe care să o rezolve în câteva zile.

— Iertaţi-mă, milord. Aţi spus ceva? întrebă Soames.

— Nu. Te rog, continuă.

Simon făcu un gest spre agentul lui de afaceri, care se încruntă spre el din colţul opus al mesei pline cu documente şi planuri arhitecturale. Orice gând despre Sophie sau despre peţitul lui haotic trebuia să mai aştepte.

— Cum doreşti, milord.

Soames continuă să îi dea explicaţii detaliate despre resursele de care era nevoie pentru construirea noilor fabrici din Leeds.

Simon ascultă, cu toate instinctele pe deplin concentrate pe provocare. Momentul era perfect. Criza din 1814 îi ruinase pe mulţi dintre investitori, nu şi pe el. Constant şi discret, cumpărase fabrică după fabrică. Dacă reuşea să încheie un parteneriat cu Russell, urma să deţină controlul asupra comerţului cu lână din cea mai mare parte din Anglia şi de pe continent. Iar controlul, atât în viaţă, cât în afaceri, era totul.

Desigur, era nevoie să ascundă amploarea afacerilor lui comerciale de toată lumea, cu excepţia câtorva prieteni şi a familiei. Cei mai mulţi nu îi înţelegeau pasiunea de a obţine bani sau nevoia de a face altceva decât să ducă o viaţă de nobilă indolenţă. Bunăoară, mătuşa Eleanor avea să se arate dezgustată de talentul lui vulgar de a face avere, la fel cum ar fi gândit bunicul care murise de multă vreme. Banii erau vulgari, iar un St. James nu era niciodată vulgar. Filosofia aceea îi fusese inoculată de către bătrânul conte şi de aproape orice alt membru al familiei din clipa în care învăţase să vorbească. Vechile obiceiuri erau cele mai bune, spuneau ei – o viaţă legată de pământul şi de tradiţiile care rămăseseră în picioare generaţii de-a rândul.

I se strepezeau dinţii numai când se gândea la asta, la monotonia pură şi înnebunitoare a unui mod de viaţă aristocratic. Nu. El avea nevoie de provocarea pe care o reprezentau manipularea cifrelor şi intrarea în afaceri. Avea nevoie de încântarea pe care o simţea atunci când una

dintre corăbiile lui se întorcea din Orient sau din America, plină ochi cu bogăţii care îi permiteau să îşi întreacă cei mai buni competitori. Fără acea stimulare, ar fi înnebunit de plictiseală.

Iar vechile obiceiuri erau pe moarte. Era absolut sigur. Orice om cu judecată îşi dădea seama că viitorul Angliei nu stătea în pământ, din rotiţele şi motoarele comerţului.

Soames dădu la o parte im teanc de registre din colţul mesei, desfăşurând schiţele fabricilor.

— Milord, vreau să-ţi atrag atenţia asupra unei eventuale probleme în planurile domnului Russell. Mă întreb dacă nu cumva arhitectul nu a calculat greşit suprafaţa totală de spaţiu necesară pentru războaiele de ţesut.

Simon se uită pieziş peste schiţe. Lumina abia dacă se mai strecura prin ferestrele bătute de ploaie ale apartamentelor lui din Milsom Street.

— Cât este ceasul, Soames?

— Aproape patru, milord.

— Russell nu trebuia să fie deja aici?

— Trebuie să apară în orice clipă, milord. Soseşte din Bristol azi după-amiază.

Simon scoase câteva lumânări din dulapul din mahon lustruit şi le aşeză în mijlocul mesei. Lumânările ascuţite împrăştiară o aură de lumină peste schiţele arhitectului, dar restul încăperii frumos aranjate fu cufundat în întuneric.

Observă numaidecât problema.

— Abia dacă este loc pentru un om ca să treacă printre maşini, darămite pentru treizeci care să se mişte de la un război la altul. Lovi încet desenul, în vreme ce calculă costurile greşelii. Arhitectul are cea mai mică idee despre ce face? Astea nu sunt planuri pentru o grădină de recreere sau pentru budoarul unei doamne. Între războaie trebuie să fie suficient spaţiu de mişcare şi pentru ca lâna să fie transportată la vagoane.

— Poate că domnul Russell are de gând să angajeze copii care să lucreze la războaie.

Simon înjură în barbă.

— Atunci trebuie să-i scoatem ideea asta din cap. Posturile simt pentru bărbaţii care au nevoie de ele, nu pentru copii. Copiii nu au ce să caute într-o fabrică.

Se întinse să ia un creion şi o riglă.

Soames scoase un oftat lung.

— Nu este nevoie să corectezi, milord. O să discut chestiunea cu domnul Russell şi îi scriu arhitectului în după-amiaza asta.

Simon nu îl luă în seamă, aşeză rigla pe pergamentul scorţos, îşi făcu o idee dară despre spaţiu, în vreme ce schiţă în minte imaginea fabricii. Calculele îl duceau în zona aceea bine cunoscută şi familiară în care plictiseala şi emoţiile care îi distrăgeau atenţia se risipeau, fiind înlocuite de numere frumoase şi desăvârşite ale căror claritate şi precizie nu îl dezamăgeau niciodată. Dispăruseră ticăitul ceasului de pe poliţă, şuieratul roţilor de la trăsurile din stradă pe caldarâmul spălat de ploaie, chiar şi prezenţa celuilalt om din încăpere.

— Milord.

Vocea lui Soames trăda o notă de iritare greu de ascuns.

Simon se îndepărtă fără tragere de inimă de calculele pe care le scrijelea pe pergament. Nu putu să nu surâdă la vederea expresiei acide de pe chipul, altfel nepăsător, al agentului său.

— Da, Soames?

— Iartă-mi impertinenţa, milord, dar poate că ar trebui să-ţi amintesc ce s-a întâmplat ultima dată când te-ai implicat îndeaproape în munca arhitectului.

— Nemernicul Anson şi-a dat demisia, asta s-a întâmplat, şi a fost foarte bine. Fiecare arcadă de la ferestrele din şirul de case ar fi fost strâmbă dacă nu interveneam.

— Nu prea ai intervenit, milord. L-ai dat afară din bibliotecă. Şi a fost nevoie de două luni ca să găsim alt arhitect, pentru că domnul Anson a avut grijă să dea de înţeles cât de greu era să se lucreze cu investitorii. Ceea ce, adăugă el sarcastic, a presupus toată lumea, inclusiv

eu.

Simon izbucni în râs.

— Îmi pare rău pentru asta, Soames, dar casele alea s-au vândut ca pâinea caldă şi ai fost răsplătit pe măsură pentru toată bătaia de cap. Iartă-mă dacă nu îţi împărtăşesc suferinţa!

Celălalt bărbat îi aruncă o privire sumbră, apoi rulă hotărât planurile arhitectului şi le puse departe, pe dulap.

— Poate le desfacem din nou când ajunge domnul Russell.

Simon ridică din sprâncene cu o uimire batjocoritoare.

— Mă răneşti, prietene. Chiar mă răneşti.

De obicei, nici prin gând nu i-ar fi trecut să permită cuiva care lucra pentru el să se poarte atât de nesăbuit, dar Soames era diferit. Era cel mai mic dintre fiii unui baronet şi îl întâlnise la Cambridge, unde descoperiseră că aveau o pasiune comună pentru matematică şi ştiinţă. La câţiva ani după aceea, legătura strânsă dintre ei îl determinase pe Simon să îi ofere fostului coleg de clasă şi prieten un post ca agent de afaceri. Omul profitase de ocazie, preferând o viaţă de muncă înviorătoare unei vieţi sărăcăcioase de mic nobil. Iar Simon profitase la maximum de abilităţile de negociator ale lui Soames, care îi permiteau să menţină aparenţele conform cărora contele de Trask era doar un investitor plictisit din rândul aristocraţiei.

În timp ce agentul lui se agită prin încăpere, aranjând registre şi curăţând masa pentru întâlnirea ce urma, Simon îşi aminti de perioada petrecută la universitate. La vremea aceea, fusese în stare să se convingă că o viaţă dedicată exclusiv ştiinţei – chiar un post de profesor de matematică la Cambridge – era cu putinţă. O viaţă dedicată intelectului şi studiului fusese visul lui dintotdeauna. Dar moartea vărului lui, Sebastian, moştenitorul titlului, îi spulberase visul cu totul.

— Dacă-mi permiţi să fiu direct, milord.

Vocea seacă a lui Soames îl întrerupse din meditaţie.

Simon se trânti pe sofaua Sheraton de lângă fereastră şi îşi scoase carneţelul de buzunar. Dacă nu putea să îşi

facă schiţele, avea să se uite peste cifrele obţinute de la bancherul lui în acea dimineaţă.

— Da?

— Vizita de ieri, la domnişoara Stanton, a ieşit cum trebuia?

„Sophie”.

Simon îşi azvârli carneţelul.

— Nu, dragul meu prieten, vizita mea nu s-a desfăşurat conform planului. În loc să încep să-i fac curte, am considerat de cuviinţă să o conving pe domnişoara Stanton să nu se aventureze prin mahalale, în căutarea unui amărât de săculeţ şi a unei brăţări care i-au fost furate. Totuşi, cunoscând-o pe domnişoara Stanton, o să găsească o cale prin care să nu se supună interdicţiei mele şi să încerce să mă convingă că a avut motive absolut întemeiate.

Agentul lui se încruntă.

— Domnul Russell o să-şi dorească asigurări că poţi să susţii necesarul constant de cărbune de pe pământurile familiei Stanton.

— Nimic nu este uşor când vine vorba de Sophie Stanton.

— Ce păcat, milord. Pot să ajut cumva?

Simon se ridică de pe scaun şi se îndreptă agale spre masa de lucru, acum perfect aranjată ca o coloană cu numere prin munca sârguincioasă a celuilalt bărbat.

— Da, cred că da. I-am spus domnişoarei Stanton că o să caut prin casele de amanet de Avon săculeţul şi brăţara. Crede că unul din obiecte este destul de valoros încât să atragă atenţia vreunui samsar. Probabil nu o să descoperim nimic, dar i-am promis că mă uit.

— O să mă ocup de asta, milord.

Simon încuviinţă din cap. Sophie se aştepta ca el să se ocupe personal de căutarea obiectelor şi poate că trebuia să se simtă vinovat că lăsase asta în sarcina agentului său. Dar brăţara avea să se bucure de foarte puţină atenţie din partea unuia care primea bunuri furate. În orice caz, Soames urma să se ocupe de povestea în

cauză mult mai în detaliu, pentru că, în clipa aceea, Simon nu avea timp de încă una din acţiunile ei nebuneşti.

Însă fu nevoit să recunoască faptul că nu doar acţiunile lui Sophie îi distrăgeau atenţia. Totul la ea îi distrăgea atenţia. Chipul ei delicat înconjurat de o aură de păr castaniu, trupul mlădios, vocea amuzantă. Chiar şi gura ei. Mai ales gura ei… dulce, arcuită, rozalie ca petalele unui trandafir.

Clătină dezgustat din cap şi se îndreptă spre salon. Nu era obişnuită să se gândească în acest fel la Sophie fiindcă nu simţise niciun fel de atracţie fizică faţă de ea. Simţea că făcea un lucru greşit, mai ales după toţi anii în care se gândise la ea ca la… ei bine, nu chiar ca la o soră, dar ca la cineva asemănător. Presupunea că era o uşurare faptul că gândea astfel despre ea, însă se simţea stânjenit. Totuşi, era mai mult decât hotărât să îi fie fidel după ce aveau să se căsătorească, îi datora măcar atât, demnitatea de a avea o căsnicie stabilă şi un soţ care nu îşi căuta plăcerile în patul altei femei.

Nu putea spune că nu avea să încerce să o facă fericită. Voia să o facă. Ţinea foarte mult la Puck şi dorea ce era mai bun pentru ea – aşa fusese dintotdeauna. Dar nu îi mai putea permite să umble în voie, altfel viaţa lor împreună avea să fie doar o serie de episoade dezastruoase. Pur şi simplu nu putea să permită ca scandalurile pe care le provoca purtarea ei să le afecteze munca şi reputaţia.

Se auzi un ciocăni hotărât în uşă.

— Trebuie să fie domnul Russell, milord. Eşti gata să-l primeşti?

— Deschide-i!

Chiar în clipa în care se concentră asupra întâlnirii ce urma să aibă loc, Simon îşi lăsă gândul să zboare încă o dată la chipul lui Sophie.

Avea să se ocupe de povestea peţitului ca în cazul oricărei probleme financiare şi matematice: logic, raţional, cu un minimum de agitaţie. Ştia prea bine că ea îl iubea de mulţi ani şi se aştepta ca, la cea mai mică încurajare,

Sophie să îi cadă în braţe numaidecât. Iar odată ce o avea în patul lui, întinsă pe spate, zâna lui care intra în necazuri putea să descopere cât mai curând cine era stăpânul. La final, lucrurile urmau să intre pe făgaşul potrivit.

Da, Simon nu avea nici cea mai mică îndoială că Sophie era una dintre cele mai bune investiţii pe care avea să le facă vreodată.

*

O ploaie rece cădea din cer, amestecându-se cu lacrimile fierbinţi care curgeau pe chipul lui Sophie. Se şterse cu o mână nerăbdătoare, lăsând urme pe ochelari. Scoase din faldurile rochiei o batistă cu marginile din dantelă, îşi dădu jos ochelarii şi îi şterse bine.

Refuza să plângă. Îi spusese lui Simon că avea tăria de a trece prin aşa ceva şi urma să facă întocmai. Dar el avusese dreptate, la naiba! Ceea ce văzuse în ziua aceea nu se compara nici pe departe cu acţiunile caritabile alese cu grijă de mama ei la Londra. Mizeria şi boala din locul în care se afla Sophie, suferinţa şi deznădejdea erau dincolo de ce putea să suporte ea.

— Domnişoară Stanton, vă rog, intraţi sub portic! Nu ar fi bine să răciţi, mai ales în locul ăsta plin de infecţii.

Domnul Crawford o apucă uşor de umăr şi o îndrumă cu blândeţe la adăpostul porticului îngust. O privi lung pe sub borul ud al pălăriei de cleric, evident nemulţumit că Sophie încă insista să caute prin fiecare orfelinat.

— Sigur vreţi să continuăm?

Ochii lui erau plini de îngrijorare, iar ea se agăţă de căldura lor ca de o ultimă rază de speranţă în locul acela îngrozitor.

Sophie trase tremurând aer în piept şi încuviinţă din cap, hotărâtă să nu se lase. Îşi croi drum cu grijă printre pietrele cenuşii şi sparte din curtea micuţă care despărţea sectorul femeilor de restul azilului de săraci. Ploaia ar fi trebuit să cureţe caldarâmul, dar îl făcea şi mai unsuros. Un nămol gros şiroia printre crăpături şi se aduna în bălţi

maronii de apă urât mirositoare.

Îl urmă pe preot şi intră pe o uşă aproape desprinsă din balamale, spre un coridor îngust, care părea să traverseze toată lăţimea clădirii. Dacă nu ar fi avut felinarul domnului Crawford, s-ar fi cufundat cu totul în întuneric, chiar dacă nu era cinci după-amiaza. Mirosul de fecale îi luă din nou cu asalt simţurile şi îi întoarse stomacul pe dos. Sophie îşi puse batista la nas şi respiră pe gură.

— La ora asta din zi, toţi copiii încă sunt în orfelinat, îi explică preotul când se opri în dreptul uşii din capătul coridorului. Îşi continuă munca până la şase, apoi li se serveşte masa de seară.

Sophie fu nevoită să înghită apăsat înainte să poată vorbi.

— La ce oră încep să muncească?

— La şapte, cu o oră de pauză pentru cină. La fel ca adulţii.

— Cum să lucreze copiii atâtea ore? se împotrivi ea. Sigur parohia nu se aşteaptă la asta de la ei.

Gura domnului Crawford făcu o grimasă demoralizată.

— Îmi pare rău să spun că poate şi chiar o face, domnişoară Stanton. Autorităţile locale cred că regulile trebuie să fie dure, altfel sărmanii nevrednici ar lua cu asalt clădirea.

El puse mâna pe clanţă ca să deschidă uşa, dar Sophie îl apucă de braţ.

— Chiar crezi asta, domnule Crawford?

— Nu, domnişoară Stanton, eu nu. Ce om ar alege să-şi aducă familia într-un asemenea loc dacă ar putea să câştige un salariu decent prin propriile forţe?

Nodul din pieptul ei se mai domoli. Atât cuvintele, cât chipul lui sincer şi deschis o asigurară că alesese bărbatul potrivit care să o însoţească în misiunea ei.

Se gândise aproape toată noaptea la o modalitate rezonabilă de a-l găsi pe micul tâlhar. Apoi îşi aminti de domnul Crawford, tânărul preot de la biserica Sf. Mihail. Sophie îi auzise predica ultima dată când fusese în vizită în Bath şi fusese impresionată de eforturile lui de a strânge

fonduri atât pentru Refugiul Nevoiaşilor, cât şi pentru orfelinatul din oraş. Ambele instituţii păreau locul potrivit pentru a începe să îl caute pe băiat.

După micul dejun, Sophie îi spusese lui Lady Eleanor că urma să meargă în vizită la prietena ei, Laura Place, unde avea să stea aproape toată ziua. După ce îşi puse cele mai rezistente ghete şi vechea pelerină, se îndreptase spre biserica Sf. Mihail. Iniţial, domnul Crawford se împotrivise ferm cererii de a o însoţi pe Avon Street, insistând că nu era un loc adecvat pentru o tânără. Nu era un loc adecvat pentru nicio fiinţă umană, descoperise Sophie în scurt timp, dar, după multe discuţii – şi o promisiune din partea ei că urma să facă o donaţie generoasă orfelinatului –, el acceptase şovăitor să o însoţească.

Căutarea lor în micul, dar îngrijitul orfelinat care se afla într-un colţ liniştit din oraş nu le oferise nicio informaţie despre băiat. După altă discuţie în contradictoriu despre necuviinţa misiunii ei, Sophie şi domnul Crawford luară o trăsură şi se îndreptară spre azilul de săraci din apropierea Avon Street. O ploaie rece începu să cadă în clipa în care trăsura se opri în faţa clădirii care arăta ca o închisoare şi care trona peste casele de toleranţă ce se înşirau de-a lungul docurilor.

Pe măsură ce îşi croiră drum spre curtea interioară plină până la refuz, domnul Crawford încercă să o pregătească pe Sophie pentru ce urma să vadă. Dar nu existau cuvinte care să descrie oroarea locului.

Femei îmbrăcate în haine jerpelite se ghemuiau una în alta în încăperile cu unul sau două felinare fumegânde şi fără căldură. Coseau stând pe saci din pânză groasă, cu degetele rănite de materialul aspru, cu chipurile trase, palide şi lipsite de viaţă. Când domnul Crawford se plimbă printre mesele de lucru, murmurând cuvinte de mângâiere, majoritatea femeilor nici nu se deranjară să ridice privirea.

Sophie se dădu mai aproape de el, prea copleşită de tristeţe ca să mai scoată vreun sunet.

— Sigur sunteţi pregătită, domnişoară Stanton?

Vocea blândă a preotului o readuse deodată la

realitate şi o puse în gardă în privinţa celor ce se aflau de cealaltă parte a uşii. Ea îşi impuse în tăcere să se ţină tare, apoi încuviinţă din cap spre preot.

Intrară într-o încăpere joasă şi îngustă, plină de băncuţe şi mese. În jur de treizeci de copii de vârste diferite, de la 4 – 5 până la 15 ani, stăteau aplecaţi peste mese.

Pentru o cameră plină de copii, înăuntru domnea o linişte nefirească. O femeie cu figură aspră, îmbrăcată într-o rochie de un gri cenuşiu, se agita printre mese, cu o nuia groasă pe care o ţinea strâns în mână. Când trecea printre rânduri, cei mai mici dintre copii se fereau de ea, frica citindu-se pe chipurile sfrijite. Dar copiii mai mari nu ridicau nicidecum privirea de la ceea ce lucrau.

Femeia veni spre ei şi făcu o reverenţă, apoi îi salută cu o voce nepăsătoare, dar respectuoasă. Sophie trase adânc aer în piept ca să fie în stare să răspundă şi izbucni într-o criză de tuse. Un gust arid, afânat îi invadă gura.

Domnul Crawford îi vorbi încet la ureche:

— Respiraţi scurt sau acoperiţi-vă gura cu batista.

În timp ce îşi înăbuşi alt acces de tuse, Sophie observă că aerul părea încărcat de un praf ce se ridica dinspre grămezile de pietre albe şi mizeria alburie de pe mesele de lucru. Cei mai mici dintre copii cerneau pietricelele, le sortau şi le aranjau în grămăjoare. Copiii mai mari luau pietricelele şi, folosind pietre mai mari, le transformau în praf. O pojghiţă albă acoperea totul: feţele copiilor, hainele aspre cu care erau îmbrăcaţi, podeaua rece din piatră. Acoperea până şi nişele din tavan. Părea ca o făină murdară, care îmbrăca toată încăperea într-o culoare moartă.

— Ce Dumnezeu fac aici? întrebă ea cu o voce răguşită

Avea gura uscată şi îi era groază de răspunsul clericului.

Domnul Crawford se uită lung la ea şi şovăi.

Sophie clătină nerăbdătoare din cap şi îşi impuse să ţină capul sus.

— Trebuie să ştiu.

— Zdrobesc oase ca să facă îngrăşământ. Bărbaţii macină oasele mai mari, iar copiii cern din praful rămas oasele mai mici. Ai văzut deja femeile care cos sacii în care se pune produsul finit.

— De… unde iau oasele?

— Majoritatea sunt de la vaci sau porci sacrificaţi, dar unele sunt de om…

Închise brusc gura, gândindu-se că spusese destule.

Sophie simţi că îi fuge pământul de sub picioare într-un iureş nebunesc. Apoi, îşi aminti ceva ce auzise din întâmplare cu câţiva ani în urmă… Ceva ce mama ei şi câteva prietene împreună cu care făcea acte de caritate discutaseră revoltate în şoaptă. Sophie uitase, poate pentru că era prea groaznic ca să îşi mai amintească.

Oase de om amestecate cu oase de animale. În fiecare zi, copiii măcinau, inspirând praful bărbaţilor, femeilor şi copiilor – unii dintre ei poate că muriseră în azilul acela pentru săraci, iar alţii poate că erau rudele lor.

Se lovi cu spatele de o masă, iar marginea ascuţită îi înghionti dureros şoldul. Văzu negru în faţa ochilor. Se clătină când privirea începu să i se înceţoşeze.

O mâna puternică o prinse de cot.

— Uşurel, domnişoară Stanton. Vocea calmă a domnului Crawford străpunse vălul cenuşiu care ameninţa să o cuprindă. Sprijiniţi-vă de braţul meu şi vă scot de aici imediat!

Sophie trase de câteva ori aer în piept, încercând să rămână cu privirea limpede şi stomacul la locul lui. După câteva clipe, îndrăzni să clatine din cap.

— Nu, sunt bine. Mai întâi, trebuie să căutăm şi apoi plecăm.

Începu să se plimbe printre rânduri, examinând atentă feţele copiilor. Preotul continuă să o ţină de cot, iar Sophie nu se trase din prinsoarea lui.

Avu nevoie doar de câteva minute ca să se asigure că hoţul ei nu era în încăpere. Sophie încercă să mai arunce o privire lungă, înainte să se întoarcă spre uşă, imprimându-şi

în minte chipurile copiilor, atât de golite de viaţă. Cândva, urma să... Nu, cândva *trebuia* să găsească un mod prin care să îi ajute pe copiii aceia. Fuseseră părăsiţi de lume, mai curând aruncaţi decât refuzaţi. Iar ea, care nu fusese niciodată singură, nici în cele mai crunte momente din viaţa ei, nu avea să îi uite.

Domnul Crawford o conduse spre curtea interioară şi, prin poarta de fier, în stradă. Sophie se uită în jur pe sub boneta udă, recunoscătoare să vadă că vizitiul trăsurii ascultase porunca preotului de a-i aştepta. Ea îşi sprijini umărul de trăsură, trăgând adânc aer în piept. Duhoarea care venea dinspre docuri mirosea la fel de curat ca briza mării în comparaţie cu praful oribil ce stăpânea încăperile azilului de săraci.

— Domnişoară Stanton, sigur sunteţi bine? Îngrijorat, domnul Crawford se încruntă. Vă rog, lăsaţi-mă să vă ajut să urcaţi în trăsură! Trebuie să vă duceţi acasă.

Sophie îşi frecă fruntea cu vârful degetelor înmănuşate, simţind valul de sudoare, în ciuda frigului îngheţat care i se îmbiba încet în pelerină. În timp ce încuviinţă din cap, îşi puse piciorul pe treapta trăsurii, privirea îi căzu pe un cămin dărăpănat de vizavi. Uşa era larg deschisă, iar mai mulţi copii mici şi zdrenţăroşi intrau şi ieşeau în voie pe uşă.

— Domnule Crawford, ce este acolo? întrebă ea, făcând semn cu batista peste stradă.

O furie justificată îi întunecă trăsăturile frumoase ale preotului.

— Acolo, draga mea doamnă, este Stejarul de Argint, cea mai odioasă casă de toleranţă din Bath.

Sophie ştia totul despre casele de toleranţă, la fel ca orice om care trăia în Londra. Vizuini celebre ale jocurilor de noroc şi ale prostituţiei, nenumăraţi tineri nesăbuiţi care aveau motive să regrete vizita în incinta lor. Sau cel puţin aşa răspunsese Robert obiecţiilor apăsate ale mamei lor.

— Paznicii caselor de toleranţă nu acceptă adesea bunuri furate? Şi nu folosesc copiii mici pe post de hoţi?

— Regret să spun că este adevărat, domnişoară

Stanton. Nu există şcoli în mahalale, iar mulţi copii sunt lăsaţi de părinţii lor – dacă au părinţi – în grija acestora. Locurile astea există chiar şi în Bath, şi aici, în oraşul de jos, şi peste râu, în Holloway.

El întinse mâna şi o îndemnă tăcut să urce în trăsură, dorindu-şi să plece de acolo.

Sophie nu îl luă în seamă şi rămase cocoţată pe treapta trăsurii când îi veni o idee. Începu să se simtă mai bine când îşi dădu seama ce trebuia să facă în continuare. Tâlharul ei nu se afla în vreun orfelinat sau în azilul de săraci, iar dacă Simon avea dreptate, nu era de găsit pe la vreo casă de amanet. Stejarul de Argint era exact genul de loc în care micul ei hoţ putea să lucreze, poate chiar să trăiască.

Îl apucă de mână pe preot.

— Sunt gata să plecăm, domnule Crawford.

În timp ce se aşeză pe bancheta tare a trăsurii, o senzaţie binevenită de hotărâre o cuprinse şi îi încălzi trupul îngheţat. Pentru prima dată după săptămâni întregi, avea din nou un scop, un motiv să se dea jos din pat dimineaţa.

Simon nu avea decât să tune şi să fulgere cât voia, dar ea era hotărâră să îşi continue căutările. Acum, că avea un loc în care să caute, Sophie putea să îşi găsească îngerul din mahalale şi să îl salveze din străfundurile iadului.

Capitolul 4

— Iertaţi-mă, doamnă! Sper că nu v-am călcat pe picior.

Sophie îşi transformă grimasa într-un zâmbet îndreptat spre bărbatul îngrijorat şi foarte masiv care tocmai o călcase pe picior. Pantofii ei de dans nu aveau nimic în comun cu încălţările zdravene ale domnului.

— Nu, domnule, dar vă mulţumesc de întrebare, îl asigură ea.

Omul vru să răspundă, dar fu luat de valul de mulţime strălucitoare care se înghesuia la intrarea în sala din Upper Assembly Rooms.

Lady Jane îşi croi hotărâtă drum prin mulţime, înaintând treptat spre sala de bal.

— Sophie, draga mea, nu te pierde în mulţime, că nu te mai găsesc în veci! Văd că doamna Heathcote şi fiicele ei ne aşteaptă, spuse ea, şi aruncă o privire în spate. Am întârziat. Sper să mai găsim locuri libere lângă ringul de dans.

Sosirea lor la sala de bal fusese întârziată în după-amiaza aceea. Lady Eleanor nu se simţise bine, problemele pe care le avea la plămâni fiind agravate de umezeala lunii noiembrie. Lady Jane nu dorise să o lase singură pe sora ei şi intenţiona să cheme doctorul. Cu imaginile din azilul pentru săraci încă proaspete în minte, Sophie ar fi fost mai mult decât bucuroasă să îşi petreacă după-amiaza în linişte acasă. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să petreacă o noapte dansând până la epuizare într-o încăpere plină ochi şi să asculte pălăvrăgelile stupide ale burlacilor obraznici.

Din păcate, Lady Eleanor insistase ca păcătoasa ei boală să nu-i strice distracţia lui Sophie.

— În plus, fata mea, nu întinereşti, o mustrase bătrâna. Dacă nu-ţi găseşti un soţ în sezonul acesta, nu ştiu dacă te mai măritǎm vreodată. Nu vrei să ajungi o fată bătrână ca noi două, nu-i aşa?

Cum Sophie nu avea un răspuns bun la alarmanta întrebare, se trezi că se strecoară cu greu pe lângă doamne cu turbane şi domni impunători când o urmă şchiopătat pe Lady Jane.

— Aţi ajuns, dragilor! Doamna Heathcote, veche prietenă cu familia lui Lady Jane, le făcu semne disperate din pragul uşii. Dacă se grăbesc, poate că fetele găsesc locuri în primele rânduri. Domnişoară Stanton, le ţii minte pe fiicele mele, nu-i aşa? Te asigur că şi-au dorit tare mult să te revadă.

Cele două fiice mai mici ale doamnei Heathcote, ambele nemăritate, abia dacă îi aruncară o privire. Matilda,

fata cea mare, care se căsătorise cu doar două săptămâni înainte, studie rochia de culoarea ambrei pe care o purta Sophie, apoi schiţă un semn foarte discret din cap.

— Ce mă bucur să te văd, domnişoară Stanton! Presupun că rochia ta este făcută după ultima modă de la Londra, nu? După cum prea bine ştii, m-am măritat acum o lună, iar mama a insistat ca toate hainele de nuntă să-mi fie aduse de la cele mai bune croitorese din Londra.

— Da, chiar aşa este, rosti graseiat doamna Heathcote. Soţul scumpei mele Matilda, domnul Tuddle, este nepotul contelui de Rumsley. Nu ar fi acceptat să-şi vadă soţia îmbrăcată în haine care să nu fie făcute după ultimele tendinţe. Vocea ei deveni şoptită şi pătrunzătoare. Are un venit de trei mii de lire pe an. Ce zici de asta, domnişoară Stanton? Şi este tare generos când vine vorba de fetiţa mea scumpă, te asigur. Banii ei de buzunar simt o adevărată extravaganţă!

Parura cu pene a doamnei Heathcote tremură înnebunitor, parcă la fel de încântată ca femeia care o purta de generozitatea domnului Tuddle.

Sophie îşi murmură felicitările, sperând că părea mai entuziasmată decât se simţea. Nu îşi dorea să nu dea dovadă de bunătate creştinească, dar Matilda Heathcote era o fată trasă la faţă, răutăcioasă şi cu o zestre foarte mică. Fu surprinsă să afle că dăduse peste o partidă atât de bună.

— Matilda, scumpa mea, de ce nu încerci să-ţi găseşti loc înăuntru împreună cu celelalte fete? Doamna Heathcote îşi flutură degetele spre sala din faţă. Eu şi Lady Jane ne încercăm norocul la o partidă de whist. Venim la voi în pauză.

— Sophie, te deranjează dacă merg cu doamna Heathcote să jucăm câteva mâini de cărţi? Dacă preferi să stau cu tine, rămân, dar încăperea este prea plină pentru gustul meu.

Chipul delicat şi costeliv al lui Lady Jane părea obosit.

Lui Sophie îi sări inima din piept la gândul de a petrece seara doar în compania fetelor Heathcote.

— Nu, sigur că nu, milady, răspunse ea şi îi zâmbi naşei sale. Venim şi noi în salonul de ceai la pauză.

Se uită cu părere de rău cum însoţitoarea ei iese din încăpere, apoi continuă să înainteze în învălmăşeala de corpuri.

În orice seară, sala de bal, uriaşă până şi pentru standardele londoneze, putea să adăpostească peste o mie de oaspeţi, iar în anul acela sezonul în Bath era peste măsură de aglomerat. Din fericire, încăperea elegantă, văruită în nuanţe deschise de verde, cu pilaştri din lemn alb era atât de înaltă, că lăsa aerul să circule în nopţile aglomerate precum aceea. Când candelabre masive din cristal Whitefriars atârnau de tavan, fiecare cu zeci de lumânări şi împrăştiau o lumină incandescentă peste oaspeţii care, în ţinutele lor de seară, străluceau precum cioburile de cristal în lumina reflectată.

Surorile Heathcote înaintară grăbite ca să ocupe patru locuri – două în faţă şi două în spate – chiar lângă ring. Sophie trecu pe lângă doi ofiţeri în uniforme roşii ca să ajungă la ele. Privirile lor impertinente o făcură să simtă fiori fierbinţi la ceafă, apoi reuşi să se strecoare şi se aşeză iute pe scaunul de lângă Matilda.

— Oh, domnişoară Stanton, strigă tânăra, aţi mai văzut vreodată o adunare mai încântătoare? Domnul Tuddle spune că balurile din Bath sunt la fel aglomerate precum cele pe care le-a văzut în Londra.

Matilda nu aşteptă un răspuns, ci se întoarse să discute cu surorile ei, ţipând ca să acopere zumzetul din jurul lor.

Pentru prima dată, Sophie fu de acord cu Matilda. Balurile şi adunările din Londra erau la fel de neplăcute precum cele din Bath. Ea participase la atât de multe în ultimele trei sezoane, încât le pierduse numărul.

Credea că, după atâţia ani petrecuţi pe piaţa căsătoriei, se obişnuise cu examinările zilnice ale pretendenţilor râvniţi şi ale mamelor peţitoare. Însă le detesta mai mult ca oricând. Odată cu trecerea timpului, cerinţa constantă de a se purta impecabil şi ideea că ochi

scrutători erau permanent aţintiţi asupra ei deveniseră tot mai greu de suportat.

Iar Sophie trăise dintotdeauna ştiind – la fel ca orice altă femeie nemăritată – că trebuia să evite cu orice preţ pietrele măcinate ale morii zvonurilor.

Îşi frecă pe ascuns un picior obosit de celălalt şi deveni din ce în ce mai posomorâtă. Oricum, ce rost aveau toate acele baluri? Nu avea să fie niciodată cu bărbatul pe care îl iubea şi, oricât de mult încerca, nu putea să se imagineze măritată cu altcineva decât cu Simon. La drept vorbind, renunţase de mult la gândul de a se îndrăgosti de altcineva.

— Sophie, eşti arţăgoasă ca o cloşcă bătrână. Nimeni nu şi-ar da seama vreodată că ai participat la un asemenea talmeş-balmeş.

— Robert!

— Bună, surioară, ce faci?

Sophie sări în picioare.

— Când ai ajuns? întrebă şi se aruncă în braţele fratelui ei.

— În după-amiaza acesta, după o călătorie îngrozitoare pe ploaie de la Swallow Hill. Dacă nu insista Annabel, nu veneam până săptămâna viitoare.

Fratele ei înalt şi blond schiţă spre ea o grimasă, dar ochii îi scăpărară zâmbitori.

— Sunt aşa de recunoscătoare că aţi venit!

Sophie trecu pe lângă el pentru a ajunge la Annabel. Noua ei cumnată o strânse tare în braţe.

— Sophie, draga mea, sunt aşa de bucuroasă să te văd! Chipul de porţelan al lui Annabel se înroşi de încântare. I-am spus lui Robert că, dacă nu mă aduce azi aici, nu mai vorbesc cu el o săptămână.

— Da, chiar aşa a făcut. Şi într-un fel potrivit pentru a se adresa noului domn şi stăpân.

Annabel dădu ochii peste cap uitându-se la Sophie, dar îl luă pe Robert de mână şi îl strânse tare. Trăsăturile ei delicate era iluminate de iubire şi, pentru o clipă, păru că uită de cei din jur când întâlni privirea plină de adoraţie a

soţului ei.

Sophie îşi înăbuşi junghiul de gelozie pe care îl simţi în piept. Deşi se bucura pentru fericirea lui Robert şi a lui Annabel, uneori i se părea dureros să se afle în preajma lor. Până să intre Annabel în viaţa lor, Robert şi Sophie fuseseră dintotdeauna foarte apropiaţi unul de celălalt. Lucru care, firește, se schimbase după nuntă.

— Robert, ştii că îţi doreai la fel de mult ca mine să-ţi vezi sora, spuse Annabel. Serios, Sophie, nu s-ar fi mulţumit să aştepte până mâine ca să te vadă. Ne-am lăsat în grabă bagajele în reşedinţa de la oraş şi am venit repede la sala de bal ca să te găsim. Abia dacă mi-a lăsat timp să-mi schimb rochia. Cred că arăt ca o sperietoare.

Sophie îl îmbrăţişă încă o dată pe Robert.

— Mă bucur atât de mult că m-aţi găsit!

— Ei bine, draga mea, chiar părea că ai intrat în butoiul cu melancolie când ai plecat de la Swallow Hill. Nu ştiu dacă poţi să-ţi revii petrecând sezonul de toamnă în Bath, cu două bătrâne arţăgoase şi bolnave, în loc să rămâi la Londra.

— Robert, şuieră Sophie, taci din gură! Poate să te audă cineva. În orice caz, cum puteam să o refuz pe Lady Jane? În plus, ea şi Lady Eleanor au fost foarte bune cu mine.

— Desigur, draga mea, o alină Annabel şi se încruntă spre soţul ei. Suntem doar puţini îngrijoraţi, atâta tot. Cine suntem noi să spunem că un sezon liniştit la Bath nu este un lucru bun? Ai mers în atâtea vizite la familie şi prieteni în ultima vreme, încât poate îţi face bine să te odihneşti.

Sophie oftă.

— Nu prea poate să ţi se pară odihnitoare învălmăşeala asta nebunească. Este mai rău decât tot ce am văzut la Londra.

Robert tresări când Matilda, stând chiar în spatele lui, strigă ceva spre surorile ei. El îşi îndreptă monoclul spre noua doamnă Tuddle, cu un dispreţ total pe chip, înainte să se întoarcă şi să îi studieze critic pe dansatori.

— În privinţa asta mi se pare că ai dreptate, surioară.

Ce hărmălaie! Şi nu am mai văzut în viaţa mea aşa o adunătură de feţe antipatice. Îţi jur, Bath se înrăutăţeşte pe zi ce trece. Îmi pare că nu există nici măcar un om cu care să merite să faci cunoştinţă.

Annabel clătină dezaprobator din cap spre soţul ei, care îi întoarse gestul printr-un zâmbet sfios.

— Este adevărat, se împotrivi el. Nu văd pe nimeni cunoscut.

— Parcă ai fi bunicul, Robert. Şi nu este adevărat, spuse Sophie. Lord Trask a sosit zilele acestea, continuă ea, încercând să păstreze un ton nepăsător. Şi domnul Nigel Dash este în oraş, în vizită la mama lui.

— Oh, da, ai dreptate! replică Annabel şi se întinse să se uite la dansatori. Acum îl văd pe Lord Trask, dansează cu Lady Randolph.

— Da? Sophie se foi pe scaun. Nu putu să nu îl caute pe Simon din priviri. Unde?

— Acolo. Chiar sub portretul regelui, răspunse Robert.

Simon era acolo, absolut extraordinar, aşa cum arăta de fiecare dată în ţinuta lui de bal. Negrul desăvârşit al hainei şi pantalonilor croiţi impecabil, alături de vesta şi lavaliera de un alb imaculat se potriveau de minune cu chipul lui brunet şi masculinitatea puternică. Sophie ar fi putut să leşine la vederea lui dacă partenera de dans a lui Simon nu era splendida Lady Randolph.

Inima lui Sophie bătu nebuneşte când privi cum ultima amantă a lui Simon – înveşmântată în cea mai subţire rochie posibilă – îşi cobora mâinile înmănuşate în mătase peste braţele lui musculoase. Nu putea să creadă că iubita lui îşi permisese să vină la Bath.

Toată lumea ştia că Lady Randolph părăsea rareori Londra, cu atât mai puţin pentru băile din provincie. La urma urmei, poate că zvonurile erau adevărate… Simon avea de gând să se însoare cu ea.

Odată cu bătăile nebuneşti ale inimii, tâmplele lui Sophie începură să zvâcnească.

— Sophie, nu te simţi bine? răsună vocea liniştită a lui Annabel în tot vacarmul. Arăţi teribil de palidă.

Sophie îşi drese glasul.

— Nu, sunt bine. Doar că admir rochia neobişnuită a lui Lady Randolph.

Annabel nu păru convinsă, dar evită să răspundă. Din nefericire, Robert nu împărtăşi discreţia soţiei lui.

— Ei bine, eu nu o admir. Cu sânii ăia pe afară, arată ca o uşuratică. Nu am înţeles niciodată ce vede Simon la femeia asta.

Sophie nu reuşi să-şi înăbuşe chicotitul răutăcios provocat de naivitatea din răspunsul fratelui ei.

— Serios, Robert. Ai devenit aşa de plicticos de când te-ai însurat! Lady Randolph chiar este o femeie frumoasă.

El mormăi.

— Dacă zici tu. Totuşi, nici nu se compară cu tine şi cu Annabel.

Ea zâmbi, recunoscătoare pentru loialitatea fratelui ei. Dar nu putea nega faptul că Bathsheba, Lady Randolph, văduva unuia dintre cei mai bogaţi conţi din Europa, era o fiinţă fascinantă şi senzuală.

Mică de statură, avea un păr bogat, aranjat după ultimele tendinţe, aproape în aceeaşi nuanţă cu părul lui Sophie. De fapt, dacă se gândea mai bine, contesa îi semăna un pic sau ar fi semănat dacă Sophie ar fi avut sâni mai mari şi buze mai pline şi dacă ar fi purtat rochii cu un decolteu până în talie. Până şi ochii mari şi expresivi ai femeii erau căprui precum ochii ei, chiar dacă ai lui Lady Randolph erau mai curând verzi decât căprui. Desigur, Bathsheba nu trebuia să îşi ascundă ochii în spatele ochelarilor.

Sophie îşi dorea să fie exact genul acela de femeie, dar, lăsând la o parte anumite trăsături fizice, ştia cu o certitudine deprimată că nu avea să fie niciodată precum contesa. Bogată, fermecătoare şi frumoasă, Lady Randolph pur şi simplu îi avea pe membrii înaltei societăţi la degetul mic.

Inclusiv, se părea, pe contele de Trask.

*

Căldura care îi cuprinse ceafa nu era provocată de înghesuiala din încăpere sau de încercarea Bathshebei de a-l seduce, ci, mai degrabă, fu semnul care îi spuse că Sophie se afla în sala de bal. Şi că ochii ei erau aţintiţi asupra lui.

Cu câteva luni în urmă, devenise conştient de abilitatea stranie de a o simţi de fiecare dacă când se apropia de el. Indiferent de dimensiunile încăperii sau ale mulţimii, putea să îi simtă prezenţa. Era un detaliu care îl impresiona şi îl şi enerva în aceeaşi măsură, iar din acest motiv orice tentativă de flirt se risipea subit.

— Un bănuţ pentru gândurile tale, dragă Simon.

Vocea răguşită a Bathshebei îi întrerupse reveriile.

— Crede-mă, draga mea contesă, nu merită atâta.

— Dar, Simon, ştii că la tine mă fascinează totul. Era o vreme, nu de mult, când şi tu erai la fel de interesat de mine.

Vocea ei senzuală păstra o urmă de amărăciune.

Din fericire pentru el, mişcările dansului îi separară pentru câteva minute.

În seara aceea, nimic nu ieşise aşa cum plănuise. Sosise mai devreme, dornic să îi ceară lui Sophie primul dans şi să se asigure că urma să o aibă lângă el pentru tot restul nopţii. Dar nu o găsise, iar dansul începuse înainte ca ea să sosească. Apoi Bathsheba apăruse din senin – îmbrăcată ca pentru luptă, cu cel mai adânc decolteu – şi practic îl târâse pe ringul de dans.

Bathsheba detesta Bath, fiind de părere că nici un om în pas cu moda nu punea vreodată piciorul acolo. Simon avea sumbra şi certa senzaţie că îl urmărise, cu intenţia fermă de a-l atrage din nou în patul ei.

Viorile cântară ultimele acorduri ale dansului, iar Bathsheba se aplecă graţios într-o reverenţă în faţa lui. El îi luă mâna şi o conduse din zona de dans.

— Simon, de ce-ţi face cu mâna tânărul acela din colţul încăperii? Vocea Bathshebei era extrem de plictisită. Nimeni nu ştie cum să se poarte în oraşul ăsta uitat de

lume?

— Este Robert Stanton. Bănuiesc că vrea să-mi atragă atenţia.

— Doamne Sfinte, trebuie să vorbim cu el? Robert Stanton este un băieţel prostuţ. Iar soţia lui e o anonimă de provincie. Chiar are noroc că bunicii ei au recunoscut-o!

Simon îi ignoră comentariile, regretând că era obligat să o ţină alături de el. Putea deja să o vadă pe Sophie, modestă în rochia ei din muselină, studiind dezaprobator corsajul decoltat al Bathshebei.

Strânse din dinţi... Ultimul lucru de care avea nevoie era ca Sophie să creadă că el încă avea o relaţie cu Bathsheba, discretă sau nu.

— Ei bine, măcar Sophie Stanton face parte din lumea bună. Comentariile dispreţuitoare ale Bathshebei continuară: Dar sunt uimită să o văd pe fată purtând ochelari la un bal. Serios, o să fie o minune dacă nu ajunge fată bătrână. Şi aşa este la un pas să devină.

Simon aproape că izbucni în râs. După standardele din lumea bună, Sophie era pe cale de a face cea mai bună partidă din acel sezon. Iar el, pentru prima dată, simţi doar uşurare la gândul că ea începuse, în sfârşit, să poarte ochelarii la evenimentele sociale. Fusese obligat – şi nu doar la un eveniment, când mama ei insistase să nu îi poarte – să o salveze de ciocniri cu ghivece de flori ori să o împiedice să se prăbuşească pe scări.

— Bună, prietene, spuse Robert când Simon şi Bathsheba se alăturară micului grup. Nu credeam să te văd prin Bath.

— Chiar aşa, murmură Bathsheba cu un glas mieros, cred că suntem cu toţii surprinşi să ne aflăm aici.

Sophie încremeni. Annabel tresări şi se apropie de ea. Simon o apucă brusc de mână pe Annabel.

— Doamnă Stanton, îmi permiţi să-ţi spun cât de mult mă bucur că te revăd? Nu mă aşteptam să am privilegiul companiei tale aici, în Bath.

Ea îi întoarse salutul cu un zâmbet sincer.

— Lord Trask, este mereu o plăcere să te văd. Eu şi

Robert ne-am gândit să petrecem câteva săptămâni cu Sophie de vreme ce era atât de aproape de noi, în vizită la mătuşile tale.

— Ce mai fac Lady Eleanor şi Lady Jane, Simon? Vocea lui Robert exprima o îngrijorare sinceră. Sophie mi-a spus că Lady Eleanor are probleme din pricina vremii umede.

— Este o minune că are probleme doar din pricina vremii, continuă mieros Bathsheba. Oraşul ăsta este atât de plicticos, atât de sufocant şi de decăzut, încât mă mir că nu s-a stins de plictiseală. Ce să faci aici în fiecare zi? Mergi la Pump Room, te plimbi prin Orange Grove şi bei atâta ceai slab, că aproape te îneci în el. Iar compania!... Un amestec de invalizi şi de oameni care îşi ascund sărăcia. Mă întreb, Lord Trask, cum de rudele tale, dintre toţi oamenii, suportă să trăiască aici tot anul!

Simon îşi înăbuşi un acces de mânie. Detesta locul acela la fel de mult ca Bathsheba, dar niciun prieten de-al lui nu avea dreptul să îi judece mătuşile.

Sophie intră în discuţie înainte ca el să aibă ocazia de a para criticile acide ale Bathshebei.

— Atunci mă întreb, Excelenţa Voastră, de ce *dumneavoastră* aţi ales să veniţi aici? Desigur, ar fi mare păcat ca oamenii din Bath să fie lipsiţi de prezenţa dumneavoastră, dar sunt sigură că am reuşi să supravieţuim şi fără ea. Când să ne aşteptăm să ne părăsiţi?

Robert îşi înăbuşi un râs. O încruntătură urâtă întunecă trăsăturile Bathshebei şi o făcu să pară aproape banală. Seara aceea părea că o luase pe o pantă descendentă într-un ritm accelerat.

Nigel Dash apăru deodată în dreptul lui, desprinzându-se de grupul de lângă ei.

— Trask, speram să te întâlnesc în seara asta! Unde Dumnezeu ai fost? Nu te-am văzut la Pump Room toată săptămâna.

Simon nu fusese niciodată mai recunoscător să îşi vadă prietenul. Poate că individul era un palavragiu, dar

venise la momentul potrivit.

Nigel făcu o plecăciune impecabilă.

— Lady Randolph, doamnă Stanton, domnişoară Stanton, sunt încântat să vă regăsesc atât de splendide. Robert, afurisitule, nu are rost să te întreb cum îţi merge de când te-ai însurat. Arăţi de zile mari!

Continuă să pălăvrăgească în stilul lui obişnuit, vorbind foarte repede. Dacă Simon nu l-ar fi cunoscut prea bine, ar fi crezut că prietenul lui habar nu avea că evitase izbucnirea unui dezastru social. Dar ochii celuilalt bărbat se plimbau între Sophie şi Lady Randolph, fiind limpede că observase roşeaţa din obrajii uneia şi atitudinea sarcastică a celeilalte.

— Lord Trask.

Lady Randolph îl întrerupse nepoliticos pe Nigel chiar când acesta întrebă cum o mai duceau bunicii lui Robert, generalul şi Lady Stanton.

Simon îşi întoarse privirea de la chipul încordat al lui Sophie.

— Da, milady?

— Ai fi atât de bun să mă însoţeşti în salonul de cărţi? Ar trebui să-i lăsăm pe copii să se distreze. Bathsheba rânji spre Sophie. Sigur găsim nişte activităţi pentru oameni mari cu care să ne ocupăm timpul.

Tonul ei seducător sugera care puteau fi acele activităţi şi la fel sugera mâna delicată care îi mângâia braţul. Lui Simon i se strânse stomacul când văzu cât de palidă devine Sophie. Îndepărtă mâna Bathshebei şi făcu o plecăciune peste ea, înainte să îi dea drumul.

— Mă iertaţi, Excelenţă, dar i-am promis domnişoarei Stanton următorul dans.

Nu îi promisese, dar bănuia că Sophie nu avea să refuze, mai ales că putea să scape de furia Bathshebei. Chiar dacă Sophie nu era genul de femeie care să fugă de luptă.

Sânii absolut impunători ai Bathshebei se ridicară cu indignare. Fără îndoială, era pe cale să îi adreseze vreo remarcă ucigătoare, când interveni Nigel:

— Ce idee grozavă, Lady Randolph! Permiteţi-mi să vă însoţesc în salonul octogonal. Am aşteptat toată seara să joc o partidă de whist.

El îi întinse galant braţul. Bathsheba îşi îndreptă privirea spre Simon, răsuflând lent câtă vreme îl studie. Sigur nu îi plăcu ce văzu pe chipul lui, căci îşi şterse orice urmă de mânie din atitudine.

— Aş fi foarte încântată, domnule Dash. Mulţumesc pentru amabilitate. Făcu un semn imperios din cap spre toţi ceilalţi, apoi întoarse un zâmbet seducător spre Simon. Lord Trask, abia aştept să ne revedem.

Cu acea ultimă aluzie, se întoarse şi îi permise lui Nigel să o conducă afară din încăpere.

— Ei bine, nu pot să spun că îmi pare rău să văd spatele harpiei ăsteia bătrâne, murmură Robert.

— Lord Trask, cât ai de gând să rămâi în Bath? întrebă Annabel.

Simon nu scăpă tresărirea lui Robert când soţia îl călcă pe picior.

— Nu pot să spun exact, răspunse el şi îşi întoarse privirea spre Sophie.

Pielea ei, de obicei trandafirie, era la fel de albă precum lavaliera lui. Efectul era puternic, fiind accentuat de aura buclelor castanii şi de rochia de culoarea ambrei.

— Ce s-a întâmplat, Sophie? Îngrijorarea îi ascuţi vocea. Ţi-e rău?

— Nu. Eu… M-a luat o durere de cap, atâta tot.

Robert îşi studie sora cu îngrijorare.

— Arăţi ca naiba, draga mea. Cel mai bine ar fi să te scoatem din căldura asta. Te ducem acasă.

Gura ei, care până atunci schiţase doar o linie rigidă, se îmblânzi într-un zâmbet discret.

— Mulţumesc pentru superba descriere, Robert. Dar chiar ţi-aş fi recunoscătoare dacă m-ai duce înapoi în St. James’s Square.

Simon o prinse de umăr şi o trase delicat spre el.

— O duc eu.

Sophie se uită la el cu ochi mari şi plini uimire.

— Prostii, Trask, spuse Robert. Tu rămâi aici şi simte-te bine. Noi… Au!

El scânci scurt când Annabel îl călcă din nou pe picior.

— Dacă nu te superi, milord, spuse Annabel şi îşi ignoră soţul, vreau să o salut pe Lady Jane. Îi spunem că o duci tu pe Sophie acasă.

O îmbrăţişă iute pe Sophie şi îşi târî soţul prin mulţime.

Simon aşeză mâna mică a lui Sophie în îndoitura cotului lui şi o conduse spre uşă. Coborî privirea, surprins să vadă lacrimile care îi licăreau în colţul ochilor.

— Ce s-a întâmplat, Puck? Durerea de cap nu-ţi dă pace?

— Nu, spuse ea, şi clipi iute. Sunt bine. Vreau doar să ajung acasă.

O ajută să se strecoare pe coridor, cuprins de griji şi de frustrare.

De ce nu îi spunea ce anume o tulbura? El putea să rezolve totul – o făcea mereu.

Indiferent despre ce era vorba, de îndată ce aveau să rămână singuri, urma să afle totul de la ea. Nu era prea devreme ca Sophie să înveţe că putea avea secrete faţă de ceilalţi, dar niciodată şi sub nicio formă faţă de el.

Capitolul 5

Sophie clipi ca să-şi alunge lacrimile stupide, mustrându-se în gând că era o adevărată plângăcioasă. Ultimul lucru de care avea nevoie era să îi atragă atenţia lui Simon. El avea o anumită privire care îi spunea că nu avea să se oprească până ce nu descoperea cauza lacrimilor ei. Dacă el credea că era ceva în neregulă cu ea, ar fi insistat până ce ar fi aflat absolut totul. Niciodată nu fusese în stare să îl respingă şi nu credea că avea să înceapă să o facă acum.

Dar cum să spună ceva despre Lady Randolph ori să îl

întrebe dacă avea de gând să se însoare cu ea? Nu putea să suporte umilinţa de a-şi dezvălui propriile sentimente într-un mod atât de jalnic.

Se uită pe furiş la chipul lui frumos, în vreme ce o îndrumă prin apăsarea fierbinte a corpurilor care se înghesuiau la intrarea în sala de bal. Avea o înfăţişare sumbră şi probabil deloc înţelegătoare. Dacă Robert şi Annabel ar fi luat-o acasă în seara aceea, nu Simon, lor ar fi putut să le mărturisească totul despre el şi despre azilul pentru săraci. Robert o asculta şi o înţelegea întotdeauna.

Cu gândul la fratele ei şi la cât de mult îi simţea lipsa, ochii i se umplură din nou de lacrimi. Clipi mai apăsat şi se rugă să nu observe Simon.

El observă. Coborî privirea spre ea, cu sprâncenele arcuite într-o linie de îngrijorare, şi o conduse spre anticamera de lângă intrarea din faţă. Sophie mormăi în sinea ei, temându-se de interogatoriul care se anunţa de îndată ce părăseau sala de bal.

— Domnişoară Stanton. Ce plăcere să vă reîntâlnesc, şi chiar atât de repede! Nu mă aşteptam să vă văd astă-seară la Assembly Rooms.

Sophie se împletici, uluită să vadă cum se iveşte chipul vesel al domnului Crawford din mulţimea din faţa ei. Dacă Simon nu ar fi ţinut-o de taliei, sigur s-ar fi prăbuşit la podea.

— Domnule Crawford! Dumnezeule! spuse ea cu răsuflarea întretăiată şi se îndreptă de spate. Ce faci? Nu mă aşteptam deloc să te văd în sala de bal. Dar, în orice caz, aici te întâlneşti mereu cu toată lumea, nu-i aşa? Dar ce nebunie e astă-seară! Sunt sigură că rochia mea nu mai are nici o speranţă.

Îşi auzi vorbele stupide zburându-i printre buze, dar părea că nu reuşeşte să se abţină. Inima începu să îi bată nebuneşte în piept gândindu-se la ceea ce putea domnul Crawford să îi dezvăluie lui Simon.

Preotul şovăi, iar privirea îi alunecă dinspre chipul ei spre cel al însoţitorului.

Simon interveni brusc:

— Sophie, poate ar trebui să mă prezinţi cunoştinţei tale, nu?

„Oh, Doamne!” El adoptase ceea ce, în secret, Sophie numise, cu mult timp în urmă, vocea imperioasă a contelui.

— Oh, fireşte. Domnule Crawford, permite-mi să ţi-l prezint pe contele de Trask. Milord, acesta este domnul Crawford, preotul de la biserica Sf. Mihail. I-am auzit predica de câteva ori când eram în vizită la mătuşile tale.

Simon îl privi de la înălţimea nasului patrician pe clericul îmbrăcat modest, abia luând în seamă plecăciunea plină de respect a celuilalt bărbat. Sophie fu nevoită să îl ciupească. Uneori, afurisitul lord era atât de snob, încât ea se întreba dacă Simon reuşea să îi vadă pe ei, toţi ceilalţi, de la înălţimea nasului său.

Zâmbetul politicos dispăru de pe buzele domnului Crawford, fără îndoială, copleşit de expresia arogantă ale lui Simon.

— Milord, este o onoare să vă cunosc, răspunse el.

După o pauză exagerat de lungă, privirea domnului Crawford reveni la ea. Ochii lui căprui-deschis străluciră spre ea cu o căldură surprinzătoare şi tulburătoare. De fapt, o privea chiar cu adoraţie.

Muşchii braţului lui Simon se transformară în oţel sub mâna ei.

— Domnişoară Stanton, sper că nu aţi răcit după cât timp am petrecut ieri pe afară. Domnul Crawford ignoră ostilitatea lui Simon, ceea ce lui Sophie i se păru un lucru neobişnuit. Nu m-aş fi iertat niciodată dacă se întâmpla aşa ceva.

— Ce ai făcut tu în ploaie cu domnul Crawford?

Tonul glacial al lui Simon o făcu să se înfioare din cap până în picioare.

— Nimic, chiar nimic. Stăteam de vorbă afară, în grădina din spatele bisericii, când a început să plouă. Pelerina chiar a fost udă leoarcă, dar te asigur că nu mi s-a întâmplat nimic.

Ea făcu ochii mari spre preot şi încercă să îi transmită intenţiile ei.

Domnul Crawford se încruntă hotărât spre ea. O privi fix preţ de câteva secunde, până ce înţelese situaţia.

— Oh, da, desigur! Vorbeam despre situaţia de la orfelinatul parohiei când parcă s-au deschis cerurile. Un potop în toată regula, ai putea spune. Am încercat să o îndemn pe domnişoara Stanton să se ducă acasă, dar nici nu a vrut să audă.

El se uită mulţumit spre ea, clar satisfăcut de faptul că îi înţelesese rugămintea tăcută. Pentru un cleric, era un mincinos desăvârşit.

Privirea de şoim a lui Simon se îndreptă iute spre chipul domnului Crawford, apoi spre ea. Suspicios, miji ochii.

— Domnul Crawford, iertaţi-ne! Sophie tresări când îşi auzi vocea ascuţită. Spre deosebire de preot, ea era o mincinoasă îngrozitoare, cel puţin în faţa lui Simon. Eu şi contele tocmai plecam. Are nişte dureri de cap crunte. Căldura din sala de bal îţi trezeşte adesea o durere de cap.

Ea îl trase pe Simon, fără să ia în seamă expresia de regret pentru sănătatea precară a lui Simon pe care domnul Crawford o afişă cu amabilitate. Dacă situaţia nu ar fi fost atât de îngrozitoare, poate că Sophie ar fi râs de chipul ofensat al lui Simon.

— Aşteaptă aici, milord. Mă duc să-mi iau pelerina şi revin într-o clipă.

Sophie fugi degrabă spre anticameră şi se sprijini de un perete ca să îşi tragă sufletul. După câteva minute, când bătăile inimii reveniră la un ritm aproape normal, îşi luă pelerina de la o slujnică şi se întoarse la Simon. Îşi sprijinise umerii laţi de o coloană şi îşi privea încruntat vârfurile picioarelor. Arăta ca Atlas cu manta, ţinând pe umerii lui puternici greutatea întregii lumi.

Ea oftă şi se pregăti să îi asculte dojana.

— Sunt gata, milord.

El îi smulse pelerina din catifea groasă din mână şi i-o aranjă pe umeri, trăgându-i-o, într-un ciudat gest ocrotitor, în jurul gâtului. Ea ridică ochii spre chipul lui întunecat, uimită de tandreţea pe care o citi în expresia lui.

— Ai stat deja în ploaie toată ziua. Nu vreau să răceşti, spuse el morocănos.

O conduse spre ieşire şi ajunseră pe strada pavată. După ce trecură de îmbulzeala de la uşă, îi făcu semn unui vizitiu, chiar când o cuprinse de umeri cu un braţ puternic.

Deodată, Sophie nu îşi mai dori să se grăbească spre casă. Seara se anunţa a fi chiar frumoasă, cu lună plină strălucitoare, ce licărea după o zi ploioasă.

— Oh, Simon, hai să ne întoarcem pe jos în St. James's Square! Este o noapte aşa de frumoasă, iar înăuntru era atât de sufocant!

El şovăi şi cumpăni la rugămintea ei. Sophie aşteptă nerăbdătoare.

— O să-ţi fie destul de cald?

— Oh, da! Pelerina îmi ţine foarte cald şi îmi pun şi gluga.

Îşi trase gluga din satin pe cap chiar în timp ce vorbi.

— Foarte bine. Nu facem prea mult până acolo şi nu o să-ţi facă rău dacă mergem pe jos.

Îi aşeză mâna pe braţul lui şi o conduse spre Bennet Street.

Sophie începu să se simtă mai bine. Îi plăcea atât de mult când erau singuri, aşa cum se întâmplase adesea când erau copii, înainte ca Simon să devină un om atât de important. Părea că tocmai porneau într-o aventură măreaţă, chiar dacă era vorba doar despre drumul până acasă, pe străzile linişte din Bath.

Se plimbară agale spre Circus[1], fără să vorbească, bucurându-se pur şi simplu de noapte şi de liniştea care îi învăluia.

— În regulă, Puck. A venit momentul adevărului. Spune-mi ce te supără?

Ei bine, măcar ea *chiar se* bucurase de noaptea aceea. În mod evident, Simon avea alte gânduri.

— Îmi pare rău, Simon. Nu vreau să vorbesc despre asta acum.

---

1 The Circus - stradă istorică din Bath, care formează un cerc cu trei intrări, creată de arhitectul John Wood (n.red.)

— Nu sunt prost, Sophie. Ai plâns în sala de bal şi ştiu foarte bine că nu ai făcut-o din cauză că Bathsheba a fost nepoliticoasă cu tine. De ce ai fost atât de supărată în seara asta şi ce legătură are preotul Crawford cu toată povestea asta?

— Serios, Simon, de ce nu putem să ne bucurăm pur şi simplu de plimbarea până acasă?

— Pentru că te cunosc, Sophie. Ceva este în neregulă. Are legătură cu brăţara ta sau cu hoţul care ţi-a furat-o?

Lui Sophie i se strânse inima în piept când se gândi că trebuia să mintă din nou. Dacă nu îşi găsea cât mai curând brăţara, era nevoită să mărturisească absolut totul. Dar nu în noaptea aceea. În noaptea aceea, alegea să fie laşă.

— Doamne, cât de frumos este Circus în lumina lunii, nu-i aşa? Ca un tărâm de basm.

Chiar prin straturile de haine, Sophie simţi cum muşchii lui se încordează de frustrare.

Deşi starea de spirit a lui Simon era tot mai proastă cu fiecare clipă, ea nu putu să nu observe farmecul din jurul lor. Se îndepărtă încet de el şi se opri în mijlocul zonei cu casele aşezate în cerc.

Piatra deschisă la culoare strălucea sub razele luminoase ale lunii, care accentuau arcada elegantă a deschiderii ample dintre casele graţioase. Îi plăcea locul acela noaptea, dar şi în zilele însorite, când faţada pe trei niveluri a caselor de oraş şi rândurile de ferestre strălucitoare îi aminteau de un uriaş serviciu de ceai.

— Sophie, nu încerca să schimbi subiectul. Ai fost la domnul Crawford şi nu avea legătură cu orfelinatul parohiei. Nu mă minţi!

— Nu mint! ţipă ea, uluită de adevărul din acuzaţia lui. Chiar am fost azi la orfelinat şi nu te-aş minţi niciodată, cel puţin nu dacă pot să evit asta.

Era prea târziu, îşi dădu ea seama când cuvintele îi scăpară printre buze.

El parcurse distanţa dintre ei din doi paşi. O prinse de umeri şi o întoarse spre el. Întunericul îi ascundea chipul, dar putea să audă în vocea lui ameninţarea tăcută.

— Deci azi te-ai dus să cauţi băiatul, nu-i aşa? Ce altceva nu mai vrei ca eu să ştiu? Unde te-a dus domnul Crawford? Spune-mi acum. Adevărul, Sophie!

Inima ei începu să bată cu putere, dar nu de frică. Simon nu i-ar fi făcut niciodată vreun rău. Însă cuvintele lui treziră un iureş de imagini pe care încercase să le înăbuşe toată noaptea. O sudoare rece i se adună la ceafă când îşi aminti ceea ce văzuse la azilul de săraci.

Mâinile lui o strânseră şi mai tare de umeri.

— Ce ai făcut?

— Am fost la refugiul celor neajutoraţi, şopti ea.

El trase brusc capul înapoi, de parcă l-ar fi plesnit.

— Ai fost la azilul pentru săraci?

Vocea lui adâncă răsună asemenea unui fulger îndepărtat de-a lungul caselor.

— Simon, taci! O să trezeşti pe toată lumea şi vine straja după noi.

El scoase iute un val de înjurături, majoritatea nemaiauzite de Sophie, cu siguranţă nu rostite de el. Îi eliberă deodată umerii şi o apucă de un cot, ducând-o în spatele unei arcade. Ea se grăbi să ţină pasul.

— Îţi jur pe ce am mai sfânt, Sophie, că de data asta nu o să poţi să te aşezi o săptămână după ce termin cu tine! Iar până atunci, o să am grijă ca nemernicul de Crawford să nu mai pună vreodată piciorul în biserică. La ce naiba te-ai gândit când te-ai dus într-un asemenea loc, plin de mizerie şi boală? Dacă te vedea cineva?

Ea îşi smuci braţul din prinsoarea lui, furioasă că fusese atât de naivă încât să îi spună. Cum de uitase că, de fapt, contele de Trask făcea parte din familia din Anglia care detesta cel mai tare scandalurile?

— O să-l laşi în pace pe domnul Crawford, Simon. Te asigur că nu prea i-am dat de ales.

— Sunt convins, i-o întoarse el. Cineva trebuie să-ţi dea o lecţie, draga mea, înainte să dai de belele serioase.

— Nu îmi eşti nici frate, nici tată! ţipă Sophie, fără să îi mai pese dacă o auzea cineva. Nu ai niciun drept să-mi faci morală ori să-mi spui ce să fac!

— Nu, nu sunt tatăl tău, slavă Cerului! Dar, în afară de Robert, sunt persoana cea mai apropiată de familie pe care o ai în oraşul acesta. Cineva trebuie să fie responsabil pentru tine, iar acela pot să fiu chiar eu.

Ea îi întoarse spatele şi porni spre Brock Street. Zgomotul făcut de cizmele lui pe pavaj o urmă îndeaproape. Simon întinse mâna şi o apucă de umăr, obligând-o să se oprească.

— Ce ar crede mama ta despre asta, Sophie? Să te ştie într-un loc ca ăla? Poţi măcar să-ţi imaginezi îngrijorarea ei?

— S-ar simţi cum m-am simţit eu, sunt sigură. Devastată, furioasă că fiinţele umane sunt folosite într-un asemenea mod lipsit de milă. Îşi şterse ochii furioasă. Ai idee ce se întâmplă prin locurile astea, Simon? Zilele trecute, m-ai acuzat că sunt naivă. Ei bine, poate că este adevărat, dar cred că toată ţara trebuie să fie oarbă dacă întoarce spatele unor asemenea probleme. Nici cu animalele nu te-ai comporta aşa! De ce oamenii permit să se întâmple astfel de lucruri?

Ea se opri când lacrimile fierbinţi îi înecară cuvintele.

Simon se aplecă spre ea, arătând ca un demon în noapte, mantia legănându-se în jurul lui asemenea unui nor de fum. Ar fi trebuit să îi fiică de el, dar în clipa aceea Sophie nu îşi dorea decât să îi bage minţile în cap. Dar încercase şi înainte, nu doar o dată, şi nimic nu funcţionase.

Ea oftă când furia dispăru brusc, alungată de dorinţă de a se băga în pat şi a încheia ziua aceea.

— Nu pot să mă mai cert cu tine, Simon. A fost o zi oribilă şi vreau doar să merg acasă.

El o luă tăcut de braţ şi o conduse spre Crescent Street. Când se apropiară de zona deschisă din capătul străzii, o rafală de vânt îi dădu jos gluga de pe cap. Simon se opri ca să îi aranjeze materialul greu. Îşi înfăşură braţul în jurul umărului ei o trase mai aproape de corpul lui puternic.

Sophie se încordă, fiecare nerv tresărind la intimitatea gestului. Apoi se relaxă în îmbrăţişarea lui. O parte din ea

îşi dorea să îl respingă, dar alta tânjea să se lase cuprinsă de căldura lui seducătoare, de îmbrăţişarea delicată care îi liniştea durerea din inimă.

— Scumpo, ştiu ce se petrece în azilurile pentru săraci. Am văzut cu ochii mei. Vocea lui deveni o şoaptă guturală. Sunt iadul pe pământ locurile acelea. Dar se pot face prea puţine, cel puţin nu fără reforme de amploare. Majoritatea celor din guvern şi din biserică sunt de părere că săracii trebuie să fie obligaţi să îşi caute de muncă. Dacă azilurile nu ar fi locuri de groază, care să fie evitate cu orice preţ, parohiile ar fi copleşite de sărmani şi de familiile lor.

— Domnul Crawford spune că niciun om decent nu ar alege să îşi ducă familia acolo, se aventură Sophie.

Vocea lui Simon deveni aspră.

— Să nu îl băgăm pe domnul Crawford în discuţie, te rog!

Ajunseră din Brock Street în măreţia impunătoare de pe Crescent.

La unele case, luminile erau aprinse, dar totul era neclintit. Numai vântul adia liniştit în noaptea aceea, formând rotocoale de praf care se jucau în jurul pelerinei lui Sophie.

Se opriră şi se uitară dinspre Crescent Field spre oraşul de jos, spre râu, spre Avon Street şi spre disperarea abjectă.

— Vreau să-mi găsesc brăţara, Simon. Este important pentru mine. Dar este mai mult decât atât. E vorba despre băieţelul ăla speriat. Ştiu că pot să îl ajut. Poate că nu sunt în stare să îi ajut pe ceilalţi copii, dar pe el pot să îl salvez. Ştiu asta!

Trebuia să îl ajute. Trebuia să îşi găsească brăţara ei nepreţuită *şi* să salveze acel copil neputincios, singur.

O rafală de vânt mai puternică îi desprinse părul de sub glugă, făcându-l să zboare în valuri în jurul chipului ei. Simon îi dădu cu blândeţe şuviţele la o parte.

— Sunt de acord că trebuie făcut ceva pentru a-i ajuta pe cei nefericiţi, în special pentru bărbaţii şi familiile lor care au fost afectaţi de războaiele de pe continent. Unii

dintre noi lucrează la asta. Dar trebuie să renunţi la încercarea de a găsi băiatul. Urmează exemplul mamei tale! Lasă să se ocupe de asta asociaţiile de caritate. Nu poţi schimba azilurile pentru săraci. Trebuie să-mi promiţi că nu te mai duci din nou pe Avon Street.

Simţi că o apăsa dezamăgirea – era grea şi ascuţită.

— *Tu* ai putea să faci ceva, Simon. Eşti un om puternic. Bărbaţii ca tine şi vărul meu Silverton ar putea să schimbe ceva.

El tăcu. În întuneric, Sophie nu putu să-şi dea seama dacă pledoaria ei îl afectă în vreun fel.

— Dacă ai fi văzut copiii, şopti ea, incapabilă să oprească iureşul de imagini. Măcinau oase. Oase *de om,* Simon.

Braţul lui i se apăsă mai tare în umăr, dar el rămase tăcut.

— Praful… era peste tot. Pe pereţi, pe podele, plutea prin aer. Acoperea feţele copiilor. Mi-a intrat în păr, Simon. Când am ajuns acasă, m-am frecat şi m-am tot frecat, dar simt că nu o să mai iasă niciodată.

Se opri, ruşinată de vocea tremurândă. Simon mârâi ceva gutural şi o trase cu mâinile lui puternice chiar în faţa lui. Îi ridică bărbia şi o privi fix.

— Nu plânge, Puck! Văd eu ce pot să fac ca să găsesc băiatul.

Ea se uită lung în ochii lui negri, dorind să descifreze ce ascundeau în clipa aceea. El îi şterse o singură lacrimă de pe obraz, apoi îşi trecu degetul înmănuşat peste buza ei de jos. Inima ei începu să bată într-un ritm nebunesc, ca şi cum era cuprinsă de fiori electrizanţi.

— Eşti atât de dulce, ca un înger, murmură el. Nu suport să te văd plângând.

Îşi coborî încet faţa şi îşi trecu buzele calde pe pielea ei umedă. Sophie ar fi putut să jure că simţea cum se aprinde o scânteie în locul în care o săruta.

De necrezut, mâinile ei urcară parcă singure de-a lungul hainei lui şi îl prinseră de guler. În orice clipă, avea să o îndepărteze. Însă mâinile lui îi alunecară în jurul taliei

ei şi o traseră cu hotărâre spre parfumul lemnului de santal pe care îl emana trupul lui. În ciuda nenumăratelor straturi de haine, căldura dintre ei era copleşitoare.

Gura lui Sophie se deschise când buzele lui continuată să-i dezmierde obrajii. Inima ei se zbătu cu atâta putere, încât crezu că avea să se prăbuşească la pământ. Trase adânc aer în piept, forţându-şi mintea să se limpezească. Nu avea de gând să rateze nici măcar o secundă din ceea ce se întâmpla.

— S-a întâmplat ceva, Sophie?

Vocea lui Simon, un geamăt incredibil de necunoscut, îi făcu picioarele să tremure sub efectul unei slăbiciuni delicioase.

— Nu, Simon, răspunse ea pe nerăsuflate. Totul e în regulă.

— Mă bucur.

Buzele lui îi alunecară peste obraz, spre maxilar şi desenară în urma lor linii înflăcărate. Ea se agăţă de gulerul hainei şi încercă să îl atragă spre gura ei.

— Simon…

Vocea îi era o şoaptă rugătoare.

În următoarea clipă, el se aplecă, acoperindu-i buzele într-un sărut atât de înfometat, încât Sophie simţi că leşină de fericire. Nu era nimic blând în atingerea dintre buzele lor. Limba lui ceru, iar ea îl lăsă să-i exploreze gura. Atingerea fierbinte o făcu să simtă o durere adâncă, însoţită de un tremur care îi vibră în pântec.

Ea îi răspunse şovăitor, atingându-şi limba de a lui, apoi muşcându-l uşor cu dinţii de buza de jos.

El gemu şi se retrase. Chiar şi în întuneric, Sophie putu să vadă şocul de pe chipul lui. Ruşinea îi inundă fiecare colţişor din fiinţa ei. Cum putuse să fie atât de îndrăzneaţă şi să îl muşte, chiar să îl muşte? Era complet nebună?

— Simon, îmi pare rău. Nu ştiu…

Umilinţa o lăsă fără glas. Ea dădu să se retragă din îmbrăţişarea lui.

— Oh, nu, nu, mormăi el.

Cu braţe de oţel, o apăsă şi mai tare în pieptul lui masiv. Gura lui îi revendică iar buzele, îi dezmierdă limba, îi muşcă uşor buzele, făcând-o să răspundă din nou.

Sophie se ridică pe vârfuri, iar mantia îi căzu de pe umeri. Îşi frecă pieptul de haina lui aspră, încercând cu disperare să înţeleagă senzaţiile care îi inundau corpul. Cum putea o durere, mai ales o durere în sâni, să fie atât de minunată?

Simon mormăi din nou şi o mică parte din mintea el fu surprinsă de sunetul acela care părea parcă scos de o fiară sălbatică a pădurii. Dar, o secundă mai târziu, acel gândul se risipi când mâinile lui alunecară de pe mijlocul ei şi o prinseră de fund, într-o strânsoare apăsată.

Sophie scoase un scâncet, dar el nu îi dădu drumul. Nici ea nu îşi dori ca el să îi dea drumul. Voia să îi simtă gura pe a ei pentru totdeauna, limba care desena mângâieri fierbinţi şi ude pe buzele înfiorate şi în adâncimile gurii ei. Nu se compara cu nimic din ce simţise sau visase vreodată.

Ea se arcui spre el, disperată să îşi lipească fiecare parte a corpului de a lui. Ceva sălbatic începu să se contureze înăuntrul ei, în timp ce mâinile lui o cuprinseră şi o mângâiară prin straturile moi ale rochiei şi cămăşuţei. Fu străfulgerată de gândul şocant că îşi dorea ca degetele lui lungi să îi dezmierde pielea dezgolită.

Bang!

În spatele lor, o uşă se trânti de un perete. Se despărţiră, iar Sophie aproape că se prăbuşi la pământ după ce braţele lui Simon îi dădură drumul brusc. El o ajută să îşi găsească echilibrul, prinzând-o hotărât de coate.

Doi tineri eleganţi, evident ameţiţi, coborâră împleticindu-se treptele casei de peste drum.

— Oh, la naiba, Freddie! E prea devreme să mergem la culcare. Cunosc cel mai drăguţ locşor din partea asta de Avon. Şi târfele, şi zarurile sunt curate. Ce ai zice să dăm o tură?

— Ia-o înainte, amice, ia-o înainte!

Tinerii porniră pe stradă, răcnind şi cântând în drum

spre zonele mai puţin atrăgătoare ale oraşului.

— La naiba!

Simon înjură în şoaptă, în timp ce o trase spre St. James’s Square.

— Ce s-a întâmplat, Simon?

Sophie trebuia să alerge ca să ţină pasul cu el.

— Ce s-a întâmplat? Eşti nebună? El se avântă hotărât înainte. Te-am sărutat exact în mijlocul străzii!

Se grăbi să o conducă pe lângă clădirile din Marlborough, care se întindeau de la Circus până în Commons, ca o panglică lungă şi elegantă.

— Nu mă deranjează că m-ai sărutat. Chiar nu mă deranjează.

Dacă el nu înceta să meargă atât de grăbit, Sophie avea să îşi piardă răsuflarea.

— Ei bine, pe mine mă deranjează. Sunt sigur că o să mă trimiţi la nebuni într-una din zilele astea, Sophie. Chiar aşa o să faci.

Sophie scoase un geamăt uşor. Dacă nu s-ar fi chinuit atât de mult ca să ţină pasul cu el, l-ar fi lovit, pentru că îi distrugea cel mai minunat moment din viaţa ei.

— Într-adevăr, Simon, nu se poate să fi fost aşa de rău.

— Putea să fie dacă ne vedea cineva care ne cunoaşte. Pune-ţi gluga, Sophie! Reputaţia ta este destul de fragilă şi fără să ţi se întâmple aşa ceva.

O trase prin St. James’s Square şi îi făcu morală tot drumul. În timp ce se grăbi să ţină pasul cu el, Sophie ascultă cu o ureche, pe măsură ce vântul rece i se strecura în oase. Căldura îmbrăţişării lor dispăruse şi lăsase în urmă doar întrebări. De ce o sărutase? O făcuse doar pentru că îi păruse rău pentru ea?

— Grăbeşte-te, Sophie! Este târziu. După ziua pe care ai avut-o, trebuia să fii de mult în pat.

Tonul lui era tăios, aproape mânios.

Sophie ajunse la deprimanta concluzie că, atunci când venea vorba despre Simon, indiferent ce se întâmpla între ei, unele lucruri nu se schimbau niciodată.

Capitolul 6

Calmul domnului Puddleford aproape că acoperi vorbăria clocotitoare a mulţimii din lojele aflate în jurul lor. Sophie zâmbi spre văduvul serios, chiar dacă se străduia să audă ultimele bârfe pe care Lucy Whipple i le împărtăşea lui Annabel.

— ...şi de aceea, domnişoară Stanton, trebuie să altoieşti crinii doar toamna târziu, niciodată primăvara.

— ...aşa că i-a spus domnului Courtney că nu mai vrea să îl revadă niciodată!

Atât domnul Puddleford, cât şi Lucy ajunseră la aceleaşi concluzii triumfătoare, dar pe Sophie nu o interesa altoirea crinilor. Totuşi, fusese curioasă să afle de ce domnişoara Geraldine Evans rupsese logodna cu domnul John Courtney. Vestea era pe buzele întregului oraş, dar ea părea a fi condamnată să rămână singura persoană care nu avea să cunoască niciodată detaliile exacte.

Împreună cu domnul Puddleford, bineînţeles.

— Te rog să mă ierţi, domnişoară Stanton. Văduvul o privi posomorât. Simt sigur că toată discuţia despre grădina mea trebuie să ţi se pară teribil de plictisitoare. Dar păreai foarte interesată de crinii mei când am vorbit ultima dată.

— Oh, cu siguranţă nu este plictisitoare, dragul meu domn. Nicidecum. Spune-mi mai multe, răspunse Sophie şi afişă tot entuziasmul de care era în stare.

La urma urmei, domnul Puddleford era un bărbat foarte amabil, iar ultimul lucru pe care Sophie îl dorea era să îi rănească sentimentele.

Împingându-şi în faţă pieptul deja impunător, el se lansă într-o descriere detaliată a experimentelor pe care le făcea în sera lui. Din dorinţa de a explica în amănunt polenizarea încrucişată, îşi trase scaunul mai aproape. De fapt, chiar o împinse spre balustrada lojei. Dacă s-ar fi apropiat mai mult, probabil Sophie s-ar fi prăbuşit în fosa

Teatrului Regal.

Piesa prezentată în seara aceea era *Mizantropul,* niciodată una dintre favoritele ei. Dar Annabel şi Robert insistaseră să li se alăture la ieşirea cu familia Whipple, prietenii lor din Kent, care aleseseră să îşi petreacă iama în Bath.

După câteva ore neliniştite petrecute în casa din Sf. James's Square, Sophie fusese mai mult decât pregătită să se lase convinsă. Simon nu le vizitase toată ziua. Cu inima grea, Sophie acceptase, în cele din urmă, că nici nu avea să treacă pe acolo în seara aceea. Era evident că sărutul care însemnase atât de mult pentru ea reprezenta foarte puţin pentru el. O ieşire cu Robert şi Annabel părea antidotul perfect pentru nemulţumirea ei tot mai mare faţă de ea însăşi şi faţă de cel mai enervant conte din Anglia.

Totuşi, de îndată ce domnul Puddleford o zărise, Sophie abia dacă reuşise să mai discute cu altcineva. El se grăbi spre loja lor când începuse antractul, gata să îşi petreacă restul serii lipit de ea.

Sophie nu reuşi să îşi reţină oftatul, în timp ce îşi trecu mănuşile din mătase trandafirie peste poala rochiei din batist asortat.

Din fericire, domnul Puddleford nu observă, fiind evident încântat de propria descriere a unor orhidee proaspăt primite la moşia lui din Yorkshire.

Dar Annabel observă. Îngrijorarea îi umbri fruntea netedă şi o studie pe Sophie înainte să se aplece şi să îi şoptească lui Robert ceva la ureche. El încuviinţă politicos din cap, dar continuă să asculte relatarea lui Lucy Whipple despre evenimentele petrecute de dimineaţă în Pump Room.

Sophie îşi îndreptă atenţia spre domnul Puddleford, cel mai înflăcărat şi insistent pretendent pe care îl avea. Îl întâlnise în urmă cu două sezoane, iar el o rugase să îi devină soţie de patru ori în ultimul an. Nu putea să accepte un răspuns negativ. Chiar se întrebă dacă nu cumva îi uita refuzul de la o lună la alta – la urma urmei, el era foarte distrat – sau dacă pur şi simplu avea de gând să o aştepte.

Numai Dumnezeu ştia că majoritatea pretendenţilor renunţaseră să o curteze cu mult timp în urmă.

Nu că ar fi avut ea prea mulţi. Din păcate, toţi păreau să semene cu domnul Puddleford, văduvi serioşi, de vârstă mijlocie, foarte mulţumiţi să îşi petreacă seara discutând despre istoria Imperiului Roman sau despre tratate botanice plictisitoare. Şi ei îi plăcea destul de mult să dezbată istoria Imperiului Roman, dar, în general, nu la baluri sau la adunări sociale.

Şi, cu siguranţă, niciun bărbat nu încercase vreodată să îi dea mai mult decât un sărut nevinovat pe obraz. În orice caz, nu până noaptea trecută.

Se foi neliniştită, cuprinsă de înflăcărare la amintirea gustului buzelor lui Simon pe ale ei, la senzaţia mâinilor lui pe fundul ei. Toată ziua, cât îi aşteptase vizita, se gândise cum să se comporte în prezenţa lui. Cedase cu atâta uşurinţă pasiunii lui! La drept vorbind, îi răspunsese cu un mare entuziasm. El trebuia să o considere o femeie uşoară.

Ea se îndreptă în scaun. Poate că entuziasmul ei fusese atât de dezgustător, încât îl îndepărtase.

— Sophie, draga mea, eşti roşie ca racul. Domnule Puddleford, ce Dumnezeu îi povesteşti surorii mele?

Robert se strecurase pe cealaltă parte a domnului Puddleford, examinându-i pe amândoi prin lentila exagerată a monoclului. Ochii de culoare deschisă ai bărbatului se făcură mari de disperare.

— Eu şi domnişoara Stanton discutam despre polenizarea încrucişată a orhideelor, domnule. Nu-mi pot închipui un subiect mai sănătos şi mai tonic pentru orice tânără lady.

— Oh, dragă domnule, exclamă Annabel, abandonând discuţia cu Lucy Whipple. Am avut probleme aşa de mari cu orhideele mele! Nu vrei să vii lângă mine şi să-mi spui părerea de cunoscător despre ce ar trebui să fac?

— Extraordinară idee, draga mea! exclamă entuziasmat Robert, apoi îl îndemnă pe domnul Puddleford să se ridice în picioare şi îl împinse spre scaunul de lângă soţia lui. Să ştii că doamna Stanton nu poate să închidă un

ochi de săptămâni întregi. Stă trează toată noaptea şi se gândeşte la orhideele ei blestemate. Numai Dumnezeu ştie că acesta este un motiv întemeiat să înnebuneşti un bărbat.

Domnul Puddleford îngăimă ceva când Robert îl îndepărtă de Sophie.

— Într-adevăr, dragă domnule, nici nu-ţi poţi închipui cât m-au neliniştit orhideele mele! exclamă Annabel însufleţită, chiar dacă ochii îi străluceau amuzaţi. Trebuie să mă ajuţi, altfel mă tem că le pierd pe toate.

— Ei bine, nu putem să acceptăm una ca asta. În sfârşit, îngrijorarea domnului Puddleford îi înfrână galanteria. Te rog să te linişteşti, doamnă. De îndată ce aflu toate amănuntele, sunt sigur că pot să elaborez un plan perfect ca să rezolvăm problema.

Annabel începu să-i descriere înflăcărată despre suferinţele orhideelor ei inexistente, în vreme ce domnule Puddleford încuviinţa înţelept din cap. Robert dădu ochii peste cap şi se prăbuşi pe scaunul de lângă Sophie.

— Neputincios bătrân, murmură el. Nu înţeleg de ce îi permiţi să-ţi stea prin preajmă aşa de mult, surioară. Cred că nu eşti în toate minţile.

— Oh, Robert, vorbeşte mai încet, şopti ea, amuzată, dar în acelaşi timp enervată. Se pare că nu pot să fac nimic ca să scap de sărmanul om!

— Ei bine, Annabel o să se ocupe de el acum. Oricum, voiam să vorbesc cu tine între patru ochi.

Sophie aruncă o privire prin teatrul luminat şi ornamentat, plin ochi cu spectatori zgomotoşi. Numai Robert putea să creadă că erau singuri în mijlocul unei asemenea mulţimi.

— Chiar eşti foarte roşie în obraji, Soph. Eşti sigură că te simţi bine? Sper că nu te consumi pentru brăţara ta. Să ştii că îţi cumpăr alta dacă eşti aşa de supărată.

Sophie îşi încleştă degetele pe lemnul lustruit al balustradei, apoi încercă să se relaxeze. Îi povestise mai devreme lui Robert despre furtul brăţării – sărind peste anumite lucruri, desigur – şi despre ce făcuse ca să o

recupereze. Din nefericire, el reacţionase aproape la fel de rău ca Simon şi îi făcuse morală vreo jumătate de oră.

— Nu este vorba doar despre brăţară, Robert, deşi ştii cât de importantă este pentru mine.

Se opri ca să îşi controleze şovăiala din glas. Nu îşi mai minţise niciodată fratele. Dar mai rău era că devenea tot mai bună la asta.

Robert îi strânse mâna, din fericire, fără să îi simtă şovăiala.

— Ştiu. Îţi aminteşte de tata. Moartea lui a fost oribilă, mai ales că nu ne-am aşteptat deloc la aşa ceva. Totuşi, îmi închipui că pentru tine a fost şi mai rău, draga mea. Voi doi aţi fost întotdeauna foarte apropiaţi.

O durere bine cunoscută îi străpunse inima. Moartea tatălui, după o scurtă perioadă de boală, fusese marea tragedie a vieţii ei. Îşi iubea mama şi fratele din toată inima, dar tatăl fusese cel care o înţelesese cu adevărat. Îi încurajase iubirea pentru aventură şi închisese ochii ori de câte ori Sophie lăsase deoparte broderia ca să se alăture fratelui ei în vreo escapadă dubioasă.

— Nu este vorba doar despre brăţară, spuse ea, şi îşi închise tristeţea într-o cutiuţă a minţii creată cu mult timp în urmă. Cred cu adevărat că trebuie să fac tot ce îmi stă în putere ca să îl ajut pe acel băiat. Era atât de trist şi de singur! Mă tem că nu are pe nimeni care să-l ajute.

— Nu! Vocea lui Robert răsună surprinzător de severă. Simon are dreptate. Mahalalele nu sunt un loc potrivit pentru o lady ca tine. Şi cine ştie ce Dumnezeu voia, de fapt, hoţomanul ăla mic! Să se joace cu compasiunea ta, draga mea. Să te facă să nu-l dai pe mâna poliţistului. Probabil fură de ani întregi. În calitatea mea de cap al familiei, îţi interzic să îl cauţi. Vorbesc serios, Soph!

Ea îşi simţi mânia dezlănţuindu-se şi strânse din nou balustrada. Dacă Robert nu înţelegea cât de mult însemnau toate acele lucruri pentru ea, nimeni nu avea să le înţeleagă.

Dintr-odată, forfota voioasă din jur deveni insuportabilă. Dacă nu scăpa în clipa aceea de acolo,

probabil că avea să spună ceva ce urma să regrete foarte repede.

— Bineînţeles, Robert. Cum spui tu. Se ridică şi începu să îşi strângă lucrurile. Chiar nu mă simt foarte bine. A fost o greşeală să vin astă-seară.

Încurcat, Robert ridică privirea spre ea.

— Sophie…

— Nu, serios, îl întrerupse ea. Cred că e mai bine să mă duc acasă. Plec cu trăsura lui Lady Eleanor şi poate că Lucy vă duce la Laura Place.

— La naiba, Soph, mormăi Robert şi se ridică în picioare, te duc eu acasă.

Sophie nu îl luă în seamă.

— Domnule Puddleford, eşti bun să mă însoţeşti până la trăsură?

— Ar fi o mare onoare pentru mine, exclamă el şi sări în picioare cu o rapiditate care o făcu să clipească nedumerită.

Annabel păru surprinsă, dar, după ce studie iute chipul lui Sophie, se ridică de pe scaun.

— Taci, Robert, spuse ea, şi întrerupse fără milă protestele soţului. Bineînţeles că trebuie să te întorci acasă, draga mea, dacă nu te simţi bine. Lucy o să fie bucuroasă să ne ducă la Laura Place.

Sophie o îmbrăţişă scurt pe Annabel, făcu un semn din cap spre Lucy, apoi ieşi din lojă. Domnul Puddleford plecă grăbit după ea, urmărind-o pe scările ce duceau spre hol.

Sophie se strecură de-a lungul foaierului şi păşi în întunericul nopţii, fără să îi pese dacă observa cineva ieşirea vijelioasă. Câţiva rătăciţi care rămăseseră la intrarea în teatru îşi arcuiră dezaprobator sprâncenele când trecu grăbită pe lângă ei.

— Domnişoară Stanton, te rog, aşteaptă! gâfâi domnul Puddleford punându-şi o mână în şold. Sigur o să te răneşti în toată graba asta. Nu îţi stă în fire şi nici nu este sănătos să faci asta.

— Iartă-mă, domnule, dar aerul era atât de înăbuşitor

înăuntru! Nu mai puteam să stau nici măcar un minut.

— Înţeleg, dragă domnişoară Stanton, spuse văduvul, încercând să îşi tragă sufletul. Te rog, permite-mi să te duc acasă. Serios, trebuie să-mi permiteţi să am grijă de dumneata!

Ochii domnului Puddleford aveau o anumită strălucire – sclipirea pe care o aveau de fiecare dată când urma să îi ceară mâna. Sophie nu mai era în stare să suporte încă o propunere, mai ales acum.

— Domnule Puddleford, îl zăresc pe lacheul lui Lady Eleanor, James, chiar acolo. Poţi să-i spui să cheme trăsura?

Văduvul şovăi, apoi făcu o plecăciune, luând-o spre trăsuri ca să îi vorbească lacheului. Sophie scoase un suspin uriaş de uşurare şi începu să numere pietrele din pavaj, hotărâtă să se adune cu firea înainte ca el să revină.

O mişcare undeva spre marginea îndepărtată a felinarului îi atrase atenţia. Ridică privirea şi se trezi uitându-se în ochii micului ei hoţ. Rămas la o oarecare depărtare, el arăta la fel de zdrenţăros şi înspăimântat ca prima dată când îl văzuse.

Dar băiatul nu se retrase în întuneric. Ochii lui spălăciţi şi bântuiţi se fixară în locul în care ea rămase încremenită pe trotuar.

Pe Sophie o trecu un fior bine cunoscut.

Simţind că el aştepta un semnal, ea schiţă un zâmbet îngrijorat şi îi făcu semn să aştepte. Băiatul încuviinţă din cap şi se retrase în penumbră.

— Trăsura te aşteaptă, milady, strigă domnul Puddleford cu o galanterie elaborată chiar când trăsura şi lacheul lui Lady Eleanor se opriră în faţa ei. Dă-mi voie să te însoţesc acasă.

— Nu este nevoie, domnule Puddleford. James o să aibă grijă de mine. Ea îi apucă brusc mâna şi o scutură iute, apoi se întoarse pentru a urca în trăsură. Am auzit gongul pentru antract. Nu cred că vrei să întârzii. Noapte bună, domnule!

În faţa unei expedieri atât de evidente, văduvul nu avu de ales şi făcu o plecăciune pentru a-şi lua rămas-bun.

Ea văzu o urmă de mâhnire pe chipul lui durduliu, dar ştia că până a doua zi el avea să dea uitării toată povestea.

— Domnişoară, vreţi să urcaţi? întrebă James şi se ridică respectuos ca să o ajute.

— Într-un minut, James.

Ea aşteptă până ce domnul Puddleford dispăru în teatru. După o examinare rapidă a străzii, decise că probabil puţinii oameni care rămaseră pe treptele clădirii nici măcar nu ar fi observat-o. În orice caz, trebuia să rişte.

— Stai aici, James! Mă întorc într-o clipită.

Lacheul fu uluit, dar făcu supus o plecăciune. După ce aruncă încă o privire în jur, Sophie se grăbi să ajungă de cealaltă parte a trăsurii, în afara zonei luminate de felinare.

— Micuţule, eşti acolo? rosti ea pe un ton puţin mai ridicat decât o şoaptă.

Ştrengarul apăru deodată din întuneric şi se îndreptă prudent spre ea. Sophie simţi o durere în piept la vederea fricii întipărite pe chipul lui slab.

— Nu-ţi fac niciun rău, copile. Îţi promit.

Ea întinse mâna în semn de încurajare.

— Am venit să-ţi dau brăţara înapoi, domnişoară. Vocea îi tremura. Sora mea mi-a spus că a fost urât că am luat-o şi trebuie să o dau înapoi.

El întinse o mână tremurândă. Panglica aurie se cuibărea în palma lui murdară, strălucind delicat în licărirea felinarului de la trăsură.

Sophie îngenunche, atât de puternic fu valul uşurării şi al recunoştinţei care îi învolbură sângele în vene. Avu nevoie de câteva clipe ca să-şi recapete vocea.

— Foarte frumos din partea ta, dragul meu. Cum m-ai găsit?

— Sora mea a spus să urmăresc toate locurile prin care umblă lumea bună. A zis că trebuie să mă uit până ce te găsesc.

Băiatul se apropie, dar rămase la o oarecare depărtare.

— Sora ta trebuie să fie foarte deşteaptă.

— Da, milady. Cea mai deşteaptă şi mai frumoasă

care a existat vreodată. Ea are grijă de mine de când a murit mama. A spus că a fost urât să fur, chiar dacă tata nu crede asta.

— Tatăl tău… îţi spune să furi?

— Da. Dacă nu o fac, mă bate.

Sophie strânse din dinţi ca să nu rostească un cuvânt teribil de nepoliticos. Avu nevoie de o clipă ca să îşi recapete stăpânirea de sine.

— Şi de cât timp furi?

— De când a murit mama, din primăvara trecută. Ea nu l-a lăsat niciodată pe tata să mă scoată pe stradă, chiar dacă uneori o bătea tare rău.

— Oh, Doamne! oftă ea.

Nu îşi putea închipui cum propriul ei tată ar fi ridicat mâna asupra ei sau asupra oricui. Fusese cel mai bun om pe care îl cunoscuse vreodată.

Băiatul se legăna de pe un picior pe altul, un portret al sărăciei lucii. Sophie nu avea niciun fel de îndoială că trebuia să îl ajute. Dar cum?

Umezeala din pavaj începu să îi pătrundă atât prin mantie, cât prin rochie şi îşi dădu seama că băiatul începe să tremure în frigul nopţii de octombrie. Ea se ridică încet ca să nu îl sperie.

— Pe mine mă cheamă Sophie. Pe tine?

— Îmi amintesc, milady. Gura lui frumoasă se arcui într-un zâmbet şovăitor. Pe mine mă cheamă Toby.

— Ei bine, Toby, îmi pare bine să te cunosc. Este foarte frumos din partea ta că îmi dai brăţara înapoi şi vreau să-ţi ofer nişte bani pentru că te-ai deranjat. Nu vrei să urci în trăsură câteva minute? E mult mai cald acolo.

El se îndepărtă brusc, iar ochii lui uriaşi se făcură şi mai mari de teamă.

— Mă duci la poliţist!

— Promit că vreau doar să vă ajut pe tine şi pe sora ta. Îţi jur!

Sophie îşi făcu cruce şi simţi cum inima începe să i se zbată nervoasă.

Toby o studie cu îndoială, dar, după câteva clipe, se

apropie de ea. Sophie îi întinse mâna încă o dată. Şovăitor, băieţelul îşi puse degetele mici pe ale ei, iar Sophie răsuflă neliniştită, spunând în gând o rugăciune de mulţumire.

— S-a întâmplat ceva, domnişoară?

Atât Sophie, cât şi Toby tresăriră când James apăru de pe cealaltă parte a trăsurii. Dacă nu i-ar fi ţinut mâna atât de ferm, băiatul ar fi luat-o din loc. Ea h strânse degetele într-o încleştare liniştitoare.

— Totul este în regulă, James. Acest tânăr mi-a găsit… brăţara de coral şi a vrut să mi-o înapoieze.

Toţi cei din casă ştiau de săculeţul şi de brăţara pierdute ale lui Sophie, slujitorii fiind alertaţi de camerista lui Lady Eleanor.

— Vino cu mine, Toby! Trebuie să te scoatem din frigul ăsta.

Sub privirile uimite ale lacheului şi ale vizitiului lui Lady Eleanor, Sophie trase copilul şovăitor de cealaltă parte a trăsurii şi îl conduse spre trepte.

— Doamne sfinte, milady, sigur nu…

Sophie înăbuşi protestul vizitiului cu o încruntare. Toby o studie cu atenţie, iar bărbia micuţă i se cutremură şovăitoare. Ea îi îndepărtă părul blond de pe frunte.

— Nu-ţi face griji, Toby. Nu las pe nimeni să-ţi facă vreun rău.

Ea clătină din cap când James se oferi să o ajute şi îl împinse singură pe băieţel în trăsură. Când vru să urce şi ea, zări cu coada ochiului un bărbat elegant care tocmai ieşise din teatru. El se opri în capul treptelor de marmură, cu o expresie plină de uimire pe chip.

Sophie îşi muşcă buza. Probabil că o văzuse când îl ajutase pe Toby să urce în trăsură. Frumoasa trăsură nu avea semne distincte sau blazon, dar cei mai mulţi oameni din Bath ştiau că îi aparţinea lui Lady Eleanor.

— Domnişoară, zise James pe un ton de avertizare.

Sophie îi luă mâna şi urcă treptele, abia apucând să îşi tragă fustele înainte ca lacheul să închidă portiera. Se aşeză iute pe bancheta tapiţată din faţa lui Toby, care o privi cu suspiciune în lumina slabă a felinarului din trăsură.

— Poftim, domnişoară. Mai bine iei brăţara şi mă laşi să plec. Becky vrea să mă întorc acasă.

El îi puse brăţara în mână. Sophie o apucă strâns pentru o secundă, apoi o strecură în săculeţ.

— Becky este sora ta?

El încuviinţă din cap, apoi privi tapiţeria somptuoasă din trăsură. O mână murdară urmări încet cusătura de pe pernele de catifea.

— De ce trebuie să furi, Toby? Tatăl tău nu are bani? Nu munceşte?

— Oh, nu, domnişoară! El lucrează. Avem o tavernă în zona dinspre docuri. Tata spune că facem mai mulţi bani decât orice bordel din oraş.

Sophie nu putu să nu observe nota de mândrie din vocea copilului. Simţi o înţepătură uşoară de groază, căci i se confirmau cele mai crunte temeri. Simon şi Robert aveau dreptate – băiatul era un hoţ profesionist. Era deja prea târziu ca să îl mai ajute?

— Câţi ani ai, Toby?

— Opt, domnişoară.

— Oh, Toby! Eşti prea tânăr ca să fii hoţ.

— Ştiu, răspunse el realist. Şi Becky urăşte asta. Ea spune că mama şi-a dorit mai mult pentru noi. Mama punea bani deoparte ca să ne trimită pe mine şi pe Becky la Londra, să stăm cu mătuşa Sarah. Ea are un magazin de pânzeturi.

Vorbi pe un ton visător, de parcă magazinul mătuşii Sarah era cel mai magic loc de pe pământ.

— Tatăl tău vrea să plecaţi?

— Nu, domnişoară. Vocea lui Toby deveni aspră şi plină de amărăciune şi, pentru o clipă, copilul păru mult mai în vârstă decât anii pe care îi avea. De aia ţi-am furat brăţara. Trebuie s-o scot pe Becky de acolo. Am nevoie de bani ca să o duc la Londra, departe de tata.

Faţa lui se întunecă brusc, cuprins de o ură atât de intensă, încât ea simţi fiori la ceafă.

Sophie înghiţi în sec pentru a alunga nodul care i se puse deodată în gât.

— De ce?

— Pentru că Becky tocmai a făcut 13 ani. Acum, că este femeie, tata spune că o s-o facă târfă.

Capitolul 7

— Poftim?

Sophie nu reuşea să îşi facă mintea să funcţioneze. Sigur nu auzise bine.

Toby clipi.

— Ştii ce este o târfă, nu-i aşa, domnişoară?

— Da, bineînţeles, răspunse ea repede, ca să evite orice explicaţie. Am vrut să întreb dacă tatăl tău are şi… un bordel în cârciuma lui?

— Nu, domnişoară. Spune că târfele aduc dau multe bătăi de cap în casă.

Sophie se uită lung la băiat, care afişa o demnitate ciudată în hainele lui zdrenţuroase, aşezat pe pernele din faţa ei. Ea îşi căută cuvintele pentru a pune nişte întrebări pe care abia dacă ştia să le formuleze. Simon avea dreptate. Ştia foarte puţine despre viaţa care se petrecea în afara propriei ei lumi aflate la adăpost, despre cât de groaznică şi de sumbră putea să fie.

— De unde ştii că vrea să o facă pe sora ta… prostituată?

— L-am auzit când vorbea cu doamna Delacourt. Ea are un bordel pe Corn Street. Becky este o adevărată frumuseţe, domnişoară, aşa cum era mama. Doamna Delacourt i-a băgat ideea asta în cap lui tata, să o vândă pe Becky la o lici… o acţiune.

— La ce anume?

— Ştii, domnişoară. E ca un pariu. Fiecare bărbat pariază ca să fie primul care o s-o ia pe Becky.

Deodată, vocea lui Toby se stinse.

Sophie îi luă mâna micuţă într-a ei.

— Vrei să spui o licitaţie, dragul meu?

— Da, domnişoară, asta este. Ştiam eu că o să găseşti cuvântul potrivit.

Băiatul zâmbi timid, de parcă i-ar fi mulţumi pentru că ştia ceva atât de oribil. Inima i se zbătu în piept cu bătăi revoltătoare, chiar dacă mintea ei încerca să respingă adevărul pe care îl văzuse pe chipul băiatului.

Dar urma de zâmbet dispăru de pe faţa lui Toby.

— I-am auzit, să ştii. Nu ştiau că sunt acolo, pentru că eu m-am ascuns după bar. Doamna Delacourt a spus că bărbaţii vor să plătească o grămadă de bani pentru o fată aşa de tânără ca Becky. A zis că o fecioară ca ea îşi merită greutatea în guinee. Chipul lui uscăţiv şi atât de angelic deveni de-a dreptul furios. L-aş omorî pe tata dacă aş putea, domnişoară, chiar aşa aş face!

Băiatul izbucni în lacrimi, iar umerii înguşti se cutremurară sub forţa urii şi a durerii. Sophie se întinse spre el şi îl luă în braţe, fără să bage în seamă mirosul de urină şi funingine care se simţea în hainele lui.

— Gata, Toby. Îl legănă uşor la piept. Te ajut eu. Îţi promit.

— Cum, domnişoară?

Copilul se îndepărtă de ea. Sophie nu încercă să îl oprească, cunoscând prea bine mândria aprigă pe care o aveau băieţii.

— Mai întâi, trebuie să vorbesc cu Becky. Vrei să mă duci la ea?

El încetă să îşi şteargă lacrimile şi se uită la ea uluit.

— Acum?

— Da, acum. Cârciuma tatălui tău este pe partea asta de râu? Suntem la doar câteva străzi de Avon Street.

El dădu aprobator din cap.

— Este Stejarul de Argint, domnişoară. Chiar peste drum de azilul pentru săraci.

Sophie strânse din dinţi. De unde ştiuse că bordelul avea să joace un rol în viaţa acelui copil?

— Mergem acolo chiar acum, Toby.

Pe faţa lui uscăţivă se citi teama, dar Sophie refuză să se lase descurajată de teamă ori de promisiunile făcute lui

Simon şi lui Robert. Erau prea multe în joc – mai ales viaţa unei fete – ca să mai respecte regulile deşarte ale bunei-cuviinţe.

Bătu în geamul trăsurii. James deschise portiera şi băgă capul înăuntru.

— Da, domnişoară Stanton?

— James, îl ducem pe băiat acasă. Spune-i lui John să o ia spre taverna Stejarul de Argint, vizavi de refugiul pentru nevoiaşi. Este la doar câteva străzi de aici, pe Avon Street.

James încremeni în uşă. Toby profită de tăcerea lacheului ca să îi dea indicaţii în plus.

— Există o alee care duce în spatele casei, de pe Milk Street. Cel mai bine e să oprim acolo ca să nu ne vadă tata.

— Lady Eleanor o să ne taie capetele, domnişoară, dacă vă ducem pe Avon Street! spuse James, exprimându-şi protestul cu o voce slabă, dar îngrozită.

— Ei bine, trebuie să ne asigurăm că nu o să afle niciodată.

Sophie trase portiera din mâna lacheului şi o închise. Putu să audă cum James se dondăni cu vizitiul, dar, după câteva clipe, trăsura porni din loc.

— Domnişoară, nu ştiu ce o să zică Becky despre asta.

Băiatul se uita la ea neliniştit, cu trupul ghemuit pe perne.

— Nu-ţi face griji, Toby. Îi explic eu totul.

Sophie îi răspunse cu mai multă încredere decât simţea de fapt. Nu putea să îl lase pe Toby să vadă teama ce îi dădea flori reci.

Sophie îşi dădu toată silinţa ca să-i distragă atenţia băiatul în timpul scurtei călătorii şi îl întrebă despre magazinul de pânzeturi din Londra. El se relaxă şi descrise cu înflăcărare toate minunăţiile pe care mătuşa Sarah le păstra pe rafturile ei.

Ea îl ascultă doar cu o ureche, cu atenţia îndreptată spre priveliştea de pe fereastră care se schimba. Lumea înfloritoare din Beaufort Square fu lăsată în urmă în doar un minut sau două, fiind înlocuită de străzi tot mai întunecate

şi mai murdare. Grupurile de tineri eleganţi care se plimbau câte doi sau câte trei fură înlocuite de zilieri îmbrăcaţi grosolan şi de barcagii beţi.

Sophie se cutremură sub pelerina ei caldă şi încercă să lupte cu valul dezgustător de nelinişte. Era cu totul altceva să coboare spre docuri la lumina zilei, însoţită de un preot a cărui reputaţie o proteja. Acum însă nu mai avea o asemenea protecţie. O însoţea doar propriul curaj.

Dacă Simon şi Robert aflau vreodată despre asta, cu siguranţă o închideau în casă vreme de o lună.

— Becky o să fie tare surprinsă să te vadă, domnişoară. Nu ne-a vizitat niciodată cineva ca dumneata. Pun pariu că mama te-ar fi plăcut tare de tot.

Toby îşi strecură cu grijă mâna murdară în mâna ei, iar Sophie simţi că toate îndoielile reci fură alungate de căldura încrederii lui.

Trăsura se opri. Ea privi pe geam, surprinsă de lumina care strălucea pe pietrele sparte din caldarâm. Câteva dintre clădirile care se înşirau acolo – taverne sau case de gin, cel mai probabil – erau foarte luminate şi păreau animate de un comerţ gălăgios.

James deschise portiera şi coborî treptele. O ajută să coboare, cu chipul împietrit în linii înfricoşate, apoi se întoarse să îl dea jos pe Toby.

Trăsura se oprise în apropierea docurilor, vizavi de aleea despre care le spusese băiatul. Din locul în care se afla, Sophie putea să vadă porţile de fier ale azilului pentru săraci. Chiar peste drum, un semn ponosit, care reprezenta un stejar, se legăna deasupra uşii deschise a casei de toleranţă pe care o văzuse cu o zi înainte.

Doi bărbaţi îmbrăcaţi în hainele zdrenţăroase ale muncitorilor de la docuri ieşiră împleticindu-se din tavernă, însoţiţi de două femei îmbrăcate în rochii cu un decolteu atât de adânc încât, chiar de la acea distanţă, Sophie putea să le vadă sfârcurile întărite. Se înroşi, apoi se gândi din nou la Toby şi la sora lui, care trăiau în condiţii atât de degradante.

— Pe aici, domnişoară.

Băiatul o trase scurt de pelerină şi o luă pe alee.

Ea trase adânc aer în piept şi încercă să îşi liniştească nervii pe care îi simţea în stomac.

— Rămâi aici, James. Mă întorc de îndată.

— Nu, domnişoară Stanton. Ar trebui să merg cu dumneavoastră.

— Nu. E mai bine să rămâi aici.

James dădu să deschidă gura, dar Sophie ridică o mână.

— Nu-mi doresc ca micuţilor să le fie şi mai frică decât le este deja. Uite!

Arătă spre alee. Toby se opri lângă o uşă vizibilă în lumina ce pâlpâia la o fereastră de lângă ea.

— Mă poţi vedea de aici. Cel mai bine este să rămâi cu John. Te chem eu dacă am nevoie de tine.

Ea păşi pe alee, apoi şovăi, privind din nou peste umăr.

— O să fii bine, James?

— Da, domnişoară. În mâna lui înmănuşată apăru un pistol. Eu şi vizitiul John putem să avem grijă de noi. Să ne chemaţi dacă aveţi nevoie de ajutor.

Ea încuviinţă din cap şi porni pe alee, apoi se opri brusc când Toby duse un deget la buze, făcându-i semn că trebuia să facă linişte, în timp ce el se strecură pe uşă, ea surprinse scurt imaginea unui hol murdar şi simţi un miros inconfundabil de oaie râncedă şi de altceva. Ceva dezgustător.

Sophie se dădu mai aproape de cărămida umedă a clădirii şi îşi trase pelerina groasă de catifea în jurul ei. Spuse iute în gând o rugăciune pentru ca nimeni altcineva, în afară de Toby şi de sora lui, să nu se ivească pe uşa din spate.

Pe măsură ce minutele trecură, deveni tot mai conştientă de împrejurimile locului. Râul din apropiere şi duhoarea din canalele de scurgere şi a canalizării care dădea spre ele era atât de puternică, încât începu să i se facă rău. Se îndepărtă cu grijă de zid spre centrul aleii, sperând să prindă o gură de aer mai proaspăt.

Ceva străluci în grămezile de gunoi adunate lângă uşa bucătăriei. Indiferent ce era, îi trecu iute peste picior. Sări şi simţi gust de sânge când scoase un strigăt înfundat.

Din fericire pentru curajul ei care dispărea cu rapiditate, uşa scârţâi şi Toby se strecură afară, alături de o fată care îl urma îndeaproape. Fata – desigur, Becky – o luă şovăitor înainte şi se opri în lumina care se vedea pe fereastra din perete. Chiar şi în întunericul sumbru al aleii, Sophie îşi dădu seama că era deosebită.

Ochii lui Becky aveau nuanţa uluitoare a albăstrelelor, accentuaţi de un ten deschis la culoare şi un păr negru ca noaptea. Buzele pline erau de un rozaliu aprins, iar trăsăturile erau delicate şi echilibrate. Avea o siluetă surprinzător de bine dezvoltată pentru o fată de vârsta ei, subliniată pe deplin de bluza nepotrivită şi fusta grosolană, prinsă strâns în jurul taliei. Dar avea chipul dulce al unui copil nevinovat, care nu era încă distrus de condiţiile vieţii ei îngrozitoare. Acea aură de inocenţă şi frumuseţea ei uluitoare erau o combinaţie ameţitoare.

Nu era de mirare că doamna Delacourt voia să o scoată pe piaţă.

Becky şi Toby schimbară priviri neliniştite, amândoi părând prea înspăimântaţi ca să mai rostească vreun cuvânt.

Sophie făcu un mic pas înainte şi ieşi la lumină.

— Bună, Becky. Numele meu este Sophie. Fratele tău mi-a povestit totul despre tine şi aş vrea să vă ajut pe amândoi, dacă pot.

— Ce v-a spus Toby?

Sophie fu nevoită să îşi încordeze auzul ca să audă şoaptele fetei.

— El… mi-a povestit despre doamna Delacourt.

Un spasm de frică traversă chipul fetei. Se întoarse spre fratele ei şi îl prinse de umăr.

— N-ar trebui să vorbeşti despre astfel de lucruri! Tata o să te bată dacă află.

— Nu-mi pasă, Becky, şopti fratele ei cu înverşunare. Dumneaei vrea să ne ajute. O să ne dea bani să plecăm la

Londra şi să locuim cu mătuşa Sarah.

— Aşa e, Becky. Îmi doresc foarte mult să vă ajut. Dacă este adevărat ce a spus fratele tău, nu puteţi să rămâneţi aici. Pot să vă ajut să plecaţi. Aţi putea să veniţi cu mine în seara asta, dacă vreţi.

Sophie alungă iute din minte imaginea îngrijorătoare a reacţiei lui Lady Eleanor la asemenea oaspeţi neaşteptaţi.

Speranţa păru să se aprindă în ochii lui Becky. Dar, după o clipă, închise ochii strâns. Buzele ei pline tremurară, apoi încremeniră.

— Domnişoară, nu e adevărat ce a zis Toby. Nu ştiu de unde i-au venit toate ideile astea.

— Ţi-am spus! strigă băiatul. I-am auzit pe tata şi pe vrăjitoarea aia bătrână vorbind despre asta săptămâna trecută! O s-o facă, Becky, îţi jur că o s-o facă!

— Taci, Toby! Becky aruncă o privire înfricoşată spre uşa din spate a tavernei. Nu putem să plecăm. Tata nu o să ne lase. Ştie că ne-am duce la mătuşa Sarah şi sigur ar veni să ne ia înapoi. Te-ar bate crunt dacă încercăm să fugim. Nu suport când te bate.

Umerii lui Toby se încovoiară sub povara logicii zdrobitoare a surorii lui. Becky îl îmbrăţişă şi se uită la Sophie cu o hotărâre tristă în ochii ei minunaţi.

— Îmi pare rău că Toby v-a dat atâtea bătăi de cap, domnişoară, dar nu trebuie să luaţi în seamă ce spune el. Tata nu mi-ar face niciodată aşa ceva. A fost greu de când a murit mama, mai ales pentru Toby.

Încrederea lui Sophie începu să se clatine. Poate că Toby înţelesese greşit spusele tatălui său – era destul de uşor pentru un copil să facă asta – sau poate că bărbatul respinsese ideea acelei femei. Chiar şi aşa, omul trebuia să fie o brută, deoarece copiii erau îngroziţi. Trebuia să îi ajute cumva, dar cum?

Sunetul de voci bărbăteşti ce venea dinspre capătul aleii îi atrase atenţia lui Sophie. O siluetă masivă, înfăşurată într-o haină roşie se mişcă iute spre ei, cu paşi mari, care înghiţeau distanţa dintre ei.

Toby scânci când Becky îl prinse în braţe. Lui Sophie i

se tăiară genunchii, apoi rămase fără suflare. Sentimentul de confuzie ce o cuprinsese se transformă în teamă, dar păşi în faţa copiilor, hotărâtă să îi apere cât putea de bine de ameninţătorul intrus.

În vreme ce silueta îngrozitoare se apropia, ea întredeschise buzele ca să îl cheme pe James.

— Sophie, ţi-ai pierdut minţile de-a binelea? Ce naiba faci aici?

Vocea lui Simon nu răsunase niciodată atât de furioasă, iar Sophie nu fusese nicicând mai recunoscătoare să o audă.

— Simon!

Se aplecă împleticindu-se spre el, pe picioarele slăbite de senzaţia uşurării. Braţele puternice se întinseră şi o cuprinseră într-o îmbrăţişare apăsată.

— Slavă Cerului că eşti tu!

Se lipi de ţesătura groasă a hainei lui, inspirând recunoscătoare parfumul de lână umedă amestecat cu tutun. El mirosea a căldură, a viaţă şi a tot ce îşi dorise ea vreodată.

— Vedem noi dacă îmi mai mulţumeşti când termin cu tine! mormăi el sumbru. O împinse uşor, apoi aruncă o privire iute asupra trupului ei. Eşti rănită?

— Sunt bine, dar vreau să vorbeşti cu Toby şi cu sora lui. Trebuie să facem ceva ca să-i ajutăm!

Apucă una dintre mâinile înmănuşate în piele şi încercă să îl tragă spre copii.

— Sophie…

Ea simţi tonul de avertizare din vocea lui.

— Simon, vorbeşte puţin cu ei! Şi nu-i speria, adăugă ea când îl auzi blestemând în barbă.

El îi permise să îl tragă spre copii, încă înghesuiţi în întuneric.

— Toby, Becky, aş vrea să-l cunoaşteţi pe Lord Trask. Este prietenul meu şi poate să ne ajute.

Toby făcu ochii mari cât cepele.

— Sunteţi lord? strigă el.

— Sunt.

Simon reuşi să rostească răspunsul ca pe tunet care anunţa Judecata de Apoi.

Becky păşi în lumina care răzbătea de la fereastra bucătăriei.

— Ce fel de lord sunteţi?

Simon trase ascuţit aer în piept, evident uimit de frumuseţea uluitoare a fetei.

— Ah… Sunt conte.

Becky se adânci într-o reverenţă stranie.

— Mă bucur să vă cunosc, milord. Salută-l pe Excelenţa Sa, Toby!

Băiatul plecă sfios capul.

— Milord, zise el şi se retrase în spatele surorii lui.

O tăcere dureroasă se aşternu asupra micului grup. Brusc, Sophie se gândi cât de intimidată trebuia să fie Becky să îşi explice situaţia în faţa unui conte. Mai ales când contele arăta de parcă un tunet stătea să se dezlănţuie peste capetele lor.

Era limpede că avea să fie complicat.

— Toby, tu eşti băiatul care i-a luat brăţara domnişoarei Stanton?

Timbrul profund al lui Simon răsună neaşteptat de blând.

Lui Sophie aproape că îi sări inima din loc. Era pierdută, cu siguranţă, dacă Toby povestea cum arăta brăţara. Poate că într-o bună zi avea să îi spună lui Simon ce se întâmplase cu adevărat, dar nu era momentul. Nu aşa. Nu când în joc erau lucruri mult mai importante.

Dar Toby părea gata să o ia la fugă, prea speriat să mai rostească vreun cuvânt. Becky îl apucă de braţ ca să îl ţină lângă ea.

— A fost foarte urât din partea lui, milord. I-am spus că trebuie să o dea înapoi şi aşa a făcut. Vă rog să nu-i spuneţi lui tata. O să-l bată groaznic dacă o faceţi.

Încruntarea lui Simon deveni şi mai întunecată, dacă era posibil.

— Tatăl tău te bate?

Toby dădu aprobator din cap.

— Unde este mama ta?

— A murit acum şase luni, răspunse încet Sophie.

Simon îi aruncă o privire scurtă, de nepătruns, înainte să îşi întoarcă atenţia asupra copiilor.

— Nu-i spun tatălui tău, Toby, dar trebuie să-mi promiţi că nu mai furi de la tinere doamne. Sau de la cele bătrâne, adăugă el sec, evident remarcând licărirea plină de speranţă de pe chipul băiatului.

Becky îşi apucă din nou fratele de cot.

— Nu mai fur, milord, promit.

— Bun.

Simon îşi scoase portofelul de undeva din pelerină. Luă delicat mâna lui Becky şi îi puse în palmă câteva monede de aur. Ea şi fratele ei rămaseră fără suflare.

— Nu, milord, nu se cade, exclamă fata cu seriozitate! Mama spunea mereu că nu ar trebui să acceptăm mila nimănui. Spunea că nu suntem săraci şi că trebuie să ne câştigăm foarte bine pâinea cu onestitate.

Sophie îl luă pe Simon de braţ, dorind să îi simtă căldura şi curajul în faţa unei suferinţe atât de mari. Simţi cum muşchii puternici i se încordară sub haină.

— Sunt sigură că mama voastră nu s-ar supăra dacă aţi lua banii, Becky. Este o răsplată pentru returnarea brăţării domnişoarei Stanton. Strânse pumnul mic al fetei peste monede. Păstrează-i pentru tine şi fratele tău. Nu spune nimănui că ţi-am dat aceşti bani.

Buzele lui Becky tremurară într-un zâmbet sfâşietor. Ea mai făcu o reverenţă înainte să îl apuce de braţ pe fratele ei.

— Mulţumesc, milord. Mulţumesc, domnişoară, că l-aţi adus pe Toby acasă! Nu vom uita niciodată bunătatea dumneavoastră.

Ea începu să îl tragă pe Toby spre uşa bucătăriei.

— Aşteaptă! Sophie îi dădu drumul lui Simon şi se grăbi să o oprească. Nu pleca încă, Becky. Trebuie să-i spui lui Lord Trask ce mi-a zis Toby despre doamna Delacourt.

Becky se întoarse alarmată.

— Nu, domnişoară. Nu e adevărat ce a spus Toby.

Trebuie să plecăm acum. Tata o să vină să ne caute în orice clipă.

Îşi trase fratele spre uşă. Băiatul se uită peste umăr la Sophie, chipul lui ascuţit fiind cuprins de teamă.

— Domnişoară…

— Nu, Toby!

Becky deschise uşa, îl împinse pe fratele ei înăuntru, apoi o închise.

Sophie se avântă după ei şi puse mâna pe clanţă. Când degetele ei strânseră metalul rece, un braţ puternic i se înfăşură în jurul taliei şi o trase înapoi.

— Ai înnebunit, Sophie? O să dezlănţui mânia lui Dumnezeu peste copiii ăştia dacă te duci după ei. Ai auzit ce a spus băiatul despre tatăl lor.

Ea încercă să scape, dar el o trase înapoi spre pieptul lui tare.

— Simon, trebuie să-i ajutăm! spuse ea. Habar nu ai despre necazurile în care se află.

— Ei bine, nu-i poţi ajuta astă-seară, iar eu refuz să rămân în locul acesta oribil ca să discutăm. Poţi să-mi spui în trăsură, după ce îmi explici cum ai ajuns în partea asta de oraş. Îşi puse mâinile pe umerii ei şi o împinse pe alee. Mai ales după ce ţi-am spus să nu vii pe aici.

Ea încercă să se desprindă din prinsoarea mâinilor lui.

— Dacă aveai amabilitatea să mă duci la teatru în seara asta, în loc să mă eviţi, poate că nu s-ar fi întâmplat asta. Sophie ştia că acuzaţia era nedreaptă, dar nu reuşi să se abţină. De fapt, m-ai evitat toată ziua, şi cred că eşti foarte nepoliticos.

— Nu te-am evitat şi nu sunt nepoliticos, i-o întoarse el şi o obligă să se oprească în faţa lui. Am fost la mătuşa Eleanor în seara asta, dar deja plecaseşi la teatru.

Sophie miji ochii spre el, refuzând să se lase intimidată de modul în care el se impunea sau de furia lui înverşunată. De-a lungul anilor, fusese de mai multe ori ţinta furiei lui, dar niciodată nu îi ţinuse piept.

— Dacă ai fost în vizită în St. James’s Square, ce cauţi în partea astea de oraş?

Dintr-odată, gâtul i se uscă în momentul în care îi trecu prin minte un gând revoltător.

— Nu ai fost la vreun bordel, nu-i aşa? strigă ea.

El se uită lung la ea, cu o privire plină de neîncredere.

— Bineînţeles că nu am fost la vreun bordel. Ce fel de întrebare este asta?

O apucă de cot şi începu să o tragă înapoi la trăsură.

— Jur, Sophie, că ar fi bine ca nesăbuinţele astea să înceteze după ce ne căsătorim, altfel ajungem amândoi la nebuni.

Sophie simţi că îi fuge brusc pământul de sub picioare.

— Poftim?

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu, nu mai ţipa!

Ea se apăsă în călcâie, se opri dintr-odată şi îl forţă şi pe el să stea pe loc.

Simon oftă lung.

— Acum ce mai este?

— Cum adică ne căsătorim? Despre ce vorbeşti?

El se aplecă peste ea încruntat, arătând ca un demon în lumina difuză de pe alee.

— Nu fi prostuţă, Sophie! Bineînţeles că mă însor cu tine. Nu te sărutam în public – şi, în treacăt fie spus, nici în privat – dacă nu voiam să te fac soţia mea.

Capitolul 8

Sophie se uită în ochii de obsidian ai lui Simon, încremenită de dezvăluirea lui uluitoare. El îşi arcui o sprânceană şi o bătu uşor sub bărbie cu un deget.

— Închide gura, Puck! O să prinzi o muscă, mai ales în cartierul ăsta.

Ea închise brusc gura, dar o deschise din nou.

— De ce?

— Poftim?

— De ce vrei să te însori cu mine?

Lui Sophie nu îi venea să creadă că punea o asemenea întrebare, dar exista posibilitatea de a nu fi auzit corect. Urechile – şi capul – parcă îi erau pline de vată.

Privirea lui întunecată îi studie chipul cu atenţie. În stilul lui caracteristic, Simon îşi luă tot timpul înainte să răspundă.

— Îmi pasă de tine, Sophie, chiar foarte mult, după cum ştii. Şi nu eşti prostuţă ca toate celelalte fete de vârsta ta. Nu eşti romantică şi nu faci tărăboi pentru nimic. Buzele lui se subţiară într-o linie periculoasă. Cel puţin, nu în general.

„Nu faci tărăboi pentru nimic? Este departe de declaraţia plină de pasiune la care puteai să speri!”

Ea deschise gura ca să se împotrivească, dar el îi aşeză uşor două degete pe buze. La atingerea fină a mănuşii din piele pe gura ei, toată logica zbură din mintea ei.

— În plus, o să fie pe placul familiilor noastre, adăugă el, de parcă tocmai îi trecu acel gând prin minte. Mai ales pe placul familiei tale. Anul viitor, intri în al patrulea sezon, Puck, iar mama ta şi Robert încep să-şi facă griji pentru tine. Este timpul să-ţi clădeşti propria familie şi ai putea foarte bine să o faci alături de cineva care te cunoaşte şi care o să aibă grijă de tine.

Îşi simţi pântecul gol ca un clopot străvechi spart. Poate că nu era romantică, dar sigur era cea mai deprimantă propunere în căsătorie pe care şi-o putuse închipui o fată. Cum putea Simon să creadă că ea avea să accepte vreodată? Şi cum îndrăznea să îi ceară să se căsătorească cu el în timp ce se aflau pe o alee dezgustătoare, în spatele unei taverne populate de hoţi şi târfe? Numai el putea să creadă că avea să scape aşa.

Faptul că redeveni conştientă de locul în care se aflau îi aminti de situaţia lui Toby şi a lui Becky. Propunerea scandaloasă a lui Simon trebuia să aştepte.

— Da, ei bine, este foarte măgulitor, milord, spuse ea cu dinţii încleştaţi. Dar acum nu vreau să vorbesc despre asta. Nu ţi-am povestit totul despre copii.

Chiar şi în lumina difuză de pe alee, îl văzu cum îşi dă ochii peste cap.

— Îmi povesteşti în trăsură. O prinse de încheietură. Trebuie să plecăm de aici înainte să ne vadă cineva şi să fiu obligat să explic de ce îi permit logodnicei mele să rătăcească prin mahalalele din Bath.

Sophie fu practic nevoită să fugă pentru a ţine pasul cu el.

— Cât despre subiectul acesta în mod special, spuse ea gâfâind, nu cred că rezultatul a fost decis.

Simon se opri brusc. Sophie se opri şi ea dintr-odată, iar piciorul alunecă pe o bucată soioasă de gunoi, care i lipi de vârful pantofului.

„Încă o pereche de pantofi stricaţi”.

Sprâncenele întunecate ale lui Simon desenară o linie dreaptă şi severă pe fruntea lui.

— Sophie, ce obiecţie ai putea să ai?

— Mi-ai făcut o ofertă – evident, forţat de împrejurări –, iar eu nu am acceptat.

Sophie îşi dădu toată silinţa să alunge orice urmă de resentiment din voce.

Simon trase adânc aer în piept, fiind limpede că urma să arunce încă o remarcă plină de sarcasm.

— Cel puţin deocamdată, încercă ea să îndrepte lucrurile şi îi oferi, spera, un zâmbet împăciuitor. Dacă se certau pe tema aceea, nu era cu putinţă ca el să înţeleagă situaţia copiilor.

— În ceea ce mă priveşte, ai acceptat deja. Îmi amintesc clar cu cât entuziasm ai răspuns sărutului meu de azi-noapte. Tu ai uitat?

Obrajii ei fură cuprinşi de o înflăcărare înfiorată şi se uită în jos ca să îi evite privirea de prădător.

— Mă gândeam eu că nu, murmură el.

Simon îşi reluă mersul alert pe alee şi o trase după el.

Inima lui Sophie începu să bată nebuneşte. Cum îndrăznea să o trateze într-un fel atât de arogant şi umilitor? Ea visase la momentul acela imposibil ani întregi, iar acum, când el chiar h ceruse să se căsătorească cu el,

simţea doar apriga dorinţă de a-l lovi.

— Iartă-mă, Sophie! Ai spus ceva? întrebă el îngrijorat.

Ea ridică privirea, observând enervată că nici măcar nu se uita la ea.

— De ce o cerere de căsătorie din partea ta sună mai curând ca o pedeapsă decât ca o uniune dorită cu sinceritate?

Dar de data aceasta, ea nu mai fu în stare să îşi ascundă resentimentele.

Simon se opri brusc şi o trase într-o îmbrăţişare delicată, dar de neînfrânt. Dinspre strada alăturată, se auziră voci şi fragmente de cântece.

Simon o trase mai aproape, până când sânii i se lipiră de haina lui, iar ea fu nevoită să lase capul pe spate ca să se uite la el. Căldura şi puterea lui pătrunseră prin straturile de haine şi făcură sfârcurile să se întărească în durerea aceea ciudată şi minunată.

Ceva sclipea în privirea lui, ceva întunecat şi uluitor, care o fixă ca pe un fluture în vârful unui ac. El se aplecă şi îşi trecu gura uşor peste obrazul ei. Sophie oftă, fascinată de atingerea catifelată, căzând din nou pradă senzaţiei gurii lui calde.

— Dar, vai, Sophia, am crezut că ţi-ai dorit întotdeauna să te măriţi cu mine!

Vocea lui o învălui cu totul, sirop de zahăr fierbinte alunecându-i prin vene. Dar cuvintele acelea alungară vraja care începuse să pună stăpânire pe ea.

— Ah… ticălosule!

Nu mai folosise niciodată un asemenea cuvânt, dar aroganţa lui insuportabilă o îndemnase să o facă.

După o luptă scurtă şi inutilă de a se elibera din prinsoarea lui, în cele din urmă, Sophie îl călcă tare pe picior. Fu nevoită să îşi înăbuşe un suspin de durere, căci pantofii ei de seară nu puteau fi o ameninţare pentru cizmele lui. Se zbătu nebuneşte în braţele lui, dar Simon refuză să îi dea drumul. În schimb, o mână mare îi alunecă pe spate şi îi cuprinse fundul într-o strânsoare fermă,

împingându-i şoldurile spre ale lui. Ea încremeni, uimită de senzaţia pe care o trezi mădularul tare în pântecul ei.

Iureşul de replici acide pe care era pe punctul să îl dezlănţuie asupra lui i se nărui pe buze. Ridică privirea spre ochii care străluceau ca o gheaţă neagră. Simon îşi coborî încet faţa spre a ei, iar gura – gura aceea perfectă la care visase atâta vreme – o acoperi pe a ei într-un sărut ce o cufundă într-o căldură de mătase.

Sophie gemu din pricina valului de senzaţii care îi invadau corpul. Mâna lui se strânse convulsiv peste rotunjimea fundului ei, în timp ce o ridică pentru a-i apăsa pântecul pe întinderea impresionantă a masculinităţii lui. Picioarele ei tremurară, şi o înfiorare la îmbinarea coapselor păru să pătrundă în adâncimile unor locuri moi şi secrete dinăuntrul ei.

Răsuflă întretăiat, lăsându-şi capul să cadă pe braţul lui. Se simţi înconjurată, înfăşurată în îmbrăţişarea lui de oţel. Mărimea şi puterea lui se amestecară într-o forţă fascinantă, care îi ceru să se supună.

Gura lui Simon aprinse o cărare de flăcări pe gâtul ei, înainte să zăbovească pe pulsul de la baza gâtului. Limba lui umedă îi mângâie pielea, făcând ca sângele să se învolbureze sub atingerea lui fierbinte. Sophie îşi strânse disperată degetele în lâna groasă a hainei lui, fără să îşi mai dorească să evadeze, dorindu-şi să fie purtată şi mai adânc în nebunia întunecată a sărutului.

Dar nebunia se potoli după o clipă, când Simon se retrase şi o aşeză uşor în picioare. Sophie îşi înăbuşi un scâncet de frustrare. El îi mângâie obrazul pentru a o linişti, dar, chiar şi în întunericul de pe alee, Sophie reuşi să zărească expresia de satisfacţie masculină care îi se aşternu pe chip.

— Mă gândeam eu, murmură el, cu o voce guturală, care îi înfioră încă o dată pielea.

Sophie clătină din cap, încercând să alunge confuzia din creier. Pierduse cu totul firul discuţiei lor, chiar dacă ştia că trebuia să fie supărată pe el pentru ceva.

Deschise gura, dar nu reuşi să scoată niciun cuvânt.

— Nu contează, scumpo! Mâna lui Simon se aşează la baza spatelui ei şi o îndemnă uşor să se îndrepte spre stradă. Hai să mergem acasă înainte să-ţi simtă cineva lipsa ori să dăm de necaz în noaptea asta!

Sophie îi îngădui să o conducă spre trăsură, vag conştientă că el avea mare nevoie de o muştruluială pentru comportamentul imperios şi arogant din seara aceea. Dar părea că îşi lăsase minţile pe alee. Iar până când nu le găsea din nou, hotărî că, cel puţin în acest caz, discreţia chiar era cel mai bun semn de curaj.

*

— Lady Jane şi domnişoara Stanton sunt în salon, milord. Vă voi anunţa vizita, spuse Yates.

Simon îşi aşează haina pe braţele întinse ale majordomului şi îşi aruncă pălăria şi mănuşile pe măsuţa bogat ornată de lângă intrarea principală a reşedinţei mătuşilor lui.

— Mă anunţ eu.

Avea o stare de spirit mai bună decât în seara trecută. Să o găsească pe Sophie în mahalale fusese şocul vieţii lui. Nu ştia ce anume îl ispitise mai mult – să o scuture până când îi clănţăneau dinţii pentru că nu îl ascultase ori să îi ridice fustele şi să o posede chiar acolo, în trăsură. Niciuna din eventualele acţiuni nu fusese acceptabilă, aşa că rămase ţintuit în colţul opus al trăsurii şi făcuse tot posibilul să o ignore de-a lungul scurtei călătorii până în St. James’s Square.

Nu fusese uşor, căci ea trăncănise întruna despre cei doi ştrengari năpăstuiţi. O făcuse să tacă pe moment atunci când îşi apăsase hotărât sărutul pe buzele ei. Chiar şi aşa, Sophie reuşise să obţină de la el promisiunea că aveau să discute despre soarta copiilor la prima oră a dimineţii. Dar gustul dulce al gurii ei meritase concesia, iar lucrul acela îl luase cu totul prin surprindere.

Când traversă coridorul spre spatele casei, zâmbi când îşi aminti reacţia lui Sophie la sărutul lui. La toate

sărutările. Se topea precum ceara în braţele lui, iar el nu avea nicio îndoială că urma să îi accepte cu înflăcărare propunerea, de îndată ce îi făcea o declaraţie oficială şi cuviincioasă. Chiar nu putea să o condamne că refuzase să îi dea un răspuns cu o seară înainte. În cele din urmă, o alee sărăcăcioasă nu era locul potrivit în care să ceri mâna unei femei, darămite a unei fete perfecţioniste ca Sophie.

Uşa salonului de zi era larg deschisă. Sunetele vechiului clavecin al mătuşii Jane şi tonurile blânde, dar sincere pluteau în coridor. Simon se opri încet, ştiind ce urma să audă – vocea superbă de soprană a lui Sophie interpretând una dintre baladele străvechi, atât de îndrăgite de mătuşile lui.

Se opri şi se sprijini de tocul uşii ca să asculte vocea pe care o auzise de atâtea ori când era tânăr, dar pe care aproape că o uitase odată cu trecerea anilor. Sunetul pur şi vioi vibră în oasele lui, trezind vechi amintiri. Închise ochii când îşi aminti de băiatul care fusese odinioară. Un băiat care iubea muzica şi cânta la pian pentru o fetiţă amuzantă, care purta ochelari şi avea vocea unui înger. Încetase să cânte la instrument cu mult timp în urmă, dar pe vremea aceea se bucurase de muzică aproape la fel de mult ca Sophie.

Cântecul se termină, dar vibraţiile delicate ale vocii lui Sophie încă pluteau în aer. Apoi mătuşa Jane râse, iar Simon se desprinse de vraja muzicii.

Starea de spirit întunecată puse din nou stăpânire pe el. Atât băiatul, cât şi acele vremuri mai simple erau duse de ani întregi, iar el nu îşi dorea nicidecum ca ele să se întoarcă.

Atunci când deschise uşa, o văzu pe Sophie lângă mătuşa lui, la clavecin, dulce şi plină de tinereţe într-o rochie galbenă, cu ochelarii pe vârful nasului, în vreme ce studia atentă partiturile. Ridică brusc capul când îi auzi paşii şi făcu ochii mari atunci când îi întâlni privirea. Se întoarse la partituri. O mână subţire se ridică şi atinse obrazul care se îmbujorase.

Mătuşa Jane se ridică de la instrument şi îi întinse

mâna.

— Simon, băiete dragă, nu te aşteptam până la ceai.

El se aplecă peste mâna întinsă, apoi apăsă un sărut blând pe pielea moale şi încreţită.

— Bună dimineaţa, mătuşă Jane. Sper că nu deranjez.

— Chiar deloc. Totuşi, ai ratat-o pe Eleanor. A plecat la băi pentru un tratament, draga de ea. Pieptul îi dă mari bătăi de cap zilele astea.

— Îmi pare rău să aud asta. Speram la veşti mai bune în dimineaţa asta.

— Sunt sigură că apele îi vor face foarte bine. De obicei, îi fac bine atunci când este obligată să urmeze tratamentul. Făcu un semn vag cu mâna spre un scaun auriu din abanos, aflat în faţa unei canapele. Ia loc, dragul meu. O să sun să ne aducă nişte ceai.

— Mulţumesc, dar nu este nevoie. Nu te deranjez. În dimineaţa asta, am venit să vorbesc cu Sophie.

— Chiar aşa? Ochii mătuşii Jane îi scrutară chipul, apoi studiară faţa îmbujorată a lui Sophie. Un zâmbet h arcui buzele. Spune-mi, ce ai mai făcut acum, Sophie? Simon pare foarte sever.

Sophie îşi îndreptă ochii spre el, într-un avertisment tăcut.

— Nu-mi pot imagina, milady, răspunse ea pe un ton binevoitor.

— Ei bine, Simon, ne vedem diseară la Lady Penfield, sunt convinsă. La revedere, dragul meu. Mătuşa întinse spre el un obraz parfumat, înainte să se îndrepte iute pe uşă. Sophie, putem pleca la Pump Room după ce încheiaţi discuţia.

Uşa se închise încet în urma ei. Sophie continuă să se uite lung la partiturile de pe clavecin, încercând din răsputeri să ignore faptul că el se afla în încăpere.

— Nu trebuie să mă ignori, Puck, spuse el. Nu sunt aici ca să-ţi fac observaţii.

— Ce noroc pe mine! exclamă ea şi se ridică brusc.

Îl ocoli şi se aşeză pe scaun cu spătar înalt aşezat lângă perete, cât putu de departe de el.

Propunerea lui neortodoxă din seara trecută nu reuşise să o impresioneze.

— Sophie, vreau să-mi cer iertare pentru comportamentul meu de aseară. Propunerea mea a fost extraordinar de stângace şi ai tot dreptul să te aştepţi la mai mult din partea mea. Plănuisem să vin la tine ieri, dar am fost, inevitabil, reţinut de afaceri în cea mai mare parte din zi. Am venit în vizită aseară, dar erai deja plecată la teatru.

Ea se uită la el.

— Numai pentru *asta* îţi ceri scuze?

El se încruntă.

— Pentru ce altceva aş putea să-mi mai cer scuze?

— Nu mi-ai fost de vreun mare ajutor cu Becky şi Toby aseară. Nu numai că i-ai speriat, dar nu ai vrut să-ţi povestesc despre situaţia lor. Nu puteai să fii mai arogant sau mai respingător.

Simon începu să enerveze. De unde Dumnezeu găsea curajul să îl mustre pe *el* pentru escapada nebunească de seara trecută?

— Chiar nu vrei să ştii cât de antipatic pot să fiu, dar, dacă te întorci vreodată pe Avon Street, o să ai ghinionul să afli.

Ea se ridică brusc de pe scaun şi traversă încăperea către el. Un deget subţire i se înfipse în piept, în timp ce ea ridică privirea încruntată spre el.

— Te asigur că ştiu cât de antipatic poţi să fii. Şi de crud! Copiii ăştia au nevoie de ajutorul meu şi o să-i ajut, indiferent dacă tu vrei sau nu.

El îşi înghiţi o replică usturătoare, căci îşi aminti că venise să o ceară de soţie, nu să se certe cu ea.

— Nu sunt crud, ci doar realist. Nu am nicio îndoială că viaţa lor este grea, mai ales că mama lor a murit, dar au un tată şi un acoperiş deasupra capului. Situaţia lor nu este disperată.

Ea îşi încrucişă braţele la piept şi se uită lung la el.

— Sophie, la ce te-ai putea aştepta? Că o să mă duc senin în locul ăla blestemat şi o să-i cer tatălui să aibă mai

bine grijă de ei? Eşti de-a dreptul naivă, draga mea, dacă ai impresia că o să le fac un bine. De fapt, asta ar putea să îi ducă la parohie, iar de acolo să ajungă la azilul pentru săraci. Sunt sigur că nu este soluţia pe care o cauţi.

Ea păru pierdută pentru o clipă, apoi furia i se risipi. Se îndreptă agale spre o canapea cu perne mari, acoperită somptuos cu mătase aurie, şi oftă obosită când se cufundă între pernele pline.

Lui Simon i se strânse inima când observă cearcănele cenuşii de sub ochii ei frumoşi. Tenul îi era palid şi tras şi arăta de parcă nu mai dormise bine de zile întregi. De ce nu observase asta mai demult?

— Sophie…

Când ea clătină din cap spre el, Simon i se alătură pe canapea. Îi puse un deget sub bărbie şi o făcu să îl privească în ochi.

— Prea bine, Puck. Spune-mi, te rog, ce te supără la situaţia acestor copii.

Iar ea îi spuse, şi glasul i se poticni în cuvintele pe care Simon detestă să le audă de pe buzele ei nevinovate. Povestea îl scârbi şi ştiu că tot ceea ce îi povestea putea prea bine să fie adevărat. Cu siguranţă, era o practică obişnuită în bordelurile din Londra să vinzi fecioare – sau fete care pretindeau că erau fecioare – celui care dădea cei mai mulţi bani.

— Dar fata a negat, nu-i aşa?

— Da, dar ea încearcă să-şi apere fratele de mânia tatălui lor. Cine ştie ce le-ar face dacă ar încerca să scape.

— Poate că băiatul a înţeles greşit ce a auzit. Este mic.

Cel puţin aşa spera Simon, spre binele fetei şi al lui Sophie. În orice caz, nu putea să facă prea multe ca să îndrepte situaţia. Nimănui nu i-ar fi păsat de încă o fată vândută pentru prostituţie.

— Nu cred că Toby a înţeles greşit.

Vocea ei avea o bine cunoscută notă de încăpăţânare.

— Chiar dacă povestea este adevărată, şi se prea poate, adăugă el când Sophie trase furioasă aer în piept, nu

putem să facem prea multe. Tatăl pur şi simplu ar nega, iar orice magistrat ar crede în cuvântul lui. Ai făcut ce ai putut, Puck, şi trebuie să renunţi la povestea asta. Fata nu vrea ajutorul tău.

Gura ei frumos arcuită desenă o linie răzvrătită.

— Nu te mai întorci acolo! Vorbesc serios! rosti Simon pe un ton oarecum ameninţător.

Nu îi veni să creadă când ea îşi dădu ochii peste cap.

— Sophie, mârâi el.

— Apropo, interveni ea. Cum de m-ai găsit aseară? Ce anume făceai în partea aia de oraş?

„La naiba!” Simon sperase că Sophie avea să uite de întrebare.

— După ce am trecut pe aici aseară, m-am întâlnit din întâmplare cu Nigel Dash pe Milsom Street. Ne-am dus să jucăm câteva partide de cărţi într-un club privat din St. James’s Parade.

Sophie nu trebuia să afle că fusese prea neliniştit şi enervat – chiar foarte enervat în opinia lui – ca să stea la masa de joc mai mult de o jumătate de oră.

Ea strâmbă din nas.

— Un tripou, vrei să spui.

El oftă.

— Nu, vreau să spun un club. Şi ţi-aş mulţumi dacă ai păstra pentru tine blestematele astea de observaţii impertinente.

— Simon, ce limbaj! zise ea şi îşi îndreptă umerii într-un gest de indignare batjocoritoare.

El nu putu să nu îi ofere obrăznicăturii un zâmbet reţinut, iar o gropiţă dulce îi răspunse iute.

— Dar tot nu mi-ai răspuns la întrebare, continuă ea. Cum ai ajuns pe Avon Street din St. James’s Parade?

Simon şovăi, dar îşi dădu seama că putea la fel de bine să îi spună adevărul. Avea să îl bată la cap până când i-l spunea, iar el îi promisese să nu o mintă niciodată. Ei bine, aproape niciodată.

— Voiam să merg la azilul pentru săraci. M-a… m-a deranjat faptul că te-ai dus acolo fără mine şi nu am putut

să te ajut.

Încă nu putea să suporte gândul că micul lui spiriduş se dusese în focarul acela de infecţie fără ca el să îi fie alături şi să o apere. Ştia că explicaţia lui părea absurdă, dar un fel forţă interioară îl purtase pe Avon Street ca să vadă locul acela cu ochii lui.

— Oh! rosti ea, făcând ochii mari şi privirea înceţoşându-i-se când se uită la el.

— Atunci, imaginează-ţi surpriza pe care am avut-o când am văzut trăsura mătuşii Eleanor oprită în faţa unei cârciumi de pe cea mai rău famată stradă din Bath. Te asigur că James şi John au fost cu atât mai dezorientaţi să fie găsiţi într-o situaţie aşa de compromiţătoare, adăugă el.

Ea avu eleganţa de a părea vinovată.

— Nu o să-i spui nimic lui Lady Eleanor, nu-i aşa? Chiar nu le-am dat de ales.

— Nu, nu o să spun nimic şi, da, cred că nu le-ai dat de ales. El se întinse şi îi luă mâinile în ale lui. Sophie, trebuie să mai stabilim ceva între noi azi, după cum prea bine ştii.

Ea se înroşi şi îşi îndreptă privirea spre mâinile lor împreunate.

— Ştiu că am greşit aseară, dar te asigur că intenţiile mele sunt sincere. Sophia, ar fi cea mai mare onoare pentru mine dacă mi-ai permite să am grijă de tine şi să te numesc soţia mea!

Ea îl studie cu ochi mari şi serioşi.

— Numai asta vrei să faci? Să ai grijă de mine?

Simon îşi împleti degetele cu ale ei, nefiind foarte sigur de starea ei de spirit.

— Păi, totuşi cineva trebuie să te ţină la distanţă de necazuri, dragă Puck.

Fu surprins de aerul de durere care îi cuprinse chipul. Simon mai simţi un junghi de frustrare. Dintr-un motiv sau altul, în ziua aceea, fiecare cuvânt pe care îl rostea părea să fie înţeles complet anapoda.

— Iubito, glumesc. Îmi pasă foarte mult de tine şi cred că suntem foarte potriviţi unul pentru celălalt.

— Ştiu, răspunse ea încet. Nu fac tărăboi pentru nimic.

— Nu faci tărăboi pentru lucruri prosteşti, dar e mai mult de atât. Expresia îndurerată de pe faţa ei se domoli, dar lui Simon continuă să nu îi placă îngrijorarea din ochii ei. Ne cunoaştem – ne înţelegem, Sophie. Familiile St. James şi Stanton sunt unite de o relaţie de prietenie de foarte multă vreme, de cel puţin când generaţii. Familiile noastre ar fi foarte mulţumite de uniunea asta, iar tu i-ai scuti pe mama ta şi pe Robert de foarte multe griji.

— Nu este un motiv întemeiat ca să ne căsătorim, spuse ea, şi rămase fără glas.

El credea că era motiv întemeiat, precum celelalte motive pentru care voia să se însoare cu ea. Dar să îi compare valoarea cu un filon de cărbune sau cu un război de ţesut lână nu era un mod prea eficient prin care să îşi susţină cauza şi părea că nu găseşte cuvintele potrivite prin care să îşi exprime sentimentele pe care le avea pentru ea. Poate pentru că şi el era nesigur de ele.

Se apropie mai mult, iar mâna îi alunecă pe spătarul canapelei şi ajunse în spatele umerilor ei. Se aplecă şi îşi trecu gura delicat peste buzele ei pline. Buze ei tremurară sub ale lui, iar inima lui îi răspunse cu un necunoscut junghi de tandreţe.

— Nu, spuse el, şi se retrase ca să îi studieze chipul, poate că nu. Dar, cu siguranţă, îţi dai seama, după toţi anii aceştia, cât de mult îmi pasă de tine. Tu eşti familia mea, responsabilitatea mea de multă vreme.

Simon îşi înăbuşi o grimasă când îşi aminti, în treacăt, cum căzuse Sophie în lac. Ea avea nevoie de el pentru atâtea lucruri!

— Ştiu că ai fost singură de când s-au căsătorit Robert şi Annabel. Nu o să mai fi niciodată singură.

Când ea tresări pe scaun, Simon ştiu că dăduse lovitura. Cum putuse Sophie să îşi închipuie că el nu avea să observe cât de mult simţea lipsa fratelui ei? Şi de ce anume era nevoie ca să o facă să spună da? Dar zâna lui se dovedi a fi neaşteptat de rezistentă.

— Jur pe viaţa mea că o să te preţuiesc şi o să te onorez mereu, şi o să onorez căsnicia noastră. Nu-ţi va lipsi niciodată nimic şi îţi promit că o să te ocrotesc întotdeauna!

El îi strânse mâinile reci într-o prinsoare hotărâtă, îndemnând-o în tăcere să spună da.

Ea ridică ochii solemn spre el şi, pentru o clipă înnebunitoare, Simon îşi închipui că priveşte direct în sufletul lui. Se împotrivi unui impuls brusc de a se ridică şi a se îndepărta de ea.

— Bine.

Vocea ei era neobişnuit de blândă şi nesigură.

Simon îşi dădu seama că îşi ţinuse respiraţia.

— Vrei să spui da?

Ea oftă.

— Da, mă mărit cu tine.

Sentimentul victoriei îi cuprinse întreaga fiinţă, însoţit în mare măsură de uşurare. Îşi spuse că era pur şi simplu rezultatul dorinţei absolut de înţeles de a şti problema rezolvată în favoarea lui.

— Mulţumesc, scumpo! Nu o să regreţi, promit!

Gura ei se arcui într-un zâmbet crispat.

— O să ţin minte asta.

— Fii sigură că aşa va fi! O să vorbesc cu Robert şi cu mătuşile mele, îi scriu mamei şi bunicului tău şi mă ocup de anunţuri. Aş vrea să le public în *Bath Chronicle.*

Dădu drumul mâinilor ei, îşi scoase carneţelul de buzunar şi îşi notă să îi spună lui Soames să scrie la ziar. Îl întrerupse glasul ei sugrumat.

Sophie se uită lung la faţa lui, cu buzele strânse într-un gest de uimire. Simon îşi încleşta maxilarul. Trebuia să ştie că nu putea fi aşa de uşor.

— Ce mai este acum?

— Trebuie să spunem cuiva? Toate lucrurile astea sunt atât de bruşte şi de neaşteptate! Chiar mi-ar plăcea să am câteva zile ca să mă obişnuiesc cu ideea înainte să vorbesc cu cineva despre asta.

— Sophie…

— Doar că aş vrea să ţinem vestea pentru noi o

vreme. Ea îi netezi încet vesta. Nu ar fi frumos aşa? Doar noi doi, fără să o împărtăşim cu nimeni altcineva? Ştii cum o să bârfească lumea când o să afle.

Ea se întinse şi apăsă un sărut scurt pe bărbia lui. Simon făcu o grimasă, ştiind foarte bine că era manipulat.

— Bine. Pentru moment, păstrăm vestea pentru noi. Dar eu decid când să vorbesc cu Robert şi cu mătuşile mele.

— Bineînţeles. Cum spui tu.

Buzele ei se arcuiră într-un zâmbet discret, mulţumit, în timp ce îşi permise prudent să se relaxeze în strânsoarea braţelor lui.

Simon fu nevoit să îşi reprime râsul când ea se ghemui mai aproape de el. Bineînţeles, încerca să îl manipuleze. La urma urmei, era în firea ei să facă asemenea lucruri, iar el era fericit să i-o permită dacă se putea. Câteva zile numai pentru ei nu aveau să schimbe lucrurile… De fapt, ideea chiar îl încânta… în plus, putea să îi povestească lui Russell despre logodna lor.

Iar Sophie avea să afle cât de curând că, atunci când venea vorba despre manipulare, el devenise un adevărat maestru cu mult timp în urmă.

Capitolul 9

„Ce Dumnezeu am făcut?”

Sophie îşi privi reflexia în oglinda măsuţei de toaletă. Nu arăta precum ultima variantă a celei mai proaste femei din Bath, dar acţiunile ei sugerau altceva. De ce acceptase atât de uşor cererea în căsătorie a lui Simon din dimineaţa aceea? Fiecare instinct dinăuntrul ei îi şoptise… Nu, îi strigase un avertisment. El fusese prea hotărât, prea… concentrat pe un anumit scop. Simon nu avea să se căsătorească niciodată cu ea doar pentru vreun sentiment al datoriei, învechit şi ridicol, simţit faţă de familiile lor.

Nu. Îl cunoştea pe Simon. Se întâmpla altceva, dar,

indiferent despre ce era vorba, părea că încă îi scăpa acel lucru şi avea nevoie de timp ca să rezolve enigma… departe de el. De fiecare dată când o atingea ori se uita la ea cu o licărire fierbinte în ochi, Sophie se simţea de parcă mai avea puţin şi leşina – la fel ca o eroină stupidă din romanele plictisitoare ale doamnei Radcliffe. Iar afurisitul era perfect conştient de asta şi nu avea nicio remuşcare să se folosească de sentimentele ei ca să o manipuleze, exact cum făcuse în ziua aceea.

Tresări când îşi aminti de propria naivitate. Fireşte, ar fi trebuit să se aştepte la cererea în căsătorie în momentul în care o luase în braţe şi o sărutase. Toată lumea ştia că Simon mai degrabă se împuşca decât să işte vreun scandal, iar să te joci cu sentimentele unei fete nemăritate chiar era un comportament scandalos, cu atât mai mult având un cod de conduită exigent precum al lui.

— Aşa, domnişoară, sunteţi drăguţă ca un tablou. Sunt sigur că toţi domnii de la petrecerea lui Lady Penfield se vor înghesui să danseze cu dumneavoastră, spuse Sally, slujnica lui Lady Jane.

Tânăra îi zâmbi mulţumită când prinse ultima agrafă în noua coafură a lui Sophie.

— Mulţumesc, Sally.

Sophie îşi inspectă imaginea în oglindă. Slujnica îi aranjase nebunia deasă de bucle roşietice într-o împletitură artistică, cu fire din mărgeluţe de cristal împrăştiate pe ici, pe colo ca să surprindă lumina. Câteva bucle îi alunecau pe gât şi pe umeri.

— Ai făcut o treabă splendidă.

— Aveţi un păr minunat, domnişoară Stanton, dacă îmi daţi voie s-o spun. Dar, dacă aţi renunţa la ochelari… Nu spun că nu arătaţi aproape perfect chiar şi cu ei, adăugă Sally în grabă.

Sophie strâmbă din nas. Ultimul lucru de care avea nevoie era să îşi petreacă o noapte împiedicându-se prin sala de bal ori să îşi umilească prietenii fără să vrea. În orice caz, lui Simon nu părea să îi pese dacă purta sau nu ochelari, aşa că putea să îi păstreze.

Se ridică de la măsuţa de toaletă şi verifică o dată noua rochie din batist în oglinda fixată pe peretele dormitorului ei. Ţesătura delicată, de o nuanţă deschisă de galben, se învolbura în jurul siluetei ei subţiri. O centură de un verde smarald era înfăşurată delicat sub sâni şi aluneca în panglici fluturătoare până spre tivul fuselor. Rochia, după cum îi promisese croitoreasa ei, era ultima descoperire în modă şi îi conferea o eleganţă de care adesea ducea lipsă. Iar cerceii cu diamante ai bunicii dădeau un plus de rafinament, lucru de care avea mare nevoie acum, când urma să devină contesă.

I se strânse stomacul la acel gând. Trase hotărâtă aer în piept, apoi se întoarse ca să îşi ia de la Sally mănuşile de un galben pal şi pelerina din catifea. Putea să arate aproape perfect, dar se simţea ca o pereche uzată de cizme vechi şi se temea de încă o seară de conversaţii zgomotoase în încăperi în care era prea cald. Ba, chiar mai rău, trebuia să-l înfrunte pe Simon şi să pretindă că nu se întâmplase nimic cutremurător între ei. Cum nădăjduia să înfăptuiască o asemenea minune, Sophie nu avea nici cea mai vagă idee.

Se grăbi să coboare scările ca să i se alăture lui Lady Jane. Lady Eleanor detesta seratele şi se retrăsese deja în dormitorul ei.

— În plus, afirmase tare la cină Lady Eleanor, Eugenia Penfield este cea mai plictisitoare din Bath, iar asta ne spune ceva. Nu pot să suport tot mieunatul acela de vioară de la balurile ei. Nu, mulţumesc! O să mă bucur de o seară liniştită acasă şi o să mă duc la culcare devreme.

Lady Jane, aşezată confortabil în trăsură, zâmbi când Sophie urcă.

— Ştiu că este o nebunie să luăm trăsura din moment ce ne ducem doar până în Crescent. Dar seara este atât de rece, încât nu suport gândul de a merge pe jos. Îşi arcui sprâncenele, în timp ce se uită cu atenţie la Sophie. Doamne, Dumnezeule, arăţi minunat în seara asta, draga mea! Porţi diamantele bunicii tale. Trebuie să fie o seară mai specială decât m-am aşteptat.

— Oh… eşti prea bună, milady.

Sophie speră că umbrele din trăsură ascundeau îmbujorarea care o cuprinse de la gât în sus. Lady Jane ştia deja că Simon o ceruse de soţie? Dacă nu îşi respectase promisiunea de a păstra discreţia, Sophie avea să îl strângă de gât înainte de încheierea serii.

După doar câteva minute, trăsura se opri în faţa casei maiestuoase a lui Lady Penfield de pe Crescent. James le ajută pe Lady Jane, apoi pe Sophie să coboare, vântul din zona aceea înaltă fluturându-le glugile şi şfichiuindu-le pelerinele în jurul trupurilor. Se grăbiră pe aleea scurtă a casei până în holul mic, dar elegant de la intrare. Lady Penfield şi soţul ei stăteau în capul unor scări din stejar lustruit şi aşteptau să îşi întâmpine oaspeţii.

— Lady Jane, domnişoară Stanton, ce plăcere! Vremea este groaznică astă-seară. Jur că vântul este un motiv suficient ca să mă facă să-mi pierd toate puterile. I-am spus dragului meu Penfield că nervii îmi sunt în permanenţă făcuţi bucăţi de vijeliile care urlă aici, pe Crescent. Lady Penfield, o femeie mică de statură, care purta un turban imens din mătase roşie, chicoti veselă, părând încântată de starea nervilor ei. Se prea poate să-mi fie sfârşitul, dar omul refuză să asculte. A insistat să ne luăm o casă aici, în loc să coborâm în Laura Place. Vă jur că nici nu pot să-mi închipui de ce.

— Dacă îmi permiţi să-ţi amintesc, draga mea, spuse impunătorul şi, evident, falnicul conte de Penfield, tu ai insistat să închiriem o casă în oraşul de sus. Dincolo de obiecţiile mele, aş putea să adaug.

— Oh, prostii! Nu am spus aşa ceva, chicoti Lady Penfield. Intraţi, dragile mele! Muzica va începe curând. Domnişoară Stanton, arăţi minunat în seara asta, deşi nu pot să-mi închipui de ce ai insistat să porţi ochelarii. Poate că ar trebui să vorbesc cu mama ta despre asta data viitoare când o văd. Să ştii că urmează să intri în cel de-al patrulea sezon. Şi nu ne dorim să te vedem fată bătrână, nu-i aşa?

— Vă mulţumesc, Excelenţă.

Pe Sophie aproape că o durură dinţii când îşi încleştă maxilarul, iar seara tocmai începea.

— Nu trebuie să pui la inimă, îi şopti Lady Jane. Nu are copii, aşa că trebuie să se agite cu ai altora.

Mătuşa ei o însoţi în sala de bal, evitând să mai stea de vorbă cu gazda lor. Dacă avea grijă, Sophie putea să o evite pe Lady Penfield pentru tot restul serii. Dacă ar fi putut să îi evite şi pe toţi ceilalţi în acelaşi timp!

Domnul Puddleford apăru din spatele unui zid din plante în ghivece, loc în care era evident că rămăsese în aşteptare.

— Domnişoară Stanton, mă întrebam când ne vei onora cu prezenţa. Eram teribil de dornic să te invit la primul dans.

— Oh, domnule Puddleford!

Sophie reuşi să schiţeze im zâmbet. Aruncă o privire prin încăperea spaţioasă chiar când viorile începură să cânte primele note din *Doamna plăcerii.* Unde era Simon când avea nevoie de el?

Lady Jane îi făcu semn să se ducă.

— Du-te! O văd pe doamna Hughes în celălalt colţ al sălii. Nu am mai vorbit cu ea de secole.

Sophie se resemnă în faţa inevitabilului. Îşi dădu mâna domnului Puddleford şi îi permise să o conducă spre ringul de dans.

El zâmbi fericit în vreme ce îşi croiră drum printre figurile încâlcite de dans, încântat să se afle în compania ei. Ea oftă când îi strânse mâna în momentul în care se aşezară în şir. Sărmanul domn Puddleford era un om atât de amabil! Nu arăta deloc rău şi, în felul lui aiurit, diviniza pământul pe care călca Sophie. De ce nu putuse să se îndrăgostească de el, nu de Simon?

Când se învârtiră o dată în colţul camerei, Sophie se uită la chipul rotund şi binevoitor al partenerului ei şi îşi dădu seama că nu avea să treacă niciodată prin viaţă cu un nume precum doamna Puddleford.

Într-adevăr, era o fiinţă superficială.

După un timp care i se păru o veşnicie, dansul se

încheie. Domnul Puddleford se aplecă peste mâna ei, iar Sophie examină pe furiş încăperea, sperând să îl vadă fie pe Simon ori pe fratele ei.

— Domnişoară Stanton, poate te-aş putea convinge să ieşi cu mine pe terasă. Sunt sigur că trebuie să-ţi fie cald după mişcările graţioase de pe ringul de dans. Este ceva în mod special…

— Iată! Fratele meu şi soţia lui. Vino, domnule Puddleford! Sunt sigură că Annabel are nişte întrebări presante despre orhideele ei.

Fără să îi ia în seamă obiecţiile bolborosite, ea îşi aşeză braţul în îndoitura cotului lui şi îl trase de pe ringul de dans.

— Bună, surioară. Arăţi minunat în seara asta! Robert zâmbi strengăreşte spre ea înainte să îşi întoarcă atenţia spre cel care o însoţea. Puddleford, se pare că nu există loc în care să nu dau de tine zilele astea. Extraordinar!

Robert îl studie cu un aer de aroganţă pe bărbatul mai în vârstă prin monoclu, dând cea mai bună reprezentaţie de care era în stare în rolul unui frate mai mare. Sophie îşi muşcă buza de jos ca să nu râdă. Fratele ei trebuia să ia lecţii de la Simon în arta atitudinii aristocratice deplasate.

Încurcat, domnul Puddleford aruncă o privire de la Sophie la Robert, târşâind picioarele de parcă pantofii de dans se micşoraseră cu o măsură.

— Domnule Puddleford, ce mă bucur să te revăd!

Annabel îi aruncă o privire de avertizare lui Robert, în vreme ce întinse mâna spre văduv.

— Plăcerea este de partea mea, dragă doamnă.

Domnul Puddleford făcu solemn o plecăciune peste mâna ei.

— Se pregăteşte următorul dans şi tare îmi doresc să dansez! Robert refuză – este aşa de enervant – şi văd că toţi bărbaţii au deja pereche. Îţi faci milă de mine?

Când Annabel îşi folosea tot farmecul, niciun bărbat – nici măcar unul care intenţiona să ceară în căsătorie altă femeie – nu putea să o refuze.

— Fireşte, încântat.

Îi oferi galant braţul lui Annabel. Cu o privire plină de jind aruncată peste umăr spre Sophie, domnul Puddleford se lăsă tras pe ringul de dans.

— Nu este magnifică, Soph? Zâmbetul reveni pe chipul lui Robert în vreme ce îşi urmări soţia croindu-şi drum prin încăpere. Cu siguranţă, ţi-a salvat pielea, draga mea.

În sfârşit, Sophie îşi permise să izbucnească în râs.

— Eşti norocos, Robert. Chiar cred că nu o meriţi.

— Nu o merit.

La auzul acelui ton serios, aproape reverenţios din vocea lui, amuzamentul lui Sophie dispăru. Simon nu avea să simtă niciodată aşa ceva pentru ea.

De parcă gândurile ei îl chemaseră, Simon intră agale pe uşile duble ale sălii de bal. Agăţată graţios de braţul lui, înveşmântată într-o rochie de mătase crem strălucitoare, care abia îi învăluia bustul generos, se afla Lady Randolph. Sophie clipi, nevenindu-i să creadă. Numai Lady Randolph ar fi avut curajul să poarte o culoare rezervată de obicei debutantelor şi să o folosească atât de bine pentru a-şi amplifica senzualitatea uluitoare.

Capetele se întoarseră peste tot prin încăpere când Simon o conduse pe contesă prin mulţime. Mulţi bărbaţi afişau expresii lacome de apreciere şi curiozitate, în vreme ce chipurile multor doamne încremeniră în linii de dezaprobare făţişă. Doamnele necăsătorite se uitară dornice la Simon, majoritatea fără să se deranjeze să ascundă invidia pe care o simţeau faţă de femeia de la braţul lui.

Sophie se strădui să nu îşi încleşteze pumnii în materialul fustelor. Inima i se strânse în piept sub efectul efortului de a-şi stăpâni ura faţă de Lady Randolph, care îi învolbura sângele în fiecare venă din corp. Abia mai putea să respire şi, pentru o clipă, se întrebă dacă nu cumva îl ura şi pe Simon.

— Femeia asta este o pacoste, mormăi Robert când se uită încruntat spre contesă. Îţi jur că nu mai vorbesc în viaţa mea cu Simon dacă se însoară cu ea. Chiar am crezut

că a renunţat la ea.

— Dar eu am crezut…

Sophie se opri când îşi dădu seama că vorbea răguşit.

Fratele ei îi aruncă o privire vinovată, fiind limpede că uitase de prezenţa ei.

— Nimic, Soph. M-a luat gura pe dinainte, spuse el în grabă. Nu mă asculta.

Ea îl prinse de braţ, strângând între degete materialul de un roşu somptuos al mânecii lui.

— Spune-mi!

Ea se uită lung şi fix la Robert. El căpătă culoarea cărămizii învechite.

— Annabel mi-ar lua pielea de pe mine dacă aş vorbi cu tine despre aşa ceva.

— Robert, am ieşit în societate cu mult înaintea lui Annabel, spuse ea printre dinţii încleştaţi. Trebuie să ştiu. Simon şi Lady Randolph… mai au o relaţie? Toate bârfele spun că s-a încheiat cu luni în urmă.

Fratele ei o privi cu o expresie îndoielnică, apoi se uită la Simon şi la Lady Randolph, care vorbeau cu Lord Penfield. Contesa stătea pe vârfuri ca să îi şoptească ceva la ureche lui Simon. El înclină capul ca să o asculte, cu umbra unui zâmbet pe buze.

— Mie nu mi se pare că s-a terminat, răspunse Robert sumbru.

Sophie închise ochii când simţi că podeaua îi alunecă de sub picioare. Trase de câteva ori aer în piept, întrebându-se dacă era singura persoană din încăpere în ale cărei urechi începu să răsune dintr-odată un bâzâit puternic.

— Sophie!

Vocea ascuţită a fratelui ei îi aminti unde se afla.

— Ce s-a întâmplat? Nu te-am văzut niciodată arătând aşa!

Glasul lui, de obicei tărăgănat şi vesel, era plin de îngrijorare.

Ea se chinui să vorbească, încercând să scape de nodul din gât.

— Robert, de ce îţi displace atât de mult doamna Randolph?

El făcu o grimasă.

— Se foloseşte de oameni fără să îi pese în vreun fel dacă îi afectează. Nu pot să-ţi explic, dar îţi jur că, atunci când vorbeşte cu mine, pot să simt cum îmi îngheaţă spatele. Este ca italianca aceea nebună din povestea veche pe care m-ai pus să o citesc. Ştii despre care vorbesc.

— Lucreţia Borgia? Sophie clipi, uimită că fratele ei blând o compara pe Lady Randolph cu o femeie atât de monstruoasă. Sigur vorbeşti serios?

— Exact despre ea vorbesc. Tu nu ştii, Soph, şi nu pot să-ţi spun unele lucruri pe care le-am auzit. Nu sunt simple bârfe, ci auzite de la cineva... El se opri, apoi îi aruncă o privire tăioasă. Doar crede-mă pe cuvânt. Stai departe de ea! Iar dacă Simon ştie ce este bine pentru el, şi el o să stea departe de ea.

— Oh, domnule Dash! Chiar că spui cele mai amuzante lucruri.

Sophie mai înşfăcă o cupă de şampanie de pe tava unui chelner care trecea pe acolo.

— Nu-i aşa? Nigel Dash privi cupa din mâna ei. Domnişoară Stanton, nu vreau să te descurajez, dar nu crezi că ai băut destulă şampanie?

— În mod cert, nu.

Sophie luă o înghiţitură sănătoasă din delicata cupă de cristal. Bulele nu îi mai gâdilară nasul la fel de mult ca la primele două cupe. De fapt, chiar începea să îi placă şampania.

Aproape la fel de mult ca Nigel Dash. Îi fusese mereu drag, dar, până în urmă cu o oră, nu observase niciodată cât era de atrăgător. Când îl privea peste ramele ochelarilor, era chiar chipeş. Poate, dacă ar mai bea o cupă de şampanie, putea să devină la fel de chipeş ca Simon.

Sophie se uită în încăperea ticsită de lume, fredonând un cântecel. Pentru o noapte care începuse atât de prost, lucrurile căpătau o turnură destul de bună, mai ales după ce hotărâse să îl ignore pe Simon. Dansase fiecare dans şi

flirtase cu atâţia bărbaţi de ale căror nume nici nu îşi mai amintea. Ba, şi mai bine, era limpede că purtarea ei îl înfuriase pe Simon, deşi ea nu dădea nici doi bani pe reacţia lui. Presupusul ei logodnic stătea de partea cealaltă a ringului, uitându-se urât la ea şi la oricine altcineva, afişând o atitudine ţâfnoasă, ca o fată bătrână bolnavă de gută.

În vreme ce sorbi din excelenta şampanie a lui Lord Penfield, Sophie se gândi să scoată limba la Excelenţa Sa Imperială, contele de Trask. *Asta* chiar ar fi dat subiect de vorbit bătrânelor bârfitoare. În afară de decolteului mărinimos al lui Lady Randolph.

Aproape că se convinsese să o facă în clipa în care auzi primele note ale valsului. Se întoarse pe călcâie – mişcare ce îi dădu ameţeli – şi îl apucă de mânecă pe Nigel.

— Orchestra cântă un vals. Nu este minunat? Domnule Dash, te rog să mă inviţi la dans!

— Desigur, încântat, domnişoară Stanton. Nigel îi luă cupa de şampanie din mână. Dar am senzaţia că altcineva are planuri pentru tine în clipa asta.

Ea se uită urât la el. Cum îndrăznea să îi ia şampania?

— Ce planuri? Lady Jane a plecat acasă acum o oră. Robert şi Annabel mă duc cu trăsura lor în St. James’s Square.

Se uită prin încăpere, căutându-şi fratele şi pe soţia lui. Deloc surprinzător, Robert o invitase pe Annabel pe ringul de dans. Sophie oftă. El nu rata niciodată ocazia de a valsa cu Annabel, indiferent cât de demodat era să dansezi cu propria soţie.

— Ce ai făcut cu şampania mea? murmură ea.

— Cred că ai băut destul în seara asta, Sophie.

Vocea lui Simon răsună ca un mormăit ameninţător în urechile ei.

Ea îşi înăbuşi o tresărire şi se întoarse spre el.

„Trebuia să-ţi aminteşti să nu te întorci aşa de repede”.

— Simon. Îşi lipi un zâmbet pe chip şi se clătină înspre el. Ce încântător! Ai terminat cu speriatul tuturor celor din

cealaltă parte a sălii? Domnule Dash, eşti bun să-mi dai înapoi cupa? Simt că îmi este foarte cald.

Simon se încruntă spre Nigel, care făcu o plecăciune şi se strecură prin mulţime, luând şampania cu el.

— Laşule! bombăni ea.

Simon sigur o auzise, căci buzele i se retraseră peste dinţi, arătând ca un câine sălbatic pe care Sophie îl văzuse pe stradă zilele trecute.

— Oh, Doamne, zise ea, presupun că o să-mi ţii altă prelegere de-a ta. Poţi să fii aşa de plictisitor uneori, Simon.

El o apucă de cot şi o împinse prin încăpere spre uşă.

— Pregăteşte-te să te plictiseşti, atunci. Dar nu aici. Te duc acasă.

— Ce se întâmplă dacă nu vreau să merg acasă?

Când mâna lui mare se strânse pe braţul ei, Sophie îşi simţi trupul cuprins de o exuberanţă nesăbuită.

— O să mergi acasă, iar dacă trebuie, te iau pe sus şi te duc eu.

Expresia de pe chipul lui îi spuse că ameninţarea nu fusese în van.

— Prea bine, mormăi ea şi îşi întinse gâtul ca să se uite la un chelner care trecea pe lângă ei cu o tavă mare, plină de cupe de şampanie. Dar trebuie să le spun noapte bună lui Robert şi lui Annabel. Ei trebuiau să mă ducă acasă.

— Am vorbit deja cu fratele tău.

— Te-ai gândit la toate, nu-i aşa? spuse ea cu o voce tăioasă.

Ce minunat era că putea să pară uneori la fel de maliţioasă ca Lady Randolph!

„Oh, Doamne sfinte! Vorbeşti de lup…”

Sophie o zări brusc pe contesă vorbind cu domnul Puddleford, tocmai el dintre toţi oamenii aflaţi în încăpere. Lady Randolph îşi flutură cu delicateţe un evantai alb enorm peste pieptul ei alb la fel de enorm. Ochii mari ai domnului Puddleford păreau captivaţi de spectacolul unei suprafeţe atât de mari de piele expusă. Poate că Sophie trebuia să ignore graba absurdă a lui Simon şi să facă un

ocol în drum uşă pentru a-l avertiza pe văduvul naiv de pericolul crunt cu care se confrunta.

Chiar atunci, Lady Randolph se uită direct la ea şi zâmbi – un zâmbet atât de dispreţuitor încât degetele lui Sophie îşi doriră să o lovească. Ea ridică privirea spre Simon. Era limpede că şi el văzuse privirea aceea, căci pometii i se înflăcărară deodată.

Ea aruncă o privire înapoi spre Lady Randolph, chiar când vrăjitoarea maliţioasă îşi strecură mâna după braţul domnului Puddleford, gest care îl făcu pe sărmanul om să înghită în sec. Trebuia să facă ceva, iar asta imediat.

Împingându-şi pieptul înainte cât putu de mult, Sophie surprinse privirea domnului Puddleford şi îi făcu cu ochiul. Văduvului i se tăie răsuflarea şi scăpă cupa de vin, care se făcu ţăndări pe podea. Sophie îl auzi pe Simon scrâşnind din dinţi. Îl strânse uşor de braţ şi îi zâmbi, în timp ce el o trase neceremonios prin sala de bal.

Capitolul 10

Dură numai câteva minute, slavă Cerului, ca trăsura să îi ducă în St. James's Square. Simon părea pregătit să o sugrume. Nu că i-ar fi păsat prea mult lui Sophie, deşi era groaznic de incomod să fie lipită de corpul lui ferm când se afla într-o dispoziţie atât de proastă. Răspândea o mânie care umplea trăsura cu energia şuierătoare a unei furtunii care se apropia. Chiar era o minune că nu îi aprinse hainele cu privirea lui fioroasă.

Îi prinse mâna într-o strânsoare fermă, în timp ce o ajută să coboare din trăsură. Poate că trebuia să aibă emoţii, dar încruntarea furtunoasă de pe chipul lui o făcea doar să îşi dorească să râdă. La fel cum chicotise când el o târâse din salonul de bal al lui Lady Penfield, sub privirile scandalizate a jumătate din locuitorii din Bath.

— Cred că a fost foarte nepoliticos din partea noastră să nu ne luăm la revedere de la Lord Penfield, spuse ea.

Cuvintele ei răsunară ciudat, de parcă gura nu putea să ţină pasul cu mintea. Lordul părea destul de uimit când am trecut iute pe lângă el, fără să îi adresăm un cuvânt. Am vrut atât de mult să-i mulţumesc că ne-a servit o şampanie aşa de delicioasă!

Ea oftă când se gândi la toate acele cupe minunate cu nectar spumant care se beau în lipsa ei.

— S-a terminat cu zilele de băut! mormăi Simon când o trase pe treptele casei.

— Cum îndrăzneşti să…

Tirada lui Sophie se opri brusc când uşa se deschise şi Yates se dădu într-o parte ca să îi lase să intre.

— Bună seară, milord, domnişoară Stanton. Sper că v-aţi simţit bine la balul lui Lady Penfield.

— Sigur aşa ne-am simţit.

Sophie îi zâmbi respectabilului bătrân. Era ciudat că nu observase niciodată că lui Yates îi creştea cam mult păr în urechi.

— Balul chiar a fost splendid. Până când Excelenţa Sa, zise ea încruntându-se spre Simon, a decis că trebuie să plecăm. Cu mult timp înainte de oricine altcineva, aş adăuga.

Yates aruncă o privire uluită spre înfăţişarea furtunoasă a lui Simon. Făcu ochii mari pentru o clipă, înainte să afişeze masca lui obişnuită de nepăsare.

— Mă bucur să aud asta, domnişoară. Doriţi să vă servesc un ceai în salon? Lady Jane s-a dus deja la culcare, dar pot să vă trimit imediat o tavă sus.

Simon îşi scosese deja mantia şi îi trase pelerina lui Sophie de pe umeri. Îi aruncă hainele majordomului.

— Nu este nevoie de niciun ceai, Yates. Asta-i tot. O apucă de mână pe Sophie. Să te asiguri că nu suntem deranjaţi.

O împinse pe Sophie pe scări spre salonul auriu. Ea se întoarse şi îl văzu pe Yates uitându-se lung după ei, cu gura întredeschisă de uimire.

Sophie îşi mai înăbuşi un chicot, deşi nu mai avea prea multă energie să râdă. Simon o grăbise încă de când îi

poruncise să plece acasă de la Lady Penfield. Capul ei începea să se învârtă în modul cel mai straniu.

După ce o băgă în salon, Simon închise uşa cu grijă.

— Acum de ce mai chicoteşti? o întrebă el.

Trăsăturile lui frumoase erau încordate în linii atât de sumbre cum nu mai văzuse vreodată. Îl privi lung, în timp ce el răsuci cu iscusinţă cheia în uşă.

— De ce încui uşa, Simon?

— Nu vreau să fiu deranjat.

Chipul încă îi părea sumbru, dar licărirea din privirea de şoim, care se concentră asupra ei, trimise o explozie efervescentă de fiori prin pielea ei.

— Ai observat vreodată că Yates are păr în urechi?

Nu îşi dorea cu adevărat să discute despre urechile majordomului, dar avea nevoie de ceva ca să îşi distragă atenţia de la ochii aceia de prădător.

Simon mormăi câteva cuvinte pe care ea nu le înţelese. Fără îndoială, era unul dintre comentariile lui tipice deloc flatante la adresa ei.

Sophie îi întoarse spatele şi începu să se plimbe printre piesele de mobilier vechi aflate în încăpere. Lumina lămpii aşezate pe o masă cu un picior abia dacă străpungea întunericul. Când se strecură pe lângă harpa lui Lady Jane de lângă pian, îşi trecu o mână peste corzi. Ecourile fantomatice ale muzicii de altă dată plutiră prin aer.

Simon mormăi din nou şi se îndreptă spre şemineu, se aplecă şi înteţi flacăra buştenilor aşezaţi în grătar pentru dimineaţă. Se ridică, apoi îşi sprijini braţul de poliţa cu margine aurită. O expresie tăioasă sublinie unghiurile aprige ale chipului lui extraordinar de masculin în timp ce îi urmări plimbarea prin încăpere.

Sophie decise să îl ignore. Încă se simţea prinsă în acea nepăsare exuberantă, iar mersul prin salon o împiedica să se frângă în mii de bucăţele strălucitoare.

— Apropo, cam cât eşti de beată? mormăi Simon cu o voce politicoasă. Întreb doar ca să ştiu dacă pot purta o discuţie coerentă cu tine.

Sophie se întoarse pe călcâie şi se uită urât la el.

— Nu sunt deloc beată, bestie insuportabilă! O dată m-am hotărât şi eu să mă distrez, să nu stau într-un colţ şi să aştept ca tu sau alt bărbat să mă observe. Nu că erau şanse să-mi acorzi vreo atenţie deosebită, cu Lady Randolph agăţată de tine… ca o destrăbălată!

Ea tresări. Îi zvâcneau tâmplele când ţipa.

— Sophie, ce naiba este cu tine în seara asta? Te-am cerut de soţie, iar următorul lucru pe care îl aflu este că bei şampanie şi flirtezi cu fiecare crai din Bath. Fără îndoială, bârfitorii vor bate apa în piuă despre bufoneriile tale în următoarele două săptămâni.

— Sunt convinsă că nu-mi pasă ce spune despre mine o adunătură de plictisiţi vulgari, răspunse Sophie. Şi nici ţie nu ar trebui să-ţi pese.

— Îmi pasă foarte mult de comportamentul viitoarei contese de Trask şi de felul în care acest comportament se reflectă asupra mea.

Sprâncenele lui se arcuiră deasupra nasului patrician. Semăna teribil cu statuia unui senator roman – asta, dacă se putea ca o statuie să exprime vreodată o furie atât de înverşunată.

— Ei bine, poate că nu vreau să fiu contesa de Trask. Poate că, până la urmă, nu vreau să mă mărit cu tine.

Cuvintele îi zburară de pe buze înainte să le poată opri.

Între ei se aşternu o tăcere atât de încărcată de ameninţare, încât Sophie nu putu să îşi reprime un tremur. Simon făcu un pas spre ea.

— Decizia a fost luată, Sophia.

Vocea lui era blândă, dar sunetul ca de oţel izbindu-se de o stâncă o făcu să i se taie răsuflarea. Cum de avea îndrăzneala de a încerca să o intimideze?

— Încă pot să mă răzgândesc.

El mai făcu un pas înainte.

— Nu o să dai înapoi, Sophie. Îţi interzic!

Corpul puternic al lui Simon se contară falnic în umbrele pe care le proiecta focul, iar ochii întredeschişi abia dacă ascundeau gheaţa din privirea lui întunecată. Dar

gheaţa putea să ardă carnea şi spiritul aproape la fel de mult ca flăcările.

Toată ameninţarea reţinută îi trezi senzaţii înfiorate care i se învolburară pe şira spinării – erau aceiaşi fiori care apăreau de fiecare dată când Simon o săruta. Ea trase aer în piept, dorindu-şi brusc să îi simtă gura pe buze şi mâinile pe corp.

Era pe punctul de a-i cere lui Simon să o sărute, când el îşi puse mâinile în şoldurile zvelte, apoi clătină dezgustat din cap.

— Trebuia să îmi dau seama că nu era cazul să păstrăm logodna secretă. Nu eşti în toate minţile dacă ai impresia că poţi să te comporţi ca o domnişorică nechibzuită.

Senzaţia extraordinară pe care o simţea în stomac dispăru.

— Dacă tu poţi să flirtezi cu Lady Randolph după ce m-ai cerut de soţie, atunci şi eu pot să flirtez cu oricine vreau.

Ea reveni spre centrul încăperii şi se aruncă pe canapea.

— Despre ce Dumnezeu vorbeşti? Nu flirtam cu Bathsheba… Cu Lady Randolph.

Se trase nerăbdător de lavalieră şi o desfăcu printr-o mişcare smucită, de parcă l-ar fi sugrumat. O urmă până la canapea, se opri la câţiva centimetri şi rămase impunător deasupra ei.

Sophie se întinse pe perne, legănându-şi un picior peste margine, înainte şi înapoi.

— Ba da. Te-am văzut. Stătea lipită de tine ca o…

— Ştiu. Ca o destrăbălată. Este dincolo de puterea mea de înţelegere de unde ai învăţat un asemenea limbaj. Trebuie să mă uit mai atent la materialele pe care le citeşti…

Sophie se ridică în şezut şi se uită urât la el. Simon se încruntă.

— …şi la prietenii tăi, după ce ne căsătorim. Repet, nu flirtam cu Lady Randolph. Bathsheba este doar o veche

prietenă. Ne cunoaştem de mulţi ani şi m-am bucurat întotdeauna de compania ei. Este una dintre persoanele de marcă din înalta societate şi tu ştii prea bine asta. Nu înţeleg de ce o displaci atât de mult.

— Şi aţi fost dintotdeauna „doar prieteni”? Sophie lăsă capul pe spate ca să îi privească chipul. Simţi că părul începe să i se desprindă din coc, iar şuviţele îi alunecă pe umeri. Şi mai sunteţi „doar prieteni”? Îndrăznesc să spun că mie şi tuturor celor prezenţi la Lady Penfield ni s-a părut că vă simţeaţi foarte bine împreună.

Buzele lui se strânseră într-o linie severă.

— Indiferent de povestea mea cu Lady Randolph – care, apropo, nu este treaba ta –, între noi nu mai există nimic acum. Îţi dau cuvântul meu de onoare.

Ea pufni şi îşi aminti mult prea bine de zâmbetul triumfător pe care Lady Randolph îl schiţase spre ea şi de îmbujorarea jenată care colorase obrajii lui Simon. Sophie se lăsă din nou pe perne şi îi studie expresia sumbră.

— Eşti atât de ipocrit, Simon. Eşti la fel de despotic şi de snob ca bunicul tău, care, îţi jur, era cel mai insuportabil om care a pus vreodată piciorul în Camera Lorzilor. Nimeni nu putea să se ridice la standardele lui, mai ales după ce vărul tău Sebastian a murit. Ţi-a făcut viaţa un infern; îţi aduci aminte?

Simon încremeni ca o statuie de marmură. Cu excepţia ochilor, în care se citea o furie ce o făcu să se întrebe dacă nu cumva *chiar* îşi pierduse minţile provocându-l într-un asemenea mod.

— Şi, exact ca bunicul tău, continuă ea, mânată de un amestec teribil de emoţii pe care nu putea să şi le explice, faci tot ce vrei, oricând vrei. Iar codul tău de comportament ridicol de corect nu ex… ex… Dintr-un motiv oarecare, îşi simţi limba greoaie şi stângace… exclude un flirt cu fosta ta amantă, în ciuda logodnei noastre!

Sprâncenele lui arogante se arcuiră într-o nouă încruntare. Furia începu să se risipească de pe chipul lui, fiind înlocuită de o bine cunoscută expresie de enervare.

— Permite-mi să-ţi amintesc că, spuse Simon pe un

ton ironic, tu ai fost cea care a vrut să păstreze secretă logodna noastră. Ce naiba vrei? Bathsheba Randolph a ajuns la Lady Penfield în acelaşi timp cu mine. I-am oferit braţul ca să o însoţesc în sala de bal. Ce ai fi vrut să fac? Să fiu nepoliticos cu ea?

— Da. Sophie sări în picioare. Simon o apucă de coate ca să o ajute să îşi menţină echilibrul. Mi-ar plăcea să fii foarte nepoliticos cu ea.

— Ei bine, nu o să fiu. Şi nu te mai purta ca o fată prostuţă! exclamă el, scuturând-o uşor.

Când erau copii, el obişnuia să o scuture aşa când se purta necuviincios. Într-adevăr, nu putea fi mai arogant de atât.

— Ştii ce cred eu? i-o întoarse ea. Cred că ar trebui să te însori cu Bathsheba.

Sophie îşi auzi mânia nesăbuită din glas, o simţi cu i se zbate sub piele.

Sprâncenele negre ale lui Simon se arcuiră până spre linia părului.

— La urma urmei, vă potriviţi de minune. Sunteţi la fel de egoişti şi de aroganţi şi vă gândiţi numai la voi. Da, asta e cea mai bună soluţie pentru toată lumea. Tu te însori cu Lady Randolph, iar eu o să fac exact ce vreau. Iar asta nu înseamnă că poţi să-mi spui cum să-mi trăiesc viaţa.

Rosti apăsat ultimele cuvinte, dar inima îi bătea atât de tare, încât crezu că avea să îi iasă din piept.

Mâinile lui mari îi cuprinseră braţele, iar degete puternice se înfipseră în carnea tremurândă sub mânecile bufante. Restul corpului lui rămase neclintit, cu excepţia unui muşchi care se încordă într-un maxilar sculptat în granit.

Când se uită în ochii negri şi fierbinţi ca iadul, fu nevoită să-şi înăbuşe un scâncet patetic, care ameninţa să îi scape printre buze. Ce făcuse? Simon îşi păstrase întotdeauna sângele-rece, dar ea reuşise, în cele din urmă, să îl împingă prea departe?

Se priviră unul pe altul parcă pentru o eternitate. Ea nu putea să îşi mişte niciun muşchi, nu putea nici măcar să

clipească. Tot ce putea să facă era să privească neputincioasă trăsături care păreau, în clipa aceea, să aparţină unui demon trimis să o tragă spre adâncurile infernului.

Apoi, el întredeschise buzele, iar Sophie simţi pe obraji şoapta unei răsuflări delicate.

— Nu vorbeşti serios, nu-i aşa?

Ea nu putu să se mişte, fascinată de căldura din ochii lui, în care vedea nu numai cu furie, ci şi flacăra pe care începea să o recunoască. Mâinile lui se strânseră pe braţele şi o ridicară pe vârfuri. Gura lui caldă îi atinse uşor urechea. Fiecare parte din corpul ei începu să tremure.

— Răspunde-mi, iubire! Chiar vrei să mă însor cu Bathsheba?

Vocea lui era blândă şi convingătoare.

— N... nu.

Ea tresări la tremurul care i se simţi în glas. Dar ideea ca Simon să fie în braţele lui Lady Randolph... Asta ar fi ucis-o.

Un râset cutremură pieptul lui Simon. Ea îi simţi vibraţiile adânc în trupul ei.

— Bun. Te asigur că nu-mi doresc să mă însor cu nimeni altcineva în afară de tine.

Încet, gura lui coborî peste a ei, iar Sophie se abandonă în nebunia catifelată, deschizându-se cu o disperare pe care nu o mai simţise niciodată.

El murmură pe buzele ei cuvinte delicate, nedesluşite, în timp ce o lăsă înapoi în picioare. Fiecare centimetru din el ardea în contact cu ea, iar lungimea rigidă a masculinităţii lui i se împingea în pântec. La senzaţia *aceea,* a lui apăsat în ea, picioarele ei începură să tremure cu o slăbiciune splendidă. Îşi înfăşură braţele în jurul gâtului lui şi se arcui spre el, adorând senzaţia membrelor ei cuprinse în îmbrăţişarea lui puternică.

Simon îşi trecu limba printre marginile buzelor ei şi o îndemnă în tăcere să se deschidă pentru el. Ea oftă şi se delectă cu gustul lui cald de şampanie, în timp ce el îi captură gura. Limba lui îi dezmierdă adâncimile gurii, apoi

se retrase şi îi linse buzele înainte să se avânte din nou înăuntru. Ea gemu şi îşi lăsă capul pe spate sub atacul lui senzual.

Gemetele slabe care îi scăpară păreau să îmblânzească atingerea lui Simon. Mâna lui îi alunecă pe spate, sprijinindu-i corpul. O trase mai aproape, şi sfârcurile ei se încordară în muguri tari când se apăsară în brocartul vestei lui. Straturile subţiri ale rochiei şi cămăşuţei parcă dispăreau pe conturul ferm al pieptului lui lat. Sophie îi simţi tensiunea, încordarea din muşchi, răsuflarea întretăiată.

El o sărută, gura lui devorând-o cu o pasiune aprigă, iar răsuflarea lui Sophie se transformă într-un suspin adânc. Tremura sub efectul unor senzaţii necunoscute, extraordinare, care îi cereau să îşi înfigă degetele în umerii lui. Simon îşi adânci săratul, modelând-o după voia lui. Ea se agăţă de el, îi degustă resturile mâniei, îi simţi fierul din mâini. Dar furia se transformase în altceva, într-o posedare masculină înflăcărată. Instinctul îi strigă să se predea, să se topească în îmbrăţişarea lui lacomă. Cuprinsă de un dor nestrămutat şi dulce, Sophie i se supuse, chiar dacă ştia că strânsoarea lui aprigă avea să îi lase nenumărate semne pe pielea delicată.

Pentru încă o clipă, felul în care el o ţinea deveni aproape dureros, dar apoi îşi retrase gura şi îşi potoli îmbrăţişarea.

— Simon!

Chiar şi pentru ea, protestul sună a nerăbdare.

— Doamne, Dumnezeule! Gura lui se încordă, de parcă îl durea. Ce îmi faci?

— Te sărut! se aventură ea, fără să îşi dea seama cu ce anume greşise.

Totul se simţise atât de minunat, şi era sigură că el credea acelaşi lucru. Încercă să îi desluşească expresia, întrebându-se dacă nu cumva interpretase greşit ce îşi dorea el.

El o îndepărtă la o lungime de un braţ, chiar dacă mâinile i se odihniră pe umeri.

— Am făcut ceva greşit?

Sophie încercă să nu se foiască sub privirea lui devenită acum îngrijorată. La urma urmei, era o femeie matură, iar el era logodnicul ei – cel puţin pentru moment. Dar tăcerea lui prudentă începu să o enerveze.

— Simon, dacă tot nu vrei să mă săruţi, atunci spune-mi ce te deranjează. Mi-ar plăcea să ştiu dacă nu o fac cum trebuie.

Râsul lui răsună gutural.

— Crede-mă, o faci exact cum trebuie! Te doresc în toate felurile în care un bărbat doreşte o femeie, dar nu pot să profit aşa de tine. Ar fi dincolo de orice limită a bunei-cuviinţe.

— Dar eu vreau să profiţi de mine, chiar vreau.

Sophie clipi în momentul în care cuvintele îi zburară de pe buze, îngrozită de faptul că îl implora să facă dragoste cu ea. La urma urmei, el începuse totul.

Un zâmbet sumbru i se desenă în colţurile ginii.

— Ar trebui să ai grijă ce îmi ceri. S-ar putea să primeşti.

— Iar tu nu ar trebui să începi lucruri pe care nu ai de gând să le termini, Simon. Este foarte nepoliticos.

Zâmbetul lui deveni sincer.

— Credeam că vrei să fiu nepoliticos.

— Nu cu mine.

Senzaţia delicioasă pe care o simţea între picioare începuse să dispară. Se dădu mai aproape de el, apăsându-şi fără să vrea şoldurile de umflătura din pantalonii lui, mişcare ce provocă o schimbare interesantă a liniilor chipului lui.

— Sărută-mă din nou, Simon! îi spuse ea. Îmi place la nebunie când mă săruţi!

— Mai târziu.

Vocea lui era atât de aspră, încât senzaţia înflăcărată din picioare o cuprinse din nou.

— Trebuie să discutăm despre ce se întâmplă între noi şi ce o să însemne asta pentru tine.

— Ştiu exact ce se întâmplă. Faci dragoste cu mine.

El o surprinse cu un râset aspru şi apăsat.

— Nu încă, dar o să fac dacă o ţinem tot aşa.

Sophie îl luă de după gât şi se întinse pe vârfuri ca să-l sărute pe bărbie.

— Ei bine, hai să încheiem discuţia odată şi să nu mai pierde timpul!

Simon se opri pentru câteva momente lungi, miji ochii şi o privi. Chipul lui frumos părea că se luptă cu o decizie foarte importantă.

— Eşti sigură, Sophie? De îndată ce facem asta, vei fi a mea în mod irevocabil. Nu o să te mai las niciodată să pleci.

— Oh, da, Simon! Sunt foarte sigură. Chiar foarte sigură.

De fapt, nu era. Nu era sigură dacă trebuia să se căsătorească cu el din moment ce probabil nu o iubea. Dar era absolut sigură că îşi dorea să termine ce începuse cu câteva clipe înainte. Era o nebunie fără margini, dar măcar în seara aceea îşi dorea să creadă că Simon îi aparţinea cu adevărat. Şi se putea să fie singura ocazie pe care o avea vreodată.

El îi apăsă un sărut pe frunte.

— Bine, iubire. O să-ţi dau ceea ce se pare că vrei. Este împotriva raţiunii mele, dar, poate că, la urma urmei, este cea mai înţeleaptă mişcare.

Sophie rămase cu gura căscată. De unde găsea tupeul să îi facă morală într-un asemenea moment?

— Simon, de ce trebuie să fii întotdeauna atât de dificil? Eu te rog să faci un lucru mic şi tu…

El îşi apăsă mâna pe gura ei.

— Sophie, aştept momentul ăsta de ceva timp. Acum o să fii liniştită şi o să faci ce-ţi spun eu.

Ea îi apucă mâna şi o dădu la o parte.

— Serios? Ai aşteptat asta? De ce nu mi-ai spus niciodată?

El mârâi din nou spre ea, apoi îi acoperi buzele cu un sărut feroce. Dar, chiar când Sophie i se topi în braţe, avu impresia clară că el avea de gând să o facă să tacă, dar şi

să o seducă.

Strategia lui dădea roade.

Capitolul 11

Sophie inspiră, savurând mirosul lemnului de santal şi mirosul lui Simon, în vreme ce el îi scotea rochia. Degetele lui abile cercetau panglicile şi şireturile, trăgeau şi desfăceau, chiar în timp ce desena sărutări umede pe obrajii şi pe gâtul ei. Atingerea lui îi înflăcăra pielea, făcând ca o căldură tremurândă să i se strecoare în pântec şi prin picioare.

— Sophie…

Răsuflarea lui îi înfioră pielea sensibilă din spatele urechii. Sophie se chinui să deschidă pleoapele somnoroase, deşi nici măcar nu îşi amintea să le fi închis de la bun început.

Salonul refuza să prindă contururi clare. Umbre catifelate cufundau atmosfera în întuneric, mobila căpăta forme fantastice, ciudat de distorsionate. Ea clipi spre chipul lui Simon, aflat la doar câţiva centimetri de ea – trăsăturile lui sculpturale erau cuprinse de o destindere desăvârşită în lumina difuză a flăcărilor din şemineu.

Simon îi scosese ochelarii. Când anume? Fără ei, se simţea lipsită de apărare, mai expusă decât dacă ar fi stat fără rochie în faţa lui.

Un zâmbet se juca în colţurile gurii lui, în timp ce îi studie trupul.

— O să te simţi mai bine dacă te aşezi pe canapea.

— Oh, da, desigur.

Sophie tresări când îşi auzi chiţăitul din voce. Vorbea de parcă era o veveriţă nebună.

Simon nu păru să observe. Ochii lui îşi continuată călătoria spre un loc aflat chiar deasupra picioarelor. Ea îi urmări privirea, dându-şi seama, în sfârşit, că mai purta doar cămăşuţa. Licărirea pâlpâitoare a focului făcea ca

materialul să pară aproape transparent. Înghiţi în sec, iar gura i se uscă brusc când degetele lui Simon îi alunecară peste sâni şi pântec, dezmierdând triunghiul de păr întunecat, vizibil prin materialul subţire.

— Eşti atât de frumoasă!

Vocea lui căpătase note răguşite şi scăzute. Dintr-o clipă în alta, pucioasa din ochii lui stătea să facă o gaură în cămăşuţa ei.

Picioarele lui Sophie tremurară şi refuzară să o mai ţină, aşa că alunecă încet pe pernele moi de pe canapea. Chiar când se cuibări mai bine în materialul mătăsos, nu putu să nu îl devoreze pe Simon cu priviri lacome. Studie atentă conturul şoldurilor lui subţiri, subliniate de lumina flăcărilor, pieptul lat şi umerii puternici. Emana o masculinitate extraordinară când îşi scoase haina perfect croită şi o aruncă într-un balansoar. Se aşeză lângă ea şi începu să îşi descheie nasturii de la vestă.

— Sophie?

Vocea lui gravă trăda o urmă ciudată de şovăială.

— Da?

Ea nu putu să nu se întindă ca să îi mângâie braţul musculos. Căldura se prelingea prin cămaşa lui croită perfect, şi muşchii de sub material erau tari ca o sabie călită în flăcările unei forje.

— Cât de multe ştii despre relaţie dintre soţ şi soţie?

Ea ridică brusc capul.

— Simon! Ce întrebare pui într-un moment ca ăsta!

El scoase un râset care semăna mai degrabă a geamăt.

— Pare momentul perfect pentru o asemenea întrebare. Nu vreau să te sperii, Puck, ori să te grăbesc în vreun fel. Eşti aşa de inocentă…

Sophie se îndreptă spre celălalt capăt al canapelei, deodată foarte conştientă de sfârcurile întărite, evident vizibile prin cămăşuţa subţire. Îşi încrucişă braţele la piept şi se încruntă. De ce trebuia ca Simon să distrugă întotdeauna orice moment romantic dintre ei, mai ales că erau la fel de rare ca dinţii unei găini?

— Nu sunt atât de inocentă. La urma urmei, am crescut la ţară. Mi-am petrecut la fel de mult timp ca tine prin preajma cailor şi a altor animale care se împerechează. Nu pare chiar atât de complicat.

Simon datină din cap cu o dezaprobare tăcută, în timp ce mâinile lui îi cuprinseră încheieturile şi le îndepărtară de la piept. Arătătorul lui urmări rotunjimea catifelată a sânului până când ajunse pe sfârcul de sub cămăşuţă. O durere ascuţită năvăli dinspre degetul lui spre locul ascuns dintre picioarele ei.

— Vorbeşti despre ceva mecanic, nimic mai mult. Răguşeala uşoară din vocea lui îi pătrunse în fiecare colţişor din corp. Ce ştii, de fapt, despre momentele în care un bărbat şi o femeie fac dragoste? Ai idee despre ce am de gând să îi fac trupului tău delicios? Crede-mă, Sophie, pot să te fac să-ţi pierzi minţile de plăcere.

Cuvintele lui îndrăzneţe îi înflăcărară întreaga fiinţă. Mâna lui mare îi strânse un sân, dezmierdând şi frământând carnea supusă până când sfârcul se încordă sub palma lui.

— Eu… Ştiu că Robert şi Annabel par foarte fericiţi dimineaţa, la prima oră.

Cu cât o dezmierda mai mult, cu atât îşi dorea mai tare să închidă ochii.

— Ai vrea să te simţi aşa, iubire?

Mâinile lui zăboveau acum pe sânii ei, frecând sfârcurile între degete până când deveniră două puncte ce vibrau cu o sensibilitate intensă.

Sophie fu în stare să răspundă doar cu un geamăt. Mâinile lui se mişcară peste trupul ei, îndemnând-o cu febrilitate să îşi arcuiască şoldurile atunci când îi scoase cămăşuţă şi o azvârli într-o revărsare foşnitoare de pânză.

— Deschide ochii, scumpo!

Ea se supuse încet, deşi avu nevoie de câteva momente ca vederea plină de pasiune să se concentreze pe chipul lui. Obrajii lui era înflăcăraţi, şi gura se desenă într-o linie subţire, dar frumos sculptată.

Sophie tremură, simţind brusc că Simon îşi retrăsese

mâinile calde de pe corpul ei şi le încleştase în pumni pe coapsele puternice. Părul lui des era ciufulit, de parcă îşi trecuse degetele prin el, iar ochii îi străluceau cu un amestec de râs şi dorinţă.

Înfăţişarea lui o făcu să suspine de plăcere şi ridică o mână ca să mângâie conturul gurii lui atrăgătoare. El o prinse şi îşi apăsă buzele în palma ei. Răsuflarea lui îi ardea pielea sensibilă. Simţi că sfârcurile se întăriră şi mai mult, deşi el doar îi atinsese mâna.

— Doamne, eşti atât de frumoasă, Sophie! Ca zahărul şi hrişcă. Nu mi-aş fi închipuit niciodată ce ascunzi sub toate rochiţele alea cuviincioase.

O devoră din priviri cu ochii lui lacomi. Ea se înroşi din cap până în picioare, dându-şi seama că se afla complet goală în faţa lui, în timp ce el îşi scosese doar vesta şi lavaliera. Simţurile ei erau încordate, într-o stare dureroasă de conştientizare a propriei vulnerabilităţi şi a senzualităţii lui dominatoare, când Simon se aplecă peste ea.

Dar nu se temea de el şi nici nu îşi dorea să se acopere. Dimpotrivă, inima îi bătu nebuneşte când el îi studie trupul, devenit trandafiriu şi umed de încântare. Se lăsă în voia privirii lui fierbinţi şi a felului în care îşi încleşta cealaltă mână pe picior, de parcă abia mai putea să o ţină la distanţă de corpul ei.

Desigur, era o situaţie necuviincioasă, era un lucru pe care nu îşi imaginase că avea să îl facă vreodată, nici măcar în cele mai nebuneşti visuri. Totuşi, în seara aceea, nu mai era Sophie Stanton cea simplă, ci o femeie fascinantă şi seducătoare, care urma să revendice tot ce îşi dorea.

Iar tot ce îşi dorea era Simon.

Simţi cum un zâmbet visător îi arcuieşte buzele când îl privi, fermecată de roşeaţa întunecată de pe obrajii lui, de răsuflarea lui iute. Ochii lui se aţintiră spre sânii ei, iar privirea lui deveni dură şi posesivă.

— Atinge-mă, Sophie, spuse el cu răsuflarea întretăiată.

Ea clipi nedumerită la porunca lui neaşteptată.

— Unde?

— Oriunde. Numai atinge-mă!

Ea îi atinse pieptul cu degetele tremurânde, dând la o parte marginea cămăşii, înainte de a-i desface nasturii. Sub mâna ei, inima lui bătea cu putere.

Desigur, ea se mişca mult prea încet pentru dorinţa lui. Cu un şuierat nerăbdător, Simon îi îndepărtă mâna şi îşi trase cămaşa peste cap.

Sophie îşi înghiţi răsuflarea întretăiată când îi văzu pieptul şi umerii goi, desenaţi în muşchi tari şi într-un bronz auriu care strălucea în licăririle focului şi ale lămpii. Urmări cu o mână timidă linia coastelor. Era ca şi cum ar fi atins contururile impresionante ale unui armăsar pursânge, tot numai încordare şi graţie. Degetele ei plutiră peste părul fin şi întunecat care îi acoperea pieptul şi bustul plat şi se îngusta până sub talie.

Simon era magnific. Un atlet, şi mult mai puternic decât ea. Dar, în ciuda acelei puteri, a acelei masculinităţi copleşitoare, pielea lui se încorda şi muşchii tresăreau în locurile explorate de degetele ei.

— Gata! strigă el.

O coborî pe pernele moi, o ţintui de canapea şi se aşeză lângă ea. Tapiţeria rece din mătase aluneca pe pielea ei, în contrast cu căldura care se revărsa dinspre pieptul lui. Fu învăluită de un parfum masculin picant. Pentru un moment absolut ameţitor, parfumul acela îi aminti de minunatele nopţi de toamnă şi de secretele unei păduri străvechi.

Dar imaginile îi fugiră din minte când buzele lui le acoperiră pe ale ei şi rămase doar senzaţia. Îi muşcă delicat marginile buzelor. Apoi o atrase într-un sărut adânc, limba lui fierbinte revendicând-o cu atâta dulceaţă, încât carnea dintre coapse îi deveni moale şi umedă, în timp ce limba o exploră, mâna lui pluti peste gât şi îi cuprinse sânul cu degetele lungi.

Degetele acelea iscusite îi prinseră sfârcul şi îl transformară într-un mugur tremurător. Cu un geamăt, Sophie întrerupse sărutul şi se arcui surprinsă. Canapeaua

moale o împinse spre el, în timp ce îşi apăsă, fără să vrea, sfârcurile dureroase în părul care îi acoperea pieptul.

— Îţi place, micuţo?

Ochii negri ca noaptea se făcură mici, cuprinşi de o intensitate răpitoare.

— Da, reuşi ea să rostească pe un ton subţire, deşi o părticică raţională din mintea ei îşi dădu seama că era cel mai probabil o întrebare retorică.

Un râset răguşit fu singurul lui răspuns.

După o clipă, coborî peste corpul ei şi îi cuprinse sfârcul în gura umedă. Fiori electrici îi străpunseră pielea. Se zvârcoli sub el, luptându-se să scape de senzaţia uluitoare a golului adânc dinăuntru.

Tânjea după el şi simţi că Simon ştia cât de mult control avea asupra corpului ei. În timp ce scânci în braţele lui, el îi dezmierdă sânii. Supse, mângâie, muşcă încet din mugurii micuţi, până când simţi că înnebuneşte sub valurile de plăcere care păreau să se desprindă din însuşi miezul făpturii ei.

Deodată, el îi dădu drumul. Răceala aerului pe sfârcurile umede le făcu să se încordeze cu o intensitate dureroasă. Simon se întinse peste ea, silueta lui puternică conturându-se în penumbra luminii reflectate de foc.

— De ce… de ce te-ai oprit? Te rog, nu te opri acum!

Abia dacă îşi mai recunoscu înfrigurarea din propria voce.

Zări strălucirea dinţilor descoperiţi de un râset, dar el rămase tăcut. O împinse delicat între perne, înainte să îşi înfăşoare braţul în jurul umerilor ei şi să o adăpostească la pieptul lui, într-o atingere tandră, dar cu o forţă deplină. Sophie nu se mai simţise niciodată atât de ocrotită şi totuşi atât de vulnerabilă.

Apoi, piciorul îi pătrunse între coapsele ei şi se apăsă în carnea moale, secretă. Contracţii vibrară adânc în pântecul ei. Răsuflă întretăiat, copleşită de plăcerea uluitoare a atingerii fine a materialului de muşchii ce se încordau pe feminitatea ei. Dar, înainte să apuce să absoarbă extraordinara senzaţie, Simon îşi retrase piciorul

şi se aşează într-o parte. Se întinse, o atinse între coapse, iar degetele lui se înfipseră adânc în încâlceala buclelor.

Sophie îşi înăbuşi un strigăt, cutremurată de intimitatea uluitoare a atingerii lui. Mâna lui încremeni. Ea se uită în ochii lui. Erau aprinşi de o flacără neliniştită, pe care până şi ea, atât de lipsită de experienţă, o recunoscu ca fiind o dorinţă copleşitoare. Sophie nu era în stare să rostească niciun cuvânt.

Simon îşi frecă buzele de obrazul ei, buze care păreau atât de răvăşitoare, dar şi de delicate.

— Încet, scumpa mea, murmură el cu o voce aspră, dar oarecum liniştitoare. Nu-ţi fac niciun rău, promit. Nu aş putea să-ţi fac vreodată rău, Sophie.

— Dar doare, nu-i aşa?

Acum că se confrunta cu situaţia în sine, simţi că atât curajul, cât şi dorinţa începură să slăbească.

Degetele lui abile se mişcară din nou, dezmierdându-i faldurile catifelate. Mişcarea delicată se concentră pe mugurul plin şi ascuns în adâncurile dintre coapse. Când continuă să deseneze cercuri în zona aceea, durerea vibrantă reapăru şi putea să simtă cum o căldură alunecoasă ca mierea umezi pielea ei şi mâna lui. Îşi îngropă faţa în umărul lui, cuprinsă de o îmbujorare sfioasă.

— Da, iubire, o să doară un pic, îi şopti el la ureche. De fapt, se poată să doară cam tare, dar numai pentru o clipă. Apoi o să fie o plăcere, îţi promit!

Degetele lui alunecară peste carnea ei, cufundându-se în intrarea corpului ei înainte să continue să tachineze mugurul delicat. Sophie îşi arcui şoldurile într-o invitaţie tăcută, fără să îi mai pese de durerea care se anunţa. Deveni o creatură mânată de o nevoie copleşitoare… o dorinţă pe care doar Simon o putea mulţumi.

El o mângâie, până când Sophie se adânci într-o lume întunecată, dominată de umbre şi de Simon. Numai el rămăsese. Mâinile lui pe trupul ei, gura lui pe a ei, dragostea lui posesivă care o arunca pe culmile prăpastiei.

Era conştientă că, dintr-o clipă în alta, avea să se prăbuşească în acea prăpastie şi să se frângă în mii de

bucăţele.

Sophie se întinse spre el şi îşi înfăşură braţele în jurul gâtului lui, trăgându-l într-un sărut apăsat. O dorinţă de nesuportat îi încleştă fiecare muşchi din corp, chiar în clipa în care îi devoră gura păcătoasă cu o forţă amplificată de toţi anii în care îl iubise.

Simon îşi retrase mâna stângă de pe corpul ei când întrerupse sărutul. Îşi trase pantalonii, apoi se mută deasupra ei şi o apăsă între perne. Îi depărtă coapsele, iar ea simţi cum vârful tare al mădularului se împinse în corpul ei.

— Eşti gata, scumpo?

Vocea lui păstra o notă de tandreţe aspră.

Nu era suficient să spună *da.* Ea răspunse printr-un sărut pasional, în timp ce se agăţă de gâtul lui. El îşi înălţă şoldurile, sărutând-o adânc când o pătrunse. Apăsare, apoi durerea începură să prindă contur. Sophie îşi îngropă unghiile în muşchii lui, refuzând să ţipe când simţi invazia lentă, dar neîncetată. El se mai arcui încă o dată. O durere înflăcărată izbucni înăuntrul ei.

Dar, după doar câteva clipe, flacăra penetrării lui deveni nesemnificativă, fiind înlocuită de senzaţia incredibilă a mădularului lui tare înăuntrul feminităţii inflamate şi umede. Se simţi revendicată de masculinitatea lui – extraordinar de delicată şi feminină în îmbrăţişarea lui puternică.

Era o senzaţie păcătoasă. Era înspăimântătoare. Era cel mai minunat lucru care i se întâmplase vreodată.

Îşi linse buzele uscate şi se chinui să îşi regăsească vocea.

— Nu mi-am închipuit că se simte aşa… că o să simt atât de multe, murmură ea.

Simon coborî privirea spre ea şi, pentru o clipă, păru copleşit.

— La naiba, aşa speram şi eu, mârâi el, înainte să se aplece şi să-i mai prindă o dată gura într-un sărut.

Capitolul 12

Doamne, ce bine era înăuntrul ei!

Simon strânse din dinţi, încercând să îşi păstreze stăpânirea de sine când savură senzaţia corpului moale al lui Sophie sub el. Dacă nu se stăpânea chiar în clipa aceea, atingea orgasmul ca un flăcău neîncercat care încăleca o lăptăreasă într-un hambar.

Sophie, mica lui zână, îl luase prin surprindere, dar nu aşa cum se aşteptase. Bineînţeles că Sophie îl adora şi, desigur, îşi abandonă de bunăvoie fecioria de îndată ce el o revendică. Dar ce îl cutremurase era descoperirea firii ei senzuale, acum pe deplin matură şi gata să fie cucerită de el. Răspunsul înflăcărat la dragostea lui îl surprinsese, iar Simon o descoperise altfel faţă de femeile pe care le băgase în patul lui, istovite de căutarea plăcerilor. Nicio femeie nu îl împinsese mai aproape de limitele stăpânirii lui de sine şi nici nu îl făcuse să se simtă atât de... Ei bine, nu era în stare să numească tot ceea ce simţea.

Ea se agită sub el, căutând tăcută atenţia lui. El se arcui şi îşi împinse mădularul chiar mai adânc în carnea ei suplă, în timp ce limba îi exploră profunzimile tăinuite ale gurii. Ea gemu, cufundându-se şi mai mult între pernele ridicol de moi ale canapelei, când el se apăsă înăuntrul ei.

Îşi ridică gura de pe a ei şi încetini ritmul vibrant al şoldurilor. Trase tremurător aer în piept şi coborî privirea spre creatura fermecată care stătea culcată sub el pe perne. Pielea ei strălucea sub o sudoare înflăcărată, iar părul i se ondula în şuviţe rebele de mătase în jurul chipului ei frumos.

Sophie deschise brusc ochii. El văzu cum i se dilată pupilele când se strădui să îşi concentreze privirea. Se uită lung la el, cu ochi de smarald, atât de plini de o emoţie de primară, încât Simon îşi reprimă un tremur.

— Simon?

Vocea ei, căpătând o notă de o înflăcărare necunoscută, îi pătrunse simţurile ca o eşarfă grea din catifea. Mădularul lui vibră la adăpostul feminităţii ei. Dar, chiar dacă erau prinşi în cea mai intimă dintre îmbrăţişări, mai aproape decât fuseseră vreodată, Simon încă putea să audă şovăiala din vocea ei. I se strânse inima în piept sub greutatea unei tandreţi neaşteptate, în vreme ce o umbră de nelinişte se contură pe chipul ei.

Îi cuprinse umerii şi o trase la pieptul lui. Sânii ei delicaţi se lipiră de el şi îl tachinară cu plinătatea lor. Îşi dorea să facă totul încet, îşi dorea ca trupul ei să aibă timp să se obişnuiască uşor cu el, dar nu se abţinu să nu o pătrundă dintr-o singură mişcare aprigă, ce atrase pe buzele ei un geamăt, iar pleoapele i se închiseră din nou.

Simon zâmbi când privi cum buzele lui Sophie se arcuiesc într-un zâmbet visător. Îşi încolăci picioarele subţiri în jurul şoldurilor lui şi îşi arcui bazinul, fără să ştie, deschizându-se mai mult invaziei corpului lui.

El se avântă din nou în căldura alunecoasă. Doamne, îşi dorea să o guste... să îi devoreze carnea delicată până când îl implora să se oprească!

Dar era prea devreme ca să se profite de acele jocuri îndrăzneţe ale dragostei. Avea să îi deschidă lui Sophie, încet şi cu grijă, calea spre deliciile senzuale care se dezvăluia înaintea lor.

Refuzând să îi guste trupul, se delectă cu notele de şampanie ale gurii ei, sugându-i esenţa dulce. Ea răspunse cu înflăcărare, trecându-şi limba printre buzele lui, în timp ce degetele ei subţiri îi dansară pe spate şi pe umeri. Trebui să lupte împotriva dorinţei de a o pătrunde într-un ritm chinuitor.

Dumnezeule, ea îl făcea să se simtă ca un sălbatic!

— Nici nu ai idee cât de mult mă ispiteşti. Îi linse colţul gurii. Eşti exact ca o prăjiturică, proaspăt scoasă din cuptorul brutarului.

Uluită, ea făcu ochii mari. Îl ciupi tare de braţ.

— Nu mă tachina, Simon! Nu mai sunt un copil.

Remarca ei chiar îl făcu să râdă.

— Nu, nu eşti, Puck, deşi încă mă obişnuiesc cu ideea.

— Nu-mi spune Puck, mai ales acum, replică ea.

Încruntarea ei era adorabilă.

Simon o muşcă de buza de jos.

— Îţi spun cum vreau eu. La urma urmei, ar trebui să fiu şi eu recompensat cumva pentru că te scot mereu din necazuri.

Ea îl mai ciupi o dată tare de braţ.

— Ah, o să-ţi pară rău pentru asta, Sophie! Te am exact acolo unde vreau.

Mâinile îi alunecară spre fundul ei, o ridică şi o strivi de vintrele lui. Ea gemu când el începu să o pătrundă – hotărât, puternic, neîncetat.

Ridică o mână în părul ei, îşi înfăşură degetele în şuviţele dese, îi trase uşor capul pe spate ca să aibă cale deschisă spre strălucirea gâtului ei alb. Şiraguri din mărgeluţe de cristal se desprinseră din budele ei şi alunecară într-o scânteiere strălucitoare pe covor. Părul roşcat curse în valuri peste pernele galbene, asemenea unui râu de flăcări.

Sophie strălucea în lumina focului, ca o perlă rară ce devenea şi mai strălucitoare.

— Simon!

Ea se tângui din nou, în timp ce el continuă să o pătrundă în acelaşi ritm nebunesc.

Sunetul vocii lui Sophie şi mişcările febrile ale picioarelor ei moi şi parfumate îl înnebuniră. Nici toţi demonii din cele mai adânci hăuri ale iadului nu ar mai fi putut să îl ţină în frâu. O pătrunse cu putere, adânc şi apăsat, iar ea se arcui în sus ca să-l întâlnească, potrivindu-se penetrărilor lui într-un acord perfect.

Îl cuprinse o foame lacomă, care îl îndemnă să meargă şi mai adânc, să revendice fiecare parte din ea.

Îi aşeză piciorul stâng pe după braţ şi o deschise pe deplin pentru penetrarea lui sălbatică. Sophie îşi lăsă înfiorată capul pe spate şi scoase un urlet sugrumat… un ecou scăzut şi ascuţit al extazului. Trupul ei mlădios se cutremură în jurul lui, în timp ce el se abandonă pe culmile

plăcerii, îngropându-şi faţa în pernele moi ca să îşi înăbuşe propriul urlet. Se eliberă înăuntrul ei şi, pentru o clipă tulburătoare, păru că trupul lui, însuşi spiritul lui, se contopi cu ea.

Clipa trecu, acoperită de un iureş intens de satisfacţie fizică pentru că o posedase cu atâta patimă pe femeia culcată sub el.

În cele din urmă, răsuflarea lui încetini, iar tremurul neregulat reveni la un ritm firesc. Simon o aşeză uşor pe Sophie între perne, dar rămase între picioarele ei, nevoind să se desprindă din strânsoarea corpului ei cald. De fapt, nu avea niciun gând să încheie prea curând întâlnirea amoroasă, în ciuda orei târzii şi a utilizării scandaloase a salonului mătuşilor lui. La urma urmelor, după ce Sophie se odihnea puţin, avea să încerce să o iniţieze în câteva variaţiuni pe aceeaşi temă.

Oftă mulţumit şi îşi frecă nasul de pielea ei moale de sub ureche. Sophie încă nu scosese niciun cuvânt – ceva neobişnuit pentru ea. Probabil încă era uimită de prima experienţă sexuală.

Fie era vorba despre asta, fie efectul şampaniei o prindea abia acum din urmă.

Sophie se zvârcoli sub el, agitându-şi încântător bazinul. Mădularul lui se încordă cu o nouă zvâcnire de interes. Zâmbi ştrengăreşte şi îi apăsă un sărut umed pe gât. Sophie avea un potenţial nemaipomenit în dormitor, iar el avea de gând să profite de orice ocazie ca să o ajute să îşi dezvolte talentul înfloritor. Era, cu siguranţă, cel mai plăcut mod îşi care putea să o ţină ocupată şi la distanţă de belele.

Îşi înălţă capul ca să o studieze pe fata pe care o cunoştea aproape de o viaţă întreagă. Îmbujorarea îi colora obrajii luminoşi, iar pleoapele îi fluturau într-un ritm nebunesc, de parcă ar fi încercat să se trezească dintr-un vis. Era dulce, vulnerabilă şi foarte tânără. Simon simţi bine-cunoscuta nevoie de a o ocroti, dar şi o emoţie atât de năvalnică, încât fiecare muşchi din corpul lui se încordă în jurul ei. Cu o tresărire, îşi dădu seama că ceea ce simţea

era o nevoie copleşitoare de a o poseda.

De a o face femeia lui.

Se lăsă învăluit de gândul acela. Acum Sophie îi aparţinea. Nu era în stare să o iubească aşa cum îşi dorea ea să fie iubită, dar i se oferise, iar el nu avea să permită să intervină ceva între ei. Nici intrigile fostei lui amante geloase, nici ideile nesăbuite ale lui Sophie despre salvarea lumii. De acum înainte, viaţa ei urma să se învârtească în jurul lui şi a familiei pe care o vor clădi împreună. El avea să se ocupe personal ca lucrurile să se întâmple întocmai.

Pleoapele tremurânde ale lui Sophie se ridicară. Simon se aplecă să îi sărute buzele inflamate, dar ea îşi retrase brusc capul şi se uită lung la el cu o privire... îngrozită.

Simon o privi lung. Nu, nu era îngrozită, era revoltată. O revoltă sinceră pură, sinceră. Sophie se încruntă, de parcă Simon tocmai ar fi aruncat nişte pisoiaşi într-un lac, după ce trăsese un şut în fund unui preot în bătrân.

„Doamne!”

Mai văzuse privirea aceea care anunţa că urma să fie fulgerat dintr-o clipă în altă. Înainte să apuce să spună ceva, buzele frumoase şi rozalii ale lui Sophie se arcuiră într-o expresie de nemulţumire. Îşi aşeză o mână pe piept lui şi împinse.

— Simon, dă-te la o parte!

Vocea ei trăda o răceală încordată, gata să spargă în mii de cioburi fiecare fereastră din casă.

— Te rog, dă-mi drumul acum, continuă ea cu dinţii încleştaţi, altfel va trebui să te împing pe podea.

El îşi înăbuşi un geamăt chiar când simţi cum o durere surdă începe să îi zvâcnească la ceafă. Ce Dumnezeu era în neregulă cu ea acum? Şi de ce anume era nevoie ca să o stăpânească o dată pentru totdeauna pe obrăznicătura aceea frustrantă?

*

Dacă Sophie nu ar fi încercat să scape de cea mai

cruntă durere de cap din lume, ar fi izbucnit în râs când văzu expresia absolut uluită de pe chipul lui Simon. Dar templele îi erau prinse în ghearele unei dureri chinuitoare şi avu impresia că urma să îi explodeze capul dacă se mişca mai mult decât era nevoie. Ori rămânea nemişcată, ori vărsa pe canapeaua din mătase galbenă a lui Lady Eleanor.

Ba, mai rău de atât, putea să verse pe Simon, care încă stătea lângă ea, într-o învălmăşeală asudată de braţe şi picioare goale. Trebuia să îl dea la o parte înainte ca stomacul ei să îi pună pe amândoi într-o situaţie stânjenitoare.

Sophie îl împinse din nou, dar putea la fel de bine să încerce să răstoarne un monolit de la Stonehenge. Îşi înghiţi cu greu alt val de greaţă şi încercă să ignore gustul ca de ladă de gunoi din gură.

— Te rog, reuşi ea să spună. Trebuie să mă ridic.

El o privi lung, nu cu senzualitatea posesivă care o făcuse să se topească în braţele lui, ci cu o încruntare care sugera că mai curând se certa decât să facă dragoste cu ea.

Nu ar fi putut să îl condamne. Nici ei nu îi venea să creadă că un asemenea episod magic căpătase o notă atât de greşită. Până în urmă cu câteva minute, totul fusese perfect. Fusese încântător să facă dragoste cu Simon. Gura lui, mâinile, corpul care se mişcase înăuntrul ei o purtaseră într-un loc dominat de atâtea senzaţii uluitoare, încât crezu că avea să piardă contactul cu realitatea. Dar, cu numai câteva clipe înainte ca iureşul acela de plăcere deplină să îi ia cu asalt trupul, se simţi de parcă cineva o lovise în cap cu o carte imensă – cel puţin operele complete ale lui Shakespeare.

— Ce naiba ai?

Vocea lui Simon îi străpunse ţeasta.

Ea închise ochii din pricina durerii apăsătoare care o făcu să ţină pleoapele strânse.

— Cred că mi se face rău.

El mormăi în barbă şi se mişcă lângă ea. Corpul lui masiv se ridică, iar aerul rece din salon o învălui, ştergând

înflăcărarea esenţei lui masculine. Sophie tremură.

— Aşa se întâmplă când bei patru cupe de şampanie. Vocea lui era la fel de seacă precum tot ce înghiţise ea la Lady Penfield. Hai, Sophie, sus!

Mâinile lui delicate alunecară pe sub ea când Simon o ridică, nespus de uşor, în şezut. Sophie deschise cu grijă ochii. Camera se învârti ca un derviş şi fu nevoită să îşi înghită nodul din gât ca să nu vomite.

— Ochelarii mei.

Până şi în propriile urechi vocea ei răsună enervant de şovăitoare. Dacă nu s-ar fi simţit atât de groaznic, şi-ar fi dat singură una pentru că fusese prinsă în ghearele unui episod provocat de ameţeală.

— Nu încă, Puck. Reazemă-ţi capul o clipă. Aş suna să ne aducă nişte săruri, dar cred că şi aşa l-am şocat pe Yates.

Vocea lui şoptită era amuzată.

— Foarte amuzant, mormăi Sophie când el îi apăsă capul pe genunchi.

O mângâie pe spate cu o mână blândă, apoi îi îndepărtă cu grijă părul încurcat de pe fruntea umedă. Sophie trase de mai multe ori aer în piept. Graţie, în parte, atingerii lui delicate, simţi că reuşeşte să potolească iureşul care se ivise înăuntrul ei.

— Te ajută, scumpo?

Degetele lui i se strecurară pe sub păr şi începură să îi maseze ceafa.

Ea oftă recunoscătoare.

— Da, mulţumesc.

— Bine, pentru că trebuie să vorbim.

— Despre ce? murmură ea, relaxată sub atingerea fermecătoare a mâinilor lui.

— Mă duc să public în ziare anunţul logodnei noastre şi să stabilesc o dată pentru nuntă. După ceea ce s-a petrecut în noaptea asta, nu avem de ales.

— La naiba! Ea încercă să se ridice, dar Simon îi ţinu hotărât mâna pe ceafă, obligând-o să îşi îndrepte cuvintele spre podea. Nu ştiu de ce te grăbeşti. Şi nu-mi vine să cred

că vrei să vorbeşti despre asta când eu mă simt atât de... de...

— Beată? Cherchelită? Afumată bine?

— Rău, mârâi ea.

Era greu să afişeze o demnitate ofensată când avea capul între genunchi.

Simon începu să râdă pe seama ei. Evident, afurisitul nu avea nici măcar un oscior romantic – sau înţelegător – în el.

— Lasă-mă să mă ridic, insistă ea şi se împinse în mâna lui.

El scoase un alt râset şi o ajută să se ridice, apoi o sprijini de spătarul canapelei. Simon luă ochelarii de pe o măsuţa din abanos, aflată în apropiere, şi i-i puse pe nas.

— Este mai bine?

Expresia de pe chipul îi era gravă, dar vocea păstra o notă de amuzament.

Deşi colţurile camerei se învârteau într-un ritm alarmant, vederea lui Sophie se concentră pe bărbatul aşezat lângă ea. Cu umbrele pâlpâitoare pe care focul le proiecta pe muşchii lui, ai fi zis că Simon era statuia unui războinic grec revenit la viaţă. Se gândi să i se urce în poală şi să îi sărute gura ispititoare, dar hotărî, din păcate, că stomacul şi capul ei nu aveau să coopereze pentru încă un moment de activitate intensă.

— Da, mulţumesc. Mult mai bine, oftă ea.

El se aplecă peste ea şi îşi strecură mâna în părul ei vâlvoi. Degetele puternice îi mângâiară scalpul îndurerat. Sophie închise ochii, în timp ce durerea înţepătoare din tâmple începu să dispară.

— Sophie, trebuie să stabilim o dată.

Ea deschise brusc ochii. Se răsuci şi se uită la el, tresărind din cauza ghiontului de durere pe care îl simţi la ceafă. Privirea lui Simon era lipsită de orice expresie, poate cu excepţia uneia de prudenţă.

— De ce insişti atât de mult să stabilim o dată? Am acceptat logodna. Asta... Ea flutură mâna într-o mişcare vagă, de parcă voia să descrie lucrul grandios care se

petrecuse între ei. Asta nu schimbă cu nimic situaţia. Încă îmi trebuie timp ca să mă obişnuiesc cu ideea căsătoriei. Şi cu ideea că avea, în curând, să se supună, legal şi moral, dorinţelor soţului ei, chiar dacă soţul era Simon. Mi-ai promis, adăugă ea.

— Ştiu, dar nu mai avem mult timp, răspunse el pe un ton distant. Am treburi urgente de rezolvat în Londra şi nu pot să-mi permit să amân întoarcerea. Iar tu trebuie să te ocupi de rochia de mireasă şi să începi să faci planuri de nuntă.

Ea tresări pe canapea. Să plece din Bath? Nu putea. Avea şansa să îi ajute pe Becky şi pe Toby, indiferent de ce avea de spus afurisitul conte de Trask. Poate că el uitase de copii, dar ea nu.

Ei bine, poate că uitase pentru câteva clipe, dar acest lucru nu avea să se repete.

Simon se încruntă când ea se îndepărtă de el. O urmări cu ochii lui aspri, ce licăreau ca nişte cărbuni încinşi, apoi se ridică de pe canapea cu o graţie atletică. Se întoarse cu spatele – chiar avea nişte umeri extraordinari –, îşi luă iute cămaşa de pe scaunul pe care o aruncase şi o întoarse pe faţă.

Sophie îşi îndreptă atenţia spre liniile sinuoase şi bronzate de pe spatele şi gâtul lui, fiind hotărâtă să revină la discuţia lor.

— De ce trebuie să ne întoarcem aşa degrabă la oraş? Până în seara asta, nu mi-ai spus niciodată nimic despre afacerile astea importante ale tale. Nu sunt pregătită să plec din Bath. Şi nici nu sunt pregătită pentru anunţarea logodnei.

El nici măcar nu se uită la ea, dar îşi trase cămaşa peste cap. O nelinişte tremurătoare se strecură înăuntrul ei. Evita să-i răspundă? Simon nu făcea niciodată aşa ceva. Nu ştia să fie altfel decât direct, cel puţin cu ea.

Capul lui apăru prin deschizătura cămăşii. Îi aruncă o privire întunecată, apoi îşi căută restul hainelor împrăştiate prin cameră.

— Bine. Dacă nu vrei să te întorci la oraş, atunci

putem să ne căsătorim acum. Eu tot trebuie să ajung în Londra ca să discut cu mama şi bunicul tău despre aranjamentele nunţii. Fireşte, familia ta o să se bucure să vină la Bath. Bănuiesc că îţi doreşti ca mama ta să fie aici când ne căsătorim, încheie el sarcastic.

Chiar evitase să-i răspundă. De ce nu voia să îi explice motivul pentru care trebuiau să se căsătorească atât de repede?

Sophie se uită lung la el. Îi ascundea ceva, un lucru important. Fiecare instinct dinăuntrul ei i-o confirmă. Ideea că Simon hotărâse clar să îi ascundă motivul real îi făcu pielea dezgolită să se înfioare.

Clătină din cap şi îşi dori cu disperare să alunge norii care îi îngreunau mintea. Ce trebuia să facă? Simon se ascunsese deja în spatele expresiei imperioase menite să zădărnicească orice încercare de a scoate adevărul de la el. Dar Sophie nu putea să se căsătorească până ce nu afla ce anume îi ascundea. Mai ales – şi abia dacă putea să se gândească la asta – dacă era ceva legat de Lady Randolph.

Simon îi interpretă tăcerea drept un acord tacit, căci scoase din buzunarul redingotei un creion şi începu să noteze.

— Mâine, îl anunţ pe preot ca să se publice jurămintele duminică. Putem să ne căsătorim peste trei săptămâni. Se opri pentru o clipă şi se încruntă spre carneţel, apoi continuă să scrie. Poţi să-ţi comanzi rochia de mireasă aici. Mătuşile Eleanor şi Jane te pot ajuta. Nu suntem în Londra, dar sigur există câteva croitorese respectabile în Bath care să-ţi facă tot ce trebuie. Mă aştept să faci cumpărături începând de mâine, ca să nu existe întârzieri inutile. Să trimiţi la mine ce este de plată.

Un gust acru de panică îi luă cu asalt gura. De ce Dumnezeu insista atât de tare? Şi de ce nici măcar nu se uita la ea?

— Simon, încetează!

Sophie fu cât putu de autoritară.

El ridică privirea, şi un zâmbet îi arcui buzele când privirea îi alunecă peste trupul ei gol. Sophie putea să simtă

valul de înflăcărare care îi colora obrajii. Apucă iute cămăşuţa din grămada de haine care zăcea pe podea şi o îmbrăcă degrabă.

Se priviră unul pe altul vreme îndelungată. Zâmbetul de pe buzele lui Simon dispăru, liniile chipului lui se înăsprira până când ajunse să semene din nou cu o statuie grecească. „Nu aşa arată un mire fericit”, îşi spuse Sophie descurajată.

— Acum ce mai este?

Tonul lui deveni sumbru.

Sophie îşi făcu curaj să pună întrebarea pe care jurase să nu o pună niciodată – cel puţin, deocamdată. Dar purtarea lui îi cerea să caute adevărul. Bărbatul care făcuse pasional dragoste cu ea dispăruse, fiind înlocuit de un conte arogant, care rareori catadicsea să îşi arate sentimentele. Nu avea încredere în bărbatul acela, iar acum îi era chiar foarte greu să se imagineze măritată cu el.

— Simon. Sophie rămase fără voce. Înghiţi în sec şi încercă din nou. Simon, tu mă iubeşti?

El îşi întorsese privirea şi se concentră să îşi bage carneţelul la loc în buzunarul hainei, dar întrebarea ei îl făcu să se uite brusc şi surprins la ea.

— Ce întrebare este asta? Ochii lui negri deveniră ca două fante subţiri. Sophie, ai înnebunit de tot?

Ea se ţinu tare.

— Aşadar, mă iubeşti?

El oftă, îşi încheie nasturii de la vesta din brocart, apoi îşi aranjă haina croită perfect pe trupul lui. O tăcere grea se aşternu în încăpere, amestecându-se cu umbrele din jurul lor. Inima lui Sophie se agită nebuneşte în piept când îşi dădu seama că el încerca să câştige timp ca să caute un răspuns.

În cele din urmă, îşi întoarse privirea spre ea.

— Te iubesc de când erai o fetiţă. De ce crezi că ţi-am acordat atâta atenţie?

Sophie se înecă. Îi acordase atenţie? Mustrările şi dojenile frăţeşti nu erau chiar ideea ei despre ce însemna să acorzi atenţie cuiva.

— Da, ce frumos din partea ta! Putea să-şi audă bombănitul din voce. Dar eu nu vorbesc despre asta. Eşti *îndrăgostit* de mine, Simon?

Sprâncenele lui întunecate se arcuiră brusc.

— Care e diferenţa?

Inima i se strânse sub încă un ghiont dureros pe care îl simţi în piept. Ca de obicei, Simon identificase întocmai natura problemei, chiar dacă probabil nu îşi dădea seama. Îi păsa de ea, dar era clar că se întărise împotriva emoţiilor vijelioase care o cutremurau pe ea de fiecare dată când se apropia de el. Cum putea vreodată să spere că ar deţine vreun control în căsnicia lor – chiar şi autocontrol –, dacă el se încăpăţâna şi nu avea să îi ofere nicio bucăţică din ceea ce era el cu adevărat?

— Sophie?

El o studie cu o intensitate aprigă, de parcă Sophie era un fel de creatură exotică într-o menajerie.

Sophie oftă brusc şi se ridică în picioare. O durea mult prea tare capul ca să se mai gândească la problema ei în seara aceea. De fapt, era mai mult decât o problemă, de vreme ce nu putea să-şi scoată din minte ideea că el o minţise.

Cu gâtul sugrumat de lacrimi nevărsate, se chinui să vorbească:

— Aş prefera să nu mai vorbim astă-seară. Ai face bine să pleci până ce Yates sau un alt slujitor nu descoperă ce-am făcut noi aici.

Un rânjet scurt apăru pe chipul întunecat al lui Simon.

— Cred că bătrânul ştie prea bine ce s-a petrecut aici.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu face glume despre asta! şuieră Sophie când îl apucă de braţ şi începu să îl tragă după ea prin salon.

Gândul că puteau fi descoperiţi o făcu să se simtă agitată ca o barcă prinsă în furtună.

— Foarte bine, plec, mormăi el când îl împinse spre uşă. Dar mâine stabilim o dată pentru nuntă. Şi nu accept nici un refuz.

Ea deschise larg uşa şi se dădu într-o parte ca să îl

lase să plece. Simon trecu dincolo de prag şi se întoarse, evident, având de gând să continue discuţia, dar Sophie îi trânti uşa în nas şi răsuci cheia în broască. Panourile grele ale uşii din mahon acoperiră sunetul înjurăturii lui. După câteva clipe, îl auzi îndreptându-se spre uşa de la intrare, paşii lui grei descriindu-i, evident, nemulţumirea.

Ea se sprijini de uşa rece lustruită, inima bătându-i cu atâta putere, încât abia dacă mai putea să respire. Cea mai mare greşeală făcută vreodată în viaţa ei fusese să facă dragoste. El îi răpise inocenţa, îşi revendica dreptul asupra ei şi avea să insiste cu căsătoria cât mai curând cu putinţă. Onoarea lui şi cerinţele societăţii îl obligau să facă asta.

Dar ea nu era pregătită să se mărite cu el. Şi poate că nu avea să fie niciodată dacă el continua să se comporte cum o făcuse în seara aceea. Ceva era total greşit, şi Sophie avea nevoie de timp ca să afle despre ce era vorba.

Cumva, trebuia să găsească o cale ca să mai câştige timp.

Capitolul 13

Ivirea zorilor nu slăbi hotărârea lui Sophie şi nici nu îi alungă sentimentul că Simon o minţise. Ei bine, nu avea decât să dezlănţuie sfârşitul lumii, dar ea nu intenţiona în niciun fel să se lase atrasă într-o căsătorie făcută în grabă. Şi sigur nu avea să plece din Bath până ce nu îi revedea pe Toby şi Becky şi nu se asigura că erau bine.

Dacă i se permitea, Simon urma să o ducă, fără nicio milă, înapoi în casa mamei ei din Mayfair, apoi direct în Grosvenor Square şi la bunicul Stanton, care avea să fie de acord cu orice îi cerea Simon. În mai puţin de o lună, Sophie urma să se trezească împachetată şi livrată ca o gâscă de Crăciun mirelui ei nerăbdător, care avea să o servească, după aceea, lumii bune pe un platou aurit.

Şi chiar începea să se simtă ca o gâscă de Crăciun frumos împachetată, în ciuda declaraţiilor lui Simon şi a

partidei de amor. El nu îşi arătase niciodată intenţia de a se însura cu ea, chiar dacă atât bunicii ei, cât mătuşile lui îşi exprimaseră adesea speranţa că „băiatului încăpăţânat urma să îi vină mintea la cap şi avea să se însoare cu sărmana fată”.

Sophie încă tresărea de fiecare dată când îşi amintea de expresia îndurerată de pe chipul lui Simon în timp ce respingea remarcile legate de întemeierea unei noi dinastii de familie. Niciodată nu râsese şi nu făcuse vreo glumă pe tema asta, ceea ce înrăutăţise şi mai mult lucrurile. Măcar dacă nu ar fi luat-o în serios, de parcă să se însoare cu ea era cea mai îngrozitoare idee pe care şi-o putea închipui. Ea se obişnuise cu reacţia lui de-a lungul anilor şi, din motive absolut nebuneşti, îl iubise oricum, chiar dacă ştiuse dintotdeauna că el ar fi preferat să plece în India pe o plută ruptă decât să o ia pe ea de soţie.

Dar acum, dintr-un motiv oarecare, el o dorea. Şi dacă noaptea ce trecuse era vreun semn, o dorea cu o intensitate alarmantă, chiar măgulitoare. Sophie abia dacă aţipise o secundă după ce se urcase în pat, trezită din somn de vise tulburătoare în care gura lui Simon se apăsa pe buzele, mâinile lui pe sânii ei…

— Sophie Stanton, eşti roşie ca racul. Ai cumva febră?

Sophie tresări pe pernele din trăsură, trezindu-se brusc la realitate. Cât de umilitor era să se gândească la toate *acele lucruri* în timp ce călătorea pe străzile din Bath alături de mătuşa lui Simon, Eleanor. De parcă nu fusese de ajuns că încercase să ascundă semnele de pe gât, lăsate de sărutările lui lacome.

— Eu… nu cred, doamnă, reuşi ea să îngaime. Deşi se poate să fi mâncat aseară ceva care mi-a picat greu la stomac.

Fustele negre ale lui Lady Eleanor foşniră dezaprobator.

— Tipic pentru Lady Penfield să ofere gustări proaste. Îmi amintesc de una dintre seratele ei de la Londra, când a dat nişte chifteluţe de homar care miroseau ca un ţarc de capre. Eu, fireşte, am avut destulă minte să nu le mănânc şi

i-am sfătuit pe toţi în seara aceea să le evite. Dar doamna Groton a insistat să guste din ele… O decizie pe care, te asigur, a ajuns să o regrete.

Penele de pe boneta bătrânei se cutremurară cu o indignare întemeiată, fără să lase vreo îndoială despre crunta agonie pe care o provocaseră chifteluţele de homar.

— Nu s-au servit chifteluţe din fructe de mare aseară, draga mea doamnă.

— Nu contează, eu insist să bei un pahar de apă minerală azi. Este exact ce trebuie pentru problemele cu bila.

Sophie făcu o grimasă. Mai bine mânca una dintre chifteluţele suspecte ale lui Lady Penfield decât să mai bea încă un pahar din cruntele ape vindecătoare din Bath.

Trăsura familiei se opri în faţa porticului şi coloanelor impunătoare de la Pump Room. James trase scăriţa şi o ajută pe Lady Eleanor să coboare pe trotuar. Sophie sări la pământ, refuzând ajutorul oferit de lacheu. Bătrâna mormăi ceva în şoaptă, dar renunţă să o certe, sprijinindu-se cu tărie de braţul lui Sophie, în timp ce urcă spre Pump Room.

Impresionantul orologiu Tompson tocmai bătea ora amiezii. Doamne elegante şi domni înveşmântaţi cu sobrietate se îngrămădeau în salon pentru a se delecta cu apele şi bârfele despre petrecerile din seara precedentă. Muzicanţii, aflaţi ca de obicei în absida dinspre apus, ofereau un fundal muzical pentru sporovăială veselă şi discordantă care se înălţa şi se revărsa în valuri.

Lady Eleanor şi Sophie îşi croiră drum spre centrul încăperii, făcând semne din cap către cunoscuţi, dar fără să se oprească până ce nu ajunseră la câteva scaune lipite de perete. După ce o aranjă pe bătrână în scaunul ei, Sophie îi aduse un pahar de apă de la îngrijitorul fântânii.

Lady Eleanor se încruntă şi luă paharul.

— Unde este apa ta?

— Oh, se pare că am uitat de ea, răspunse Sophie absentă, în timp ce scrută din priviri îmbulzeala din jur.

Spera, dar se şi temea ca Simon să nu vină în Pump Room în dimineaţa aceea. După întâlnirea zguduitoare din

noaptea precedentă, era limpede că trebuia să discute cu el între patru ochi, dar era convinsă că avea să reacţioneze cu indignare când urma să îl anunţe că voia să amâne nunta. Era mai bine să îl anunţe într-un loc public, unde era mai puţin probabil să încerce să o intimideze.

Sau, mai rău, să încerce să o sărute ca să o supună. Ceea ce, Sophie trebuia să recunoască, avea şanse mult mai mari decât de intimidarea să funcţioneze asupra ei.

— Sophie, nu-ţi mai întinde gâtul ca o barză!

— Da, doamnă.

Sophie se întinse un pic mai mult – chiar era incomod să fie aşa mică de înălţime –, dar nu îl zări pe Simon nicăieri. Examină mulţimea, relaxându-se când întâlni doar câteva priviri dezaprobatoare din partea obişnuitelor hiene înveşmântate în tafta. Fără îndoială, comportamentul ei de la Lady Penfield încurajase câteva bârfe picante în dimineaţa aceea.

În ciuda nervilor ei sensibili, Sophie nu putu să nu chicotească atunci când îşi închipui reacţia lumii bune la auzul veştii despre logodna ei cu Simon şi ce însemna ea. Nimeni nu ar fi îndrăzni să o certe pe contesa de Trask. Poate că, la urma urmei, existau unele avantaje dacă devenea soţia lui – în afara celor evidente, pe care i le arătase cu o noapte în urmă.

O clipă după aceea, râsul îi pieri când dădu ochii cu singura persoană din Bath pe care îşi dorea cel mai puţin să o vadă, cu atât mai puţin în acea dimineaţa.

Lady Randolph se îndreptă spre ele, cu corpul ei îmbietor înveşmântat în mătase de culoarea viţei-de-vie, care îi făcea buclele arămii să strălucească precum flăcările. Ca de obicei, avea un însoţitor chipeş la braţ, care arăta de parcă şi el şi-ar fi dorit să se înfăşoare în jurul trupului ei voluptuos, la fel ca materialul rochiei. Sophie nu îl recunoscu pe bărbat, dar i se părea oarecum familiar.

„Ei bine, cel puţin nu stă Simon lipit de ea”.

Durerea de cap căpătată cu o noapte înainte, încă ascunsă în spatele ochilor, reveni în forţă sub privirea maliţioasă a lui Lady Randolph. De ce nu putea afurisita

aceea de femeie să o lase în pace?

— Draga mea Lady Eleanor, domnişoară Stanton, sunt încântată să vă întâlnesc în dimineaţa asta, spuse contesa. Vai, domnişoară Stanton, nu mă aşteptam să te văd deloc pe aici!

— Nu-mi explic de ce, Lady Randolph, răspunse Lady Eleanor cu o voce glacială. De ce să nu fie Sophia azi aici?

— Părea că îi este tare rău azi-noapte, la balul lui Lady Penfield. Poate din cauza unor băuturi pe care le-a consumat.

Însoţitorul lui Lady Randolph râse şi atrase o privire tăioasă din partea lui Lady Eleanor.

— Mai curând din cauza a ceea ce a mâncat, rosti acid bătrâna. Iar acest înfumurat cine este? Ar trebui să-ţi aminteşti de bunele maniere, contesă, şi să i le prezinţi şi lui.

Cealaltă femeie miji ochii, dar îşi păstră zâmbetul de porţelan. Sophie îşi dori ca, măcar o dată, văduva sofisticată să îşi piardă siguranţa de sine în societate.

— Permiteţi-mi să vi-l prezint pe domnul Watley. Se află în Bath doar de câteva zile, lucru care ar explica de ce nu l-aţi văzut până acum.

— Milady. Domnişoară Stanton.

Domnul Watley făcu o plecăciune graţioasă şi cuviincioasă, apoi îşi întoarse privirea spre Sophie. Părea fascinat de ea şi, cu o îmbujorare dezgustată, ea îşi dădu seama că îl mai văzuse. Era bărbatul de la intrarea în teatru. Bărbatul care o privise cu o curiozitate lacomă atunci când ea îl ajutase pe Toby să urce în trăsura lui Lady Eleanor.

Sophie trase aer în piept printre dinţii încleştaţi. Dacă Lady Eleanor afla despre acea escapadă, atât ea, cât slujitorii care o ajutaseră aveau să plătească scump. Se rugă în gând ca domnul Watley să fie suficient de inspirat încât să păstreze pentru sine ce văzuse.

— Încântată, sunt sigură, spuse Lady Eleanor cu intonaţie, fără să fie deloc încântată.

Lady Randolph se întoarse spre Sophie.

— Sper că te simţi mai bine azi, domnişoară Stanton. Cât de trist a fost că Simon te-a dus acasă azi-noapte. I s-a simţit teribil lipsa, te asigur de asta!

— Mă simt bine, Excelenţă. Mulţumesc pentru întrebare, răspunse ea apăsat.

Domnul Watley nu se sinchisi să îşi ascundă zâmbetul afectat.

— Nepotul meu îşi cunoaşte responsabilităţile, intonă Lady Eleanor. Are grijă de nepoata mea de când era copil.

Sophie se abţinu să îşi dea ochii peste cap. Aşa vedea toată lumea relaţia ei cu Simon, fiind bazată doar pe responsabilitate?

Licărirea maliţioasă reveni în ochii lui Lady Randolph.

— Mereu mi s-a părut că Simon se pricepe de minune la copii. Este atât de nobil şi de altruist cu toată familia lui!

— Nu este nevoie să-mi vorbeşti despre calităţile nepotului meu, Bathsheba, le cunosc prea bine, i-o întoarse Lady Eleanor, încercând să se ridice în picioare. Sophie, dă-mi braţul! Mi-ar plăcea să mă plimb un pic prin încăpere.

Sophie făcu o reverenţă scurtă şi aruncă o privire spre contesă şi însoţitorul ei. Expresiile lor la dojana arogantă a lui Lady Eleanor deveniră rigide, dar domnul Watley îşi reveni repede şi făcu o plecăciune impecabilă. Bătrâna nu îl băgă în seamă şi se îndepărtă cu o graţie impunătoare.

Sophie îşi reprimă un zâmbet.

— Doamnă, ai reacţionat splendid, murmură ea în urechea naşei.

— Nu am putut niciodată să o suport pe femeia asta, chiar dacă se presupune că face parte din înalta societate. Îţi jur, bufoneriile ei i-au băgat bărbatul prea devreme în mormânt, chiar dacă a murit din greşeală într-o cursă de trăsuri.

Sophie se încruntă.

— Ce vrei să spui?

— Randolph a fost înnebunit după ea de la bun început. Ea nu a dat nici două parale pe el, s-a măritat pentru banii lui. Oh, fata a fost mereu discretă! Nu l-a făcut niciodată de ruşine în public, chiar dacă a fost deseori cât

pe ce să o facă. Dar au existat zvonuri care spuneau că erau vreo câţiva bărbaţi pe lângă Randolph cu care împărţea patul. Sărmanul nu a putut să suporte. Dacă nu-şi făcea praf cabrioleta pe drumul spre Brighton, s-ar fi înecat într-un butoi de coniac.

Sophie rămase cu gură cască. Lady Eleanor nu îi vorbise niciodată atât de sincer, cel puţin nu despre un lucru aşa de scandalos.

Bătrâna îi aruncă o privire nerăbdătoare.

— Nu te uita aşa la mine, domnişoară! Ştiu că mă înţelegi. Nu mai eşti o şcolăriţă naivă, nu că ai fi fost vreodată. Vreau să stai departe de femeia asta. Cu toate aerele ei de superioritate, tot o pacoste rămâne şi, din vreun motiv oarecare, se pare că te displace extraordinar de tare.

Sophie clătină din cap aproape imperceptibil. Era veşnic uimită că naşa ei, care ieşea rareori din casă, observa mult mai multe decât îşi puteai închipui.

Lady Eleanor oftă.

— Nu am putut niciodată să înţeleg fascinaţia lui Simon pentru Bathsheba. Este nebunie curată să te apropii de creatura asta veninoasă. Chiar sper să-şi fi învăţat lecţia.

Sophie îşi prinse piciorul în volănaşele încreţite ale rochiei, dar reuşi să îşi menţină echilibrul.

— Fii atentă, Sophie, strigă Lady Eleanor! O să ajungem amândouă grămadă pe podea din cauza stângăciei tale.

Mormăind o scuză, Sophie se prinse ferm de braţul lui Lady Eleanor şi începu să se mişte încet.

Toată lumea ştia că Simon şi Lady Randolph fuseseră amanţi? Şi toată lumea credea că încă erau? Cu o noapte în urmă, el o asigurase că el şi văduva erau doar prieteni, dar lui Sophie îi era atât de greu să accepte? Toate instinctele ei îi spuneau că el îi ascundea ceva. Urma să afle despre ce era vorba chiar dacă trebuia să îl lege de un scaun şi să scoată adevărul cu forţa de la el.

— Ah, iată-l şi pe marele bărbat în persoană, murmură Lady Eleanor şi îşi îndreptă privirea spre intrare principală

de la Pump Room. Chiar mă întrebam când o să apară.

Inima lui Sophie începu să bată cu putere. Toată magia întunecată a amintirilor din noaptea trecută se dezlănţui, în timp ce privirea lui Simon se îndreptă spre ele prin mulţime. Ea încercă să înghită în sec, dar gura şi gâtul i se uscară brusc. Combinaţia ameţitoare dintre dorinţa şi frustrarea care o cuprindeau de fiecare dată când îl vedea avea să o ducă direct la nebuni, în scurt timp.

El înaintă cu paşi mari şi uşori, salutându-şi din cap prietenii, dar nu se opri nicio clipă până ce nu ajunse în faţa lor. Ochii lui străluciră când o studie pe Sophie din cap până în picioare. Lui Sophie i se învolbură sângele în vene şi păru că i se aprinde fiecare petic de piele drept răspuns. Nu putu să nu se încrunte la reacţia ridicolă pe care o simţea sub privirea lui posesivă.

Expresia ei ameninţătoare nu reuşi să îl descurajeze pentru că ochii lui licăriră amuzaţi. Simon zâmbi şi se aplecă peste mâna mătuşii lui.

— Bună ziua, milady. Mă bucur să văd că te simţi atât de bine.

Deşi era în mod clar iritată de nepotul ei, Lady Eleanor nu putu să nu îşi arcuiască buzele într-un zâmbet. Ca de obicei, zâmbetul lui Simon putea să sucească până şi minţile diavolului.

— Aşadar, băiete, ce mai faci? Mă gândeam că te văd mai devreme, dar bănuiesc că ai avut treburi de rezolvat de dimineaţă, ca de obicei.

— Oh, Doamne, da! Crede-mă, mi-ar fi plăcut teribil să petrec dimineaţa în compania dumitale şi a lui Sophie decât alături de doi bancheri irascibili şi de secretarul meu exploatator.

— Simon, îţi petreci prea mult timp cu orăşenii ăştia vulgari, îi spuse mătuşa lui. Ştii ce părere avea bunicul tău despre asta. Familia şi pământul sunt cele care contează, nu stratagemele astea moderne care îţi ocupă tot timpul. Abia dacă am apucat să te văd de când ai sosit în Bath.

Chipul lui Simon deveni rezervat în vreme ce ascultă refrenul bine-cunoscut şi enervant al familiei. Sophie auzise

acele remarci dezaprobatoare destul de des de-a lungul anilor, când vizitase moşia St. James şi văzuse amărăciunea încordată de pe chipul lui Simon când bătrânul conte îi făcuse morală din pricina hotărârii lui de a adopta o viaţă de studiu la Cambridge. Resimţise durerea lui ca pe a ei de fiecare dată când bunicul îl îndepărtase şi mai mult de viaţa pe care şi-o dorea cu adevărat.

Dar, cu ani în urmă, Simon îşi îngropase dezamăgirea sub o mască de nepăsare prudentă. Cel puţin aşa credea Sophie, că era o mască, deşi trebuia să recunoască faptul că uneori nu îl recunoştea pe băiatul pe care îl iubise în bărbatul care devenise.

— Iartă-mă, dragă mătuşă. Vocea lui Simon sună indiferentă şi politicoasă. Afacerea mea trebuie să se încheie în câteva zile, apoi îţi promit că o să petrec mai mult timp cu dumneata.

Sophie se încruntă. De ce Simon minţea din nou? Era ferm hotărât să se întoarcă în Londra cât de curând posibil.

Ea întredeschise gura ca să-l întrebe, dar el o întrerupse cu delicateţe.

— Mătuşă Eleanor, te superi dacă ţi-o fur pe Sophie câteva minute? Trebuie să vorbim ceva.

Sophie aproape că se înecă atunci când bătrâna îi făcu cu ochiul nepotului ei. Simon păru uimit, apoi un râs neaşteptat îi îmblânzi liniile dure ale trăsăturilor.

— Fără doar şi poate, dragul meu, spuse Lady Eleanor cu bunăvoinţă. O văd pe Davinia Lethbridge lângă muzicanţi. Nu am mai vorbit cu ea de secole. Ia-ţi tot timpul de care ai nevoie!

Înainte ca Sophie să apuce să se împotrivească, Simon îi aşează mâna în îndoitura braţului şi o trase după el.

— Simon, le-ai spus ceva mătuşilor tale despre logodna noastră? rosti Sophie printre dinţi, din spatele zâmbetului fals pe care şi-l lipise pe buze.

— Fireşte că nu, gâsculiţo. Mi-am dat cuvântul de onoare. Dar ştii cum este bătrâna domnişoară – şi-a dorit să ne căsătorim de când ţi-ai prins părul în coadă şi ai început să porţi fustiţe. O să profite de orice ocazie ca să ne aducă

împreună.

— Serios, Simon. Te rog, nu o numi pe Lady Eleanor bătrâna domnişoară.

El râse şi o conduse spre una dintre ferestrele încastrate de pe partea opusă a încăperii. Chiar dacă se aflau pe deplin în văzul mulţimii, alcovul le oferea puţină intimitate. Era, îşi dădu seama Sophie, cadrul perfect în care să îi dea vestea care, cu siguranţă, se anunţa neplăcută. Toţi îi vedeau, dar nimeni nu îi auzea. Simon nu ar fi îndrăznit să se piardă cu firea în faţa a jumătate din populaţia oraşului Bath.

Le porunci fluturilor din stomac să îşi înceteze fâlfâitul, trase adânc aer în piept şi se întoarse spre el.

Discursul pe care îl exersase cu atâta atenţie se ofili sub privirea înfierbântată a lui Simon. Haosul vesel din Pump Room se domoli în timp ce ea se pierdu în adâncimile întunecate al ochilor lui, revenind în locul acela de magie şi senzaţii care o prinsese în mreje cu o noapte în urmă.

Mâna lui mare atinse uşor catifeaua fină a pelerinei care îi acoperea spatele şi îi provocă o tresărire puternică şi exasperantă pe şira spinării. Doamne sfinte! Cum avea să îi zică vreodată ce voia să spună? Nici măcar o încăpere pline de bârfitori, dintre care majoritatea se uitau la ei cu mare interes, nu putea să o împiedice să se topească sub căldura atingerii lui.

— Cum te simţi azi, scumpa mea?

Vocea lui răguşită vibră în fiecare centimetru din corpul ei. Tot ce putea să facă era să nu închidă ochii şi să se sprijine de mâna lui care zăbovea pe spatele ei.

— Sper că ţi-ai revenit după noaptea trecută. Păreai teribil de indispusă când mi-ai poruncit atât de graţios să părăsesc încăperea.

Ea îşi dădu capul pe spate şi se uită urât la el. Se putea baza pe capacitatea lui Simon de a distruge momentul – din nou. Sclipirea şicanatoare din ochii lui îi întări hotărârea.

— Nu înţeleg, despre ce vorbeşti? Am avut o seară plăcută şi mă simt foarte bine azi.

El pufni.

— Sophie, ai avut mai mult decât o seară plăcută, dacă îţi aminteşti. Acum a venit momentul să plăteşti. Chiar dacă nu există vreun dubiu că am profitat de tine tocmai în salonul mătuşii, dintre toate locurile posibile, nu am de gând să-mi cer iertare. De fapt, aş face-o din nou. Acum îmi aparţii, draga mea, şi ai putea la fel de bine să recunoşti asta. Cu cât ne anunţăm mai devreme logodna şi alegem data nunţii, cu atât mai bine.

Ea încercă din răsputeri să pară şi nevinovată, dar şi uluită – o sarcină dificilă, căci cuvintele lui directe îi agitară din nou fluturii din stomac.

— Simon, ţi-am spus deja că nu vreau să anunţăm logodna. Cel puţin deocamdată. Mi-ai promis că îmi dai timp să mă obişnuiesc cu schimbarea şi am de gând să te determin să-ţi ţii promisiunea.

Sprâncenele lui se arcuiră într-o expresie exagerat de surprinsă.

— Permite-mi să-ţi amintesc, Puck, că a existat o schimbare foarte importantă de fapt, după cum afirmi cu atâta delicateţe. Mi te-ai oferit azi-noapte – cu foarte mult entuziasm, din câte îmi amintesc –, iar asta schimbă totul. Acum este absolut necesar să ne căsătorim cât mai repede.

Sophie trase adânc aer în piept şi făcu saltul înainte.

— Simon, rosti ea pe nerăsuflate şi cu un aer de indignare prefăcută. Ţi-ai pierdut minţile? Nu a existat nimic în comportamentul meu care să schimbe înţelegerea în vreun fel.

Pentru o clipă cu adevărat agonizantă, el păru absolut şocat. Dar nu dură mult. Liniile chipului lui deveniră dure ca piatra cu o rapiditate uluitoare, ceea ce o făcu pe Sophie să pună la îndoială luciditatea planului ei.

— Sophie, mârâi el, ce joc joci aici? Te-ai culcat cu mine azi-noapte. Te-ai abandonat în braţele mele. Ştiu că nu ai băut destulă şampanie ca să uiţi acel eveniment interesant.

Ea se îndreptă de spate. Îi ajunse doar până la nivelul bărbiei, dar se forţă să ignore avertizarea trimisă de

încordarea buzelor lui.

— După ce m-ai adus acasă azi-noapte, m-am dus direct la culcare, spuse ea înţepată. Nu ştiu cum de poţi să spui altceva.

El închise ochii. Acum arăta ca un bazilisc. Un bazilisc foarte supărat. Privirea lui Sophie scrută încăperea, dorindu-şi să se uite oriunde, mai puţin la chipul furios al lui Simon.

O zări pe Lady Randolph. Contesa îi studia cu un zâmbet viclean, care se desena pe buzele ei purpurii.

Sophie îşi întoarse brusc atenţia spre Simon. Ochii îi erau deschişi acum. Duri ca piatra, o priveau cu suspiciune.

— De ce faci asta, Sophie? Ce vrei de la mine?

— Vreau să respecţi înţelegerea noastră, Simon. Nu vreau să plec din Bath în clipa asta şi nici nu sunt pregătită să anunţăm public logodna noastră.

Vocea lui răsună asemenea unui mârâit grav:

— Aşadar, speri să-mi câştigi acordul când pretinzi că nu s-a întâmplat nimic în salon azi-noapte? Că trupul tău dezgolit nu a tremurat atingând orgasmul sub mine?

Lui Sophie i se tăie răsuflarea. Replica lui aspră îi trimise un fior tremurător chiar în feminitatea încă sensibilă dintre coapsele ei. În gând, Sophie adună la un loc rămăşiţele hotărârii ei şi rosti pe nerăsuflate primul lucru care îi veni în minte.

— Cred că te gândeşti la altcineva, milord. Poate la fosta ta amantă?

Tăcerea lui bruscă era atât de alarmantă, încât i se făcu un gol în stomac, având convingerea îngrozitoare că nici măcar mulţimea de bârfitori din Pump Room nu putea să împiedice dezlănţuirea mâniei lui.

Dar Simon avea o stăpânire de sine extraordinară. Indiferent cât era de tulburată, Sophie nu putu să nu îl admire. Numai Dumnezeu ştia că o merita pe deplin.

El clipi de câteva ori, se uită iute prin încăpere, apoi trăsăturile lui căpătară o expresie de plictiseală politicoasă. Numai cărbunele fumegând din ochii lui negri arăta amploarea luptei care se dădea înăuntrul lui.

— Draga mea… Vocea lui liniştită anunţa iminentul sfârşit al lumii. Nu o să fiu manipulat. Îţi sugerez să înveţi lecţia asta numaidecât. O să-ţi meargă foarte prost dacă nu o faci.

Propria ei mânie, reprimată până în clipa aceea de agitaţia resimţită, se aprinse la ameninţarea lui.

— M-am săturat de discuţia asta insultătoare, milord. Te rog să mă duci înapoi la Lady Eleanor. Sunt convinsă că este pregătită să ne întoarcem acasă.

Liniile ascuţite ale chipului lui frumos se întăriră ca un cuarţ, dar el încuviinţă din cap. Ea bănuia că nu prea mai avea multă încredere în capacitatea de a-şi menţine sângele-rece pentru mult timp. Slavă Cerului că dezgustul lui faţă de scandal o scuti de nevoia de a-şi mai juca şarada ridicolă, dar necesară preţ de încă o clipă.

În timp ce Simon o însoţi înapoi la mătuşa lui, ochii lui Sophie fură din nou irezistibil atraşi de Lady Randolph, care se afla la mică distanţă, alături de domnul Watley. Un zâmbet triumfător se formă în colţurile gurii frumoasei văduve, iar privirea ei cristalină străluci cu o victorie duşmănoasă pe care nu se sinchisi să o ascundă.

Capitolul 14

Ce Dumnezeu se întâmplase?

Simon se uită la silueta zveltă a logodnicei lui, rigidă de indignare, în timp ce o însoţea pe mătuşa Eleanor afară din Pump Room. Dacă nu ar fi ştiut prea bine, ar fi jurat că cineva tocmai îi zdruncinase minţile, aşa cum un terier scutura un şobolan, şi i le pusese la loc cu susul în jos. Avea dinţii atât de încleştaţi, că ar fi avut nevoie de o daltă ca să îi desfacă.

Fusese absolut sigur de ea cu o noapte în urmă, presupunând că dorinţa ei plină de nerăbdare de a face dragoste cu el şi reacţia avută când el insistase să stabilească data nunţii se datorau cantităţii neobişnuite de

şampanie pe care o consumase mai devreme la bal. Sophie era o inocentă şi era logic ca intimităţile lor fizice să o supere, chiar dacă atunci se bucurase în mod evident de ele. La naiba, sexul extraordinar îl uluise, iar el pierduse orice pretenţie la nevinovăţie cu mult timp în urmă.

De fapt, fusese atât de sigur de ea încât, după ce se întâlnise cu bancherii în dimineaţa aceea, îl însărcinase pe Soames să întocmească imediat contractele pentru noile fabrici din Yorkshire. Simon plănuise să plece din Bath în după-amiaza aceea pentru a se întâlni cu Jedediah Russell la birourile lui din Bristol şi a încheia negocierile înainte ca şiretul proprietar de fabrici să nu fie tentat de alte oferte.

Dar, ca de obicei, Sophie îi pusese beţe în roate. Russell nu avea să accepte absolut nimic dacă nu ştia că eventualul lui partener avea un acces nelimitat la resurse suficiente de cărbune. În ultimul mesaj trimis lui Soames, Russell lăsase clar de înţeles că avea nevoie de dovezi, nu de promisiuni. Anunţul din *Bath Chronicle* despre logodna dintre domnişoara Sophie Stanton şi contele de Trask fusese gândit ca să ofere tocmai acea asigurare.

Devenind conştient de privirile furişe şi curioase ale celor prezenţi în Pump Room, Simon îşi înăbuşi un geamăt. Nenumăraţi cârcotaşi asistaseră la cearta lui cu Sophie, dar el fusese atât de uluit de încercările ei nebuneşti de a-l manipula, încât îi fusese greu să îşi controleze mânia. Fusese nevoit să folosească fiecare urmă de voinţă ca să nu se lase pradă dorinţei de a o scutura bine pe mica şireată. Ei bine, dacă Sophie credea că putea să îl manipuleze, avea să înveţe cât de curând o lecţie surprinzătoare.

Se întoarse pe călcâie şi abia reuşi să nu se lovească de o femeie mică de statură, înveşmântată în mătase de un roşu-închis. Simon îşi înghiţi înjurătura urâtă care îi stătea pe buze.

— Bună ziua, milord.

Mirosul parfumului franţuzesc scump al Bathshebei îi învălui nările. Se abţinu să nu strănute.

Ciudat. Parfumul acela seducător şi sexualitatea exersată a Bathshebei îi făcuseră întotdeauna mădularul să

tresalte de plăcere. Dar, pentru prima dată, se gândi că fosta lui amantă părea… dezgustătoare.

— Lady Randolph.

— Pare că te grăbeşti tare, Simon. Vocea Bathshebei căpătă un ton scăzut, amuzat. Te duci să o faci din nou pe dădaca lui Sophie? Înţeleg cât eşti de loial cu toţi cei pe care îi consideri familie, dar copila aia impertinentă este un scandal care stă să izbucnească. Se pare că nu poate să iasă în public fără să provoace vreo scenă.

Simon simţi furnicături la ceafă. Poate că Bathsheba părea amuzată, dar instinctele lui – şlefuite bine după ani întregi în care avusese de-a face cu comercianţi nemiloşi – ridicară brusc stindardul războiului.

— Nu ştiam că Sophie a provocat scene, spuse el cu o voce glacială.

Zâmbetul fermecător al Bathshebei dispăru, iar impecabila ei stăpânire de sine se nărui în timp ce expresia de pe chipul ei căpătă un aer iritat.

— Serios, mă întreb cum poţi să fii atât de tolerant cu intelectuala asta plicticoasă. Îţi petreci atât de mult timp cu ea, încât s-ar spune că îi faci curte fetei.

El o fixă cu o privire hotărâtă până ce ea tresări. Obrajii îi păliră şi se uită la el cu o privire îngrozită.

— Simon…

— O zi bună, milady.

Făcu o plecăciune scurtă, dar îi ignoră mâna întinsă când se întoarse şi se îndreptă cu paşi apăsaţi spre ieşirea din Pump Room.

„La naiba!”

De parcă lucrurile nu mergeau şi aşa destul de prost, acum trebuia să se certe cu fosta amantă, care lansa ameninţări subtile la adresa logodnicei lui. Ce Dumnezeu i se năzărise Bathshebei? Sigur nu tânjea după vechea lor relaţie? Se zvonea că deja şi-l făcuse amant pe Watley, aşa că de ce îşi afişa gelozia? Nu avea niciun sens, dar instinctul îi impunea să nu o ia în seamă. Acum era datoria lui să îşi protejeze spiriduşul şi era pregătit să facă absolut orice pentru ca ea să fie în siguranţă.

Se îndreptă spre uşă şi ieşi în aerul rece de toamnă, trecând pe lângă mănăstirea impunătoare, spre râul Avon şi podul Pulteney. Avu nevoie de doar câteva minute de mers alert ca să ajungă în dreptul elegantei reşedinţe a lui Robert şi Annabel din Laura Place.

Lacheul care îi răspunse la bătaia în uşă îl informă că domnul şi doamna Stanton erau acasă. Pe deplin conştient de dificultăţile pe care urma să le întâmpine, Simon îşi înăbuşi o înjurătură când îl urmă pe slujitorul în uniformă de-a lungul scărilor până în salon. Firește, Robert avea să fie furios, dar se putea ajunge la o înţelegere cu el. Annabel era o cu totul altă poveste. Poate că era tânără, dar avea o voinţă de fier, iar Simon nu avea nicio îndoială că urma să dezaprobe cu înverşunare planurile lui pentru Sophie.

— Contele de Trask, anunţă lacheul.

Simon aruncă o privire prin salonul mic, dar frumos amenajat. Anna şi Robert stăteau unul lângă altul pe o canapea aflată lângă fereastră. Soarele după-amiezii pătrundea prin fereastră, scăldând cuplul într-o strălucire voioasă şi subliniind firicelele strălucitoare din şuviţele de culoarea mierii ale lui Annabel. Robert ţinea în poală o carte cu faţa în jos şi o ignora în favoarea soţiei lui brumoase, care părea să se lupte cu o broderie deosebit de nesupusă.

Aerul de satisfacţie din încăpere era palpabil şi, dată fiind starea de spirit pe care o avea Simon în clipa aceea, enervant.

— Simon, bătrâne! exclamă Robert şi sări în picioare. Nu m-aş fi aşteptat niciodată să ne vizitezi în miezul zilei. Nu spuneai aseară că era posibil să pleci din oraş? Cu nişte treburi urgente de care trebuia să te ocup, nu?

Starea de spirit a lui Simon se înrăutăţi.

— Da, dar a trebuit să-mi amân planurile până ce pun în ordine nişte lucruri aici, în Bath. Sper să plec din oraş până la sfârşitul zilei.

— Îmi pare rău să aud asta, milord. Speram să te vedem diseară la cina cu mătuşile tale, spuse Annabel.

Simon încremeni. Ea schiţă spre el cel mai dulce dintre zâmbete şi îi întinse mâna. Simon îşi reveni repede,

apoi se îndreptă spre canapea ca să răspundă la salutul ei.

— Nefericirea este de partea mea, doamnă Stanton, răspunse el şi se aplecă peste degetele ei subţiri. Şi eu aşteptam cu nerăbdare să vă văd.

— Ştiu că mătuşilor tale le va fi tare dor de tine. Lady Eleanor se simte rareori suficient de bine încât să se mai distreze. Ce păcat că nu poţi să-ţi amâni călătoria cu o zi!

Simon tresări imperceptibil la împunsătura delicată, dar bine plasată. Annabel era aproape la fel de necruţătoare ca Sophie când era vorba să îi amintească de datoria pe care o avea faţă de mătuşile lui.

— Hai, Bella, o dojeni Robert îngăduitor, nu este nevoie să îl certi. Sunt sigur că Lady Eleanor i-a făcu deja o morală în toată regula. Nu este ca şi cum vreun bărbat şi-ar dori vreodată să o dezamăgească pe bătrâna vrăji…

Annabel făcu ochii mari, cu un avertisment subînţeles.

— Bătrâna doamnă, se corectă Robert în grabă. Doar dacă nu era neapărată nevoie. Nici nu l-ai lăsat să termine. Nu-i aşa, Simon?

Simon îşi drese glasul şi încuviinţă scurt din cap. „La naiba!” Uitase că mătuşile lui organizau o mică petrecere în seara aceea. Se împotrivii dorinţei de a scoate carneţelul de buzunar şi creionul. În schimb, îşi impuse să trimită oficial regretele în St. James’s Square în după-amiaza aceea, împreună cu un buchet mare din trandafirii preferaţi ai lui Lady Eleanor.

Annabel îşi lăsă deoparte broderia.

— Robert, să cerem să ni se aducă ceaiul? Sau ai prefera un vin de Porto ori de Xeres, milord?

— Mulţumesc, nu. Am venit să-l văd pe Robert pentru o chestiune de afaceri. O să mă ierţi, doamnă Stanton, dacă te rog să ne scuzi pentru câteva minute.

Sprâncenele lui Robert se arcuiră până spre linia părului – de înţeles, din moment ce Simon avea o grijă deosebită să nu discute niciodată despre afaceri cu familia sau cu prietenii, cu una sau două excepţii. Robert nu era una dintre acele excepţii.

Ciudat, dar Annabel nu păru deloc afectată de

rugămintea lui. Se uită la el şi apoi încuviinţă din cap, de parcă dădea răspunsul la o anumită întrebare.

— Desigur, milord. Aştept cu nerăbdare să te revăd când te întorci la Bath.

Făcu o reverenţă rapidă, iar ochii ei străluciră cu o expresie suspicios de amuzată.

Simon aşteptă ca ea să iasă din salon înainte să vorbească.

— Te rog să te aşezi, Robert. Am ceva foarte important de discutat cu tine.

Bărbatul păru nedumerit, dar luă loc. Simon se aşeză într-un delicat şi extraordinar de incomod scaun Sheraton.

— Robert, am venit să-ţi cer mâna lui Sophie. Îmi dau seama că ar fi mai potrivit să mă duc la mama şi la bunicul tău, dar sper să rezolv problemele vorbind mai întâi cu tine.

Bucuria alungă într-o clipită circumspecţia tânărului. Robert sări în picioare.

— Nemaipomenit, bătrâne! Annabel era sigură că de asta ai venit la Bath. Eu am crezut că vorbeşti verzi şi uscate, dar o să fie fericită să afle că a avut dreptate.

— Din păcate, felicitările tale sunt premature, răspunse Simon sec. Apreciez sprijinul tău, dar se pare că au apărut câteva probleme cu sora ta.

Robert se uită la el absent pentru o clipă, apoi oftă şi se aşeză la loc.

— De ce nu mă surprinde să aud asta? Ai cerut-o deja în căsătorie?

— Da. Mi-a acceptat propunerea, deşi într-o manieră pe care am putea să o considerăm foarte puţin graţioasă.

Robert începu să râdă, dar îşi reprimă iute chicotele când Simon se încruntă.

— Îmi pare rău să aud asta, bătrâne.

— În plus, mi-a cerut să păstrăm logodna secretă, cel puţin pentru moment. Se pare că Sophie are nevoie de timp ca să se obişnuiască cu ideea de a deveni soţia mea.

Robert se încruntă.

— Nu-mi place ideea unei logodne secrete. Nu ar trebui să ascundă asta de familie şi nici tu nu ar trebui să o

faci.

Simon clipi surprins.

— Fireşte că nu. Am încercat să-i explic asta lui Sophie, dar nici nu a vrut să audă.

Robert îl privi atent. Expresia lui prudentă îl făcea să pară mai în vârstă decât în realitate.

— Nu este în firea lui Sophie să fie aşa sperioasă, şi toată lumea ştie că tânjeşte după tine de... ei bine, dintotdeauna. Dar e singură de mulţi ani. Practic, este deja o fată bătrână.

Simon se abţinu să nu îi dea o replică tăioasă. Sophie debutase în societate de mai multe sezoane, dar era absurd să te gândeşti la ea ca la o fată bătrână.

— Poate că are nevoie de puţin timp să se obişnuiască, zise Robert. La urma turmei, în calitate de contesă de Trask, va fi una dintre cele mai puternice reprezentante ale înaltei societăţi. O să fie o schimbare pentru ea, mai ales că fata bătrână este mai obişnuită să se afle în aria de interes a balaurului, nu să fie unul dintre balauri.

— Robert, ţi-aş fi recunoscător dacă nu ai mai numi-o pe Sophie fată bătrână.

Robert îl ignoră.

— Presupun că, atât timp cât eu şi mama ştim despre logodnă, îi poţi oferi timpul necesar ca să se obişnuiască şi cu ideea căsătoriei.

Încruntarea îi dispăru, fiind înlocuită de un zâmbet care îl făcu să semene extraordinar de mult cu Sophie.

— Din păcate, timpul ni s-a terminat. Trebuie neapărat ca eu şi Sophie să ne anunţăm imediat logodna. Aş dori să public anunţurile duminica asta şi să ne căsătorim peste trei săptămâni

— De ce atâta grabă, Simon? Nu pare foarte corect din partea ta dacă Sophie nu este gata să o facă.

Simon simţi un junghi ce semăna mai degrabă cu o tristeţe stânjenitoare.

— Pentru că eu şi Sophie am fost intimi, Robert. Şi chiar sper că nu trebuie să-ţi explic ce înseamnă asta.

— Poftim?!

Robert răcni – chiar răcni – şi sări în picioare. Simon nu îl auzise niciodată pe tânăr ridicând vocea, dar ar fi trebuit să se aştepte la o asemenea reacţie. De fiecare dată când era implicată Sophie, lucrurile trebuiau să se ducă de râpă.

— Calmează-te, Robert! Lasă-mă să-ţi explic. Poţi să mă scoţi mai târziu în grădină şi să-mi dai o mamă de bătaie, dar chiar acum trebuie să rezolvăm problema asta şi să o facem pe Sophie să se mărite cu mine.

Robert se uită urât la el, dar se aşeză la loc. Era mai furios decât îl văzuse Simon vreodată.

— Să nu crezi că nu aş face-o, Simon, chiar dacă eşti de două ori mai mare decât mine. Vorbim despre sora mea, nu de vreo... Ei bine, ştii exact ce vreau să spun. La urma urmei, nu este una dintre amantele tale.

Simon simţi cum o căldură apăsătoare îl cuprinde dinspre guler.

— Ştiu, Robert, şi îmi cer sincer scuze. Vina îmi aparţine întru totul. Fii sigur că o să fac tot ce trebuie ca să îndrept lucrurile. Sophie este nevinovată şi te rog să nu-ţi schimbi părerea despre ea!

Robert mormăi ceva nu foarte flatant, apoi se opri.

— Bineînţeles că nu-mi schimb părerea despre Sophie. Cât despre faptul că este lipsită de vreo vină, am văzut cât de necuviincios s-a purtat aseară, când presupun că, ei bine... când s-a întâmplat *povestea.* Am vrut să o duc acasă chiar eu, dar Annabel nu m-a lăsat.

Nu înţeleg de ce afurisita vrea să şteargă urmele. Dumnezeu ştie ce o să spună mama despre asta.

— Cred că este mai bine să nu îi povestim detaliile mamei tale.

Robert îl privi nesigur.

— Ei bine, având în vedere ce s-a întâmplat între voi, de ce vrea Sophie să întârzie lucrurile? Aş fi crezut că are destulă minte încât să înţeleagă că timpul este esenţial. Doamne sfinte, dacă ar afla cineva, reputaţia ei s-ar face ţăndări.

Simon şovăi.

— Încep să cred că nu este sigură de mine. Sau, mai degrabă, nu este prea sigură de ce am cerut-o în căsătorie.

— De ce ai cerut-o în căsătorie? izbucni Robert. Până mai ieri, mi-a fost teamă că o să te însori cu… Am crezut că te gândeşti să o ceri de soţie pe Lady Randolph.

— Robert! Simon se aplecă înainte în scaun, care scârţâi ameninţător sub greutatea lui. Nu există nimic între mine şi Lady Randolph. Sophie nu trebuie să-şi facă vreodată griji pentru asta sau ceva asemănător. Îţi dau cuvântul meu.

Robert încuviinţă scurt din cap, dar privirea îi rămase prudentă.

— Încă nu mi-ai răspuns la întrebare. De ce te căsătoreşti cu ea?

Simon se gândise în ultima oră cât de mult să îi dezvăluie lui Robert. Era destul de rău să aibă secrete faţă de Sophie, chiar dacă o făcea ca să nu îi rănească sentimentele. Dar nu i se părea onorabil să îşi ascundă motivele în faţa fratelui ei mai mare.

— Motivele mele sunt duble, începu el.

Pe măsură ce îi explică toată complexitatea negocierilor lui cu Russell, un nor întunecat se aşeză pe chipul lui Robert. Simon simţi înţepătura vinei, dar o ignoră. Robert ştia la fel de bine ca oricine că în aristocraţie căsătoriile se făceau pentru a consolida familiile şi moşiile, nu pentru a satisface capriciile emoţionale. Totuşi, Simon trebuia să îl liniştească pe Robert.

— Dar nu este singurul motiv pentru care vreau să mă însor cu Sophie, spuse el, şi înfruntă privirea tulburată a lui Robert cu propria privire calmă. Ştii cât îmi este de dragă. Nimic nu m-ar face mai fericit decât să am grijă de ea aşa cum merită. Îţi promit că o să fie fericită cu mine şi nu o să ducă lipsă de nimic.

Robert clătină din cap, părând şi mai întunecat. Simon se chinui să rămână tăcut, surprins de cât de mult avea nevoie ca tânărul să îl creadă.

— Îţi e dragă, zici? Sper că ei nu i-ai spus asta.

Simon îşi încordă degetele pe braţul fusiform al scaunului. Erau zile în care Robert îi punea la încercare răbdarea aproape la fel de mult ca Sophie.

— Robert, ştii la fel de bine ca mine că Sophie are un talent nemaipomenit să intre în belele. Bănuiesc că situaţia o să se înrăutăţească în timp. Ştiai că s-a dus la un azil de săraci de pe Avon Street ca să-l caute pe băiatul care i-a furat săculeţul?

Robert făcu ochii mari cât cepele. Dădu să îşi exprime indignarea, dar Simon îl întrerupse.

— Şi este doar începutul. Nu o să te plictisesc cu detaliile. Este de ajuns să spun că sora ta are nevoie disperată de un soţ care să îi stăpânească impulsurile capricioase. Şi tu ştii asta, o ştie şi mama ta, o ştiu şi bunicii tăi.

— Dar…

— O preţuiesc pe Sophie. Am preţuit-o şi o s-o preţuiesc întotdeauna. Ea are nevoie de mine şi nu poţi să te îndoieşti de faptul că mă iubeşte. O să avem o căsnicie fericită, care o să pună capăt neliniştii ce pare să fi pus stăpânire pe ea. Nu i se poate permite să devină fată bătrână. Pur şi simplu, nu o să permit aşa ceva şi nici tu nu ar trebui să permiţi una ca asta.

Simon îşi auzi hotărârea din voce şi îşi dădu seama şocat de cât era de serios. Nu putea să suporte gândul că Sophie ar îmbătrâni singură şi nefericită.

Robert se dezumflă, de parcă ar fi fost înţepat cu un ac.

— La naiba, bineînţeles că ai dreptate. Şi Annabel pare să fie de acord cu tine. Dar, dacă o răneşti, Simon, în orice fel, jur că te omor. Şi vorbesc foarte serios!

Simon dădu aprobator din cap.

— Ştiu. Sophie o să fie fericită, Robert. Îţi promit.

Robert se îndreptă de spate şi îşi aranjă vesta. Se uită la el cu un aer întrebător, adoptând cu uşurinţă bine cunoscutul obicei de a se baza pe faptul că Simon putea să dea răspunsurile la cele mai grele întrebări din viaţă.

— Bine, bătrâne, sper că ai un plan, pentru că

Dumnezeu ştie că Sophie nu ascultă de mine. Nu a ascultat niciodată.

— Am un plan. Dar trebuie şi insist, Robert, să îl păstrăm secret şi faţă de Sophie, şi faţă de Annabel. Chiar dacă planul meu este absolut necesar, niciuneia dintre ele nu o să-i placă.

Chipul lui Robert se întunecă din nou.

— De ce am sentimentul că nu o să-mi placă nici mie?

Capitolul 15

Doamne, ce făcuse acum?

Sophie scoase un oftat obosit. Lady Langton se uită la ea din spatele unui teanc de romane, mişcând din nasul de iepure cu o încântare scandalizată. Sophie observase o reacţie similară şi la alte persoane pe care le întâlnise de când ieşise din casă din St. James's Square imediat după micul dejun.

Încercă să nu se uite lung la baroana rotofeie, îndreptându-şi atenţia spre colecţia impresionantă de cărţi istorice din librăria domnului Barratt de pe Bond Street. Dar literele fin conturate pe cotoarele din piele se estompară într-o ceaţă aurie, în timp ce gândurile îi plutiră din nou spre cauza necazurilor ei.

„Simon".

I se strânse inima în piept la gândul logodnicului absent. Îi trimisese un bilet în urmă cu două zile, spunându-i că pleca din oraş, dar urma să se întoarcă în Bath cât putea de repede. Prima ei reacţie fusese revolta faţă de felul în care le ignorase atât pe ea, cât pe mătuşile lui, care îl aşteptaseră la masă în seara aceea. Iureşul emoţiei fusese urmat de o senzaţie vinovată de uşurare. Nu era pregătită să dea ochii cu el. Nu încă. Nu după cât de revoltător se purtase în Pump Room.

Închise strâns ochii într-o încercare inutilă de a-şi bloca în minte imaginile acelui episod. Dar nimic nu putea

să micşoreze disconfortul provocat de stratagema ei de a-l ţine la distanţă pe Simon sau de uimirea lui, urmată de reacţia furioasă la refuzul ei de a recunoaşte intimitatea zguduitoare.

Intimitate care îşi lăsase amprenta pe trupul şi pe sufletul ei. Intimitate pe care nicio femeie în toate minţile nu ar fi încercat să o nege.

I se aprinseră obrajii când îşi aminti puterea ameţitoare a corpului musculos şi cum se simţise când o pătrunsese. Încă i se înmuiau picioarele când se gândea. Îşi petrecuse ultimele două zile fără să-şi găsească locul, întâlnirea lor de pe canapeaua lui Lady Eleanor fiind singurul lucru la care putea să se gândească.

În fiecare clipă. Şi în fiecare moment. Visele cu mâinile lui Simon care îi mângâiau pielea şi gura lui care o devora o trezeau din somn în fiecare noapte, zvârcolindu-se în aşternuturi, cu corpul cuprins de sudoare.

Închise *Istoria bătăliei de la Cartagina* şi o împinse înapoi în locul ei de pe raft. Gata. Se gândise la Simon mai mult timp decât merita. Felul în care îi ignorase dorinţele o forţase să ia măsuri dureroase, dar necesare. Cu cât el afla mai repede că nu putea să o intimideze, cu atât mai bine. Dacă Simon voia să se însoare cu ea, trebuia să înveţe să o trateze cu consideraţie şi respect, nu să îi dea ordine de parcă era un copil.

Ignorând privirile lui Lady Langton, care părea fascinată de prezenţa ei în librărie, Sophie continuă să examineze absentă rafturile domnului Barratt. În loc să piardă timpul cu gândul la Simon ori să se uite la cărţi, mai bine se concentra să pună la cale un plan prin care să îi ajute pe Toby şi pe Becky. La urma urmei, ei erau motivul pentru care insistase să rămână în oraş.

Dar cum Dumnezeu putea să îi ajute? Simon îi interzisese să revină la taverna tatălui lor, iar Becky îi refuzase categoric ajutorul. Poate că, dacă descoperea numele mătuşii copiilor şi adresa ei din Londra, urma să găsească o cale prin care să îi ducă acolo. Dar avea nevoie de cineva care să o ajute să obţină acele informaţii, iar

singura persoană care o putea face – pe lângă Simon – era reverendul Crawford.

Da, el putea să o ajute.

Satisfăcută, Sophie încuviinţă din cap ca pentru sine, apoi se întoarse pe călcâie şi se îndreptă spre uşă. I se tăie răsuflarea şi se dădu brusc la o parte ca să nu se lovească de o femeie îmbrăcată cu o pelerină din catifea roşie şi învăluită într-un nor de parfum scump.

Se părea că Lady Randolph apăruse ca prin minune, iar ochii de culoarea ferigii erau înflăcăraţi de ostilitate.

— Bună dimineaţa, domnişoară Stanton.

Vocea lui Lady Randolph conţinea suficient venin cât să otrăvească un mic oraş.

Sophie se îndreptă de spate şi îşi trase boneta de pe ochi.

— Bună dimineaţa, Lady Randolph. Ce… plăcere să te văd.

Ochii femeii parcă aruncară săgeţi înflăcărate spre ea.

— O fi o dimineaţă plăcută pentru tine, draga mea. Permite-mi să te felicit pentru teribil de avantajoasa ta partidă. Sunt sigură că Simon este încântat să adauge pământuri la moşiile lui din nord. Îşi doreşte să cumpere nişte terenuri prin Yorkshire de foarte multă vreme, iar zestrea ta sigur o să-i ofere exact ce căuta.

Sophie rămase fără suflare. Timpul parcă se opri în loc când se uită la trăsăturile perfecte şi rigide ale lui Lady Randolph.

— Despre ce vorbeşti? reuşi ea să spună în cele din urmă.

Mânia din ochii lui Lady Randolph se risipi şi fu înlocuită de altă emoţie la fel de neplăcută. Sophie se gândi imediat la imaginea unei pisici într-un hambar, pregătită să sară pe un şoarece.

— Despre logodna ta cu Simon, domnişoara Stanton! Un zâmbet glacial arcui uşor buzele roşii ale contesei. Am citit anunţul abia în dimineaţa asta în *Bath Chronicle.*

Lady Randolph ridică braţul ca să arate un ziar mototolit, pe care îl ţinea în mâna subţire şi înmănuşată.

Sophie smulse ziarul şi răsfoi paginile până când găsi anunţul. Scris categoric negru pe alb ca să vadă lumea, se afla un anunţ despre logodna domnişoarei Sophie Stanton cu contele de Trask.

— Fireşte, doamnele din înalta societate vor regreta, cu siguranţă, că pierd un bărbat aşa de minunat aflat în faţa obligaţiilor căsătoriei.

Vocea mătăsoasă a lui Lady Randolph părea că se aude de departe.

Sophie clipi iute, apoi ridică ochii şi întâlni o privire care emana răutate. Un sentiment de nenorocire începu să străpungă şocul care o ţinea încremenită pe loc. Dintr-odată, hlizelile şoptite dintre Lady Langton şi altă femeie din librărie căpătară sens, la fel şi râsul zgomotos al unui bărbat din cealaltă parte a încăperii.

— Dar Simon este un bărbat care rareori dezamăgeşte o femeie, dacă-mi este permis să spun, continuă Lady Randolph. Sunt sigură că o să înveţi cât de curând să îl împărţi cu noi.

Sophie trase aer în piept şi întâlni cu fruntea sus privirea letală a rivalei ei.

— Sunt sigură că nu am nicio idee despre ce vorbeşti, milady, spuse ea. Mai am multe comisioane de care trebuie să mă ocup. O zi bună.

Azvârli ziarul la picioarele lui Lady Randolph, apoi o ocoli şi ieşi pe uşă în Bond Street. Avu nevoie de fiecare dram de voinţă ca să îşi menţină spatele drept şi pasul senin, chiar când trecu pe lângă vitrinele de la librăria domnului Barratt. Inima îi bătea de parcă avea să îi sară din piept, iar pielea i se înfiora din cauza, îşi închipuia ea, privirilor lacome ale oamenilor de pe stradă.

Acum totul era clar. Privirile curioase din dimineaţă aceea. Şoaptele şi râsetele foarte prost ascunse. Simon o trădase. Luase secretul lor şi îl divulgase înaltei societăţi. Îşi dezvăluise lipsa de încredere, lăsând de înţeles cât de puţin o respecta.

Şi o expusese în faţa unei femei despre care ştia că o dispreţuia şi care, foarte probabil, încă era amanta lui.

Cum Bond ducea spre Milsom Street, ea grăbi pasul, iar inima furioasă, care i se zbătea în piept, o conduse numaidecât în vârful dealului. Când ajunse la Circus, pulsul îi bătea cu nebuneşte. Dacă nu ar fi rămas fără suflu, şi-ar fi ridicat fustele şi ar fi alergat până acasă.

După câteva minute, ajunse în St. James's Square, epuizată şi răsuflând din greu, simţind o furie care îi strângea pieptul. Lovi inelul în uşă, mutându-se de pe un picior pe altul până când lacheul o lăsă să intre.

Yates se ivi printr-o uşă de undeva din capătul coridorului.

— Bună dimineaţa, domnişoară.

Sophie trase de panglicile bonetei, disperată să uşureze apăsarea benzilor de mătase de sub bărbie. Luptându-se cu un sentiment straniu care ameninţa să o copleşească, îşi scoase, cu o smucitură, pălăria de pe cap şi i-o aruncă majordomului.

— Lady Eleanor a coborât din camera ei?

— Da, domnişoară. Excelenţa Sa este în salonul auriu cu vizitatorii sosiţi de dimineaţă.

Sophie trase adânc aer în piept, în speranţa că avea să îşi liniştească bătăile galopante ale inimii.

— Cine mai este aici?

— Lord Trask şi domnul şi doamna Stanton.

„Robert". Slavă Cerului că nu trebuia să a înfrunte singură pe Simon. Cel puţin fratele ei urma să îi fie alături.

Sophie rămase pe coridor pentru o clipă, vrând să îşi potolească inima şi să îşi oprească tremurai din picioare. Avea nevoie de toată raţiunea ca să îl înfrunte pe Simon. Urma să fie groaznic de greu, din moment ce trebuia să le explice celorlalţi motivele pentru care îşi dorise să păstreze secretul despre logodnă faţă de toată lumea, inclusiv faţă de familiile lor.

— Foarte bine, Yates. Mă duc la ei.

Urcă scările în urma majordomului. El ciocăni la uşă şi o anunţă înainte să se dea la o parte şi să o lase să intre în salonul puternic luminat. Ea clipi greu şi îşi aranjă ochelarii, încercând să îşi obişnuiască ochii după lumina difuză din

coridor.

După câteva secunde, firicelele dansante din privire dispărură, iar figurile familiei ei îşi recăpătară aerul familiar. Robert şi Annabel se aşezaseră împreună pe canapea. Lady Eleanor era instalată în balansoarul ei preferat, iar Lady Jane stătea chiar în spate, cu o mână subţire aşezată pe umărul surorii ei. Razele calde ale soarelui de octombrie se strecurau prin ferestre, scăldându-le chipurile într-o strălucire primitoare şi confortabilă. Cu excepţia unei persoane – o siluetă care, luminată din spate, cu umeri laţi, teribil de masculină în conturul ei, era aproape ameninţătoare prin faptul că nu se mişca.

„Simon”.

Lady Eleanor se întoarse în balansoar, cu ochi tăioşi care se aţintiră spre Sophie.

— Iată-te! Te rog să vii aici şi să stai înaintea mea.

Ea rezistă impulsului de a se mişca, îşi ridică bărbia şi se uită la naşa ei.

— Mulţumesc, doamnă, dar stau foarte bine aici.

Figura întunecată de la fereastră se mişcă. Simon făcu un pas înainte, trăsăturile frumoase fiind vizibile din profil după ce păşise din lumina soarelui. Inima lui Sophie se strânse în piept la expresia stăpânită, chiar distantă, de pe chipul lui. Chiar nu era conştient de ceea ce îi făcuse?

— Draga mea, de ce nu stai jos?

Vocea lui era blândă, dar ea auzi porunca din glasul lui.

— Mulţumesc, nu.

Cuvintele ei parcă răzuiră pietre sfărâmate în timp ce îi părăsiră buzele uscate.

El oftă.

— Iubita mea, vreau doar să vorbim. Şi familia ta vrea să discute cu noi.

Fragila stăpânire de sine din pieptul ei se făcu ţăndări.

— Cum îndrăzneşti să-mi spui aşa? Cum ai putut să-mi faci asta, Simon? Mi-ai trădat încrederea. M-ai umilit în faţa prietenilor şi a familiei. Nu o să te iert niciodată!

Sprâncenele lui întunecate se arcuiră, iar sângele lui

rece dispăru într-o clipită.

— Sophie, nu este nevoie să recurgi la ameninţări copilăreşti.

Robert clătină dezaprobator din cap.

— Asta a pus capac, murmură el şi îşi întoarse privirea într-o încercare evidentă de a nu da ochii cu ea.

Sophie şovăi, neliniştită de refuzul fratelui ei de a o privi. Şi de ce Annabel îi aruncă privirea aceea încruntată? Nu se uitase niciodată aşa la Robert.

— Sophie.

Vocea guturală a lui Simon îi distrase atenţia de la familia ei.

— Poftim?

În propriile urechi, vocea ei era mohorâtă.

Privirea lui deveni aspră.

— Nu fi nepoliticoasă, draga mea! Nu îţi stă în fire.

Mânia ei se aprinse.

— De ce să nu fiu nepoliticoasă? Tu eşti cel care a spus că sunt copilăroasă. Poate că ai vrea să mă închizi în camera mea fără să iau masa de seară.

Lui Simon i se încordă maxilarul. Mai făcu un pas în faţă.

— Destul, Simon! Vocea lui Lady Eleanor răsună vijelios în încăpere. Sophie, te rog să vii aici chiar acum.

Nu avea niciun rost să nu se supună. Mai aruncă o privire furioasă spre Simon, apoi se duse şi se opri în faţa naşei. O durea tot corpul din cauza cursei nebuneşti spre acasă şi a efortului cu care încerca să îşi păstreze rigiditatea corpului.

— Acum, fina mea dragă, poate că ai vrea să explici de ce ai insistat să păstrezi secretul logodnei cu nepotul meu. Sigur nu este nicio ruşine în logodna cu contele de Trask, nu?

— Motivele mă privesc doar pe mine, Lady Eleanor, spuse ea, hotărând brusc că nu trebuia să dea explicaţii nimănui. Simon a promis că va respecta aceste motive. Din moment ce şi-a încălcat promisiunea, nu văd niciun motiv pentru care ar trebui să le spun altcuiva.

— Sophia Stanton, cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti cu o asemenea impertinenţă? Ce ţi-ar spune mama ta dragă? zise Lady Eleanor.

Lady Jane îşi abandonă poziţia încremenită din spatele surorii ei şi o avertiză pe Sophie aruncându-i o privire încruntată.

— Hai, Soph! Nu trebuie să fii aşa de formală. Spune-mi care este problema, interveni Robert pe un ton linguşitor. Aş putea să dau o mână de ajutor.

Sophie se întoarse pe loc. Dacă înţelegea bine situaţia, era tentată să creadă că fratele ei ascundea ceva. Nu îl mai văzuse arătând atât de vinovat de când îi spărsese din greşeală inorogul de sticlă atunci când avea 12 ani.

— Problema, Robert, este că *logodnicul* meu, accentuă cuvântul cu tot sarcasmul de care era în stare, pare să creadă că simt un copil căruia poate să îi dea ordine în stânga şi în dreapta. Nu are niciun dram de respect pentru mine şi nici nu are încredere în judecata mea. Astea nu sunt semne prea bune pentru o căsnicie.

— Poate că aş avea mai multă încredere în tine dacă te-ai purta ca o femeie raţională, nu ca un copil capricios, răspunse Simon.

— Iar eu poate aş avea încredere în *tine* dacă nu m-ai minţi în privinţa adevăratelor motive pentru care vrei să te însori sau în legătură cu amanta ta.

Cuvintele îi scăpară pe buze înainte să le mai poată opri.

În încăpere se aşternu o tăcere atât de apăsătoare, că aproape o simţi pe piele. Lady Eleanor se uită uluită la ea, rămasă fără cuvinte, probabil pentru prima dată în viaţa ei.

— Sophia!

Vocea lui Simon deveni aproape o şoaptă, dar mormăitul ameninţător era mai tulburător decât un urlet.

Sophie se întoarse dinspre naşa ei şi îi întâlni privirea de obsidian, tresărind la avertismentul întunecat care o seceră ca o lovitură.

— Am vorbit despre asta.

Se priviră unul pe altul vreme îndelungată. Sophie simţi lupta dintre voinţa ei şi voinţa lui la un nivel extrem de profund – o luptă la fel de periculoasă, de puternică şi de intimă precum fusese dragostea lor. Ochii lui Simon se aprinseră cu un alt fel de înflăcărare, în vreme ce Sophie simţi cum îmbujorarea îi urcă dincolo de gât.

Văzu cu ochii minţii imaginea chipului frumos şi maliţios al lui Lady Randolph. Simon se uitase vreodată la contesă aşa cum o privea pe ea chiar în clipa aceea?

Sophie se eliberă din paralizia de moment.

— Ştii cum am aflat despre anunţul din ziar?

El se încruntă şi îşi întoarse privirea prudentă spre chipul ei.

— Am venit să te văd imediat după micul dejun, dar deja erai…

— De la contesă, spuse ea. Contesa Randolph mi-a spus. În librăria domnului Barratt. De faţă cu toată lumea.

Ochii lui negri se umplură de milă şi de regret. Greaţa i se urcă până în gât când îl văzu şi, în clipa aceea, ea ştiu că lucrul de care se temea era adevărat.

— Sophie.

Vocea lui era insuportabil de blândă.

— Cum ai putut să-i spui amantei tale, Simon? Cum ai putut să-i spui amantei tale înainte să-mi spui mie? Ai pus toate astea la cale cu ea?

Auzi icnetul şocat scos de Lady Jane.

— De ajuns, Sophie Stanton! strigă Lady Eleanor. Dacă nu te cunoşteam mai bine, aş crede că ai înnebunit. Ce face Simon cu alte femei este treaba lui, nu a ta. Nu trebuie să întrebi aşa ceva!

— Mătuşa Eleanor, vrei să…

Lady Eleanor îl întrerupse pe Simon:

— Linişte! Tu şi Sophie aţi făcut o harababură de toată frumuseţea din situaţia asta, pe care mă văd acum obligată să o îndrept. Nu o să accept ca numele St. James şi Stanton să fie târâte în noroi.

Îşi îndreptă privirea severă spre Sophie.

— Sophie, ar trebui să fii recunoscătoare că Simon ţi-a

cerut mâna. Ambele familii îşi doresc lucrul ăsta de ani întregi şi ambele vor profita din plin de pe urma acestei alianţe. Generalul Stanton şi bunicul lui Simon au pus la cale căsătoria asta încă de când voi eraţi în leagăn, după cum prea bine ştiţi, şi o să ne onoraţi pe toţi prin această partidă.

Cuvintele lui Lady Eleanor se năpustiră ca o lovitură fatală peste inimii lui Sophie. Cum îşi închipuia că Simon chiar putea să o iubească vreodată?

— Mulţumesc pentru ajutor, mătuşa Eleanor, interveni Simon cu o voce seacă. Sunt sigur că Sophie înţelege totul acum.

Sophie se întoarse pe călcâie şi îl privi.

— De ce vrei să te însori cu mine, Simon? Spune adevărul!

El tresări. Sophie fu uimită să vadă cum pete stacojii i se desenară în obraji.

— Puck, ar fi mai bine să vorbim între patru ochi despre asta.

Ea nu putu să îi mai îndure tonul blând sau drăgălăşeniile.

— De ce să vorbim între patru ochi? La urma urmei, nu construim o familie, construim o dinastie. De ce să nu participe toată familia la discuţia asta? Este doar o afacere, nu-i aşa? Vrei zestrea mea, nu pe mine.

Ceva tresări pe chipul lui. Dacă nu l-ar fi privit, nu ar fi observat din moment ce îşi recăpătă expresia lui obişnuită.

— Nu fi ridicolă! Ţi-am spus deja de ce vreau să mă însor cu tine.

Sophie simţi că zidurile lumii pe care o construise cu atâta atenţie aveau să se prăbuşească. Acum ştia că totul fusese construit pe nişte poveştile ieftine, îndulcite, pe care şi le spusese de când era o fetiţă… Minciuni nebuneşti şi romantice.

— Nu o să fac asta, rosti ea cu răsuflarea întretăiată. Nu o să fiu un pion. Nu o să fiu o jertfă pe altarul ambiţiilor voastre!

Simon se retrase de parcă l-ar fi plesnit.

— Sophie, pentru numele lui Dumnezeu!

Într-un gest de frustrare, el îşi trecu mâna prin părul des.

— Într-adevăr, Sophia, te comporţi prea dramatic. Era evident că Lady Eleanor hotărâse să se avânte din nou în luptă. Este timpul să renunţi la ideile astea sentimentale despre viaţă. Ai putea să înveţi din exemplul logodnicului tău. Simon a renunţat la nebunia asta cu ani în urmă ca să-şi îndeplinească datoria faţă de familia lui.

Sophie aproape că îl auzi pe Simon cum strânge din dinţi. Arăta de parcă voia să îi distrugă pe toţi cei prezenţi în încăpere, inclusiv pe ea.

— Sophie.

Robert părea disperat.

Ea se întoarse încet ca să se uite la el. Fusese atât de tăcut în ultimele câteva minute, încât aproape uitase că el se afla în cameră. De ce fratele ei nu îi sărea în ajutor?

— Robert, tu înţelegi, nu-i aşa? Nu pot să accept mai puţin decât ce ai tu cu Annabel. Nu pot.

Sophie simţi cum lacrimile i se scurg pe obraji. Se şterse cu o mână nerăbdătoare – nu avea timp de pierdut cu lacrimile.

— Bineînţeles că nu poţi, draga mea. Vocea lui Annabel tremură emoţionată. Nici nu ar trebui.

Robert dădu ochii peste cap spre soţia lui, apoi se întoarse spre Sophie.

— Nu o să accepţi nimic, surioară. O să fii contesa de Trask. Fratele ei încerca să o convingă. Am făcut asta pentru binele tău, Soph. Nu-ţi dai seama? Nu poţi să hoinăreşte mereu ca o pisicuţă bătrână, în plus…

„Nu! Nu spune asta!” Aşteptă ca secera să se avânte asupra ei.

— În plus, continuă fratele ei, îl iubeşti pe Simon. Toată lumea ştie asta.

Sophie îl auzi vag pe Simon blestemând. În cele din urmă, monstruozitatea trădării venite din partea familiei ei i se învolbură prin vene ca valul unei furtuni de iarnă. Clipind ca să îşi înăbuşe câteva lacrimi inutile, se întoarse cu

spatele la Robert şi se duse spre uşă. Se opri când ajunse în dreptul lui Simon.

— Prefer să fiu fată bătrână tot restul vieţii decât să mă mărit cu un bărbat căruia îi pasă mai mult de proprietăţile şi de amanta lui decât de mine.

Sophie ridică privirea şi întâlni ochii negri ca iadul ai lui Simon. Licăreau cu o emoţie pe care nu putea să o înţeleagă. Mâna lui se încordă convulsiv, de parcă voia să o întindă spre ea; în schimb, îşi retrase braţul.

— Milord, îţi mulţumesc pentru onoarea cererii tale, dar consider că logodna noastră se încheie aici.

Capitolul 16

Sophie înghiţi lacrimile de mai multe ori, aşteptând ca senzaţia de sufocare din gât să dispară, înainte să se arunce pe scaunul din lemn de trandafir lipit pe perete. Poate că fusese laşă fugind în camera ei, dar privirea compătimitoare de pe chipul lui Simon îi întoarse stomacul pe dos. Fusese nevoită să iasă cât mai repede din salon.

Se cufundă în scaunul brodat şi îşi lăsă privirea înceţoşată să hoinărească prin încăpere. Se uită la frumosul tapet chinezesc şi la superbul pat Chippendale cu baldachinul sculptat în stil de pagodă. Dintotdeauna se simţise ca o prinţesă când se ghemuise sub mătasea frumos matlasată a aşternuturilor şi se uitase la baldachinul sculptat din mahon, în timp ce visa fericită cu ochii deschişi la viitorul ei.

Dar în ziua aceea fericirea dispăruse în lumina puternică a trădării lui Simon şi a familiei lui. Viitorul ei la care visase cu ochii deschişi se năruiseră şi nimic avea să mai fie la fel.

Se auzi un ciocănit uşor în uşă, dar Sophie nu se simţi în stare să răspundă. De ce nu puteau să o lase pur şi simplu în pace?

O clipă după aceea, uşa se deschise.

— Putem să intrăm eu şi Annabel? întrebă Lady Jane.

Ea încuviinţă din cap, incapabilă să îşi regăsească vocea.

Bătrâna traversă rapid încăperea şi îngenunche lângă scaun, cuprinzând-o într-o îmbrăţişare cu parfum de lavandă.

— Hai, draga mea! Nu este totul aşa de sumbru precum pare. Mângâie cu o mână rece şi fină chipul lui Sophie. Doamne, eşti atât de palidă! Nu o să-ţi permit să te îmbolnăveşti din cauza grijilor, dragostea mea! Simon şi Robert au acţionat greşit, dar sunt convinsă că totul o să iasă cum trebuie în cele din urmă.

Lady Jane schiţă spre ea un zâmbet încurajator.

Sophie simţi că o arde gâtul tot mai tare. Cum se putea ca toţi să fie atât de orbi?

— Nu o să mă mărit cu el, milady, Chiar dacă este nepotul dumitale. Chiar dacă toată lumea vrea să fac asta. Pur şi simplu nu pot.

Apăsarea bolnăvicioasă îi tăie încă o dată răsuflarea, iar cuvintele ei deveniră o bolboroseală răguşită.

Annabel se aşeză pe podea într-un vârtej de batist de culoarea piersicii. Luă mâinile reci ale lui Sophie într-ale ei şi le ţinu aşa ca să i le încălzească.

— Bineînţeles că nu trebuie, scumpa mea. Nu dacă nu vrei. Nimeni nu poate să te convingă să faci nimic. O încruntare se desenă pe trăsăturile ei delicate, făcând-o să arate aproape feroce. Simon şi Robert au acţionat în modul cel mai ruşinos şi îţi promit că, până la sfârşitul zilei, fratele tău o să afle cât de inacceptabil a fost comportamentul său.

Dacă nu s-ar fi simţit atât de groaznic, Sophie ar fi râs la tonul sever din vocea cumnatei ei. Annabel era cu câţiva ani mai tânără decât soţul ei, dar putea să îl facă să tremure pe picioare. Bineînţeles, nu ţinea mult supărarea cu Robert. De îndată ce el îi arunca una dintre privirile pline de adoraţie, ea îl ierta.

Simon nu avea să o iubească niciodată aşa şi era foarte probabil ca ea să îşi petreacă restul zilelor sfărâmându-şi inima de baricada pe care el o construise în

jurul emoţiilor lui.

Simţi un tremur pe şira spinării, în timp ce anticipă un viitor nesigur, în calitate de contesă de Trask. Partea aceea care venea odată cu iubirea pentru Simon o tulburase dintotdeauna – partea aceea pe care nu şi-o dorise niciodată. Acum, rolul părea o povară cu atât mai mare. Dacă se mărita cu el, devenea stăpâna mai multor proprietăţi nobiliare, gazdă importantă în înalta societate şi probabil mamă, dar niciodată soţia de nepreţuit a bărbatului pe care avea ghinionul să îl iubească la nebunie. Atât de multe obligaţii pentru ce?

Se uită la chipul serios al lui Annabel.

— Belle, tu înţelegi de ce am fost nevoită să refuz, nu-i aşa? Nu mă vrea pe mine, îmi vrea zestrea. Doar de asta îi pasă.

Annabel încuviinţă din cap.

— Sunt de acord că anunţul logodnei fără permisiunea ta a fost un gest stupid şi arogant şi sper că o să îi rupi urechile pentru asta. Dar a făcut-o ca să te protejeze, Sophie, pentru că îi pasă foarte mult de tine.

— La fel cum îi pasă de Lady Randolph? răspunse ea.

— Sophie, interveni Lady Jane. Pot să jur pe viaţa mea că Simon nu are o aventură cu femeia aia.

Un iureş de furie îi explodă în piept.

— Nu ai fost la librărie, milady. Eu am fost. Pot să te asigur că…

Naşa ei o întrerupse cu o fluturare din mână:

— Nu pot să vorbesc despre comportamentul lui anterior, dar sunt sigură că, orice s-ar fi întâmplat între nepotul meu şi Lady Randolph, s-a terminat şi este aşa de ceva timp. Nu trebuie să permiţi ca asta să-ţi influenţeze decizia. Numai sentimentele tale pentru Simon şi ale lui pentru tine ar trebui să fie relevante în situaţia asta.

Annabel se sprijini de braţul scaunului din lemn de trandafir şi se uită serioasă în ochii lui Sophie.

— Lady Jane are dreptate. Robert nu ar fi fost niciodată de acord cu propunerea lui dacă nu credea că Simon a terminat-o cu Lady Randolph. Sunt sigură de asta.

Sophie rămase cu gura căscată când asimilă informaţia.

— Simon a cerut permisiunea fratelui meu ca să se însoare cu mine? Vrei să spui că Robert ştia despre anunţul din *Chronicle* înainte de dimineaţa asta?

Annabel începu să se enerveze.

— Da, a fost foarte urât din partea lor. Suntem de acord cu asta. Dar, când Robert a recunoscut de dimineaţă ce a făcut, l-am luat serios la rost. Sunt sigură, la fel ca Robert, că Simon vrea să se însoare cu tine pentru motivele corecte – pentru că are sentimente profunde şi vrea să aibă grijă de tine.

Sophie nu putu să nu observe că Annabel evitase să spună că o iubea. Adevărul se răsuci ca o lamă ruginită în pântec.

— Oh, da, sunt sigură că-i pasă foarte mult de mine! Potrivit lui Lady Randolph, îi pasă foarte mult de moşia din Yorkshire, pe care bunicul a adăugat-o la zestrea mea anul acesta.

Lui Sophie nu îi mai păsa dacă vorbea cu toată amărăciunea pe care o simţea.

Lady Jane scoase un sunet nerăbdător şi se ridică în picioare.

— Sophia Stanton, Lady Randolph este o târfă manipulatoare.

Gura ca un boboc de trandafir a lui Annabel se întredeschise sub efectul şocului provocat de vulgaritatea neaşteptată. Sophie ştia exact cum se simţea bătrâna. Se îndoia că o auzise cineva pe Lady Jane rostind vreodată un cuvânt vulgar în viaţa ei.

— Milady…

Sophie trebui să îşi reprime un râs care era aproape ca un suspin.

— Nu, serios, Sophie, o întrerupse nemiloasă naşa ei. Doar un nebun ar permite ca viitorul său să fie hotărât de cineva care dă dovadă de o asemenea răutate. Şi ştiu că tu nu eşti nebună.

— Nu, mormăi Sophie şi îşi apăsă vârful degetelor pe

templele care îi zvâcneau. Viitorul meu o să fie hotărât de un bărbat care mă vede doar ca pe o marfă ce o să-i îmbogăţească imperiul financiar.

Lady Jane închise ochii şi păru să se retragă în sine pentru o clipă. Când îi deschise, privirea de obicei blândă a naşei era plină de tristeţe. Bătrâna păru că se luptă cu o întrebare dureroasă.

— Ştiu că nu este adevărat, draga mea, spuse Lady Jane. Simon te iubeşte. Sigur nu ai uitat câtă grijă a avut de tine după ce a murit tatăl tău, nu?

Cuţitul se răsuci din nou în rană. Sophie aproape că se aşteptă să coboare privirea şi să vadă cum îi curge sânge dintr-o rană făcută în abdomen.

Moartea neaşteptată a tatălui ei din cauza frigurilor aproape că îi distrusese întreaga familie. Mama ei se adâncise într-o melancolie profundă, care durase luni întregi. Robert încercase să îşi consoleze mama şi sora, dar era şi el doar un băiat. Şi, mult prea repede, bunicul Stanton – distrus de pierderea unicului lui fiu – îl trimisese pe Robert înapoi la şcoală, fiind de părere că reluarea unei vieţi normale era cel mai bun plan de acţiune pentru noul lui moştenitor.

După plecarea fratelui ei, Sophie fusese cuprinsă de o melancolie confuză, rătăcind prin încăperile goale şi întunecate ale casei lor şi îşi găsise alinare doar în braţele bunicii, Lady Stanton.

Şi în braţele lui Simon.

El venise adesea de la Cambridge în lunile acelea îndurerate, cuprinzând-o în îmbrăţişări înflăcărate, înainte să o urce în cabrioletă şi să o ducă în călătorii lungi în afara oraşului. Îşi petrecuse ore întregi cu ea, îi permisese să ţină frâiele, în timp ce îi spunea povestioare după povestioare ca să o facă să râdă. În compania lui, ea putuse să uite golul îngrozitor pe care moartea tatălui îl crease înăuntrul ei. Simon o adusese înapoi în lumea celor vii. El îi alungase durerea şi îi liniştise frica de moarte care îi bântuia visele copilăriei. El o făcuse să se simtă din nou în siguranţă.

— Ah… îţi aminteşti.

Murmurul lui Lady Jane îi întrerupse firul gândurilor. Sophie împinse cât putu de departe din minte imaginea acelui tânăr puternic, dar afectuos. Se ridică, se strecură pe lângă Annabel şi începu să se plimbe prin încăpere. Naşa ei o urmări cu o privire serioasă.

— Da, îmi amintesc, răspunse Sophie, cu o voce fragilă şi prea ascuţită. Dar el s-a schimbat şi nu cred că poate să mai fie ca înainte.

Nu crezuse niciodată că avea să simtă ceva asemănător cu pierderea copleşitoare a tatălui ei, dar trădarea lui Simon ameninţa să o arunce din nou în locul acela de vulnerabilitate cruntă.

Lady Jane dădu aprobator din cap.

— Este un bărbat cu responsabilităţile unui bărbat. Dar cred că, în adâncul sufletului, este acelaşi care a fost dintotdeauna. Are grijă de tine aproape din ziua în care te-ai născut. Trebuie să-ţi aminteşti…

— Nu! Sophie se opri în faţa unei ferestre care dădea spre o mică grădină ce căpătase culoarea migdalei arse odată cu sosirea toamnei. Nu mai vreau să-mi amintesc. Nu are rost. Trebuie să iau deciziile după felul în care mă tratează acum.

— Memoria este rezervorul vieţii, copila mea scumpă. Fără ea, noi nu suntem nimic.

Vocea lui Lady Jane era plină de compasiune.

Sophie prinse lemnul lustruit al ramei ferestrei şi se împotrivi atracţiei blânde din cuvintele naşei ei.

— Nu o să-mi permit să iubesc un bărbat care mă tratează cu atât de puţin respect, ca şi cum aş fi un copil, de parcă aş fi incapabilă să iau decizii pentru mine.

Auzi tonul sfidător din propriul glas, dar nu îi păsă. Sophie nu putea să se mărite cu un bărbat care se gândea atât de puţin la ea, indiferent de ce îşi dorea familia ei.

Lady Jane oftă, iar Annabel mai îngenunche o dată pe podea şi se sprijini de piciorul scaunului într-un gest de resemnare ostenită.

— Iar eu care credeam că Simon este încăpăţânat, spuse Annabel cu un mormăit arţăgos.

Sophie ridică din umeri. O tăcere ciudată se aşternu în încăpere, dar nu simţi nevoia să o întrerupă. În cele din urmă, naşa ei i se alătură la fereastră, în timp ce Sophie continuă să se uite la grădina lipsită de viaţă.

— Sophie, ştiai că odată am fost logodită şi trebuia să mă mărit?

Sophie clipi nedumerită, surprinsă de destăinuire.

— Richard era cel mai minunat bărbat din lume. Desigur, asta a fost acum mulţi ani, zise ea cu o voce moale. Aveam 19 ani şi se credea că eram una dintre cele mai frumoase fete din oraş în acel sezon. El era al doilea fiu al unui viconte. L-am întâlnit aici, în Bath, unde tatăl lui îl trimisese la băi. Vezi tu, Richard era foarte fragil şi fusese aşa de când era doar un băieţel. A suferit foarte mult…

Lady Jane se opri. Sophie se chinui să rămână nemişcată, să nu spună niciun cuvânt, să nu pună nicio întrebare.

— Dar avea inima şi sufletul unui leu şi m-a iubit la nebunie, continuă bătrâna. Era hotărât să se însoare cu mine, deşi medicii lui erau foarte siguri că nu avea să apuce 25 de ani. Tatăl lui s-a temut pentru el, dar şi-a dat seama cât de mult ne iubeam şi nu ne-a împiedicat să ne logodim. Dintotdeauna am crezut că spera ca legătura noastră să îi dea lui Richard un motiv pentru care să trăiască.

O melancolie blândă se aşternu pe chipul lui Lady Jane, de parcă vechea durere fusese filtrată printr-o ceaţă rece de octombrie.

— Ce s-a întâmplat? şopti Sophie, dar ghici deja răspunsul în inima ei.

— A murit cu o săptămână înainte de nuntă, răspunse ea, iar un zâmbet dulce-amărui îi arcui gura. A murit în somn, la câteva ore după micul dejun prin care ne-am sărbătorit logodna. A fost atât de fericit în noaptea aceea, iar eu am fost mereu recunoscătoare că a părăsit lumea asta cu inima plină de dragoste şi de satisfacţie.

— Milady, îmi pare atât de rău!

Pieptul lui Sophie se strânse sub greutatea tristeţii naşei sale, care părea parcă legată de propria durere.

Lady Jane nu o luă în seamă, fiind pierdută în amintirile ei.

— Eleanor a vrut să plecăm din Bath, dar eu nu am putut. Deşi eram înconjurată de amintirea lui pretutindeni – la biserică, la Assembly Rooms, unde obişnuiam să ne plimbăm împreună prin grădina cu portocali –, nu puteam să plec. Îmi era prea teamă să nu îi uit chipul drag şi vocea nepreţuită dacă nu mai aveam în jurul meu frânturile de imagini din timpul petrecut împreună. Ea se uită la Sophie cu ochii înflăcăraţi de o intensitate puternică. Credeai că asta este viaţa pe care mi-am dorit-o, Sophie? O viaţă de fată bătrână? Fără copii pe care să îi iubesc sau un soţ care să mă preţuiască? Credeai că asta este viaţa pe care Eleanor şi-a dorit-o? Ea a renunţat la tot pentru mine. Şi iată-ne aici – două fete bătrâne şi singure, care se agaţă una de alta pentru alinare.

— Dar dumneata erai tânără. Vocea lui Annabel tremură emoţionată. Sigur au mai fost pretendenţi care te-au curtat. De ce nu te-ai căsătorit niciodată?

Lady Jane aruncă o privire spre Annabel, cu ochii săi albaştri şi înceţoşaţi întunecaţi de durere.

— Pentru mine a existat doar el, draga mea. Cred că ştii cum se simte asta, nu-i aşa?

Annabel încuviinţă din cap.

Lady Jane se uită din nou la Sophie, iar privirea nu îi mai era blândă. Expresia de pe chipul ei deveni aspră.

— Aşa cum există doar un singur bărbat pentru tine, Sophie, şi tu ştii asta. Am văzut cum te uiţi la Simon. Cum eşti în prezenţa lui. El este singurul din lume pentru tine, iar dacă renunţi la el, sigur o să ajungi ca mine.

Sophie fu cuprinsă de un val de panică, dar refuză să îşi recunoască înfrângerea.

— Şi ce este în neregulă dacă o să fiu ca dumneata? Eşti fericită, nu-i aşa?

— Am învăţat să fiu fericită, da. Dar nu am mai simţit niciodată bucurie.

Sophie trecu peste vechea durere şi tristeţe. Pierderea naşei fusese tragică, dar logodnicul ei o iubise din

toată inima. Ei ce putea să îi ofere Simon în afară de o viaţă plină de o nefericire măruntă şi obişnuită, aceeaşi de la o zi la alta?

— Bucuria doare, şopti ea şi se simţi fragilă ca sticla veneţiană.

— Viaţa doare, draga mea, răspunse Lady Jane cu o voce dintr-odată mai vioaie. Asta a fost o lecţie pe care eu a trebuit să o învăţ la o vârstă fragedă. Îmi pare rău să spun că mai este o lecţie grea pe care trebuie să o înveţi azi. O lecţie care ţine de autodisciplină.

Bătrâna o întoarse pe Sophie apucând-o de umeri şi o privi. Gura i se strânse într-o linie surprinzător de severă.

— Eleanor avea dreptate. Ruperea bruscă a logodnei tale cu Simon sigur ar provoca un scandal. Dacă nu vrei să te gândeşti la tine, atunci trebuie să te gândeşti la familia ta. Nu o să rupi logodna cu nepotul meu, cel puţin nu imediat. Dacă, după o perioadă respectabilă, tot nu vrei să te măriţi, atunci vei face cum vei crede de cuviinţă. Până atunci, mă aştept să te porţi cu demnitate şi atenţie atât cu Simon, cât cu ceilalţi.

Annabel se ridică de pe podea şi se grăbi să li se alăture.

— Sophie, draga mea, te rog să-i mai dai o şansă lui Simon. Ştiu că nu a vrut să te rănească… Este doar un prostănac. Bărbaţii nu prea ştiu cum să se poarte cuviincios. La urma urmei, uită-te la Robert!

Zâmbetul fermecător al cumnatei ei străpunse scutul furios pe care Sophie îl ridicase în jurul inimii.

— Ştiu că lui Simon îi pasă de tine mai mult decât de oricine, spuse Annabel şi îşi aşează mâna pe braţul lui Sophie. Lasă-l să ţi-o dovedească!

Sophie se uită nefericită la naşa ei. Lady Jane şovăi, apoi dădu lovitura finală.

— Gândeşte-te la mama ta, draga mea. Şi la general.

Împotrivirea lui Sophie se nărui. Mama şi bunicul ei aveau să fie devastaţi dacă l-ar fi respins pe Simon şi de scandalul ce putea urma. Oricât îşi dorea, ştia că nu avea rost să se împotrivească eforturilor şi îngrijorării neliniştite

ale familiilor Stanton şi St. James. Indiferent ce credeau rudele ei, lui Sophie îi păsa la fel de mult de reputaţia celor două familii. Ea nu se temea de scandal, ca Simon, dar nici nu avea să îl provoace.

Sophie coborî capul într-un gest de supunere tăcută, chiar dacă ştia că inima ei nu avea să îşi mai revină niciodată de pe urma loviturii primite. În ciuda spuselor lui Annabel, Simon nu putea să fie niciodată bărbatul de care ea avea nevoie. Nu mai putea să fie bărbatul de care se îndrăgostise cu atâţia ani în urmă. Fusese nesocotită, oarbă şi sentimentală când crezuse că el era ce îi trebuia.

De îndată ce Sophie le urmă pe naşa ei şi pe Annabel afară din încăpere, îşi promise că nu avea să mai fie niciodată nesocotită.

Capitolul 17

Simon plăti vizitiul trăsurii şi îşi încovoie umerii sub ploaia care se strecura în şuvoaie cenuşii pe pavajul cu pietre sparte. Apă rece ca gheaţa i se prelingea de pe pălărie pe sub gulerul hainei.

Avon Street era o văgăună în cele mai bune perioade, dar într-o zi umedă de octombrie devenea unul dintre cele mai sumbre colţuri din regat.

Era aproape la fel de sumbră ca starea lui de spirit.

Frigul care i se insinua prin haină nu reuşi să răcească înfierbântarea furiei lui pe rudele sale afurisite, dar mai ales pe el însuşi pentru că gestionase greşit o situaţie atât de delicată. Publicarea anunţului despre logodnă în *Chronicle* fusese o greşeală colosală, dar ce altceva ar fi putut să facă pentru a o stăpâni pe Sophie?

Întrebarea îl frământase din clipa în care ea ieşise din salonul mătuşii Eleanor până în clipa aceea, când stătea în faţa Stejarului de Argint. Din moment ce fusese atât de devastată – Simon tresărea când îşi amintea durerea din ochii ei, pe care nici măcar ochelarii nu reuşiseră să o

ascundă –, se considera norocos că încă îi era logodnică.

Îşi petrecuse cea mai lungă oră din viaţa lui aşteptând în salon, după ce mătuşa Jane şi Annabel o urmaseră pe Sophie în dormitorul ei. Mătuşa Eleanor le ţinuse o prelegere nimicitoare despre idioţenia bărbaţilor, în general, şi despre a lui Simon şi Robert, în special. După o încercare foarte scurtă de a se apăra, Robert adoptase o tăcere nefericită şi îşi alinase mândria rănită aruncând priviri revoltate spre locul în care stătea complicele lui.

Simon nu se deranjase să răspundă la acuzaţiile mătuşii lui. La urma urmei, ea avea dreptate.

După o eternitate, mătuşa Jane revenise, în cele din urmă, cu vestea că Sophie acceptase să îşi respecte angajamentul. Senzaţia de uşurare ţinuse puţin. Mătuşa Jane adăugase aspru că decizia lui Sophie era legată doar de dorinţa de a evita un scandal, nu de dorinţa de a se mărita cu Simon.

Luptându-se cu sentimentul de vină pe care încă îl avea după evenimentele de dimineaţă, Simon păşi sub streaşină tavernei. Îşi scoase jobenul îngrozitor de ud, scutură apa de pe boruri, apoi şi-l aşeză înapoi pe cap.

Desigur, problema era că Sophie nu mai avea încredere în el. Mintea ei iraţională de femeie o convinsese că el avea o relaţie cu Bathsheba. Cum îşi închipuia Sophie că el putea să se poarte atât de dezonorant cu ea era dincolo de capacitatea lui de înţelegere.

Se apropie de uşa tavernei, încercat din nou de un sentiment de vină la gândul durerii pe care Sophie nu făcuse niciun efort să o ascundă. Da, la naiba, îşi dorea zestrea ei! Dar o dorea şi pe ea – fiecare părticică dulce şi catifelată din ea. Nevoia de a o revendica în cel mai elementar mod cu putinţă devenise repede o dorinţă nestăpânită, care ameninţa să-i macine orice gând logic. Încă nu putea să priceapă cum reuşise Puck să îi arunce în aer toate planurile atent gândite. Ei bine, dacă avea nevoie de dovezi care să îi arate că îi pasă de ea, atunci urma să le primească, şi într-un fel pe care nu îl mai putea nega.

Intră pe uşa de stejar ponosit în taverna urât

mirositoare. Chiar dacă strada fusese întunecată şi posomorâtă, lumina dinăuntru era atât de difuză, încât trebui să se concentreze ca să desluşească formele în faţa lui. Un foc mic scotea fum gros într-o vatră murdară. Lumânările ieftine din seu şi câteva felinare vechi ofereau o strălucire capricioasă, care se chinuia să ajungă prin colţurile umede.

După-amiaza târziu, taverna era pe jumătate plină cu muncitori din port, care căutau căldură şi voiau să se adăpostească de ploaia şi frigul de afară. Zgomotul de voci grosolane şi râsul aspru păli pe măsură ce bărbaţii se întoarseră, unul câte unul, ca să îl studieze.

Simon ignoră examinarea lor prudentă, în timp ce îşi croi drum printre mese şi băncuţe până la barul grosolan, aflat în colţul opus al încăperii. Îşi aruncă voit pălăria udă pe lemnul rugos al barului, îşi şterse apa de pe umeri, apoi întâlni privirea cârciumarului. Îl cunoştea pe Taylor din vedere – era la fel de urât precum îi era reputaţia.

Taylor era un bărbat masiv, cu umeri laţi şi o privire vădit ostilă. Simon se încruntă, studiindu-i atent haina din lână de calitate, eşarfa iscusit înnodată şi acul mare şi cu perlă în vârf, cuibărit între pliurile materialului tare. Toby şi Becky fuseseră îmbrăcaţi în nişte cârpe zdrenţăroase, dar, dacă era să judeci după hainele lui, proprietarul Stejarului de Argint avea o altă sursă de venit, pe lângă salariile mici ale docherilor din împrejurimi.

Răspunse privirii ostile a lui Taylor cu o tăcere serioasă şi îşi permise să schiţeze un zâmbet în colţul gurii. Se scurse un minut teribil de încărcat, vreme în care cei doi bărbaţi se uitară unul la altul. În cele din urmă, Taylor pufni dispreţuitor şi scoase un pahar de sub bar.

— Ce să fie, şefu’? Ai vrea nişte vin ca să alungi frigul?

— O să iau o halbă de bere.

Simon scoase o monedă din haină şi o aruncă pe tejghea.

Taylor băgă moneda în buzunar, cu un pumn masiv, apoi se întoarse să toarne o halbă de bere cu o culoare înceţoşată. Trânti halba pe tejghea, lăsând lichidul să se

scurgă pe bar.

— Lumea bună nu prea stă la băut prin Stejarul de Argint, şefu'. Cel puţin nu aşa de devreme. Te-ai rătăcit?

Simon dădu pe gât o înghiţitură zdravănă din lichidul amar, apoi răspunse:

— Am de discutat nişte afaceri cu tine, Taylor.

— Ia spune, zise el batjocoritor şi buzele i se arcuiră peste nişte dinţi surprinzător de sănătoşi. Cine eşti tu ca să ai afaceri cu Jem Taylor?

— Sunt contele de Trask.

Taylor îşi arcui sprâncenele, în timp ce rânjetul i se transformă într-un zâmbet viclean.

— Ah! Mă bucur să te cunosc, milord. Toată lumea din Bath ştie de contele de Trask. Nu m-am gândit niciodată că o să te văd în cârciuma mea modestă. Cu ce pot să-ţi fiu de folos?

Înainte ca Simon să răspundă, o uşă de lângă bar se deschise şi apăru Becky, ducând cu grijă boturile aburinde cu mâncare pe o tavă masivă. O privi cum îi serveşte pe bărbaţi, silueta ei subţire mişcându-se printre mese cu o graţie inconştientă, dar seducătoare. Era doar o copilă, dar frumuseţea ei atrase comentarii indecente şi priviri lacome. Becky încercă să le ignore, dar umerii încordaţi şi chipul tras îi trădau neliniştea, în timp ce se grăbi să îşi îndeplinească sarcinile.

Simon îşi înăbuşi o înjurătură. Nu era de mirare că Sophie voia să o salveze. În clipa aceea, lui Simon nu i-ar fi plăcut nimic mai tare decât să dea câte o mamă de bătaie, soră cu moartea, fiecărui bărbat din încăpere. Ceva la Becky – poate nevinovăţia ei – îi aminti de Sophie la aceeaşi vârstă, iar gândul la spiriduşul supus unei asemenea degradări îl făcu să îşi dorească să lovească în ceva.

Când Becky trecu pe lângă el, acum cu tava încărcată de pahare goale, ea ridică privirea şi o întâlni pe a lui. I se tăie răsuflarea şi se opri brusc, tava i se clătină în mâini, iar paharele începură să alunece iute pe podea. Simon apucă tava şi o echilibră.

— Atenţie, copila mea!

El îi zâmbi, smulse tava din mâinile tremurânde şi o aşează pe bar.

Becky se uită lung la el cu ochi uriaşi, părând îngrozită. Simon se întoarse înapoi spre bar, sperând că nepăsarea lui aparentă avea să o liniştească pe fată şi să evite suspiciunea tatălui ei.

Dar, în timp ce surprinse expresia calculată de pe faţa lui Taylor, ştiu că nu reuşise. Aproape mârâi, furios pe lipsa lui de disciplină. Plănuise doar să facă o cercetare generală despre bunăstarea lui Toby, deghizat într-un bărbat generos, care fusese consternat de situaţia mizerabilă a băiatului. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să trădeze vreun interes deosebit pentru oricare dintre copii, pentru că astfel se putea prea bine să dezlănţuie mânia tatălui lor.

Simon îşi împinse halba pe jumătate goală peste bar şi ridică o sprânceană plictisită spre Taylor. Becky întinse pe furiş mâna spre tava ei şi dădu să se strecoare pe lângă el spre uşa din bucătărie.

— Opreşte-te! îşi mârâi tatăl porunca spre fiica lui.

Ea încremeni, apoi se întoarse încet.

— Milord. Aş vrea să o cunoşti pe fata mea, spuse Taylor.

Simon se întoarse alene cu faţa spre fată, îşi sprijini cotul de bar şi adoptă o expresie de nepăsare.

Becky strânse tava în mâinile tremurânde şi, chiar şi în lumina slabă din tavernă, Simon privi cum delicateţea chipului ei capătă un aer întunecat.

— Becky, domnul este contele de Trask. Fă o reverenţă cum trebuie pentru Excelenţa Sa. Aşa cum te-a învăţat mama.

Becky puse tava pe bar, îşi prinse fusta murdară şi făcu o reverenţă graţioasă. Părul des şi negru i se ondulă în jurul feţei, coborând spre conturul discret al sânilor când se apleca înainte. Cămaşa largă se desfăcu în faţă, dezvăluind pielea catifelată şi perfectă. Fiecare bărbat din tavernă fu atras de acea imagine, iar Simon nu avu cum să-i învinovăţească. Nu văzuse niciodată o fată atât de frumoasă sau de îngrozitor de vulnerabilă ca Becky.

— Salută-l pe Excelenţa Sa!

Intenţia ticăloasă se simţi în porunca liniştită a lui Taylor.

Becky ridică din plecăciune şi îşi fixă ochii pe Simon.

— Bună ziua, Excelenţa Voastră.

— Copilă.

El îşi păstră vocea plictisită şi distantă, dar ştia că deja pierduse bătălia.

Tatăl ei îşi ridică brusc mâna.

— În regulă, fetiţo. Înapoi la bucătărie cu tine!

Becky luă tava şi zbură la adăpost.

— O frumuseţe, fata asta. Seamănă cu maică-sa. O mândrie ciudată şi aprigă răsună în vocea lui Taylor, care se uită după silueta fiicei lui. O să-i meargă bine cu mine, mă ocup eu de asta.

Simon simţi o înţepătură la ceafă când auzi tonul de o lăcomie cruntă din vocea bărbatului. Când Sophie îi spusese că Taylor voia să îşi vândă fiica celui care plătea cel mai bine, o considerase doar ca pe o poveste cusută cu aţă albă – o poveste inventată de un băiat speriat că furase bani de la o doamnă cu inima bună. Acum nu se mai îndoia de niciun cuvinţel.

— Despre afacerea asta a ta, milord, spuse Taylor. Pot să ghicesc ce cauţi la Stejarul de Argint.

— Mă îndoiesc de asta.

Celălalt bărbat zâmbi cu înţeles, evident, nedescurajat de manierele voit arogante ale lui Simon. Taylor se aplecă peste bar şi vorbi cu o voce încrezătoare:

— Toată lumea îţi cunoaşte reputaţia cu femeile, milord.

— Ai grijă, Taylor!

Omul ridică din umeri.

— Bath este un oraş mic. Nu există secrete aici. Şi nu e niciun secret că le ţii doar pe cele mai bune. Becky a mea este cea mai mare frumuseţe pe care a văzut-o vreodată oraşul ăsta şi nici nu este vreo târfă. Maică-sa s-a ocupat de asta. O să merite fiecare bănuţ de la bărbatul care o să o dea cu picioarele în sus.

Simon îşi coborî mâna de la bar şi o încleştă într-un pumn. Puţine lucruri îl mai surprindeau pe lumea asta, dar planul nemilos al lui Taylor legat de viitorul fiicei lui îl şocă până în străfunduri.

Luându-i tăcerea drept încuviinţare, Taylor continuă:

— Ah, şi este fecioară. M-am ocupat de asta, milord. Omul care îşi găseşte plăcerea cu ea pentru prima dată o să fie un norocos. Şi bănuiesc că ai putea să fii omul acesta, Excelenţă. Pentru preţul potrivit.

Simon răsuflă greu. Fu cuprins de o furie nimicitoare, fiecare muşchi din corpul lui se încordă de parcă se pregătea de o luptă. În clipa aceea, nu îşi dorea nimic mai mult decât să îl ucidă pe acel om dacă legea nu l-ar fi condamnat după aceea la spânzurare. Dar aşa ceva nu avea cum să îi ajute pe Becky şi pe Toby. Fără un tată, soarta lor putea să fie şi mai rea.

Intenţia ucigaşă trebuia să se fi citit clar pe chipul lui Simon, căci Taylor se retrase smucit şi se lovi de halba de bere. Se îndepărtă de bar.

— Ce vrei de la mine? mârâi el.

Simon îşi aşeză un pumn înmănuşat pe bar.

— Vreau să mă asculţi. Şi nu îndrăzni să pui la îndoială ce zic eu!

Taylor începu să bâjbâie după ceva sub bar, dar se opri când Simon îşi îndreptă privirea spre el.

— Numai încearcă şi eşti mort! îi trimise lui Taylor cel mai letal zâmbet. De fapt, încearcă orice şi eşti un om mort. Asta include şi planurile pe care le ai pentru fiica ta. Acum, ea mă interesează, iar dacă aud că i-ai făcut vreun rău, nu o să mă deranjez să merg la magistrat. Şi dacă încerci să o faci prostituată, închid Stejarul într-o clipită. După cum spui tu, fata merită ce e mai bun.

Chipul lui Taylor căpătă o nuanţă de purpuriu. Mârâi ceva, ca un mistreţ rănit, dar nu răspunse la ameninţarea lui Simon. Nici nu era nevoie… Simon ştia exact ce gândea.

— Da, ştiu, continuă el. Ai vrea să mă ucizi. Nu ar fi înţelept, căci slujitorii mei ştiu exact unde sunt. Ascultă-mă bine, Taylor! O să fiu cu ochii în patru.

Îşi ridică jobenul de pe bar, se întoarse pe călcâie şi îşi croi uşor drumul spre uşă. Tăcerea se lăsă în urma lui. Tăcerea şi o indignare apăsătoare erau mai grăitoare şi mai letale decât orice urlet de furie.

Păşi afară şi îşi întoarse chipul spre ploaia care cădea în ace îngheţate. După atmosfera otrăvitoare din tavernă, chiar şi aerul plin de funingine de pe Avon Street părea curat.

— Milord!

O voce şoptită îi ajunse la urechi. Recunoscu imediat vocea.

„Toby”.

Băiatul îşi trase şuviţele pe frunte, apoi se avântă pe aleea umezită de dincolo de Stejarul de Argint. Simon aruncă o privire scurtă în jur şi o luă pe urmele lui.

Toby se ghemui după un morman de gunoaie şi de lăzi vechi, ascuns de umbrele zidurilor înconjurătoare de pe ambele părţi ale aleii, îl făcu semn lui Simon să se apropie.

— Nu ai spus, milord, nu-i aşa?

Vocea copilului era ascuţită de frică.

El se întinse şi şterse blând murdăria de pe obrazul lui Toby. Băiatul tresări. Simon strânse din dinţi, dorindu-şi să intre din nou în tavernă şi să-i dea lui Taylor bătaia pe care o merita. Însă un asemenea impuls nu era de niciun folos. Bărbatul avea drept legal asupra copiilor lui şi, dacă Simon nu reuşea să aducă dovezi că se întâmpla ceva cumplit acolo, nu prea avea ce să facă pentru a-i apăra.

Scoase o guinee din buzunar şi o aşeză în pumnul murdar al băiatului. Ochii lui Toby se făcură aproape la fel de rotunzi ca moneda.

— Toby, stau în apartamentele de pe Milsom Street. Simon îi dădu adresa. Dacă ai vreodată nevoie de mine, dacă sora ta are nevoie de mine, să te duci acolo. Întreabă de mine sau de secretarul meu, domnul Soames. O să-i spun portarului să se uite după tine.

Toby trase tremurând aer în piept şi îi întâlni privirea lui Simon. Un sentiment de încredere prudentă se citi în ochii lui de un albastru-deschis. Băiatul încuviinţă din cap.

Simon mai atinse o dată obrazul băiatului, apoi se întoarse pe călcâie şi părăsi aleea. În timp ce îşi întoarse faţa spre ploaie, recunoscu cu mâhnire că Sophie avusese din nou dreptate.

Capitolul 18

Sophie se lăsă pe spate în scaunul ei şi se bucură de spectacolul oferit de Robert, în încercarea de a se apăra în faţa soţiei lui mânioase.

— La naiba, Annabel, de ce să vreau să dansez cu Lady Hume? exclamă el şi se uită pe furiş la baroana plinuţă care tropăia prin salonul ei plin de lume.

Annabel îi aruncă o privire aspră.

— Pentru că este gazda ta şi una dintre cele mai vechi prietene ale mamei tale.

Dacă Sophie nu ar fi fost atât de supărată pe Robert, ar fi râs cu gura până la urechi de expresia spăsită de pe chipul lui. Dar cum încă era furioasă pe el, spera ca Annabel să îl facă să danseze cu fiecare bătrână arţăgoasă din Bath. Şi spera ca, în acest timp, să fie groaznic călcat pe picioare.

— O să tot bată apa în piuă despre nepoţii ei detestabili, o imploră el. Femeia este o pacoste, Belle. Sincer!

Annabel pur şi simplu miji ochii. Robert făcu o ultimă încercare disperată:

— În plus, ştii că îi miroase gura ca o cizmă veche. Motiv suficient să te duci direct la nebuni.

Soţia lui răspunse cu o bătaie nerăbdătoare din picior, mărgeluţele argintii de pe pantoful ei reflectând lumina sfeşnicului din apropiere.

— Oh, bine! Robert se uită urât la Sophie. Sper că ştii că asta este numai vina ta, surioară.

Ea îşi înăbuşi dorinţa de a scoate limba la el şi îi trimise, în schimb, fratelui ei cel mai dulce zâmbet de care era în stare. El mormăi câteva cuvinte despre surori, apoi se duse să îşi întâlnească pedeapsa.

— În sfârşit, spuse Annabel. Credeam că nu mai pleacă. A tot încercat să-mi explice toată ziua purtarea lui groaznică, dar nici nu am vrut să aud.

Se aplecă înainte, peste marginea scaunului, şi studie cu atenţie chipul lui Sophie.

— Cum te simţi, scumpa mea?

Stăteau într-o zonă mai puţin luminată, în colţul îndepărtat din salonul elegant, decorat în stil chinezesc al lui Sir Geoffrey Hume. Majoritatea celorlalţi oaspeţi se adunaseră în capătul opus al încăperii, dincolo de uşile duble ale salonului învecinat, unde o orchestră mică interpreta dansuri câmpeneşti şi câte un vals din când în când.

Invitaţiile la balurile private ale lui Sir Geoffrey erau teribil de râvnite în Bath. Şampania lui era excelentă, mâncarea extraordinară şi compania rafinată. Sophie s-ar fi bucurat să viziteze casa somptuos decorată din Sydney Place dacă lumea ei nu s-ar fi făcut praf mai devreme în acea zi.

Ea schiţă o grimasă discretă.

— O să supravieţuiesc, Belle, îţi promit.

Annabel oftă.

— Este atât de dezamăgitor să-ţi dai seama că bărbaţii pot fi aşa de idioţi! Aveam o părere mai bună despre Robert… şi despre Simon. Poate că este mai bine să nu te aştepţi la prea multe de la ei. În felul ăsta, nu ai cum să fii atât de dezamăgit.

Îi zâmbi încurajator lui Sophie, ca şi când logica ei nebunească avea cu adevărat sens.

Sophie dădu ochii peste cap în direcţia ei.

Annabel oftă din nou.

— Ştiu. Aş vrea să pot să spun ceva care să şteargă ziua asta groaznică.

— Nu poţi, răspunse Sophie.

Era tot ce putu să zică pentru a-şi face cuvintele să treacă peste nodul din gât. Înţelegerea lui Annabel parcă înrăutăţea totul. Cumnata ei voia doar să o ajute, dar lui Sophie i se făcea rău când se gândea la Simon şi la farsa logodnei ei. Era destul de rău că trebuia să participe la petreceri, era rău că trebuia să accepte felicitările uluite despre schimbarea de statut şi cu atât mai rău că era nevoită să pretindă că se simţea fericită. O dureau şi obrajii din pricina zâmbetului fals pe care şi-l lipise pe chip toată seara.

Sir Geoffrey se ivi din senin, bătrânul fiind îmbrăcat impecabil, ca întotdeauna. Făcu o plecăciune perfectă, în ciuda corsetului care îl ţinea bine.

— Doamnă Stanton, pot să am onoarea următorului dans? Domnişoara Stanton, nu m-aş gândi să te invit la dans acum. Fără îndoială, vrei să aştepţi până când soseşte logodnicul tău, nu?

În ciuda licăririi de bunăvoinţă sinceră din ochii lui Sir Geoffrey, Sophie reuşi cu greu să se împotrivească impulsului de a-l lovi. Nu era vina lui. Cel care merita o bătaie zdravănă încă nu îşi făcuse apariţia. Era tipic pentru Simon să o facă să aştepte, chiar şi după o zi îngrozitoare cum fusese aceea.

Annabel şovăi, detestând ideea de a o lăsa singură pe Sophie, dar nevrând să aducă vreo ofensă gazdei lor.

— Du-te, Belle! zise Sophie şi mai schiţă un zâmbet. Mă bucur că am ocazia să mă odihnesc înainte să ajungă Simon.

— Mă întorc cât de repede pot, şopti Annabel şi luă mâna întinsă de Sir Geoffrey.

Sophie îşi aşeză fundul amorţit pe marginea scaunului drăguţ, dar din lemn tare de fag şi se întrebă cât timp trebuia să mai aştepte înainte ca Simon să îşi facă apariţia. De îndată ce avea să apară, voia să îl roage să o ducă acasă. Nu îşi dorea să fie singură cu el, dar până şi o asemenea idee era de preferat unei serate petrecute ca o insectă exotică pusă sub lupă.

Minutele se scurseră, iar ea privi dansatorii prin uşile

duble ale salonului. Logodna cu contele de Trask părea să & atras de la sine o combinaţie stranie de curiozitate avidă şi nepăsare pripită. Chiar şi burlacii ei de vârstă mijlocie fuseseră îndepărtaţi de vestea căsătoriei ei viitoare.

Îşi răsuci în jurul încheieturii brăţara preferată de diamante. Simon îi trimisese un bileţel scurt, la o oră târzie din noapte, promiţând să o întâlnească în seara aceea, dar nu făcuse prea multe eforturi până acum. Era o frântură de imagine despre viitorul ei? Aşteptând mereu un bărbat căruia îi păsa mai mult de orice altceva din viaţa lui decât de ea?

Poate că, se gândi ea îndureratã, el nu credea că merita atâta bătaie de cap. Nu putea să îşi dea seama ce era mai rău – să spere că Simon avea să se plictisească de ea şi să o lase în pace ori să se teamă că nu îi păsase niciodată de ea.

O voce plăcută de bărbat o scoase din sumbra ei reverie.

— Ah, domnişoară Stanton. De ce eşti atât de abătută? Cu siguranţă, nicio fiinţă atât de frumoasă ca tine nu are motive să pară aşa de tristă, nu?

Sophie simţi un junghi greţos în stomac. De unde apăruse domnul Watley? Încremeni. Şi, mai exact, unde era Lady Randolph?

— Mă întreb unde sunt toţi pretendenţii tăi, murmură domnul Watley, în timp ce se aşează pe scaunul gol de lângă ea. Îşi netezi o cută inexistentă de pe haina absolut superbă, apoi îi oferi un zâmbet fermecător. Sigur nu s-au speriat de perspectiva viitorului tău statut de femeie măritată, nu? Bărbaţii respectabili sunt nişte proşti, nu-i aşa, domnişoară Stanton?

Sophie nu ştiu ce să-i răspundă. Flirta cu ea? Bărbaţii frumoşi nu flirtau niciodată cu ea. Ea râse nesigură, căci nu îşi dorea să pară nepoliticoasă.

— Îmi pare foarte rău, domnule Watley. Dar eu cunosc doar bărbaţi respectabili.

Ochii lui de un albastru-deschis se aprinseră.

— Vom vedea ce putem face pentru a schimba asta,

frumoasă doamnă.

Chiar flirta cu ea. Dar de ce să se deranjeze? Ultimele zvonuri spuneau că domnul Watley avea o relaţie cu Lady Randolph şi, cu siguranţă, îi părură foarte prietenoşi în Pump Room. Se putea ca atitudinea lui de flirt să fie o altă încercare a contesei de a o umili de faţă cu jumătate dintre locuitorii din Bath?

I se strânse inima în piept. De parcă ziua aceea nu fusese şi aşa destul de cruntă.

Se prefăcu a fi Lady Eleanor şi se chinui să se exprime maiestuos:

— Sunt surprinsă să te văd singur, domnule Watley. Sau Lady Randolph este în cealaltă sală?

El îşi arcui sprâncenele şi păru cu adevărat surprins.

— Nu, domnişoară Stanton. Sunt singur. Excelenţa Sa are şi alte aranjamente în seara asta, spuse el, imprimând cuvintelor lui o notă uşor amară.

Muşchii gâtului şi ai umerilor ei se încordară cu putere. Ce voia să spună prin *alte aranjamente?* Se putea ca Simon să fie cu Lady Randolph chiar în clipa aceea? Cu siguranţă el nu putea să îi facă aşa ceva… nu după ziua aceea.

Alungă din minte gândul acela groaznic.

— Pierderea ei este câştigul meu, spuse ea pe un ton spiritual.

El schiţă un zâmbet fermecător.

— Exact aşa zic şi eu, domnişoară Stanton. Vocea îi deveni o şoaptă ademenitoare. Mă întreb, nu ţi se pare că aerul de aici este înăbuşitor?

Acum, că se gândea, şi lui Sophie i se părea destul de înăbuşitor înăuntru. Încuviinţă cu prudenţă din cap.

— Mi s-a spus că Sir Geoffrey are o seră minunată… mică, dar elegantă, cu nişte specii de plante rare, spuse domnul Watley. Te pot ademeni la o scurtă plimbare? Sunt sigur că o să merite efortul. Se zvoneşte că cerceluşii lui sunt dintre cei mai rari din Anglia.

Sophie şovăi, fără să aibă încredere în motivele reale ale bărbatului. Aruncă o privire spre ceasul din bronz aurit,

aşezat pe bufetul din abanos. Era aproape zece şi jumătate. Şi nici urmă de Simon.

— Hai, draga mea. Ce poate fi aşa de rău? Tot ce trebuie să facem este să o luăm prin bibliotecă şi ajungem acolo. Să nu ai emoţii, adăugă el cu o sclipire scandaloasă din ochi. Deja îţi cunosc cel puţin unul dintre secrete şi nu te-am trădat. Sigur poţi să ai încredere în mine că o să mă păstrez cu firea în ceva atât de nevinovat precum o plimbare prin seră, nu?

Un zâmbet amabil i se juca în colţurile gurii. Părea inofensiv. O voce interioară îi şopti să nu aibă încredere în el, dar era adevărat că nu dezvăluise ce văzuse în noaptea aceea în faţa teatrului. Noaptea în care îl luase pe Toby cu trăsura lui Lady Eleanor. Noaptea în care Simon o ceruse de soţie.

„Simon”. Amintirea sărutului de pe alee o făcu să se îmbujoreze. Şi, oricum, unde era afurisitul? Trebuia să fi ajuns cu secole în urmă.

— Chiar ar trebui să-l aştept pe logodnicul meu, domnule, răspunse ea.

Zâmbetul lui Watley căpătă un aer complice.

— Se pare că Excelenţa Sa are alte distracţii în seara asta. De ce să nu le ai şi tu pe ale tale? Sigur nu vrei să stai toată noaptea lipită de perete, alături de fete bătrâne şi văduve, nu-i aşa?

Tonul lui zeflemitor şi blând îi străpunse toate scuturile de autoapărare. Ce putea să fie atât de rău? Nu era ca şi cum plecau din casă sau ieşeau în grădină. Nu într-o noapte atât de rece. Şi muşchii gâtului se încordară într-un nod groaznic de tare care, fără îndoială, aveau să îi provoace o durere de cap. Poate că o plimbare frumoasă şi relaxantă prin seră putea să îi facă bine. Dacă Simon se sinchisea să îşi facă apariţia în timp ce se plimba cu domnul Watley, cu atât mai bine.

Înăbuşi avertismentul care îi răsună în minte şi se ridică de pe scaun. Cu un zâmbet uşor triumfător, domnul Watley îi întinse braţul. Din ce îşi dădea seama Sophie, nimeni nu îi văzu părăsind încăperea şi traversând holul

spre bibliotecă, un lucru nefericit dată fiind dorinţa ei crescândă de a se răzbuna pe Simon.

Traversară biblioteca întunecată spre o pereche de uşi duble care duceau la seră. Ea se opri chiar când trecură pragul şi făcu ochii mari sub efectul unei bucurii autentice.

Sera lui Sir Geoffrey avea forma unei jumătăţi de dom mic, dar elegant, făcut din metal şi sticlă, cu o podea din mozaic cu dale albe şi negre. Ghivece de diferite mărimi – unele din piatră, altele din lemn lustruit – fuseseră aşezate în fiecare colţ din încăpere, toate pline până la refuz cu flori şi plante exotice. Cercelușii orientali erau aranjaţi alături de crizanteme, camelii şi muşcate. Un portocal într-un ghiveci de piatră se afla în mijlocul încăperii, iar câteva fructe coapte atârnau de ramurile bine îngrijite.

— Ce frumos! Pentru o clipă, ea îşi uită mânia pe lume. Domnule watley, îţi mulţumesc că m-ai adus aici.

— Mă bucur teribil că-ţi place, răspunse el şi o însoţi spre băncuţa din lemn de lângă portocal. Dar nimic de aici nu se compară cu frumuseţea ta uluitoare.

Acum deja era prea mult.

Ea se uită la el, cu ochelarii uşor aburiţi din pricina aerului umed din seră. Bărbaţii precum domnul Watley puteau să inventeze complimente bombastice cu uşurinţa cu care respirau. La urma urmei, linguşirea făcea parte din arsenalul crailor. Dar chiar părea să o privească atent, cu o strălucire în ochi care o făcu să se foiască incomod pe banca tare. Poate că nu fusese aşa o idee înţeleaptă să îi permită să o aducă într-un loc atât de retras.

Disconfortul ei dispăru curând, fiind înlocuit de plictiseală, pe măsură ce domnul Watley continuă cu un iureş neobosit de complimente despre părul ei, despre rochie, despre siluetă – într-adevăr, se făcea puţin cald înăuntru – şi, în final, despre comportamentul ei graţios. Când o compară cu una dintre graţiile Antichităţii clasice, abia dacă reuşi să îşi reprime un chicotit. Nimeni îi mai spusese vreodată că era graţioasă, nici măcar văduvele de vârstă mijlocie.

Era clar că domnul Watley nu îi simţea agitaţia

crescândă. De fapt, el se dădu mai aproape pe bancă, suficient ca Sophie să observe surplusul de căptuşeală în umerii hainei perfect croite. O imagine cu umerii masivi ai lui Simon – dezgoliţi şi numai muşchi – îi apăru în minte şi îi dădu o senzaţie de slăbiciune ciudată prin tot corpul, în comparaţie cu logodnicul ei, trupul lui Watley era cel al unui tânăr plin de viaţă.

Sophie clipi când coapsa tovarăşului ei îi atinse uşor rochia. Era pe cale să îi sugereze să revină în salon când el îi prinse braţele şi îi apăsă pe buze un sărut extrem de entuziasmat.

Niciun bărbat, în afară de Simon, nu o mai sărutase vreodată aşa, iar săruturile lui Simon făceau parte dintr-o cu totul altă categorie. Uluită, pentru o clipă, Sophie îşi lăsă curiozitatea să zburde în voie. Încurajat de consimţământul ei, domnul Watley o strânse mai tare şi încercă să îşi strecoare limba printre buzele ei.

Un gust acru de repulsie i se ridică în gât. Se sufocă şi îl împinse în piept, mâinile înmănuşate alunecându-i pe mătasea vestei lui.

Sophie îşi eliberă gura.

— Domnule Watley! Insist să mă duci imediat înapoi în salon.

Degetele craiului se cufundară în carnea moale de deasupra mănuşilor lungi până la cot. Ochii îi străluceau cu o ardoare libidinoasă.

— Nu trebuie să te joci cu mine, dragă Sophie. Amândoi ştim de ce m-ai lăsat să te aduc aici.

El se aplecă şi încercă să îi atingă buzele încă o dată. Sophie se îndepărtă şi se lovi cu creştetul în bărbia lui. El blestemă, o prinse de ceafă, iar cu cealaltă mână o apucă de mijloc.

Panica îi străpunse fiecare nerv. Îi îndepărtă braţul şi se clătină pe marginea băncuţei. Nimeni nu îi văzuse venind acolo. Nimeni nu putea să o salveze. Oare trebuia să ţipe?

Se îndreptă de spate şi îl împinse pe domnul Watley cu toată puterea. El scoase un strigăt sugrumat şi se

răsturnă într-o parte – chiar peste portocalul care, odată cu el, se prăbuşi pe dalele din podea.

Sophie sări în picioare şi alergă spre uşă, lăsând în urmă craiul nefericit, într-o învălmăşeală de ramuri zdrobite, ceramică sfărâmată şi o grămadă de pământ. O portocală mare îi atârna deasupra capului, de parcă cineva o pusese cu grijă acolo. O clipă după aceea, fructul se desprinse de ramură şi ateriză în fruntea domnului Watley, care scânci.

— Îţi sugerez să păstrăm pentru noi acest incident nefericit, domnule Watley. Răsuflă întretăiat, dar se strădui să îşi păstreze tonul demn. Poate că îmi cunoşti secretul, dar, dacă logodnicul meu îţi descoperă vreodată impertinenţa, lucrurile chiar vor ieşi foarte prost pentru tine.

Ameninţarea îi fu întâmpinată de un iureş de blesteme. Ea se întoarse pe călcâie şi trecu în fugă prin bibliotecă. Se strecură în hol şi rosti în gând o scurtă rugăciune de mulţumire pentru că era pustiu. Apoi trase adânc aer în piept, îşi obligă picioarele tremurânde să se liniştească, îşi trase mănuşile şifonate deasupra coatelor şi se pregăti să revină în salon.

O voce adâncă străpunse liniştea.

— Sophie!

Ea aproape că sări în sus. Simon traversă holul, cu o mantie din catifea aruncată peste braţ. Arăta aspru. Panica îi cuprinse încă o dată inima într-o bătaie nebunească.

— Eşti îmbujorată. Ce s-a întâmplat? spuse el îndreptându-se spre ea.

Încercă să îşi calmeze bătăile nebuneşti ale inimii şi îşi lipi un zâmbet strălucitor pe faţă.

— Nimic. Sunt doar surprinsă să te văd.

Ochii lui se făcură mici sub sprâncenele încruntate suspicios.

— De ce? Ţi-am spus că ne vedem aici în seara asta.

— Păi, s-a făcut aşa de târziu, încât am început să cred că nu mai vii.

— Sophie, când spun că fac ceva, mă ţin de cuvânt.

Ea îşi înăbuşi replica usturătoare ce i se opri pe buze. Arogantul conte avea nevoie de o mustrare bună, dar nu era momentul potrivit în care să înceapă o ceartă. Trebuia să îl îndepărteze de uşa bibliotecii înainte să apară domnul Watley.

Simon îi aruncă o privire scrutătoare. Nările nasului lui patrician i se lărgiră uşor, de parcă putea să îi adulmece minciunile. Ea încercă să nu se foiască sub examinarea lui atentă.

— Ce faci aici? întrebă el.

— A trebuit să merg la toaletă. Nu trebuia să ştii tu asta, rosti ea ţâfnoasă, vrând să pară indignată.

Când el dădu să deschidă gura, ea îl întrerupse ca să evite alte întrebări.

— De ce nu mă însoţeşti în salon? Serios, Simon, mi-am dorit toată seara să dansez cu tine.

El îşi arcui sprâncenele, iar ea tresări imperceptibil. După modul în care încheiaseră ultima conversaţie, se putea să fi exagerat puţin. El şovăi, dar, evident, decise să nu îi conteste sugestia ciudată.

— Oricât de mult aş vrea să dansez cu tine, draga mea, se face târziu. Este timpul să plecăm.

Ea observă pentru prima oară că înfăşurată pe braţul lui se afla pelerina ei de un roşu aprins. Chiar dacă îşi dorea teribil să plece, chiar nu se gândise la consecinţele unei întâlniri între patru ochi cu Simon. Ideea în sine fu de ajuns ca să îşi dorească să revină în seră cu domnul Watley. Măcar pe *el* putea să îl ţină în frâu.

— Presupun că ai dreptate. Dar trebuie să-i spunem lui Annabel că plecăm şi să le urăm noapte bună lui Sir Geoffrey şi lui Lady Hume.

— Deja am făcut asta.

Îi aşează pelerina grea pe umeri şi îi legă bine sub bărbie şnurul cu ciucuri.

I se puse un nod în gât când îi simţi degetele calde atingându-i uşor pielea. Ridică privirea şi îi cercetă trăsăturile în căutarea vreunei reacţii. Părea rece şi distant – masca lordului poruncitor i se lipise din nou pe chip.

Oboseala coborî peste ea ca un giulgiu.

— Sunt gata să merg acasă, Simon.

El şovăi şi masca dispăru.

— Nu acasă. Nu încă. Trebuie să vorbim între patru ochi.

Lui Sophie i se tăie răsuflarea. Gata cu discuţiile. De ce nu o lăsa pur şi simplu în pace?

— Nu cred că este o idee prea bună. Sunt foarte obosită.

Ochii lui negri ca noaptea în sala întunecată nu dădură nimic de înţeles.

— Sunt sigur că eşti, Puck. Dar trebuie. Trebuie să rezolvăm problemele care stau între noi, spre binele amândurora.

Ea îşi umezi buzele, perfect conştientă de apropierea lui când se aplecă spre ea. Era atât de frumos, atât de masculin în haina serioasă şi cu lavaliera de un alb orbitor! Iar parfumul lui era minunat. Aroma discretă de lemn de santal şi piele o tachină cu amintiri din noaptea splendidă în care i se dăruise... ei bine, sărise pe el, dacă era să spună drept.

Îndoiala se răsuci înăuntrul ei ca un nod gordian. Simon îşi dorea ca ea să aibă încredere în el. De fapt, chiar *simţea* că spera ca ea să aibă încredere în el – putea să vadă în intensitatea înflăcărată din privirea lui.

Cum să aibă încredere când ea nu avea încredere nici în sine însăşi?

El îşi trecu un deget peste pielea sensibilă de pe gâtul ei. Sophie îşi înăbuşi un scâncet de dorinţă care i se ridică pe buze.

— Nu am vrut niciodată să te rănesc, Sophie. Ştii asta. Lasă-mă să-ţi explic ce s-a întâmplat!

Vocea lui păcătos de seducătoare o învălui şi alungă orice împotrivire. Ea încuviinţă uşor din cap, detestând felul în care putea să o convingă cu atâta uşurinţă.

Simon o luă de braţ şi o conduse spre trăsura care îi aştepta afară.

— Unde mergem? şopti ea.

— În apartamentele mele de pe Milsom Street.

O cuprinse din nou neliniştea. „Singură cu Simon. În apartamentele lui private. Târziu în noapte”.

Mintea ei raţională şi buna-cuviinţă îi cereau să refuze. Dar, dacă învăţase ceva după incidentul din seră, era că mătuşa Jane avea dreptate. Simon era singurul bărbat pe care avea să îl iubească vreodată. Trebuia să afle dacă el putea să răspundă iubirii ei, chiar şi un pic, şi dacă regreta felul în care se purtase cu ea. Pentru ca ei să aibă vreo şansă de a-şi petrece viaţa împreună măcar ca prieteni, cum fuseseră odinioară, trebuia să ştie.

Le luă doar câteva minute ca să ajungă la apartamentele lui. Abia dacă avu timp să îşi tragă sufletul înainte ca el să o conducă spre apartament, să îi scoată pelerina şi să o arunce peste braţul unui scaun cu spătar. Simon se îndreptă apoi tăcut spre o masă masivă din lemn de mahon, acoperită cu registre şi corespondenţă şi aprinse lampa lăsată acolo. Lumina blândă străluci, subliniind liniile severe de pe chipul lui.

Inima lui Sophie se zbătu într-un ritm alert şi dureros. Ceva asemănător cu disperarea se strecură înăuntrul ei, în timp ce îi studie trăsăturile aspre. Avea să îl cunoască vreodată cu adevărat? Avea să străpungă vreodată scutul pe care îl ridicase în jurul inimii lui? El ştia totul despre ea, dar ultimele zile îi lăsară impresia că ea nu mai înţelegea nimic despre el.

El o conduse cu o mână blândă spre un fotoliu din piele, aflat lângă masă. Sophie se aşeză pe marginea fotoliului şi îl privi nesigură. Spre surprinderea ei, după ce îşi scoase haina şi mănuşile, îngenunche pe podea în faţa ei. Li luă mâinile şi începu să îi tragă mănuşile de pe braţe. Fiori delicaţi îi dansară pe şira spinării.

— Sophie, îţi datorez scuze. Nu se uită la ea, ci continuă să fie atent la felul în care îi scotea mănuşile din piele de căprioară, catifelate şi de culoarea untului. Am procedat greşit şi nu aş fi făcut-o niciodată dacă nu eram convins că nu există altă cale.

În cele din urmă, el ridică privirea şi schiţă spre ea un

zâmbet mâhnit.

— Ai talentul rar de a mă înnebuni, Puck, iar scena pe care ai făcut-o în Pump Room m-a forţat să trec de limitele rezistenţei mele.

Sophie nu putu să-şi reprime o senzaţie de vinovăţie.

— Simon…

— Nu, vina a fost a mea. Nu ar fi trebuit niciodată să te las să mă convingi să fac dragoste cu tine în noaptea aia. Ştiam că era o greşeală.

Enervarea înlocui foarte repede vina.

— Ei bine, poate că a fost o greşeală, dar nu din motivele pe care le crezi tu.

El ignoră tonul ei arţăgos. În schimb, îi luă ambele mănuşi şi le lăsă să cadă pe podea. Ridicând la buze una dintre mâinile ei reci, îi apăsă un sărut înflăcărat în palmă. Fiorii uşori care i se avântară pe coloană deveniră un tremur vibrant.

Îi aşeză mâna în poală, apoi îşi puse mâna pe vârful degetelor ei. Când vorbi, vocea îi era liniştită şi reţinută, dar îşi păstră privirea aţintită spre mâinile lor împreunate.

— Comportamentul meu a fost mai puţin decât onorabil, Sophie. Ştiam prea bine că te împing de la spate şi îmi pare rău. Dar am făcut-o ca să te protejez. Nici nu-ţi dai seama cât eşti de vulnerabilă. Sunt oameni care te-ar răni dacă ar putea, şi este datoria mea să am grijă de tine.

Ea oftă, frustrată că Simon nu voia să îi întâlnească privirea.

— Dar nu-ţi dai seama? Asta este problema. Nu mai sunt o copilă şi nu sunt aşa de nevinovată. Vreau să mă respecţi, nu să-mi dai ordine de parcă aş mai fi o şcolăriţă.

Reacţia ei îl făcu să ridice brusc capul.

— Crede-mă, Sophie! Îmi dau prea bine seama că nu mai eşti o şcolăriţă. Îmi dau seama pe deplin.

Un zâmbet ştrengăresc şi viclean îi transformă expresia de pe chip, în timp ce îi cercetă trupul din priviri. În ciuda enervării, ea simţi o căldură drept răspuns.

— Dar nu ai experienţă cu neplăcerile lumii, continuă el, şi sper să nu ai niciodată.

Ea dădu să deschidă gura ca să răspundă, dar el îi puse un deget pe buze.

— Sophie, taci puţin. Lasă-mă să-mi cer scuze.

Ea se trase în scaun cu un mormăit şi hotărî că era mai bine să ignore zâmbetul care încă dăinuia în colţul gurii lui. La urma urmei, era greu de crezut că se simţea prea bine în clipa aceea. Simon cerea rareori scuze cuiva.

Expresia lui amuzată dispăru, fiind înlocuită de o privire serioasă şi directă.

— Am acţionat ca un prost când trebuia să fiu răbdător şi înţelegător. Nu o să mai fac aceeaşi greşeală de două ori, te asigur. Nu o să te mai mint şi nicio să-mi mai încalc niciodată o promisiune.

Sophie încercă să reziste în faţa nevoii de a capitula, dar simţea deja cum inima stătea să o trădeze. În timp ce se uită în ochii lui, ştiu că spunea adevărul… cel puţin aşa cum îl înţelegea el. Ea îşi dorea din suflet să îi accepte scuzele, dar prea semăna cu o capitulare. Ce control mai avea asupra vieţii ei, a emoţiilor ei, dacă i se preda acum?

— Nu ştiu, Simon. Vocea ei păstră un tremur umilitor. Când Lady Randolph…

El o întrerupse şi clătină din cap.

— Nu. Ea nu înseamnă nimic pentru mine, Puck, şi nu o să însemne niciodată. Îţi dau cuvântul meu de onoare. Tu eşti singura femeie din viaţa mea.

Sophie se uită nefericită la el. Îl iubea atât de mult, încât uneori simţea că nu exista vreun loc şi pentru ea. Dar el ce simţea, de fapt, pentru ea? Era foarte bine că îşi cerea iertare, dar nu avea să fie niciodată sincer cu ea. Nu în inima lui, aşa cum ea era cu el.

Simon se ridică, apoi, cu o graţie masculină, o trase spre el. Îi cuprinse faţa între mâini şi îşi apăsă uşor gura pe buzele ei. Ea tremură, fiecare parte din ea tânjind să îi mai simtă o dată braţele înfăşurate în jurul ei. Să i se dăruiască. Dar, după căsătorie, avea să fie mereu împovărată de nevoia de a-i câştiga dragostea.

— Îmi pasă de tine mai mult decât oricine altcineva, Puck, murmură el şi îi trasă o linie de sărutări delicate pe

obraz. Nimic nu va însemna mai mult pentru mine decât să fii soţia mea. Îţi promit asta!

Rezistenţa ei se nărui. Îşi înăbuşi un suspin şi ridică faţa spre el. Buzele lui le prinseră pe ale ei într-un sărut fierbinte, lacom, într-o îmbrăţişare care o strânse la pieptul lui tare.

Dar, chiar când Sophie cedă, predându-se propriei iubiri şi slăbiciuni, ceva în adâncul sufletului îi şopti un avertisment. Simon încă nu îi spusese că o iubea, iar ea începea să creadă că nu avea să o facă niciodată.

Capitolul 19

Triumful clocotea prin venele lui Simon. Şi, în mod ciudat, în timp ce explora gura dulce ca mierea a lui Sophie, avu un sentiment de uşurare la gândul că ea capitula întru totul.

Îşi trecu mâna peste şoldul ei, apropiindu-i moliciunea de mădularul lui rigid. Avusese nevoie doar de o clipă să se facă tare ca piatra, gata să îi smulgă hainele, să îi desfacă picioarele şi se cufunde în căldura trupului ei ispititor. Îşi înăbuşi impulsul. Ea avea nevoie să se simtă în siguranţă, nu să facă dragoste cu ea ca un nebun.

Când îl întrebase despre Bathsheba, cu trăsăturile ei frumos desenate cuprinse de nelinişte, aproape că îşi dorise să o posede în clipa aceea. Dar ochii ei, plini de vulnerabilitate, în spatele ramelor aurii ale ochelarilor, îl opriseră. Ea avea nevoie de tandreţe şi de înţelegere, iar el avea să i le dea din plin.

Sophie tremură în braţele lui în clipa în care răspunse sărutului lui cu un entuziasm sfios, care ameninţa să nimicească stăpânirea lui de sine. Îşi lăsă gura moale pe buzele ei, sperând să o liniştească, dar fiori uşori îi traversară nestingheriţi membrele. O îndepărtă chiar când ea încercă să se agaţe de umerii lui.

— Ţi-e frig, iubire?

El îi îndepărtă cu blândeţe buclele de pe chipul palid, simţindu-le ca pe nişte panglici din catifea care i se încolăceau printre degete.

— Puţin, răspunse ea şi schiţă un zâmbet şovăitor.

El dădu un sărut pe gura moale şi o ajută să se aşeze pe fotoliu.

— Odihneşte-te un minut, Puck. Îţi aduc să bei ceva cald.

Simon se duse spre şemineul din marmură şi înteţi focul. Aruncă o privire spre Sophie. Stătea înţepenită pe marginea fotoliului şi îl privea nerăbdătoare, urmărindu-i fiecare mişcare. El se opri, uluit de liniile imaculate ale chipului ei de zână şi de bogăţia părului arămiu vâlvoi. Ce prost fusese, orb la frumuseţea ei atâţia ani!

Acum frumuseţea ei deosebită urma să fie a lui, îşi jură în minte, în timp ce se îndreptă spre uşa de legătură cu dormitorul. Dulce şi blândă, Sophie avea o inimă mai mare decât îţi puteai imagina. Simon hotărî ca ea să nu îşi mai piardă vreodată încrederea în el.

Îşi dădu jos haina şi vesta, apoi îşi desfăcu lavaliera, aruncându-le pe toate pe balansoarul de lângă uşă. Când prinse carafa de coniac de pe dulăpior, aruncă o privire spre patul cu baldachin somptuos tapisat din centrul încăperii. Nu putu să nu zâmbească larg când se gândi la plăcerile senzuale pe care avea să le împartă cu Sophie cât de curând în patul acela.

Simon reveni grăbit în salon şi se opri în pragul uşii. Strânse tare carafa din cristal în pumn, blestemând în gând scena care i se dezvălui în faţa ochilor.

Logodnica lui, mereu atât de curioasă, stătea în picioare în faţa biroului mare şi ţinea o bucată de pergament foşnitor în mâna tremurândă. Ştia exact ce anume era. Îşi dădu seama după expresia uluită, aproape absentă de pe chipul ei. Ţinea în mână un cadastru al moşiei Stanton din Yorkshire, cel care ilustra presupusele amplasamente pentru viitoarele lui mine de cărbune.

Fu cuprins de frustrare din pricina neatenţiei de care dăduse dovadă.

— Ah, Sophie, voiam să-ţi vorbesc despre asta.

El se mişcă prudent spre colţul mesei şi aşează carafa la mare depărtare de ea. Nu ar fi fost prima dată când Sophie recurgea la măsuri fizice pentru a-şi exprima frustrarea faţă de el, iar cicatricele lui din copilărie erau dovada vie.

Ea îl privi, iar ochii îi fură cuprinşi de un amestec de vulnerabilitate şi ranchiună.

— Asta ai vrut de la bun început, nu-i aşa?

Vocea ei răsună pe un ton lipsit de viaţă, aproape absent.

Simon îşi cântări cu grijă cuvintele. Dacă nu se descurca cum trebuia în următoarele minute, explicându-i totul cât putea de sincer, viaţa lor împreună avea să se încheie înainte să înceapă. Trebuie să o facă să îşi dea seama cât însemna afacerea aceea pentru el.

— Da. Vreau pământul ăla. Nu o să susţin că nu contează. Contează. Foarte mult. Şi nu o să ascund că a fost un factor în decizia mea de a mă însura cu tine. Dar nu a fost singurul motiv. Dacă ar fi, îţi jur că ţi-aş fi spus. Nu te-aş obliga niciodată să intri în căsnicia asta. După ce mă asculţi, dacă vrei să pui punct logodnei noastre, o să-ţi accept decizia şi o să conving familiile noastre să o accepte.

Se opri şi încercă să îi surprindă reacţia.

— Dar este important, Sophie, aşa că te rog să mă asculţi cu atenţie. Ţi-am promis că nu te mai mint niciodată şi aşa o să fac. Crede în asta şi ai încredere în mine!

Ea făcu ochii mari la auzul notei stăruitoare din vocea lui. La naiba, nici nu putea să o condamne pentru reacţie. Şi el era şocat. Ea îl privi lung, evident suspicios. Pentru o clipă, Simon se gândi că ea nu îşi dorea să îl asculte. În schimb, ea coborî capul şi acceptă prudentă.

El ocoli masa şi veni lângă ea. Trăgând cu blândeţe pergamentul din mâna ei, îl întinse pe masă.

— După cum vezi, este cadastrul pământurilor tale din nord, pământuri despre care cred că deţin cheia unui viitor prosper… pentru familia noastră şi locuitorii din Yorkshire.

Ştiu că pare ciudat, Sophie, dar poţi să faci parte dintr-un proiect mai important decât grijile tale mărunte şi zilnice.

Ea încrucişă braţele la piept şi pufni deloc elegant.

— Cum ar fi succesul căsnicie noastre? ripostă ea.

Ştiind de ce era în stare, răspunsul ei fusese extraordinar de blând. El trase adânc aer în piept şi continuă:

— Uită-te aici şi aici, îi spuse el şi arătă spre locurile proiectate pentru mine. Un inginer de la Royal Society este absolut sigur că pământurile sunt foarte bogate în cărbune, Sophie. La fel sunt şi eu.

— Cărbune, şopti Sophie şi se uită lung la pergament. Te însori cu mine pentru cărbune.

Durerea dezamăgirii i se simţi în voce, şi îl copleşi cu totul pe Simon.

— Mă însor cu tine pentru mai mult de atât, spuse el, şi îşi înăbuşi un iureş necunoscut de panică. Cel mai clar motiv este că nu pot să-mi închipui viaţa alături de altcineva în afară de tine. Eşti singura femeie din lume pentru mine. Îţi jur pe viaţa bunicului meu!

Sophie ridică brusc privirea spre el. Gura ei mică tremură, încercând să-şi înghită lacrimile. Mai mult ca oricine altcineva, ea ştia cât de serios era pentru el un asemenea jurământ. La urma urmei, renunţase la tot pentru a respecta cerinţele bătrânului despotic.

Simon rămase tăcut şi aşteptă un semn, un indiciu că Sophie îl credea. Clipe nesfârşite se scurseră în vreme ce ochii ei întrebători îi examinară scrutător chipul. În cele din urmă, Sophie îşi îndreptă atenţia spre pergament.

— Continuă, spuse ea.

Vocea îi era severă, dar trăda mai multă căldură ca înainte şi, dacă Simon nu se înşela, o curiozitate şovăielnică.

El îşi înăbuşi un oftat uşurat şi ridică din umeri, apoi reveni asupra pergamentului.

— Ce ştii despre industria textilă, Sophie? Despre comerţul cu lână, în mod special?

Ea se încruntă, părând că se gândeşte.

— Ce ştie toată lumea, bănuiesc. Este puterea ţării, nu?

— De decenii. Războiul a sporit teribil dominaţia comercială a Angliei. Blocadele navale ale porturilor duşmanului au provocat prăbuşirea industriilor lor şi ne-au oferit controlul atât asupra materialelor, cât şi asupra mijloacelor de producţie. El şovăi. Toate astea au vreun sens pentru tine?

Ea îşi arcui sprâncenele într-o încruntare.

— Nu sunt idioată, Simon. Citesc ziarele, ai uitat?

— Fireşte, draga mea. Iartă-mă că m-am îndoit de tine.

— Te rog să continui, spuse ea, cu o fluturare nerăbdătoare din mână.

— Dezvoltarea noilor maşinării şi progresul în proiectarea fabricilor nu ne mai permit să producem bunuri finite la o scară mai mare. Produsele acestea sunt fundaţia pentru comerţul nostru cu pieţele străine. Pieţele acestea sunt mari, iar apetitul lor e extrem de mare. Ca să le hrănim, trebuie să ne extindem. Trebuie să construim fabrici mai mari şi să le alimentăm.

Aerul rănit din privirea ei dispăru, transformându-se într-o curiozitate crescândă. Încordarea din trupul lui începu să se domolească.

— Ştii cum sunt alimentate fabricile, Sophie?

— Cu aburi, aş zice.

— Exact, cu aburi. Şi ştii cum se alimentează motoarele cu aburi?

Ea miji ochii.

— Cu cărbuni.

— Corect, draga mea. Iar pământurile Stanton din Yorkshire sunt extrem de bogate în cărbune.

O mână flutură în aer şi acoperi gura lui Sophie, în vreme ce ea se uită lung la documentele întinse pe masă. Simon fu copleşit de remuşcări în faţa durerii pe care i-o provoca, dar ajunsese prea departe ca să dea înapoi. Trebuia să aibă încredere că ea urma să ia decizia corectă.

Sophie coborî privirea. Ochii ei, scăpărând a

provocare furioasă, îi întâlniră pe ai lui.

— Cine o să construiască fabricile? Tu?

— Nu. Este un individ la Bristol, un proprietar de fabrici, care caută un partener pentru a construi fabricile în nord. Dar îmi cere dovada unei rezerve constante de cărbune înainte de a semna contractul. Cărbunele de pe pământurile Stanton vor fi dovada de care am nevoie, Sophie.

Ea clipi uimită în spatele ochelarilor, apoi oftă.

— Şi cum se presupune că ar trebui să mă simt eu în toată povestea asta, Simon? Se pare că am ajuns exact acolo unde eram de dimineaţă. Toate sunt afaceri pentru tine, inclusiv eu.

— Nu o să neg niciodată cât de importante sunt pentru mine aceste proiecte comerciale. Sau cât de mult îmi doresc să reuşesc.

Bunicul lui s-ar fi întors în mormânt dacă i-ar fi auzit afirmaţia, dar bătrânul conte nu apucase să vadă vremurile care se anunţau pe viitor, sfârşitul vechilor obiceiuri tradiţionale.

— Totuşi, sunt şi alte lucruri care ar trebui să fie serios luate în calcul de fiecare om de afaceri sau de persoanele bogate din ţara asta. El puse cadastrul deoparte şi luă un teanc de schiţe. Uită-te peste astea, Sophie! Sunt planurile pentru noile fabrici pe care vreau să le construiesc cu partenerul meu. O să creeze slujbe pentru sute de oameni. În timp, poate pentru mii.

Ea se aplecă peste hârtii. Mâinile ei delicate urmăriră liniile şi formele desenelor în vreme ce îi inspectă planurile.

— În anii de război, mulţi oameni şi-au dat viaţa pentru Anglia, continuă el. Şi mai mulţi s-au întors acasă de pe continent, la soţii şi copiii, la familiile pe care trebuie să le întreţină. Dar nu au de lucru. Fabricile astea pot fi o parte din răspuns. Ele pot să le dea de lucru soldaţilor în rezervă şi să domolească discordiile care ameninţă pacea Angliei. Mii de bărbaţi fără slujbă ar putea să atragă consecinţe crunte pentru noi toţi. Francezii au învăţat lecţia asta cu ani în urmă.

Sprâncenele ei delicate se arcuiră brusc.

— Nu credeam că eşti preocupat de asemenea lucruri, Simon. După reacţia ta legată de casa de toleranţă…

— Era legată de tine, nu de ce ai văzut acolo.

Sophie era tulburată, iar în ochi i se citea îndoiala.

— Chiar crezi că este posibil să-i ajuţi pe bărbaţii ăştia?

El îşi frecă ceafa care începea să-l doară.

— Cred că da, scumpo, şi mi-ar plăcea să încerc. Nu putem să-i lăsăm pe bărbaţii ăştia să se întoarcă acasă la nimic. O să avem probleme serioase dacă nu le oferim mijloace prin care să se întreţină.

Ea îl privi cu ochi serioşi, de parcă mai aştepta ceva. Simon încercă pentru ultima dată să o convingă.

— Sophie, ştiu că-ţi doreşti din suflet să-i ajuţi pe mai puţini norocoşii aceia, dar nu găseşti calea. Dacă accepţi să fii soţia mea, o să fii o femeie puternică şi influentă, măritată cu unul dintre cei mai bogaţi bărbaţi din ţară. Ai putea să faci multe ca să schimbi lucrurile, dar am putea face şi mai multe împreună. Viaţa ta ar avea un scop adevărat, dincolo de ciudăţeniile nebuneşti ale lumii bune. El întinse mâna şi urmări conturul delicat al gâtului ei. Iar pe mine m-ai face un bărbat foarte fericit.

Ea vru să ridice o mână ca să-i atingă degetele acolo unde îi mângâiau pielea, dar o lăsă să alunece pe masă.

Simon încercă să îi surâdă încurajator.

— Gândeşte-te la toţi copiii pe care ai putea să-i salvezi dacă ai avea acces la averea mea.

Vorbele lui o făcură să se încrunte.

— Ar trebui să te ucid pentru că mi-ai ascuns povestea asta. Dar îmi închipui că logica ta prostească de bărbat ţi-a spus că era mai bine să nu mă răneşti spunându-mi adevărul, nu?

El îşi întinse mâinile într-un gest tăcut de iertare.

Sophie îl privi direct.

— Eşti o bestie, Simon, şi un idiot. Ştii asta, nu?

El simţi că se risipeşte şi ultima urmă de tensiune din trupul lui.

— Mă bazez pe tine să mi-o spui de fiecare dată când crezi de cuviinţă, scumpo.

Ea scoase un oftat exasperat.

— Bine, Simon. Înţeleg ce vrei să faci. Ştiu că nu o să mă iubeşti niciodată aşa cum te iubesc eu, dar bănuiesc că nu se poate face nimic în privinţa asta. Nu-ţi stă în fire.

El clipi. Era prima dată când recunoştea că îl iubea, iar forţa declaraţiei ei îl lovi în piept ca o ghiulea.

— Dar eşti un om bun, continuă ea, inconştientă de efectul provocat de spusele ei. Am ştiut dintotdeauna asta, chiar şi atunci când eşti un nemernic de zile mari. Sigur o să ajungem la spitalul de nebuni împreună, dar îţi promit că o să-mi dau toată silinţa să fiu o soţie şi o contesă bună. La urma urmei, încheie ea posomorâtă, se pare că toată lumea vrea asta.

Cu o mişcare iute, Simon o cuprinse într-o îmbrăţişare înflăcărată.

— Sper că este şi ce vrei tu, iubire, spuse el, ţinând-o la piept.

— Nu fi nătărău, Simon! Ştii că este, mormăi ea în cămaşa lui. Toată lumea ştie.

El zâmbi la auzul tonului ei nemulţumit, savurând senzaţia ispititoare a trupului mlădios din braţele lui. Se ţinură în braţe câteva clipe, îşi oferiră şi primiră alinare, până ce ea se începu să se agite neliniştită.

— Mi-aş dori să putem să facem ceva pentru Toby şi Becky, spuse Sophie.

Simon îi îndepărtă duios buclele de pe chip.

— Ei bine, în privinţa asta… poate că am făcut deja.

Sophie îşi înălţă capul.

— Ce ai făcut, Simon?

El zâmbi, ridicând o sprânceană.

— Spune-mi!

Îl ciupi de braţ.

El râse.

— Prea bine, drăcuşorule, dar numai pentru că mă tem de ce ai putea să-mi faci.

O trase spre fotoliu şi o aşeză la el în poală. Fără să

menţioneze cele mai revoltătoare detalii, îi povesti cele întâmplate la Stejarul de Argint. Ea îl ascultă cu sufletul la gură şi îl întrerupse doar cu o singură întrebare. Chipul ei expresiv îi trăda emoţia pe care o simţea, în timp ce se lăsă cu totul cuprinsă de povestea lui.

— Oh, Simon! Se foi încântată şi trezi o reacţie interesantă în vintrele lui. Îmi doresc să fi fost acolo şi să fi văzut asta! Mi-aş dori să mă duc şi să îl snopesc în bătaie pe omul ăla îngrozitor!

El îi cuprinse chipul între mâini şi o sili să se oprească.

— Sophie, dacă îndrăzneşti vreodată să te duci la Stejarul de Argint, jur că…

— Oh, mai lasă-mă în pace! Termină cu morala! Eu te iert că eşti aşa de urâcios cu mine. De fapt, sunt atât de mândră de tine că aş putea să explodez!

Îl luă încântată pe după gât şi îşi apăsă tare buzele pe gura lui. Dar, înainte ca el să apuce să îşi adâncească sărutul, ea se retrase şi îl privi cu ochii ei frumoşi de culoarea chihlimbarului rusesc.

— Te iubesc, Simon St. James, te iubesc atât de mult! Şi o să te iubesc întotdeauna.

El râse şi o trase înapoi într-o îmbrăţişare triumfătoare. Fusese foarte greu, dar planurile lui dădeau, în sfârşit, roade. Nu mai existau obstacole în calea lui.

Cât de curând, Sophie avea să fie a lui pentru totdeauna.

*

Poate că Simon era un idiot, dar Sophie ştia că ea era nebună. O nebună care părea să nu îşi înveţe niciodată lecţia. El o folosise ca pe un pion în planurile lui de afaceri, iar ea tot nu putea să nu se arunce în braţele lui. O parte din ea îşi dorea să fie în stare să îl lovească şi să plece din viaţa lui, dar îi era peste putinţă.

Simon o aşeză în poală, cu braţele încolăcite în jurul ei într-o îmbrăţişare posesivă. Îşi strecură limba printre buzele ei şi se avântă în adâncimile gurii ei, posedând cu

înflăcărare ceea ce Sophie îi oferea cu atâta sfială. Când ea se abandonă în nebunia dulce trezită de sărutul lui, voinţa ei înfrântă acceptă că nu mai era în stare să i se opună. Îl dorea prea mult, iar când el o atinse în felul *acela,* degetele lui alunecând dinspre pântec spre sâni, se simţi de parcă ar fi trecut o torţă peste trupul ei.

Când el îşi retrase gura, Sophie răsuflă întretăiat, chinuindu-se să păstreze o urmă de raţiune. Era o greşeală? Trebuia să îi permită să facă din nou dragoste cu ea? Se temea să nu fie din nou vulnerabilă, pradă în iureşul de emoţii care o cuprindea într-o strânsoare crudă. Dar el îşi ceruse iertare cu toată sinceritatea. Şi era complet sigură de acel lucru.

Şi, cel mai important, recunoscuse, în cele din urmă, că îi păsa de ea mai mult decât de orice altă persoană din viaţa lui. Poate că Sophie şi-ar fi dorit o declaraţie pasională, dar îl înţelegea suficient de bine ca să ştie cât de greu îi fusese să îi dezvăluie chiar şi atât.

De parcă îi simţi retragerea de moment, Simon îi distrase atenţia când îi supse, apoi îi muşcă uşor buza de jos. Ea trase adânc aer în piept, cutremurată de fiorul pe care îl trezi brutalitatea lui.

— Fii atentă, iubire, îi spuse el, în vreme ce îi scoase delicat ochelarii şi îi aşeză pe birou. O să mă simt rănit dacă am impresia că eşti plictisită.

Ea nu putu să îşi înăbuşe un chicot nervos.

— Atunci, ţi-aş sugera să încerci mai serios să mă ţii ocupată.

El se năpusti asupra ei şi îi prinse buzele într-un sărut dureros de scurt, care o lăsă fără suflare.

— Să văd ce pot să fac ca să te distrez.

Vocea lui era încărcată de o promisiune senzuală.

Sophie oftă când mâinile lui îi cuprinseră sânii. El îi ciupi sfârcurile şi îi mângâie apăsat până ce ei i se păru că înnebuneşte de plăcere.

Oftă şi îşi arcui spatele, slăbită de senzaţiile delicioase care îi înfiorară trupul. El se mută uşor şi îşi înfăşură protector braţul în jurul ei, ţintuind-o la pieptul lui masiv.

Simţ adierea răsuflării lui fierbinţi, în timp Simon continuă să îi dezmierde sânii înfioraţi sub mătasea subţire a rochiei. De fiecare dată când îi dezmierda sânii – ciupind uşor, până aproape de durere –, o căldură vicleană îi năvălea prin vene şi îi înmuia picioarele.

Deşi iureşul acela o făcu să închidă ochii ca să se concentreze doar pe senzaţiile pe care el le trezea înăuntrul ei, Sophie îşi impuse să rămână atentă la iubitul ei. Dorinţa de a-l privi în acţiune era imorală, dar nu putea să se abţină. În orice caz, purtarea ei nu părea să fie scandaloasă pentru Simon, cel puţin nu în clipa aceea.

El îi studie trupul, cu o expresie fascinată, în vreme ce îi dezlegă panglicile din dantelă cu degete abile. Într-o clipită, îi trase în jos rochia şi cămăşuţa şi îi expuse sânii. Sophie începu să gâfâie, iar globurile delicate se înfiorară şi sfârcurile se desenară într-un trandafiriu întunecat.

Un şuierat ascuţit se strecură printre dinţii încleştaţi ai lui Simon. Liniile încordate de pe chipul lui şi maxilarul aspru îl făceau să arate ca un cuceritor din vechime, un războinic pe cale să îşi revendice trofeul. Era un gând medieval, într-adevăr, dar ideea că ea era trofeul lui o făcu să se zvârcolească într-o încântare nerăbdătoare.

— Sophie…

Vocea lui păru sugrumată de un amestec de râs şi dorinţă. Sophie nu putu decât să ţipe surprinsă când el îi revendică posesiv sânul cu o mână fierbinte.

— Hai în dormitor, vrei?

— De ce? Ea se întinse pe urmele degetelor lui iscusite, în timp ce îi dezmierdau şi îi masau carnea înfiorată. Mi-e aşa de bine aici, lângă foc!

În plus, nu îşi dorea ca el să nu o atingă, nici măcar pentru o secundă. Nimic nu fusese atât de minunat precum mâinile bătătorite ale lui Simon pe cele mai moi părţi ale trupului ei. Se simţea de parcă plutea pe un nor de căldură, care o făcea să îşi piardă puterile în iureşul dorinţei. Ideea de a se ridica în picioare îi se păru imposibilă.

— Vrei să faci dragoste cu mine într-un fotoliu?

— De ce nu? Ea scoase un oftat senzual, fermecată de

frământarea degetelor lui. Ai făcut dragoste cu mine pe o canapea.

Râsul lui păru mai degrabă un mormăit sălbatic.

— Eşti o fată specială, Sophia Stanton, şi sunt recunoscător pentru asta.

Sophie se aşeză cu fundul pe mădularul lui rigid.

— Vai, Lord Trask, chiar că ştii să măguleşti o fată!

— Îţi arăt eu ţie măgulire.

Ea se cutremură la ameninţarea erotică din vocea lui.

Spre surprinderea ei, Simon se ridică în picioare şi o trase după el. Ea se clătină şi s-ar fi prăbuşit dacă nu o ţinea strâns. Înainte să îşi mai exprime iritarea, el îi smulse hainele – doar ciorapii, jartierele şi pantofii rămaseră la locul lor. O aşeză înapoi în fotoliu. Sophie tresări la senzaţia provocată de pielea catifelată şi rece în contact cu fundul şi coapsele ei dezgolite.

— Simon! Ce faci?

El scoase un râset gutural, păcătos.

— Te măgulesc.

Ea răsuflă întretăiat când Simon îi apucă picioarele neputincioase şi le aşeză peste braţele ample ale fotoliului. Coapsele îi erau larg desfăcute, iar cele mai ascunse părţi ale trupului, expuse în faţa lui.

— Simon!

Sophie încercă să îşi retragă picioarele de pe fotoliu, dar mâinile lui necruţătoare le ţintuiră cu hotărâre în loc.

— Nu te mişca! îi ceru el pe un ton plin de autoritate.

Lui Sophie i se puse un nod în gât, uluită de ferocitatea care îi sublinia trăsăturile.

— Serios, este scandalos ce faci! ripostă ea fără putere.

— Tu ai vrut să fii măgulită. Ei bine, o să te măgulesc cât pot de bine.

După cum făcuse cu puţin timp înainte, Simon îngenunche în faţa fotoliului. Dar atunci nu fusese dezbrăcată, expusă pe deplin privirii lui, vulnerabilă într-un fel intim, tulburător şi încântător.

Mâinile lui puternice, masculine alunecară pe pielea

palidă a coapselor ei.

— Uită-te la tine, Sophie, şopti el. Uite cât eşti de frumoasă. Atât de dulce, teribil de inocentă!

Ea coborî privirea spre pântecul neted, la cuibul de bucle din punctul în care coapsele îi erau atât de desfăcute, la Simon, care stătea în genunchi între picioarele ei, cu corpul lui musculos înveşmântat doar în pantaloni negri şi o cămaşă albă, făcând ca ea să pară cu atât mai graţioasă şi mai feminină în comparaţie el. Contrastul uluitor, imaginile febrile a ceea ce urma să îi facă îi transformară pielea umedă în miere fierbinte şi nerăbdătoare.

— Singurul lucru scandalos este cât de mult vreau să te gust, mormăi el, cu vocea sugrumată.

— S… să mă guşti?

Ce voia să spună?

Mâinile lui alunecară sub fundul lui Sophie, o ridicară spre el şi se aplecă pentru a-şi apăsa gura pe buclele catifelate de la intrarea în trupul ei. Ea se cutremură, de parcă ar fi fost străfulgerată. Singura lui reacţie fu să o fixeze în fotoliu şi să îşi adâncească sărutul indecent.

Sophie se zvârcoli în strânsoarea lui, în timp ce el gustă din cele mai delicate părţi ale trupului ei. Senzaţii frenetice îi luară cu asalt membrele. Când el îi iubi feminitatea, într-un dans cutremurător al limbii, senzaţiile se uniră într-o plinătate dureroasă chiar în centrul fiinţei ei. Erau mult mai puternice decât în noaptea în care făcuse prima dată dragoste cu ea, atât de puternice, încât nu se simţi în stare să reziste.

— Simon, îl rugă ea, fără suflare şi plină de dorinţă.

El nu o luă în seamă, îşi folosi limba, buzele, chiar şi dinţii ca să o arunce pe culmile unei agonii fermecătoare, ce ameninţa să spulbere şi ultima urmă de raţiune pe care o mai avea. Chiar când era pe punctul de a-l implora să se oprească, pe deplin tulburată de vederea lui între picioarele ei, de senzaţia gurii lui flămânde pe corpul ei, degetul lui alunecă în teaca feminităţii ei şi îi supse cu delicateţe între buze mugurul îndurerat.

Ea strigă când fundul i se ridică brusc de pe fotoliu. El

o urmă, mâinile lui îi cuprinseră pielea delicată, gura rămase fixată pe feminitatea ei. Contracţiile se înteţiră, apoi îi năvăliră în pântec, iar Simon păru să absoarbă totul, în timp ce ea se zvârcoli sub el.

În cele din urmă, spasmele se transformară într-o cutremurare prelungă, apoi într-o vibraţie blândă. Îşi veni în fire, într-o conştientizare a cărnii ude pe pielea alunecoasă, a absenţei red din locul peste care trecuse gura lui Simon. Ridică pleoapele grele şi îl zări, stând în genunchi, cu mâinile odihnindu-se pe coapsele puternice, şi desluşi cu uşurinţă satisfacţia masculină de nestăpânit care plutea pe trăsăturile lui frumoase.

Abia dacă mai putea să gândească, dar trebuia să găsească o modalitate prin care să îi şteargă aroganţa detestabilă şi expresia cunoscătoare de pe chip. Ca de obicei, Simon i-o luă înainte.

— Ţi-am spus că ştiu să măgulesc o doamnă.

Capitolul 20

Sophie se întinse să îşi ia ochelarii şi se strâmbă când îşi dezlipi coapsele umede de pernele din piele ale fotoliului.

— Permite-mi.

Simon se ridică în picioare printr-o mişcare ageră. Apucă ochelarii de pe masă, îi puse atent pe nasul lui Sophie şi îi aranjă ramele din metal pe după urechi.

— E mai bine aşa, Puck?

El rânji, elegant şi plin de sine, dar părând atât de mare şi de chipeş, încât Sophie fu nevoită să îşi înăbuşe un oftat nebunesc de apreciere.

Se chinui să se încrunte, în timp ce încerca din răsputeri să pară înfuriată.

— Oh, renunţă, Simon! Nu a fost chiar atât de bine.

El îşi arcui sprâncenele.

— Pentru mine, asta sună ca o provocare.

Se aşeză şi o trase de pe fotoliul din piele, fără să îi bage în seamă scâncetul de împotrivire.

— Asta a durut, mormăi ea şi se frecă în locul care o ustura.

El râse şi o ridică în braţe. Când ea îl împinse în piept, el ripostă şi o strânse mai aproape de un trup care era necruţător ca o stâncă.

— Lasă-mă jos, ţipă ea şi se zbătu un pic, încercând să se i se împotrivească.

Pantofii ei de dans se prăbuşiră uitaţi pe podea când el intră cu paşi mari pe uşa deschisă a dormitorului.

— E vina ta. O duse spre patul aranjat somptuos în centrul încăperii. Nu aş putea niciodată să rezist unei provocări.

O aruncă uşor peste salteaua foarte pufoasă. Ea îşi înăbuşi un chicotit emoţionat şi se zbătu să se ridice. Abia dacă îşi revenise după prima partidă nebunească de dragoste, dar strălucirea din ochii lui sugera că episodul de pe fotoliu fusese pur şi simplu începutul. Când el îşi deschise cămaşa din pânză, rupând-o în grabă, Sophie se întrebă dacă urma să aibă suficient curaj pentru fanteziile lui sexuale – mai ales în fiecare noapte – pentru tot restul vieţii.

Gândul îi tăie răsuflarea. O slăbiciune tremurătoare îi copleşi membrele. Simon îşi azvârli cămaşa pe podea şi îşi concentră privirea – neagră ca tăciunii şi la fel de fierbinte – asupra ei. Îşi sprijini o mână pe stâlpii patului şi o studie, de data aceasta, cu toată răbdarea din lume. Sophie putea practic să simtă cum pielea îi sfârâia pe măsură ce privirea lui o cerceta în voie.

Sophie se privi şi îşi dădu seama, cu o uşoară tresărire, că încă purta jartierele şi ciorapii. Cele câteva urme de mătase şi nodurile albastre ale panglicilor îi accentuau lipsa uluitoare de decenţă şi vulnerabilitatea sub privirea lui înflăcărată.

Îşi întoarse iute privirea spre el şi clipi. Contele sofisticat, disciplinat peste măsură, dispăruse şi fusese înlocuit de un bărbat cuprins de o plăcere primitivă. Un

războinic călit în luptă, un invadator. Care, fără îndoială, era pe cale să îşi revendice trofeul.

Sophie simţi că trupul avea să îi ia foc din cap până în picioare. Îşi înălţă capul şi îşi ascunse chipul după părul ciufulit. Una era ca Simon să facă dragoste cu ea, chiar şi într-un fotoliu, dar situaţia de faţă o făcea să se simtă cu atât mai neliniştită. Dădu să se rostogolească într-o parte, hotărâtă să se strecoare sub cuvertura de din brocart cât putea de repede.

Cu un râs grav şi păcătos, el întinse iute o mână şi îi prinse glezna.

— Nu te mişca! îi ceru.

Ea încremeni, iar picioarele răspunseră instinctiv la porunca lui seducătoare. El ocoli patul şi aprinse sfeşnicul aşezat pe noptiera micuţă. Licări o lumină discretă.

Pielea ei se înfioră când îşi dădu seama că fiecare parte din trupul ei era neîndurător de expus.

— Simon, ce vrei să faci?

— Vreau să te văd cu totul.

El se descotorosi de încălţări şi, dintr-o mişcare, renunţă la haine, fără să o scape o clipă din privire.

— Dar m-ai văzut deja în cealaltă cameră.

El se aşeză în pat şi o cuprinse în braţe, trupul lui teribil de puternic înfăşurându-se în jurul ei.

— Vreau să-ţi privesc chipul când mă primeşti înăuntrul tău… cu totul, mormăi el.

— Simon!

Încăperea se învârti preţ de câteva secunde când se uită uluită în ochii flămânzi ai unui străin. Tremură, iar emoţiile ei începură să vibreze într-un amestec de nelinişte şi încântare.

Privirile li se întâlniră.

— Nu te ascunde de mine, Sophie. Niciodată!

Ea nu reuşi decât să dea aprobator din cap.

El o recompensă cu un sărut gingaş al buzelor ferme. Ultimele şoapte ale împotrivirii ei se risipiră, înlocuite de o nevoie flămândă de a-i potoli setea – emoţională, sexuală, în fiecare mod în care putea. Tot ce mai conta era ce îi

făcea lui plăcere şi astfel oferindu-şi plăcere sieşi.

— Ce fată bună!

Un zâmbet îi arcui buzele, dar, în clipa imediat următoare, el o acoperi cu căldura lui primitivă.

Se întinse să îl atragă într-un sărut, dar îi alunecă printre mâini. Buzele lui desenară flăcări pe gâtul ei şi pe umeri. Sophie se mişcă sub el, savurând senzaţia pe care o trezea barba lui aspră pe pielea ei fină.

Simon nici măcar nu ajunsese la sâni înainte ca sfârcurile ei, deja sensibile datorită mângâierilor lui din cealaltă cameră, să se încordeze în vârfuri fierbinţi. Sophie îşi gemu dorinţa, îndemnându-l să sărute punctele tari. Dar el părea satisfăcut să lingă uşor pielea din jurul lor, să îşi frece nasul de coastele ei, să îi guste interiorul roatelor, să o muşte uşor sub sâni… Peste tot, mai puţin acolo unde ea îşi dorea cel mai mult să îi simtă limba. Se arcui spre el şi îşi împinse şoldurile spre mădularul care i se contura greu între coapse.

El înălţă capul.

— Ce vrei, Sophie?

Vocea îi era răguşită.

— Ştii ce vreau, gemu ea.

Ochii lui străluciră.

— Da, cred că ştiu.

Se aranjă mai bine între coapsele ei şi doar îi atinse uşor sexul cu mădularul lui.

— Te rog! gemu ea şi se zvârcoli sub el.

— Cum doreşti, milady.

Îşi fixă gura pe sfârcul ei. Mângâierea înfometată a limbii şi dinţii lui care zgâriară delicat vârful încordat erau dulci agonii. Sophie îi cuprinse capul între mâini şi îşi încleştă pumnii în părul lui des. Gura lui se jucă pe un sân, apoi pe celălalt. Plăcerea se desfăşură înăuntrul ei ca o panglică strălucitoare şi frumoasă.

Îi mai supse odată cu înverşunare sfârcul, apoi se retrase. Sophie gemu şi simţi pierderea până în străfundul pântecului. Îşi desfăcu larg picioarele, disperată să îl simtă înăuntrul ei.

Buzele lui se întredeschiseră într-un zâmbet aprig şi o pătrunse dintr-o mişcare puternică. Ea îşi simţi pulsul vibrând nebuneşte în gât, în pântec, chiar şi adânc, în feminitatea ei, acolo unde se încleştă în jurul lui.

— Oh, Doamne, gemu ea şi se arcui spre pieptul lui.

Sfârcurile perlate se frecară de muşchii lui tari, iar durerea erotică pe care o simţi până în străfunduri deveni cu atât mai aprigă.

— Aşa este, Sophie. Eu simt domnul tău… îmi aparţii mie, spuse el pe un ton răguşit, feroce ca un fulger îndepărtat.

Ea se cutremură uluită, dar nu răspunse, prea fascinată de alunecarea trupului lui. Simon era mare şi o ducea până spre culmile durerii, dar nu îi mai păsa. Nimic nu mai conta, în afară de încordarea muşchilor tari pe carnea ei delicată, ca să ştie că el o poseda întru totul.

Privirea de prădător o întâlni pe a ei, dar atingerea lui era dureros de tandră. Îşi încetini ritmul şi h exploră obrazul şi gâtul cu sărutări fierbinţi şi înfometate.

Degetele lui Sophie urcară pe braţul lui spre umărul lat. Mâna ei părea mică şi delicată pe muşchii încordaţi ce coborau de pe gât spre biceps. Oftă, incapabilă să facă faţă fericirii care îi copleşi trupul cu o greutate voluptuoasă.

— Mmm… Mă faci să mă simt…

I se tăie răsuflarea când el o pătrunse cu o mişcare lentă.

— Spune-mi cum te fac să te simţi, scumpo!

— În siguranţă, se bâlbâi ea şi se cufundă în adâncimea hipnotizantă din ochii lui negri. Răspunsul sfida orice logică, din moment ce era atât de nesigură de el, dar *în siguranţă* fusese prima reacţie care se potrivea.

— *Eşti* în siguranţă, murmură el. Nimeni se atinge de ceea ce este al meu.

Vocea lui trăda nota de posesiune agresivă care o enerva întotdeauna, dar în clipa aceea o reducea la o stare de abandon desăvârşit. Epuizată, se cufundă în salteaua moale.

— Da, murmură Simon. Fii a mea, îngerul meu!

Îşi împinse mădularul şi mai adânc şi îi desfăcu larg picioarele cu mâini nerăbdătoare. Ea gemu şi îşi arcui spatele când îi simţi mădularul apăsat în centrul ei.

El răsuflă întretăiat şi deodată se retrase, apoi se aşeză în genunchi.

Uluită, ea înălţă capul, surprinsă de neaşteptata retragere. Făcuse ceva greşit?

— C… ce s-a întâmplat?

— Nu e de ajuns.

El se mişcă iute, îşi strecură mâinile sub trupul ei şi o întoarse pe burtă. Ea scoase un ţipăt, prea uluită şi slăbită ca să se mai opună. În plus, tot ce îşi mai dorea era ca el să termine ce începuse, indiferent cum o făcea. Sophie înnebunea dacă nu o făcea.

Mâinile lui îi desfăcură larg genunchii.

— Vreau tot, Sophie, mormăi el şi se mută între picioarele ei. Vreau absolut tot.

Doamne, Sophie era o bucăţică înnebunitor de ademenitoare – atât de proaspătă şi de dulce, ca un strat delicat de glazură gata să îi încânte gura. Simon încleştă din dinţi, simţind dorinţa de a pătrunde în trupul lui Sophie atât de nebuneşte, încât ea să nu mai uite niciodată cui aparţinea. Trase adânc aer în piept şi îşi concentră simţurile pe imaginea seducătoare, întinsă în aşternuturile mototolite.

Posteriorul ei înroşit se unduia ademenitor sub el, ca o invitaţie la un păcat pe care Simon nu avea să îl refuze. Apucă o pernă şi i-o strecură sub pântec. După o scurtă examinare, el o ridică şi îi mai împinse o pernă sub şolduri.

— Simon, se împotrivi ea şi încercă să se ridice pe coate.

— Nu, iubire!

El îşi apăsă mâna pe spatele ei şi o ţintui delicat pe loc. Cu cealaltă mână, lovi uşor rotunjimile ferme fundului frumos, apoi degetele îi alunecară peste coapse. La contrastul senzual dintre puterea lui şi delicateţea ei, mădularul lui se cutremură cu o dorinţă aproape dureroasă.

Simon îi ridică bazinul şi îi depărtă picioarele.

Feminitatea ei rozalie şi strălucitoare era pe deplin expusă. Tentaţia de a o s-o cufunda din nou în îmbrăţişarea ei fierbinte era copleşitoare.

Dar se abţinu, ştiind că, dacă îşi prelungea agonia, eliberarea avea să fie cu atât mai dulce. Îşi trecu degetele peste carnea mătăsoasă şi dezmierdă buzele catifelate deja umezite de atenţiile lui anterioare.

Ea îşi înăbuşi o geamăt şi îşi întoarse faţa în aşternuturi.

— Oh, Simon. Este o tortură!

— Şi pentru mine, draga mea. Cea mai dulce din câte am cunoscut vreodată.

O tachină cu degetele, savurând felul în care mădularul i se odihnea între coapsele pale. Fu cuprins de iureşul plăcerii şi murea de dorinţă să îi penetreze feminitatea dintr-o mişcare prelungă. Dar imaginea cu Sophie aşa – zvârcolindu-se în plăcere senzuală sub el – era mult prea frumoasă ca să nu profite.

Prin tachinarea degetelor lui, o purtase de două ori aproape de culmile plăcerii. A treia oară, îşi folosi mădularul ca să îi dezmierde mugurul excitat şi se mai retrase o dată chiar în clipa în care ea atinse punctul culminant. Sophie începu să suspine cu o dorinţă frustrată, dar el continuă să se abţină. Nu voia să lase nicio urmă de îndoială în mintea lui Sophie că ea era a lui şi doar el putea să îi provoace extazul.

Ea se zvârcoli spre el, într-o încercare zadarnică de a se înfige în mădularul lui. El se retrase cu un râs sugrumat.

— Simon! se tângui cu frustrare.

El nu mai putea să reziste. Îi înălţă şoldurile şi mai sus pe perne, se avântă spre carnea ei fierbinte şi îşi se cufundă înăuntrul ei. Sophie strigă când atinse orgasmul şi îl ţintui într-o înflăcărare vibrantă. Se împinse în coate, spre el, rotindu-şi bazinul pe vintrele lui.

Simon îşi încleştă pumnul în părul ei des şi îi trase uşor capul pe spate. Ea se întoarse, în căutarea sărutului lui şi îi prinse limba.

Nevoia primară de a se împreună le întrerupse

sărutul. El se avântă într-un ritm feroce când Sophie se zvârcoli sub el. Parfumul ei de mosc dulce, senzaţia pielii ei, sunetul gemetelor adânci îi învăluiră simţurile într-o înflăcărare furioasă. Carnea ei fierbinte se încordă în jurul lui într-un val nou de convulsii, care atrase propria lui eliberare aprigă. În cele din urmă, Simon izbucni şi scoase un urlet răguşit când se eliberă în adâncurile ei încleştate.

La o veşnicie după aceea, se prăbuşi peste ea, absolut epuizat, copleşit de cel mai extraordinar orgasm simţit vreodată în viaţa lui. Ea răsuflă întretăiat sub el, ca o învăluire de piele satinată şi umedă.

El încercă să îşi revină atât cât să se ridice de pe ea, dar pur şi simplu nu găsi atâta putere încât să îşi retragă mădularul dinăuntrul ei. Şi-ar fi petrecut restul nopţii, la naiba, restul vieţii chiar acolo unde se afla acum. Cufundat adânc înăuntrul celei mai atrăgătoare femei pe care o cunoscuse vreodată.

Gândul îl trezi la realitate cu o vigilenţă uluită. Sexul cu Sophie era extrem de diferit, iar Simon începea să îşi dea seama că ea putea prea bine să fie singura femeie de care nu avea să se sature niciodată.

Nu era o evoluţie prea bună.

— Simon, nu pot să respir.

Un cot ascuţit i se înfipse într-o parte. El se retrase şovăitor de pe ea şi se rostogoli pe spate, luând-o cu el. O aşeză în îndoitura unui braţ, îşi întinse cealaltă mână şi trase pătura peste trupurile care să răceau cu iuţeală. Sophie îşi mormăi satisfacţia în coastele lui când se ghemui mai aproape. Mâna ei îi pluti peste coapsă şi îi atinse în treacăt vintrele. În mod absolut incredibil, mădularul lui neputincios reveni interesat la viaţă.

„Nu este bine deloc”.

Simon se întinse ca să se uite la ghemul care se odihnea cu seninătate în braţele lui. Cum se ajunsese la situaţia aceea? Cum Dumnezeu reuşise să treacă de toate scuturile lui de apărare până ce se ajunsese acolo unde el nu îşi mai putea imagina viaţa fără ea? Ca de obicei, ea refuza să stea acolo unde îşi dorea el şi la propriu, şi la

figurat. Dată fiind înclinaţia ei către necazuri şi nou-descoperita lui slăbiciune pentru ea, cu siguranţă că Sophie urma să îi aducă numai haos şi belele.

Ba chiar mai îngrijorătoare era natura obsesiei lui crescânde pentru ea. Era în regulă ca Sophie să fie îndrăgostită de el – la urma urmei, fusese ani întregi înnebunită după de el. Desigur, avea să o preţuiască şi să aibă grijă de ea toată viaţa, dar nu putea să devină atât de importantă pentru el încât să piardă controlul asupra ei sau asupra lui. Dacă Sophie afla vreodată cât de uşor putea să li distragă atenţia, sigur l-ar fi muncit până la epuizare.

Evident, cu cele mai bune intenţii. Ea nu era Bathsheba şi nu semăna nici pe departe cu vreuna dintre femeile din înalta societate. Dar, dacă i se permitea să recunoască indiciile, el urma să îşi petreacă tot restul vieţii urmărind-o prin aziluri de săraci, fabrici de gin şi Dumnezeu mai ştia pe unde o mai purtau incursiunile ei nebuneşti.

Nu. El nu era bărbatul care să fie controlat de o femeie, nici măcar de Sophie. Cu cât ea îşi dădea seama mai curând de acel lucru, era cu atât mai bine.

Ea se agită în braţele lui, se întoarse cu faţa şi îşi lipi capul de pieptul lui. Doi ochi mari se aţintiră spre el, plini de atâta încredere şi fericire, încât inima lui se strânse cu o uluire dulce-amăruie.

— Oh, Simon, te iubesc atât de mult!

El îşi înăbuşi impulsul de răspunde în vreun fel; în schimb, o sărută pe învălmăşeala de bucle care îi acopereau creştetul. Ea îşi frecă obrazul de pieptul lui şi oftă teatral.

Simon cunoştea sunetul acela. Mai bine îl ignora, din moment ce, de obicei, era preludiul pentru ceva ce cu siguranţă îi displăcea.

Mai trecură un minut, două de tăcere binecuvântată. Simon se relaxă treptat, incapabil să se împotrivească somnului liniştitor care îi îngreuna pleoapele. Poate că avea să se odihnească preţ de câteva clipe înainte să o posede din nou. La urma urmei, încă era devreme.

Deschise brusc ochii atunci când ea îşi înfipse

degetele în coapsa lui şi oftă din nou, de data aceasta cu atâta putere, încât îi înfiora părul de pe piept. El se uită lung în tavan şi se abţinu să nu blesteme. Era mai bine să termine odată, indiferent despre *ce* era vorba.

— Ce s-a întâmplat, Sophie? întrebă el şi încercă să aibă răbdare.

Ea îşi adăposti capul sub braţul lui şi îi evită privirea, semn clar al unei apocalipse iminente.

— Mi-aş dori să putem face mai mult pentru Becky şi Toby. Mă tem că tatăl lor le va face rău, chiar dacă l-ai avertizat.

Aşternuturile îi înăbuşiră cuvintele, dar vocea ei trăda o îngrijorare sinceră. El o îmbrăţişă încurajator.

— Taylor ştie că eu vorbesc serios, Puck. Nu o să îndrăznească să mă supere. În plus, i-am spus clar lui Toby că trebuie să vină mai întâi la mine atunci când are probleme.

Ea ridică privirea, neliniştea umbrindu-i chipul frumos. Simon detesta gândul că ea îşi făcea atâtea griji.

— Dar lui Toby îi este aşa de frică de tatăl lui, şi pe tine nu te cunoaşte prea bine. Ea şovăi. Totuşi, pe mine mă ştie. Poate dacă m-aş duce la el…

Se întrerupse din vorbit cu un strigăt speriat când el se rostogoli peste ea şi o ţintui dedesubt. Ochii rotunzi se făcură şi mai rotunzi când el îi cuprinse chipul în mâini.

— Sophie. Cuvintele abia dacă mai puteau să se strecoare printre dinţii încleştaţi. Dacă te mai duci vreodată la casa de toleranţă, îţi promit că o să plăteşti scump. O să mă asigur că nu poţi să te aşezi o săptămână!

Ea deschise gura şi se pregăti să se avânte într-o tiradă. El îi închise buzele cu un sărut drept pedeapsă şi îi ignoră complet încercările de a-l da la o parte. Îşi înfipse limba printre buzele ei şi o exploră până când ea începu să geamă cu o plăcere reţinută.

El se îndepărtă şi îi observă mulţumit expresia pierdută.

— Vorbesc serios, spuse el încet. Să stai departe de Stejarul de Argint!

Sprâncenele ei subţiri se desenară într-o linie când enervarea şterse reacţia uluită la sărutul lui.

„Şi s-a dus toată strategia pe apa sâmbetei”.

— Nu mă ameninţa, Simon! Nu sunt o fetiţă care nu a renunţat încă la fustiţe. O să fac tot ce cred că este bine şi corect ca să îi apăr pe copiii ăia. În plus, adăugă ea şi îşi ridică sfidător bărbia, nu ai putea să mă opreşti.

El oftă şi se ridică într-un cot. Aveau să se certe de fiecare dată când făceau sex? Viaţa alături de Sophie părea mai complicată cu fiecare secundă care trecea.

— Asta dacă nu te închid în pivniţă, recunoscu el. Dar mă aştept totuşi să dai dovadă de o gândire raţională. Taylor este un bărbat periculos, iar Stejarul de Argint este cea mai cruntă casă de toleranţă. O să mă omori cu zile dacă trebuie să-mi fac tot timpul griji că ai putea să te strecori pe acolo ca să-i vezi pe copii.

Ea îi aruncă o privire scrutătoare, iar licărirea furioasă din ochii ei începu să se risipească. După o clipă, se întinse şi îl sărută cu delicateţe.

— Înţeleg că vrei să fiu în siguranţă, Simon. Te rog, lasă-mă! îl rugă ea.

El se chinui să îşi recapete stăpânirea de sine. Sophie trebuia să înveţe să-i îndeplinească dorinţele chiar în clipa aceea sau îl va omorî cu zile.

— Sunt soţul tău, Sophie, sau o să fiu peste câteva săptămâni…

Ea miji ochii la auzul cuvintelor lui.

— …şi insist să mă asculţi în privinţa asta. Îţi dau cuvântul meu de onoare că totul o să fie bine. O să mă ocup ca lui Becky şi Toby să le fie bine, şi acum, şi după ce plecăm din Bath. Trebuie să înveţi să ai încredere în mine, iubita mea.

Ea se relaxă sub el.

— Bineînţeles că am încredere în tine, dar copiii mă ştiu mai bine pe mine. Tu poţi fi destul de intimidant. De fapt, nu m-ar surprinde să aflu că l-ai speriat pe sărmanul copil când ai vorbit azi cu el.

El coborî capul.

— Nu l-am speriat, iar tu nu te duci acolo, mârâi Simon pe un ton cât putea de amenințător.

Ea își dădu ochii peste cap.

— Exact la asta mă refer. Acum sunt convinsă că i-ai speriat de moarte.

— Sophie…

— Bine. Promit că nu mă mai duc acolo fără tine. Ești mulțumit?

Era limpede din expresia ei exasperată că doar îi făcea pe plac. Dar, cum Simon nu avea de gând să o ducă vreodată la Stejarul de Argint, se mulțumea cu capitularea ei reticentă.

— Îmi dai cuvântul tău? întrebă el, enervat pe sine că trebuia să se asigure.

Ea își dădu din nou ochii peste cap.

— Desigur, prostuțule. Îți promit.

Simon se chinui să zâmbească, chiar dacă nenumăratii ani în care avusese de-a face cu Sophie îi spuneau că promisiunea ei era, în cel mai bun caz, șovăitoare. Dar, după o clipă, ea îl luă de după gât și se arcui spre el ca să își apese pe gura lui buzele rozalii și umflate de la atâtea săruturi. Sfârcurile tari ce i se apăsară în piept îi trimiseră un iureș înflăcărat până în adâncuri. El gemu și o împinse ferm la loc în pat, hotărând că orice discuție despre Toby și Becky putea să aștepte.

Avu nevoie doar de câteva minute ca să o pregătească pentru el. Îi pătrunse alene trupul suav și delicios, abandonându-se în încântarea înflăcărării ei ademenitoare. Dar, înainte să renunțe la orice gând rațional, își aminti că mai era ceva de rezolvat între ei. Și, cum se părea că sexul o făcea pe Sophie să se supună ori să devină cât putea fi ea de supusă, el hotărî să bată fierul cât era cald.

— Sophie, murmură el și o sărută delicat pe obraz. Vreau să publicăm anunțul nunții ca să ne căsătorim până la sfârșitul lunii.

Ea oftă și își arcui spatele când el se retrase spre intrarea feminității ei strâmte. Cum ea nu răspunse imediat,

el se trase înapoi dinspre trupul ei saturat, într-o alunecare lentă şi sâcâitoare. Ea îşi răsuci capul în perne şi gemu frustrată.

— Sophie… insistă el.

— Orice vrei tu, şopti ea. Numai nu te opri.

El o pătrunse din nou, renunţând la orice reţinere, dorindu-şi să simtă o dorinţă la fel de mare ca ea. Când se avântă spre uitarea fizică, Simon jubilă mulţumit la gândul că, în sfârşit, o avea pe Sophie acolo unde îşi dorea el.

Capitolul 21

În sfârşit, ploile mohorâte de octombrie se opriseră şi se instalase vremea frumoasă. Locuitorii din Bath păreau să fi ieşit toţi din case în după-amiaza aceea, căci se îndreptau grăbiţi spre magazine şi se bucurau de plimbări prin Pump Room. Simon trase adânc în piept aerul rece de toamnă şi se delectă cu o senzaţie stranie de satisfacţie, în vreme ce se îndrepta pe Bond Street spre bijutier.

Sophie era a lui. Acel simplu gând îl făcea să clatine neîncrezător din cap, dar, până la Crăciun, urmau să fie soţ şi soţie, iar ea avea să se instaleze la Kendlerood House, străvechiul conac din Lincolnshire al familiei lui. Şi-o imagină pe spiriduş ca stăpână a moşiilor lui, potrivită de minune cu rolul ei de doamnă a casei. Zâmbi. Poate chiar rămânea însărcinată până la Crăciun. Era limpede că începuseră cu dreptul proiectul în ultimele câteva zile.

Imaginea cu Sophie moale şi rotunjoară, cu copilul lui, era surprinzător de fermecătoare şi nu doar pentru că ea îi oferea un moştenitor. Spre deosebire de majoritatea bărbaţilor pe care îi cunoştea, Simon iubea copiii şi abia aştepta să fie tată. Fii şi fiice, îşi dorea doi sau trei din fiecare, şi vor fi un avantaj bine-venit, menit să îi ţină zâna năstruşnică ocupată şi departe de necazuri. Dacă avea propriii copii de care să se îngrijească, nu mai avea timp să umble de colo-colo, prin case de toleranţă şi cârciumi ca să

salveze mieluşei şi cauze pierdute.

Dar era mai mult de atât. Copiii aveau să o facă fericită pe Sophie. De la primul ei sezon, îşi văzuse prietenii şi verii căsătorindu-se şi aşezându-se la casele lor. Apoi se căsătoriseră Robert şi Annabel, iar temerile că avea să rămână doar mătuşa fecioară deveniseră evidente, cel puţin pentru el. Simon nu reuşi să înăbuşe tresărirea vinovată pentru lucrul acela, fiindcă el *avea* o parte din vină. La urma urmei, dacă nu ar fi fost îndrăgostită de el, sigur era măritată de multă vreme.

Dar dorinţa lui Sophie de a avea familia ei urma să se împlinească pe deplin şi, cu cât începeau mai repede, cu atât era mai bine. Fericirea ei era acum legată de a lui în cel mai elementar mod cu putinţă, după cum îi dovedise, cu o forţă uluitoare, ultima noapte petrecută împreună. Acel adevăr îl făcu să se simtă îngrozitor de incomod, dar nu mai putea fi negat. Responsabilitatea pentru fericirea ei stătea pe umerii lui acum.

Simon ocoli două doamne vorbăreţe când intrară la Bassnett, cea mai faimoasă bijuterie din Bath. Vânzătorul din spatele tejghelei magazinului pustiu ridică privirea şi îl salută cu un zâmbet.

— Bună seara, domnule. Cu *ce* pot să vă ajut?

— Săptămâna trecută, secretarul meu, domnul Soames, a lăsat un inel la curăţat şi la reparat. Am înţeles că este gata.

Bărbatul păru nedumerit pentru o clipă, apoi fruntea i se netezi.

— Ah, da! Inelul cu inscripţii. O piesă frumoasă, Lord Trask. L-am aşteptat pe domnul Soames să vină să îl ia ieri. Mă duc în spate şi îl împachetez.

— Aş dori să îl văd mai întâi.

— Desigur, milord.

Cu un zâmbet spăsit, vânzătorul dispăru pe uşă spre camera din spate a magazinului. Simon îşi scoase mănuşile şi le aruncă pe tejghea. Poate că trebuia să îl lase pe Soames să se ocupe, dar voia să se asigure că inelul bunicii fusese curăţat cum se cuvenea, iar zgârieturile de pe

suprafaţa lui fuseseră reparate cum trebuia.

Inelul aparţinuse familiei de pe vremea lui William şi Mary. Unul dintre strămoşii lui îl oferise soţiei în ziua nunţii, iar de atunci fusese transmis din tată în fiu. Ultima dată îl purtase bunica lui şi rămăsese neatins, alături de alte bijuterii ale familiei, de la moartea ei, survenită în urmă cu cincisprezece ani. Deşi era mult prea de modă veche pentru gustul lui, ştia că logodnica lui avea să fie foarte mişcată de aerul său insipid şi absolut încântată că îl primea ca inel de logodnă.

Vânzătorul reveni după câteva clipe cu o piesă aşezată pe o tăviţă acoperită de catifea. Simon îl ridică şi îl examină minuţios.

Veriga simplă din aur fusese lustruită şi strălucea superb. Aurarul care lucrase la ea ştiuse să îşi facă treaba, căci nicio turmă a reparaţiei nu întina suprafaţa inelului sau inscripţia din interior. O ridică în lumină şi citi cuvintele gravate: *Fidel şi ţie, fidel şi mie.*

Sophie avea să îl adore.

Cu un semn aprobator din cap, Simon dădu înapoi inelul. El ar fi preferat un inel cu un diamant sau un smarald pe degetul ei, dar putea să îi ofere mai târziu o dovadă adecvată pentru stima lui, poate chiar de ziua ei. Sau la naşterea primului lor copil.

Răsună clopoţelul de la intrare. Simon era cu spatele la uşă, dar, când parfumul greu de iasomie şi trandafiri îi luă cu asalt nările, ştiu exact cine intrase.

Îşi înăbuşi un geamăt şi se întoarse. Bathsheba se afla în faţa lui, învăluită într-o rochie de zi elegantă şi mulată. Era uluitor de frumoasă, aspră şi letală ca o sabie din oţel. Cu doar un an în urmă, nu ratase nici cea mai mică ocazie de a fi în patul ei, dar acum nu putea să înţeleagă cum de o preferase lui Sophie.

Pentru un moment îndelungat, se priviră unul pe celălalt asemenea boxerilor în ring. Când ea îşi arcui un colţ al gurii într-un zâmbet întrebător, el se forţă să facă o plecăciune politicoasă.

— Lady Randolph.

Ochii ei străluciră satisfăcuţi la vederea micii lui concesii.

— Bună dimineaţa, milord. Am fost surprinsă să trec pe aici şi să dau de tine. Alegi un cadou pentru logodnica ta? Îmi amintesc bine de toate dăţile când ai făcut asta pentru mine.

Ea ridică graţios o mână ca să îşi îndepărteze o şuviţă ce se desprinse de sub borul pălăriei elegante. Gestul intenţionat dezvălui brăţara de smaralde de la încheietură, cea pe care i-o oferise când pusese punct relaţiei lor.

Vânzătorul aruncă pe furiş o privire spre chipul lui Simon şi dispăru în camera din spate.

— Ce vrei, Bathsheba?

— Să vorbim. Obişnuiam să vorbim tot timpul, nu mai ştii?

Simon nu se deranjă să răspundă. Ea îi aruncă o privire pe sub văl şi se îndreptă spre una dintre vitrine, lovind cu degetul înmănuşat o tăviţă cu cutii emailate îngrămădite acolo. Un alt vânzător se grăbi să îi arate tăviţa. Simon blestemă în gând. Cât Dumnezeu dura să împachetezi un ineluş?

— M-a întristat că nu te-am văzut în salonul lui Sir Geoffrey ieri-seară, dar nu am avut ce să fac, spuse Bathsheba. La fel şi pe Sophie.

Simon se abţinu să nu îşi încleşteze pumnii. Ştia că putea să se întoarcă pe călcâie şi să iasă pe uşă, dar ceva îl ţintui pe loc.

— Scuteşte-mă, Bathsheba! Ce vrei să-mi spui?

Ea se întoarse dinspre tăviţă, cu ochii mari, cu nevinovăţie şi numai înşelătorie, ambele împachetate în ispită.

— Vreau doar să te previn. Ca una dintre cele mai drage prietene, simt că este obligaţia mea să o fac.

Celălalt vânzător îi aruncă o privire surprinsă, iar Simon făcu un semn brusc din cap, într-o poruncă tăcută. Bărbatul se îndreptă spre uşă şi i se alătură colegului, în camera din spate.

— În sfârşit singuri, dragă Simon.

— Orice ar fi, Bathsheba, spune odată şi să încheiem povestea!

— Cât de rece eşti, oftă ea. Cum s-au schimbat vremurile…

— Bathsheba…

Ea zâmbi, chipul ei de porţelan fiind acoperit de o mască maliţioasă.

— Desigur, eşti nerăbdător să afli despre micuţa şi scumpa Sophie. Îmi pare rău să-ţi spun că logodnica ta iar s-a purtat nesăbuit. A avut o întrevedere teribil de privată cu domnul Watley azi-noapte, în sera lui Sir Geoffrey. Nu-ţi voi dezvălui detaliile, dar este de ajuns să spun că pare să îi pese foarte puţin de reputaţia ei. Bathsheba se opri teatral. Sau, cel puţin, aşa mi s-a spus.

El se împotrivi dorinţei de a o apuca pe Bathsheba şi a o scutura până ce nu mai rămânea nimic din ea.

— Cine ţi-a spus asta?

Ea îi întoarse privirea, toată numai drăgălăşenie senină.

— Domnul Watley, fireşte.

Gustul amar al mâniei îi luă gura cu asalt. Cum putuse Sophie să fie atât de naivă? Şi de ce naiba nu putea să se ţină departe de probleme?

El făcu un pas înainte şi se aplecă spre Bathsheba. Ea păru brusc să nu se mai simtă prea comod. Chiar dacă nu făcu nicio mişcare, păru să se îndepărteze imperceptibil din calea lui.

Simon vorbi cu aceeaşi voce joasă şi indiferentă:

— Ţi-aş sugera, Lady Randolph, să-i spui domnului Watley să aibă grijă. Nu o să accept bârfe despre viitoarea mea soţie.

Ea se îndreptă de spate şi ochii i se făcură cu atât mai mari într-o panică batjocoritoare. Simon fu nevoit să o admire pentru că îşi reveni atât de repede.

— Bineînţeles că nu. Cum ai putea să te gândeşti vreodată la asta? Domnul Watley este cel mai discret bărbat din câţi cunosc, te asigur.

— Ar face bine să fie, dacă îşi cunoaşte interesul.

El îşi luă mănuşile de pe tejghea, apoi se întoarse şi trecu grăbit pe lângă ea. Soames putea la fel de bine să recupereze afurisitul de inel în ziua următoare.

Ieşi pe uşă în stradă, mânia încordându-i tot corpul. Sophie îl minţise. Purtarea ei şovăitoare, agitată din noaptea trecută, precum şi acordul ei rapid de a pleca odată cu el aveau sens acum. Trebuia ca tocmai să se fi întors din seră, de la întâlnirea lamentabilă cu Watley.

Era dar că îşi dorise să îl facă gelos. Dar de ce pretinsese că nu se întâmplase nimic? Ce îi făcuse Watley de îi fusese atât de greu să recunoască? Dacă îi atingea şi un firicel de păr, Simon îl sugruma pe nemernic şi îl arunca neînsufleţit în Avon.

Se strecură pe strada aglomerată, aproape fără să bage în seamă împrejurimile. Dacă Sophie voise să îl facă gelos, îi reuşise. Gelozia îi sfârâi prin vene, brutală şi înnebunitoare, copleşindu-l cu o senzaţie supărătoare de neajutorare. Indiferent ce făcea, nu părea să o stăpânească. Nu putea să îşi stăpânească nici propriile emoţii, darămite pe ea.

Bathsheba, la naiba cu ea, avea dreptate în privinţa unui lucru. Sophie era un scandal ce stătea să explodeze în clipa în care el nu avea să mai fie atent. Viitorul lui partener, Russell, venise din Bristol şi stătea la Pelican, pe Walcot Street, unde Simon urma să îl întâlnească la cină pentru o discuţie despre noile fabrici. Ultimul lucru de care avea nevoie erau nişte bârfe nocive care să le ameninţe reputaţia lui şi pe a lui Sophie. Russell era un tipicar obsedat, cel mai mare din toate timpurile. La primul semn de scandal sau piedică în presupusul lor parteneriat, precautul proprietar de fabrici nu avea nicio remuşcare în a-şi găsi un alt investitor. Simon trebuia să rezolve orice problemă ar fi provocat purtarea imprudentă a lui Sophie, iar asta cât mai repede.

O privire rapidă spre ceasul de buzunar îi confirmă că întârziase la întâlnirea cu bancherii. De data aceasta chiar înjură şi se dojeni aspru că permisese să se ivească o asemenea încurcătură. De la moartea bunicului, îşi jurase

că nimeni nu putea să mai aibă vreodată un asemenea control asupra vieţii lui. Acela fusese motorul din spatele acţiunilor lui, iar acum înverşunata lui fostă amantă şi logodnica lui aiurită ameninţau să îi întoarcă lumea cu susul în jos. De planurile lui atent puse la cale şi de toate lucrurile la care lucrase în ultimele luni avea să se aleagă praful doar pentru că Sophie nu avea suficientă minte încât să stea departe de unul ca Watley. Simon ştiuse de la bun început că ea avea capacitatea să dezlănţuie iadul în viaţa lui, dar nu se gândise că avea să se întâmple înainte să îi pună inelul pe deget.

Nu putea să facă prea multe lucruri în privinţa Bathshebei, dar dar putea să facă o grămadă în privinţa lui Sophie.

Capitolul 22

Sophie căscă şi privi orologiul aurit de pe poliţa din salonul lui Lady Eleanor. Era aproape ora zece. Oricât de mult se bucura de *Guy Mannering,* rămăsese aplecată asupra aceloraşi trei pagini în ultimele ore şi începea să se gândească cu jind la patul ei. Lady Eleanor, ca de obicei, se retrăsese mai devreme. Lady Jane plecase la o petrecere şi nu se întorcea înainte de miezul nopţii. Sophie îşi luase cartea ca să îi ţină companie până când sosea Simon.

Zâmbi şi îşi lăsă gândurile să plutească la noaptea trecută. Nu era de mirare că abia dacă mai putea să ţină ochii deschişi. Simon făcuse de trei ori dragoste cu ea, fără să mai menţioneze fericitul incident din fotoliu, înainte să o aducă acasă cu trăsura, la ivirea zorilor. O dureau şoldurile, o durea spatele, părţile ei feminine erau atât de sensibile, că abia dacă reuşea să stea aşezată… Dar abia aştepta ca el să vină, să o ducă înapoi în pat şi să o ia de la capăt cu aceleaşi lucruri. Slavă Cerului, în curând avea să fie cu el în fiecare noapte, cu braţele lui puternice înfăşurate în jurul ei şi gura lui păcătoasă acoperindu-i trupul cu sărutări. Se

întrebă dacă nu devenea o desfrânată, căci, numai când se gândea la toate acele lucruri, începea să i se strângă stomacul cu o nerăbdare delicioasă.

Ceasul bătu ora zece. Oftă şi lăsă cartea deoparte, prea distrasă de gândurile ce îi zburau la Simon. Trebuia să sosească în curând, după cum spunea bileţelul pe care i-l trimisese mai devreme în ziua aceea.

Sophie scoase misiva succintă dintre paginile cărţii. Nu era chiar un bileţel de dragoste, dar, oricum, Simon nu era genul de bărbat care să se exprime cu înfloriturі. Totuşi, cuvintele, notate cu scrisul lui precis, păreau reci, chiar distante. Îi cerea să rămână în casă până când sosea el, imediat după ce termina cina cu domnul Russell. Era mai degrabă o poruncă decât o rugăminte, de parcă ea ar fi făcut ceva care îl supărase.

Îşi muşcă buza şi încercă să ignore îngrijorarea care o încerca. Cu siguranţă, nu fusese rece ultima dată când îl văzuse, indiferent ce sugera bileţelul de la el. Poate că era şi el obosit, dar nu părea verosimil. Simon avea o constituţie de taur, după cum îi şi demonstrase cu o noapte în urmă.

Ea ridică din umeri şi băgă bileţelul la loc între paginile cărţii. Simon avea să fie întotdeauna Simon, iar asta însemna că trebuia să îi accepte calităţile odată cu metehnele. Fireşte, putea să fie groaznic de enervant uneori, dar era un om bun. Îi păsa de familie şi de prieteni şi încerca mereu să le facă un bine. Dumnezeu îi era martor, Simon, loialul ei protector, îi fusese alături dintotdeauna, de fiecare dată când avusese nevoie de el.

În plus, bileţelul lui nu era singura scrisoare la care trebuia să se gândească. În după-amiaza aceea, poştaşul îi adusese plicuri grele de la mama ei şi de la bunici, cu felicitările transmise pentru logodna ei neaşteptată.

De fapt, mama şi bunica nu păruseră prea surprinse de veste, şi îşi exprimaseră plăcerea cu o fericire discretă şi cu sfaturi amabile. Bunicul, pe de altă parte, nici nu avusese cuvinte suficiente ca să îşi descrie bucuria. Bunicul Stanton fusese atât de încântat, că împrăştiase pete de

cerneală pe toată scrisoarea.

Ea zâmbi crispată. Pentru prima dată în viaţă, îşi făcuse toată familia fericită. Cel mai incredibil lucru era că reuşise şi ea să fie fericită.

Se auzi o bătaie uşoară în uşă. Ea clipi. Ratase bătaia lui Simon la uşa principală?

— Intră.

Se ridică şi îşi netezi fustele.

Lacheul James făcu o plecăciune şi intră în încăpere.

— Scuze că vă deranjez, nu am ştiut ce să fac, spuse tânărul cu o expresie deznădăjduită pe chip.

— Ce s-a întâmplat, James?

El şovăi. Lui Sophie îi sări inima din piept. I se întâmplase ceva lui Simon?

— Băiatul, domnişoară. Toby. Cel de la Stejarul de Argint.

— Ce s-a întâmplat cu el?

— Este în bucătărie. Nu am vrut să vă deranjez, a făcut deja atâtea probleme… Şi nu am vrut să o deranjez pe Lady Eleanor… Lacheul aruncă o privire nervoasă peste umăr. Dar băiatul a insistat. Şi-a făcut curaj să vină până aici şi nu am ştiut ce altceva să fac.

Sophie se îndreptă spre uşă. Dacă Toby îşi făcuse curaj să o caute în St. James Square, trebuia să fie ceva foarte grav.

Coborî scările în grabă, spre subsol, cu James pe urmele ei. După câteva clipe, se opri brusc pe podeaua din piatră a bucătăriei. Toby era cocoţat pe un scaun lângă vatra mare, deschisă. Mary, fata de la bucătărie, era aplecată deasupra lui şi încerca să-l consoleze pe băiatul care îşi înăbuşea suspinele.

— Slavă Cerului, domnişoară, spuse Mary cu evidentă uşurare. Sărmanul băiat abia dacă poate să mai vorbească.

Sophie îngenunche în faţa lui Toby. El o privi lung, cu ochi plini de groază, şi se chinui să îşi stăpânească suspinele. Chipul îi era pătat de funingine şi de lacrimi, iar gura îi tremura.

— Domnişoară… rosti el pe nerăsuflate.

Ea îi prinse mâinile subţiri într-o strânsoare hotărâtă.

— Gata, Toby. Orice s-ar fi întâmplat, o să te ajut.

— B... B... Becky, domnişoară. Tata şi doamna Delacourt vor s-o vândă în noaptea asta.

Sophie rămase fără suflare.

— Când?

— Bărbaţii sunt deja la Stejarul de Argint, aşteaptă. Tata a închis-o pe Becky în magazie. Nu am putut s-o scot! Am fugit să-l caut pe Lord Trask, dar nu era acasă şi portarul nu mi-a spus unde s-a dus.

El izbucni din nou în plâns.

— Domnişoară! Vocea lui James trăda o notă de avertizare. Dacă Lady Eleanor se trezeşte şi îl aude pe băiat...

Sophie încuviinţă din cap.

— Toby, o să-l oprim pa tatăl tău, promit. Dar trebuie să faci linişte. Becky are nevoie de ajutorul tău şi eu la fel.

Îi mângâie spatele uscăţiv prin cămaşa zdrenţăroasă, iar numai se strânse în piept de milă şi de frică. Trebuiau să găsească o cale prin care să o salveze pe fată, nu? Îi promisese lui Simon că nu avea să intervină, dar avea de ales? Era clar că persoana care o cumpăra pe Becky, într-o asemenea tranzacţie dezgustătoare, urma să o violeze imediat după aceea. Trebuia să acţioneze numaidecât dacă voia să o salveze pe fată de la o soartă îngrozitoare.

— Toby, crezi că pot să intru în Stejarul de Argint, fără să mă vadă nimeni?

James mormăi ceva în spatele ei.

Toby se chinui să îşi stăpânească suspinele.

— Da, domnişoară. Am lăsat deschisă uşa din spate, cea dinspre alee. Tata nu ar trebui să observe la ora asta din noapte. Intri prin aleea din spate, iar magazia e prima uşă la stânga.

Sophie ridică privirea spre Mary, care rămăsese în picioare şi îşi ţinea strâns şorţul.

— Mary, tu şi Toby trebuie să plecaţi şi să îl găsiţi pe Lord Trask. Spune-i să se vadă cu mine şi cu James la Stejarul din Argint.

— Pentru numele Domnului, domnişoară Sophie! izbucni James. Lord Trask o să-mi ia gâtul dacă vă întoarceţi în locul ăla infect.

Ea nu îl luă în seamă şi se concentră pe slujnica alarmată.

— Ştiu că ţi-e frică, Mary, dar nu avem de ales. Astă-seară, Lord Trask ia cina la Pelican, pe Walcot Street. Du-te acolo imediat şi spune-i că te-am trimis eu.

Sophie căută portofelul în buzunarul rochiei şi scoase o jumătate de guinee.

— Ia asta. Ia o trăsură de la colţul străzii!

Mary aruncă o privire îngrijorată spre James, care încuviinţă scurt din cap spre ea. Toby sări de pe scaun şi o prinse pe Sophie de talie.

— O să-l găsesc pe Excelenţa Sa, domnişoară. Fii sigură de asta!

El o apucă pe Mary de mână şi se îndreptă spre uşă, trăgând-o după el pe slujnica reticentă.

Sophie luă o pelerină cenuşie din cuierul de pe perete, şi-o puse iute peste umeri, apoi se întoarse spre uşă.

— Domnişoară, zise James cu o voce rău prevestitoare.

— James, trebuie să plecăm acum dacă vrem să o salvăm pe fată!

— Şi cum o să facem asta, domnişoară? Vizitiul John şi rândaşul nu pot să ne ajute. Sunt cu Lady Jane la Sydney Place. Cum ajungem noi la magazia aia? Şi dacă, la urma urmei, uşa este încuiată?

— Nu ştiu, James, dar ne gândim noi la ceva.

Ea porni pe coridor şi majordomul i-o luă împleticit pe urme. Ieşiră în stradă pe uşa servitorilor. Noaptea rece era cufundată în întuneric, sub un cer fără lună. Sophie tremura. Îşi trase pelerina peste umeri şi se îndreptă iute spre Upper Church Street. Acolo sigur găseau o trăsură.

— Şi dacă Lord Trask nu ajunge la timp?

— Nu-ţi face griji, James. Lord Trask o să vină.

— O să mă ucidă dacă vi se întâmplă ceva, domnişoară!

— Atunci trebuie să am grijă să nu mi se întâmple ceva.

Partenerul ei de drum scoase o învălmăşeală de înjurături. Ea încercă să îşi înăbuşe râsetul uimit. Situaţia trebuia să fie chiar gravă dacă James îşi pierduse extraordinara stăpânire de sine.

— Gândiţi-vă la scandal, domnişoară Sophie, dacă află cineva că aţi fost la Stejarul de Argint… Chiar ar trebui să mergem mai întâi la Pelican. Excelenţa Sa…

— Gata, James! îl întrerupse Sophie. Pelicanul este în cealaltă parte a oraşului şi nu ne permitem să pierdem vremea. Este în joc viaţa unui copil. Te asigur că Excelenţa Sa nu o să dea nici doi bani pe scandal în situaţia asta.

„Cel puţin, sper că nu o să dea”.

Sophie se mustră din cauza acelui gând. Simon nu şi-ar face niciodată griji într-o asemenea situaţie. Da, poate urma să se supere pentru că se punea singură în pericol, dar avea să înţeleagă că nu avusese de ales. Chiar dacă asta însemna că trebuia să nu îşi ţină promisiunile.

Clătină nerăbdătoare din cap. Nu îşi permitea să aibă asemenea griji. Nu acum. Nu când Becky era în pericol. Dacă nu reuşeau să o salveze la timp…

Alungă din minte imaginile crunte cu un posibil viol şi iuţi pasul. Nu avea de ales. Simon urma să înţeleagă că nu avusese de ales.

Zări o trăsură chiar în colţ de stradă, îl atinse pe James de braţ şi îl îndemnă să se grăbească. El se încruntă, dar îi făcu semn vizitiului. După câteva momente, erau înghesuiţi unul lângă altul într-o trăsură umedă şi îndurară o călătorie trepidantă spre oraşul de jos. Lacheul rosti în şoaptă tot felul de blestemăţii de-a lungul drumului.

— Oh, taci din gură, James, mârâi ea!

— Veţi fi moartea mea, domnişoară Sophie. Dacă nu mor de mâna lordului Trask, atunci mor de mâna lui Lady Eleanor.

Sophie fu cuprinsă de un val de remuşcări când îl apucă de mână şi sări din trăsură. Naşa ei avea să se înfurie crunt dacă afla vreodată, şi se putea prea bine ca

James şi Mary să ducă greul furiei. Ei bine, urma să se îngrijească de asta mai târziu. În plus, cu puţin noroc, puteau să revină cu toţii în St. James's Square într-o oră.

Vizitiul îi lăsase la depărtare de Stejarul de Argint. Ea îşi trase gluga din lână aspră peste faţă, atentă să se strecoare printre grămezile de gunoi, în vreme ce îl urmă pe James de-a lungul aleii. Trecură pe lângă un grup de tineri bine îmbrăcaţi, evident beţi şi căutând belele. Unul dintre ei încercă să îi apuce gluga.

— Cauţi probleme, amice?

Vocea lui James răsună gutural şi ameninţător când o trase pe Sophie în spatele lui.

Omul scoase un râset hârâit, dar îi lăsă în pace, luând-o pe urmele prietenilor lui.

— Mulţumesc, James.

El pufni.

— Am impresia să o să avem mari bătăi de cap înainte de ivirea zorilor.

Ea se repezi pe urmele lui pe aleea umedă, ce ducea în spatele bodegii. Abia dacă putea să vadă ceva. Singura lumină venea dinspre o fereastră acoperită de funingine, care se afla în spatele clădirii.

James se strecură spre uşa care ducea în cârciumă şi întoarse privirea spre Sophie.

— Sunteţi sigură, domnişoară? şopti el.

Ea trecu pe lângă el şi puse mâna pe clanţă. Uşa se deschise lesne sub degetele ei. James clătină dezaprobator din cap şi o luă în faţă, alunecând în coridorul întunecat. Ea îl urmă şi închise uşa cu grijă.

Pe coridor, lumina era aproape la fel de difuză ca pe alee. În semiîntuneric, putea doar să desluşească cele câteva butoaie lipite de perete şi, mai departe pe coridor, o uşă deschisă care ducea spre bucătărie. Nările îi fură asaltate de mirosul de came friptă şi bere stătută. Fu nevoită să înghită în sec ca să nu i se întoarcă stomacul pe dos.

James şuieră când o chelneriţă ieşi din bucătărie încărcată cu o tavă mare plină cu boluri aburinde. El şi

Sophie se lipiră de perete, dar slujnica nici nu se uită la ei când se împinse prin uşa batantă din capătul opus al coridorului. Sunetul vocilor agresive de bărbaţi pluti prin aer când uşa se legănă în balamale.

Aceia erau bărbaţii care urmau să o cumpere pe Becky de parcă era o bucată de carne.

După vreo câteva clipe de agonie în care aşteptară să vadă dacă slujnica se întorcea, ei continuară să înainteze spre uşa de la magazie, lipiţi de perete. Pipăi pe lângă James în căutarea clanţei.

Era încuiată.

„La naiba!” Sigur era prea mult să te aştepţi ca Taylor să fi lăsat cheia în uşă.

— Sparge-o, îi şopti ea lui James.

El o privi lung, cu chipul aspru şi sumbru, apoi încuviinţă din cap. Îşi legănă piciorul, apoi lovi. Uşa se cutremură şi scârţâi, dar nu se clinti. Mai lovi zăvorul de două ori, înainte ca uşa să se deschidă cu o pocnitură. Sophie tresări la auzul semeţului, rugându-se ca zarva din sală şi din bucătărie să fie suficient de mare încât să le ascundă acţiunile.

James o trase în magazie şi închise la loc uşa spartă.

Un felinar pe o ladă răsturnată lumina mica încăpere, îndesată până în tavan cu butoaie cu bere şi lăzi. Sophie clipi şi studie o cutie deschisă pe podea. Era plină de batiste din mătase, bucăţi din dantelă frumoasă, tabachere emailate… tot felul de fleacuri scumpe. Pe lângă toate păcatele pe care le avea, Taylor era şi hoţ.

Un sunet înăbuşit îi atrase atenţia.

James se îndreptă spre un colţ întunecat al încăperii, iar Sophie îl urmă grăbită. Becky stătea pe un teanc de sad, înfăşurată într-o bucată de pânză. Încheieturile îi erau legate cu o funie şi era îmbrăcată doar într-o cămăşuţă subţire din bumbac. Sophie îngenunche lângă ea.

Ochii albaştri ca safirul ai fetei erau aproape negri, pupilele fiindu-i dilatate de groază. Sophie îi smulse din gură căluşul îmbibat de salivă.

Becky trase adânc aer în piept şi începu să tuşească

gâfâit.

— James, stai la uşă şi vezi să nu vină Taylor, zise Sophie şi începu să-i dezlege funiile de la mâini. Încearcă să nu te mişti, Becky. Îţi dau drumul într-un minut!

Fata încercă din răsputeri, dar tremura atât de tare, încât Sophie nu reuşi să prindă cum trebuia nodurile. Funia era groasă şi aspră, iar fibrele ei îi zgâriară degetele.

— Repede, domnişoară! Tata poate să vină în orice moment.

Groaza fetei o afectă pe Sophie, iar degetele ei deveniră şi mai stângace şi încete.

— James, strigă ea încet. Nu pot să desfac funiile.

Lacheul se grăbi spre ele şi se puse în genunchi. Dădu la o parte mâinile lui Sophie şi începu să tragă de noduri.

— Repede, repede! spuse Becky printre sughiţuri.

Sophie auzi scârţâitul uşii şi târşâitul de cizme, dar era prea târziu. Când Becky ridică privirea cu un geamăt speriat, un pumn greu coborî iute şi îl nimeri pe James în tâmplă. Lacheul se prăbuşi brusc pe podea.

Sophie ţipă când un bărbat negricios – arătând ca un demon în lumina capricioasă – o ridică de pe podea. Degetele i se înfipseră adânc în braţe şi o ridicară până ce flutură deasupra podelei.

— Tată, nu-i face rău domnişoarei! imploră Becky.

— Tacă-ţi fleanca, fată, mârâi Taylor.

Sophie privi lung în ochii noroioşi ai lui Taylor. I se tăie răsuflarea. Dacă Simon nu ajungea în scurt timp, ea urma să moară. Sau mai rău.

Panica o întări şi se zvârcoli ca să se elibereze din strânsoare.

— Lasă-mă jos imediat! strigă ea şi se chinui să îşi păstreze puterea din voce. O să-ţi pară foarte rău dacă nu o faci.

Inima i se strânse de frică atunci când Taylor răspunse poruncii ei inutile cu un râs batjocoritor.

— Şi cine eşti dumneata, domniţă? Ai venit să mi-o furi pe Becky chiar de sub nas, nu? Cine te-a trimis? Doamna Cummings? Vita aia a avut ocazia, dar nu am fost

suficient de bun pentru căsuţa ei elegantă. Aşa că încearcă să-mi fure fata pentru clienţii ei.

El o zdruncină atât de tare, încât lui Sophie îi clănţăniră dinţii.

— Habar nu am despre ce vorbeşti, murmură ea.

— Ei n-ai!

— Nu ştie, tată. Sunt sigură! Becky se uită la Sophie, cu ochii chinuiţi de disperare. Doamna Cummings are un bordel pe Little Cron Street. Tata a încercat să mă vândă acolo, dar m-a refuzat.

— Aşa a făcut. A zis că Becky e prea tânără. M-a făcut porc pentru că am încercat să obţin ce meritam. Acum ştiu care i-a fost strategia. Să o fure de la mine.

Corpul lui Sophie fu cuprins de un iureş de mânie.

— Eşti nebun, mârâi spre chipul urât al lui Taylor. Dă-mi drumul şi lasă-mă să o duc pe fiica ta la mine acasă sau o să înfunzi închisoarea!

Bărbatul masiv o plesni din plin peste faţă. Durerea îi explodă în cap. Se chinui să respire, prea uluită să plângă, iar steluţe negre începură să îi danseze în privire.

— Tată! urlă Becky.

— Ce se întâmplă aici?

Sophie încercă să pătrundă dincolo de steluţe ca să vadă cine intrase în cameră, dar lovitura lui Taylor îi strâmbase ochelarii. El o mai scutură o dată şi o aruncă la podea. Ea ateriză violent în fund şi gemu când durerea îi urcă pe şira spinării.

— Jem, ce faci? se auzi vocea aspră a unei femei care i se alătură iute lui Taylor.

Sophie îşi îndreptă ochelarii şi se uită lung la femeia prezentabilă şi elegantă, îmbrăcată într-o rochie neagră, bine croită. Părul castaniu strălucitor era strâns într-un coc frumos şi avea o înfăţişare cuminte, calmă.

„Slavă Cerului!”

Sigur doamna aceea avea să îi ajute ajuta.

— Te rog, doamnă! Sophie se târî şi o luă pe Becky în braţe. Am venit să o iau pe fetiţa asta de aici. Tatăl ei vrea să o vândă unuia dintre bărbaţii de afară. Trebuie oprit!

Femeia îşi arcui sprâncenele subţiri şi o studie pe Sophie. Apoi, scoase un hohot de râs răguşit.

— Oh, domnişoară, gemu Becky. E doamna Delacourt. Ea este matroana căreia mă vinde.

Sophie întâlni privirea amuzată şi crudă a femeii. Un fior îngrozit începu să îi îngheţe sângele în vene.

„Oh, Doamne!" Dacă Simon nu sosea la timp, totul se termina pentru ei.

— Cum te cheamă, dragă? întrebă doamna Delacourt cu o voce atât de plăcută de parcă s-ar fi întâlnit în Pump Room.

— Sophie Stanton, reuşi ea să rostească.

— Păi, domnişoară Stanton, nu ştiu de ce tu – aruncă o privire spre corpul lui James – şi prietenul tău vreţi să ne-o luaţi pe Becky a noastră…

— Este una dintre fetele lui Cummings, o întrerupse Taylor.

Doamna Delacourt se încruntă.

— Nu. Le ştiu pe toate fetele ei. Şi asta nu seamănă cu ea. Este prea inocentă.

— Sunt aici ca să o iau pe Becky din locul ăsta mizerabil, spuse Sophie cu o voce ascuţită. Logodnicul meu este contele de Trask. O să apară dintr-o clipă în alta ca să mă salveze. Vă sugerez să ne lăsaţi să plecăm înainte ca el să vină.

Doamna Delacourt păru neîncrezătoare.

— Sigur, draga mea, doar nu te aşteptţi să cred basmul *ăsta.* Nicio femeie respectabilă nu ar pune vreodată piciorul la Stejarul de Argint, darămite să se strecoare pe uşa din spate. Ce fel de lord i-ar permite logodnicei să umble aiurea prin oraş ca o târfă de rând?

— Clara!

Atenţia lui Sophie se întoarse brusc spre Taylor. Uluitor, dar culoarea dispăru de pe faţa lui roşcovană.

— Ce mai e acum? întrebă tăios doamna Delacourt.

— Este posibil ca târfuliţa să spună adevărul.

Doamna Delacourt încremeni.

— Trask a fost aici ieri. Ochii lui Taylor se îndreptară

spre privirea tăioasă a femeii. M-a prevenit să nu-i facă vreun rău lui Becky. De aceea am crezut că trebuia să organizăm licitaţia de îndată. Termină povestea înainte ca el să se întoarcă!

Femeii îi zvâcni o venă la tâmplă.

— Şi-mi spui asta *acum?*

Se aplecă şi dădu la o parte pelerina cenuşie a lui Sophie, scrutând din priviri rochia din batist albastru de dedesubt. Dispreţul desenă o grimasă aspră pe chipul ei.

— Lord Trask este pe drum încoace chiar acum.

Sophie nu putu să îşi înăbuşe tonul triumfător din voce.

Ochii doamnei Delacourt se îngustară când studie chipul lui Sophie. Pentru o clipă, păru să şovăie, apoi un zâmbet şiret îi arcui colţurile gurii.

— Mă îndoiesc. Poate că eşti logodnica lui, dar nu cred că ţi-ar permite să vii aici doar cu un… ei bine, un slujitor, la cum arată. Bănuiesc că Excelenţa Sa habar nu are că eşti aici. Totuşi, eşti o pacoste, nu?

Sophie nu luă înseamnă valul de frică ce i se învolbură în pântec.

— Te asigur că…

— Tacă-ţi gura! mormăi Taylor. El o privi pe doamna Delacourt. Ce facem cu ei?

— Îi omorâm, răspunse ea nepăsătoare.

Sophie simţi că h fuge pământul de sub picioare.

Taylor ţipă:

— Ai înnebunit, femeie? Asta e de calitate!

— Exact. O să ne ducă la pieire, Jem. Uite ce i-ai făcut pe faţă!

Dintr-odată, Sophie conştientiza durerea surdă care îi vibra sub obraz. Îşi atinse faţa şi tresări la junghiul de durere. Când îşi retrase mâna văzu că era pătată de sânge.

— Ai atacat o lady, Jem. Nu am de gând să sfârşesc pe o corabie de transport ori să mă legăn spânzurată. M-am chinuit prea tare să ies din mizeria asta şi nu o să-i permit fetei ăsteia să mă oprească tocmai acum. Îi omori şi le arunci cadavrele în râu. Cu ceva noroc, o să se creadă că

drăguţa a fugit cu lacheul. Ea râse. Sigur nu ar fi prima doamnă care o face.

Taylor îşi dădu panicat ochii peste cap.

— Şi dacă Trask vine să o caute la Stejarul de Argint?

Doamna Delacourt se aprinse de furie.

— Şi ce putem să facem, Jem? Să le dăm drumul? Pentru noi, s-a terminat treaba în Bath şi o ştii. Noul magistrat stă cu ochii pe Stejar de săptămâni întregi. Am făcut destule ca să o luăm de la capăt altundeva, mai ales după noaptea asta. Sigur luăm un preţ frumuşel pe Becky.

Taylor păru posomorât, dar scoase, în cele din urmă, un mormăit şi încuviinţă din cap.

— Bine. Doamna se aplecă şi o apucă pe Becky de umeri. Mă ocup eu de ea. Tu scapă de ei.

— Nu! urlă fata şi se agăţă de Sophie.

Mânia răbufni în inima lui Sophie într-un iureş nebunesc, dându-i o forţă disperată. O lovi pe doamna Delacourt, în timp ce încercă să nu o scape pe Becky. Piciorul ei ajunse în fluierul piciorului femeii. Doamna Delacourt se dădu înapoi, uluită, ţipând de durere.

— Gata!

Taylor o apucă pe Sophie de păr, o târî pe podeaua aspră şi o scoase din strânsoarea mâinilor lui Becky. Ochii îi fură năpădiţi de lacrimi când durerea îi străpunse ţeasta, de parcă bărbatul îi smulgea fiecare fir de păr.

Clipi de câteva ori şi încercă să îşi limpezească privirea. Când reuşi să vadă din nou, doamna Delacourt o scosese deja din cameră pe fata care plângea în hohote, trântind uşa în urma ei. O tăcere îngrozitoare se aşternu peste magazie, frântă doar de răsuflarea întretăiată a lui Taylor. Sophie ridică privirea ca să întâlnească ochii sălbatici ai celui care o ţinea captivă.

Bărbatul arăta ca un mistreţ, cu un fir de salivă albă care i se prelingea în colţurile gurii. Taylor îşi schimonosi buzele subţiri şi umede într-un rânjet batjocoritor. Era cel mai îngrozitor lucru pe care Sophie îl văzuse vreodată.

— Acum, fato, cred că avem destul timp să-ţi desfac coapsele frumuşele înainte să te omor.

Privirea i se opri asupra picioarelor ei. Sophie se uită în jos şi văzu că rochia şi cămăşuţa îi erau ridicate până la genunchi. Se chinui să le coboare, agitându-se să scape de mâinile musculoase care o ţineau.

— Ai stricat totul, spuse el enervat. Acum o să iau ce mi se cuvine pentru toate problemele mele. Mădularul meu este ultimul lucru pe care o să-l simţi înainte să-ţi dai duhul!

Sophie se izbi de perete. Taylor râse şi se îndreptă ţanţoş spre ea. Ea aruncă o privire înnebunită spre James, care nu făcea nicio mişcare în celălalt colţ. Şi el avea să moară în curând.

„Oh, Doamne, Simon… unde eşti?”

Îşi înghiţi un suspin isteric când Taylor se aplecă deasupra ei. Mâna lui coborî spre pantaloni şi începu să descheie nasturii. În timp ce bărbatul se desfăcea la pantaloni, Sophie simţi o repulsie bruscă ce îi năvăli într-un iureş atroce prin vene. Nu se putea ca totul să se termine aşa. Nu putea să renunţe. Nu fără să lupte!

Sophie se ridică brusc de jos şi se repezi pe lângă picioarele lui Taylor. El mormăi surprins. Ea nu se uită în urmă şi alergă spre uşă, dar bărbatul se ridică în picioare. Când degetele ei atinseră clanţa, mâna lui cărnoasă o apucă de gât şi o îndepărtă brusc de uşă. Ea ţipă, răsuflând întretăiat într-un urlet de agonie.

— Gura, nemernico!

Taylor o întoarse şi o prinse de umeri într-o strânsoare de fier. Cu chipul vânăt de mânie, arăta ca un diavol venit din inima iadului. Sophie se zvârcoli nebuneşte în prinsoarea lui şi ţipă din nou.

El o lovi în tâmplă şi o trânti la podea. Sophie se prăbuşi, înmărmurită de durere, incapabilă să se mişte sau măcar să mai scoată vreun sunet.

Taylor îi desfăcu picioarele şi se aruncă peste ea, iar corpul lui masiv îi luă şi ultima brumă de aer. Mâinile lui neîndemânatice începură să bâjbâie peste fuste.

Ea încercă să îl împingă, dar o moleşeală îngrozitoare puse stăpânire pe trupul ei. Văzu negru în faţa ochilor. Panica începu să dispară, transformându-se în ceva mult

mai rău – în certitudinea surdă că nu avea să îi mai vadă niciodată pe Simon şi pe familia ei.

O bubuitură răsunătoare îi străpunse suferinţa de plumb. Deodată, trupul lui Taylor păru să zboare. Când se prăbuşi la podea, ea răsuflă apăsat şi începu să tuşească, simţind că fusese eliberată de greutatea lui. După câteva clipă, îi reveni vederea şi văzu un bărbat care stătea aplecat spre ea.

„Simon”. Arăta ca un înger răzbunător!

— Sophie, eşti bine?

Vocea îi era glacială, dar ochii negri scăpărau de mânie.

Ea reuşi să încuviinţeze din cap.

Simon îşi întoarse privirea spre Taylor, care gemea pe dalele podelei. Un zâmbet rece arcui buzele logodnicului ei.

— Şi acum, nemernicule, o să te omor!

Capitolul 23

Simon se aruncă în cealaltă parte a camerei şi se năpusti asupra lui Taylor chiar când masivul bărbat se ridicase în genunchi.

Sophie încercă să se ridice, trăgând aer în pieptul îndurerat. Fără ochelari şi în lumina difuză, pâlpâitoare, abia dacă putea să vadă. Începu să bâjbâie după ramele aurii, încercând să ignore sunetele încăierării din spatele ei.

„Aici!”

Ochelarii ajunseseră pe o ladă. Îi apucă şi îi puse repede pe nas, cu ramele îndoite, apoi se ridică în picioare împleticindu-se, când o bubuitură teribilă răsună în magazie.

Ea se întoarse. Simon şi Taylor se rostogoleau pe podea, răsturnând lăzi şi butoaie, în vreme ce îşi dădeau pumni unul altuia. Un butoi zbură în perete şi se făcu ţăndări, împrăştiindu-se într-o cascadă de bere peste dalele aspre ale podelei. Ambii bărbaţi alunecară în lichidul

sfârâitor, niciunul nefiind în stare să se ţină pe picioare.

Se luptară şi, chiar dacă Taylor era mai masiv, Simon reuşi să îl ţintuiască la pământ. Dar bruta îşi eliberă un braţ şi îşi avântă pumnul uriaş spre capul lui Simon. Sophie scoase un strigăt sugrumat când Simon se răsuci cu un mormăit, evitând o lovitură cruntă.

Încăierându-se, se rostogoliră până la lada pe care se afla lampa cu ulei şi o făcură să zboare peste marginea mesei improvizate. Sophie se întinse şi o prinse înainte să se prăbuşească la podea.

Cu graţia ucigaşă a unui prădător, Simon se ridică în poziţie de luptă. Când Taylor se ridică în genunchi, Simon îşi înfipse pumnul în faţa lui. Lovitura nimeri cu o precizie chinuitoare, iar matahala îşi lăsă capul pe spate. Sângele i se împrăştie din nasul zdrobit.

Disperată să ajute, dar fără să îşi dea seama cum, Sophie se apropie de el, în timp ce Simon continuă să trimită lovituri aprige în faţa şi corpul lui Taylor. Înjurând, bărbatul ripostă, nimerindu-l o dată sau de două ori. După efectul pe care îl aveau loviturile lui Taylor, ai fi zis că Simon era sculptat într-un bloc de marmură. Îl reduse numaidecât pe Taylor la o masă de carne plină de sânge, cu spatele lat apăsat în perete, şi în timp ce îşi acoperi faţa, cu o voce slăbită, îl imploră pe Simon să se oprească.

Sophie îşi dădu seama cu groază că Simon era hotărât să îl omoare pe celălalt bărbat. Trebuia să îl oprească. Taylor merita să moară, dar Dumnezeu ştia ce avea să se întâmple dacă Simon îl omora. Chiar putea fi judecat pentru crimă.

Lăsă felinarul pe o cutie şi înaintă cu atenţie pe podeaua alunecoasă.

— Simon! strigă ea şi îl apucă de braţ.

El o respinse de parcă era doar o muscă. Îşi implântă pumnul în maxilarul lui Taylor, iar omul se nărui la podea. Simon lovi trupul prăbuşit la pământ şi îşi flexă din nou braţul. Dar, înainte să mai aplice o lovitură, Sophie îl apucă de umeri şi îl trase înapoi cu toată forţa de care era în stare.

— Simon, nu! Te rog, opreşte-te! Nu mi-a făcut niciun rău.

Orbit de furie, el încercă să scape de ea, dar Sophie se ţinu strâns de el, rugându-l să se oprească, implorându-l s-o asculte. În cele din urmă, braţul îi încremeni în vreme ce corpul lui continuă să se cutremure în încercarea de a-şi înăbuşi furia. După o clipă chinuitoare, el cobori pumnul.

Sophie aruncă o privire spre Taylor, care zăcea inconştient pe podea. Slăbi prudentă strânsoarea cu care se ţinea de umerii lui Simon şi se îndepărtă, fiind gata să se arunce din nou asupra lui dacă era nevoie. Un ultim fior îi cutremură spatele, apoi el se ridică şi se întoarse încet spre ea. Privirile îi întâlniră, iar ei i se tăie răsuflarea.

Trăsăturile lui se desenau ciudat într-o mască încordată, dar ochii îi oglindeau un amestec de emoţii brute – furie, frică şi ceva sălbatic şi evaziv, de parcă fusese dat la o parte un văl, iar bărbatul pe care credea că îl cunoştea – rece, calculat şi mereu controlat – dispăruse pentru totdeauna. Gândul acela o înspăimântă, dar intensitatea disperată pe care o citi în privirea lui o umplu de o bucurie cutremurătoare.

— Am crezut că ai murit. Am crezut că te-a ucis!

Vocea lui era atât de scăzută şi de aspră, că abia dacă o mai recunoscu.

— Am crezut că nu o să ajungi la timp, spuse ea cu glas tremurător, încercând să schiţeze un zâmbet.

Atunci el se mişcă şi o cuprinse într-o îmbrăţişare atât de înflăcărată, că aproape îi frânse coastele. Abia dacă mai putea să răsufle, dar nu îi păsa.

— O să vin mereu după tine, Sophie. Să nu te îndoieşti niciodată de asta!

Vocea lui tremură, iar ea izbucni într-un amestec de hohote de plâns şi de râs când îşi îngropă faţa în vesta lui moale.

— Trebuia să ştiu, şopti ea şi se lipi de el.

Bineînţeles că ajunsese la timp. Mereu ajungea la timp.

El scoase un şir nesfârşit de blesteme în timp ce o

strânse tare în braţe. Ea le ignoră, lăsând ca teroarea şi şocul din ultima oră să se risipească, şi inspiră parfumul de bărbat sănătos şi mirosul de bere vărsată. Se cufundă în braţele lui, îi căută căldura, se bucură de senzaţia corpului puternic care o cuprindea.

După câteva minute, el o dădu cu grijă la o parte, ţinând-o la distanţă de un braţ şi o studie cu atenţie. Mânia întunecată din ochii lui adânci începu să se risipească, deşi o flacără se aprinse atunci când observă tăietura de pe obraz.

— Eşti sigură că nu ţi-a făcut niciun rău?

— Am faţa umflată, altfel sunt teafără.

El încuviinţă din cap, dar miji ochii, iar expresia de pe chipul lui deveni distantă şi de nepătruns. Sophie clipi uimită în faţa schimbării bruşte, pe care o simţi de parcă îi trântise uşa în nas.

— De ce nu m-ai ascultat, Sophie?

Vocea lui deveni la fel de aspră precum ochii.

Ea se uită lung la el, uluită de expresia severă, aproape critică de pe chipul lui.

— Simon, o să-ţi explic totul când ajungem acasă, dar trebuie să o găsim pe Becky. Femeia aia îngrozitoare a luat-o cu ea!

— Becky este bine. Soames şi Russell au dus-o în siguranţă în sala mare.

— Oh, slavă Cerului! Ea se ghemui în braţele lui, uşurată. Mai bine vezi cum se simte sărmanul James. Taylor l-a lovit foarte tare.

Simon scoase un sunet nerăbdător şi îi dădu drumul. Sophie se înfioră, căci simţi lipsa căldurii lui chiar din clipa în care îi dădu drumul.

Simon se duse la James şi se ghemui pe podea lângă el, întorcând cu blândeţe spre lumină chipul lovit al lacheului.

— Este leşinat de mult timp?

Ea dădu să răspundă când un bărbat înalt şi sobru, îmbrăcat simplu în negru, intră în încăpere. Aruncă o privire scrutătoare spre ea, înainte să se uite la Simon.

— Milord, ai nevoie de ajutor?

— Mulţumesc, nu, Russell. M-am ocupat de Taylor.

Gura lui Russell se schimonosi când se uită la cârciumarul întins pe podea.

— Văd. Să ştii că omul tău l-a trimis pe băiat să cheme paza. Între timp, până când ajunge reprezentantul legii, am închis-o bine pe femeie.

James gemu şi începu să se mişte. Sophie scoase un oftat uşurat. Sărmanul fusese atâta vreme leşinat, că începuse să se teamă că nu mai avea să se trezească.

Russell întoarse privirea spre Sophie şi schiţă un semn scurt din cap.

— Bănuiesc că sunteţi domnişoara Stanton.

Vocea lui răsună dezaprobator.

— Da, eu sunt, spuse ea minunată de tonul lui. Făcu o reverenţă, dându-şi seama cât de neîngrijită şi de murdară trebuia să arate. Mulţumesc că aţi venit să mă ajutaţi, domnule.

Schiţă spre un el un zâmbet graţios, dar fără niciun efect. El o studie cu o expresie sumbră pe chipul prelung înainte să îi întoarcă spatele.

Zâmbetul ei păli. După tot ce trăise în noaptea aceea, duritatea lui nu ar fi trebuit să afecteze, dar o duru. Obrajii îi fură cuprinşi de o înflăcărare aprigă când fu cuprinsă de o senzaţie mult prea cunoscută de umilinţă.

— Russell, ţi-aş fi recunoscător dacă i-ai spune lui Soames să vină în magazie, zise Simon peste umăr. Îţi promit că nu mai trebuie să rămâi mult în locul ăsta mizerabil.

— Desigur, milord. O să aştept în sala mare să vină paza.

El trecu pe lângă Sophie şi ieşi din încăpere. Ea se uită lung după el, uimită de purtarea bărbatului.

— Simon, de ce a fost domnul Russell atât de teribil de nepoliticos cu mine?

El îi aruncă o privire mistuitoare.

— La naiba, Sophie, omul este metodist! Poţi să-ţi închipui cum s-a simţit când a intrat în magazia asta

dezgustătoare? Am fost nevoit să îl rog să mă ajute să-mi salvez logodnica din mâinile unui cuplu de tâlhari. Dumnezeu ştie ce o să creadă despre mine… şi despre tine.

Până în clipa aceea, Simon îl ajutase pe James să se ridice în şezut. Pielea lacheului căpătase o nuanţă ciudată de verde-deschis şi o parte a feţei se umflase din pricina unei vânătăi urâte, dar părea că îşi revenea. Se clătină când Simon îl ridică în picioare. Sophie se grăbi să îl sprijine şi îl ajutară să aşeze pe o ladă răsturnată.

James îşi înăbuşi un geamăt, apoi îşi aţinti privirea neliniştită asupra lui Sophie.

— Domnişoară, sunteţi bine?

— Da, James, nu-ţi face griji. Totul o să fie bine.

Simon mormăi ceva în barbă şi clătină dezaprobator din cap.

— Lord Trask, se aventură James, de parcă stătea faţă în faţă cu plutonul de execuţie, vă rog să mă iertaţi că am permis să se întâmple aşa ceva, dar – ridică privirea spre Sophie – nu am avut de ales.

— Sunt convins că nu ai avut de ales, James, răspunse Simon şi se uită sumbru spre ea.

Ea îi înfruntă expresia, dar îşi aminti că Simon trebuia să se mai lupte cu rămăşiţele şocului şi furiei. Îşi înăbuşi replica pe care o avea pe buze, hotărâtă să îşi păstreze ultimele urme de calm.

— Nu trebuie să-ţi faci nicio grijă, James, spus ea şi îl bătu uşor pe umăr. O să vorbesc chiar eu cu Lady Eleanor. Totul o să fie…

Simon o întrerupse:

— Nu o să faci nimic, Sophie. De fapt, de acum mă aştept să îţi coşi buzele şi să mă laşi pe mine să mă ocup de asta. Şi aşa ai destule probleme. Nu ai ce să faci şi nici ce să zid ca să îl ajuţi pe James sau pe oricine altcineva.

Ea încremeni, iar obrajii i se aprinseră într-o înflăcărare bruscă, înainte să apuce să răspundă la comentariile jignitoare ale lui Simon, Russell şi Soames intrară în încăpere. Ochii lui Soames, plini de îngrijorare, se aţintiră asupra ei.

— Domnişoară Stanton, sunt foarte fericit să vă văd teafără.

Ea îi zâmbi cu graţie. Măcar o persoană din încăperea aceea îşi păstrase bunele maniere.

— Lord Trask, spuse el, domnul Russell o să-l ducă pe James acasă cu trăsura. Cred că ar fi cel mai bine să plecăm acum, când străjerul este ocupat şi înainte să ajungă poliţistul.

Îi aruncă lui Simon o privire plină de înţeles.

Simon încuviinţă brusc din cap.

— Poţi să stai în picioare, James?

— Da, milord. Nu vă faceţi griji pentru mine.

Lacheul făcu o grimasă când Russell îl ajută să se ridice.

— Russell, spuse Simon şi îi întinse mâna, nu am cuvinte să-ţi mulţumesc. Ai recunoştinţa mea eternă!

Russell prinse mâna lui Simon într-o strânsoare scurtă, apoi îl ajută pe James să iasă.

— Milord, continuă Soames. Nu are rost ca tu şi domnişoara Stanton să rămâneţi. Mă ocup eu de totul. Şi o să mă asigur că nici străjerul, nici poliţistul nu menţionează numele domnişoarei Stanton în raportul de la judecătorie. Cu puţin noroc, nimeni nu o să afle că ea a fost aici. Cel puţin, nu oficial.

Sophie era cât pe ce să întrebe cum avea să reuşească aşa ceva, dar expresia de pe chipul lui Simon o făcu să îşi înghită întrebarea.

— Ne vedem la apartamentele mele când termini, răspunse Simon.

— Cum vrei, milord. Aş sugera ca tu şi domnişoara Stanton să plecaţi pe aleea din spate. Cealaltă trăsură încă aşteaptă în stradă.

— Dumnezeule! Mulţumesc pentru indicaţiile clare, Soames. Bineînţeles că o duc de aici pe aleea din spate!

Sophie tresări la auzul tonului sarcastic al lui Simon. Era limpede că uşurarea de a o vedea mai mult sau mai puţin rănită se risipise, transformându-se într-o stare de spirit foarte proastă. Nu era semn bun pentru nimeni când

era Simon înfuriat.

Soames ignoră replica angajatorului lui cu o demnitate vrednică de laudă.

— Vă urez noapte bună, domnişoară Stanton. Sper să nu aveţi probleme de pe urma acestui calvar.

— Mulţumesc, domnule. Pentru tot ajutorul.

Soames plecă şi, cu excepţia lui Taylor, încă inconştient la podea, rămaseră singuri. Tăcerea intensă deveni grea şi tulburătoare.

Simon făcu din nou ochii mici şi un muşchi îi zvâcni în maxilar. Sophie îşi înăbuşi un oftat. Singurul lucru de care avea nevoie era să se ducă acasă, să facă o baie fierbinte şi să se bage în pat. Totuşi, se părea că, mai întâi, trebuia să îndure muştruluiala lui Simon. Era mai bine să încerce să prevină reacţia lui.

— Ei bine, Simon, spuse ea, şi schiţă un zâmbet conciliant, totul e bine când se termină cu bine.

El se uită lung la ea, cu o expresie de neîncredere pe chip.

— Dacă tu crezi asta, Sophie, atunci eşti o zevzeacă… Cineva în care nu poţi să ai încredere că o să spună adevărul bărbatului pe care pretinde că îl iubeşte sau cineva incapabil să stea departe de probleme.

Sophie fu cuprinsă de o stare de şoc.

— „Pretinde că îl iubeşte?” Despre ce vorbeşti?

— Ai idee cât de mare este problema pe care ai creat-o? i-o întoarse el, fără să îi ia în seamă întrebarea. Furia lui se aprinse ca tăciunii mocniţi care iau foc. Mi-ai promis că nu vii aici fără mine. Ţi-ai încălcat promisiunea, mi-ai trădat încrederea şi, cu bună ştiinţă, te-ai pus în pericol. Puteai să fii omorâtă.

— Dar nu am fost. Toby şi Mary te-au găsit la timp…

— Aproape, ripostă el. Au stat minute bune în bucătărie, la Pelican, să se certe cu un chelner nebun care nu a vrut să le dea drumul. Ar trebui să-i fii etern recunoscătoare lui Toby pentru că a avut curajul să treacă de el şi să alerge prin han ca să mă caute. Îţi dai seama ce zarvă a creat? Cine se poate să-l fi văzut? Şi nici nu vreau

să descriu reacţia lui Russell când un golan micuţ şi murdar de pe stradă a dat buzna în sala de mese.

Sophie încercă să îşi potolească mânia care stătea să izbucnească.

— Simon, orice om din lume ar fi făcut ca mine. Când viaţa unui copil…

El o întrerupse:

— Orice om? Cine, dintre cunoştinţele noastre, şi-ar permite să se bage în aşa ceva, Sophie? Cei mai mulţi oameni dintre cei pe care îi cunosc ar fi îngroziţi de purtarea ta.

— Mie nu-mi pasă de cei mai mulţi dintre oameni, i-o întoarse ea. Îmi pasă doar de tine… să simţi şi să crezi la fel ca mine în legătură cu…

El o întrerupse cu un râset scurt şi amarnic:

— Dacă să gândesc ca tine înseamnă să fiu naiv şi nebun, atunci îi mulţumesc Domnului că nu-ţi semăn deloc.

Ea tresări, dar el continuă sever:

— După cele întâmplate în noaptea asta, Dumnezeu ştie de ce vreau să mă însor cu tine. O să-mi faci numai probleme. Totuşi, dintr-un motiv straniu, o fac. Dar trebuie să înţelegi, Sophie, că vieţile noastre vor curge după condiţiile mele şi numai ale mele!

— Simon, trebuie să înţelegi, nu puteam să aştept. Trebuia să încerc să o salvez pe Becky, spuse ea rugătoare, şocată de disperarea din propriul glas.

Cum putea Simon să se poarte aşa cu ea? Cum de nu reuşea să vadă că luase o decizie pe viaţă şi pe moarte?

Gura lui senzuală rămase înţepenită într-o linie dură.

— Trebuia să trimiţi după mine şi să rămâi acasă, să nu vii aici ca o nebună impulsivă. Ai pus în pericol viaţa lui James şi viaţa ta.

— Nu era timp. Nu am avut de ales!

Rămase fără suflare, sub efectul valului de durere care îi strânse inima în piept.

— Mi-e greu să cred asta. Acum este clar că îţi lipseşte partea raţională din gândire şi că, dacă ţi se permite, o să-ţi petreci viaţa provocând numai bârfe şi

scandaluri. Şi aşa am fost nevoit să domolesc zvonurile despre întâlnirea ta nebunească de aseară cu Watley.

— Poftim? icni ea.

— Şi acum asta.

Se îndreptă spre ea, cu ochii precum două fante înguste şi furioase. Ea făcu grăbită un pas spre perete.

— Ascultă bine la mine, Sophie. De acum înainte, dacă nu eşti însoţită de mine sau de una dintre rudele tale, o să pleci de acasă doar în compania unui lacheu pe care îl aleg eu. El o să-mi dea raportul, iar eu o să ştiu ce faci în fiecare minut din fiecare zi. Iar dacă nu înveţi să te porţi cum trebuie, jur că te duc la conacul Kendlerood şi o să rămâi acolo până când îţi bagi minţile în cap!

Cuvintele lui o loviră cu o forţă uluitoare. Îşi dori să fugă, să fie oriunde numai acolo nu, dar îşi impuse să îi întâlnească netulburată privirea.

— Simon, nu o să-mi spui tu cum să-mi trăiesc viaţa. Nu ai niciun drept.

Ochii lui se aprinseră.

— Ba chiar o s-o fac. Îţi jur, Sophie, ori mă asculţi, ori te închid în casă şi arunc cheia!

Mintea lui Sophie se blocă. Se dădu brusc înapoi şi se lovi cu capul de perete. Dar durerea provocată de lovitura uşoară nu însemna nimic în comparaţie cu suferinţa care îi copleşi inima. Starea de spirit i se cufundă sub o greutate înfrigurată. Cum putea Simon să se poarte cu ea cu un asemenea dispreţ, mai ales după toate întâmplările prin care trecuseră ea şi copiii?

— Doamne, Sophie!

El o trase înapoi dinspre perete şi o cuprinse în braţe.

Sophie se zvârcoli inutil în strânsoarea lui, înainte să se abandoneze pur şi simplu.

— Dă-mi drumul, şopti ea.

Simon închise ochii pentru o clipă şi o expresie de dezgust faţă de sine îi schimonosi trăsăturile.

— Doamne, Sophie. Nu am vrut să spun asta. Ştii că nu ţi-aş face niciodată vreun rău.

Fără tragere de inimă, îi dădu drumul, apoi îşi trecu o

mână prin părul negru şi încurcat.

— Nu contează, Simon. Ea îşi strânse pelerina din lână pe lângă corp, tremurând din cauza frigului care îi ajunse până în oase. Sunt foarte obosită. Te rog, du-mă acasă!

— Îmi pare rău, Puck. Doar că trebuie să... Trebuie să am grijă de tine. Mi-e teamă că o să ţi se facă vreun rău dacă nu mă laşi să am grijă de tine.

Nu mai putea să asculte şi nici să vadă remuşcările profunde pe care le citea pe chipul lui. Se întoarse, îşi trase gluga pelerinei peste cocul ciufulit şi ieşi pe uşă. El oftă şi o urmă pe coridor.

Simon trecu pe lângă ea ca să deschidă uşa ce dădea spre alee. Ea ieşi grăbită, vrând să meargă înaintea lui. El se ţinu aproape de ea până când ajunseră în Avon Street, îndreptându-se spre trăsura care aştepta la câţiva paşi. Strada era plină de petrecăreţii întârziaţi. Sophie coborî capul ca să evite privirile lungi ale bărbaţilor care se îndreptau spre una dintre numeroasele cârciumi sau spre casele de jocuri din oraşul de jos.

Cât aşteptă ca Simon să deschidă portiera trăsurii, o rafală de vânt îi smulse gluga pelerinei, dezvăluindu-i chipul. Simon scoase o înjurătură sugrumată şi aranjă materialul aspru la loc. După o clipă, o înghesui în trăsură şi se urcă şi el.

Lovi în acoperiş şi fură zdruncinaţi când trăsura o luă din loc pe caldarâmul denivelat. Tăcerea dintre ei îi vui în urechi, ca un ecou al durerii crunte din inima ei. Sophie privea pierdută în întuneric şi în viitorul gol care se întindea înaintea ei.

Cum să facă aşa ceva? Cum să se mărite cu un bărbat care ţinea la reputaţia lui mai mult decât la orice altceva, inclusiv mai mult decât la dragostea ei?

Capitolul 24

— Sophie, draga mea, sigur nu vrei să rămân acasă?

Lady Jane rămase în pragul uşii salonului din spate, cu o încruntătură blândă pe chip.

După ce înghiţise o felie de pâine prăjită goală la micul dejun, Sophie se retrăsese acolo, căutând un refugiu la adăpostul salonului vesel al naşii ei. Un foc plăcut sfârâia în şemineul Rumford, dar nici măcar căldura flăcărilor nu reuşea să topească frigul care îi copleşea trupul. Se împotrivi nevoii de a se ghemui mai mult în fotoliul moale pe care îl apropiase de foc şi îşi acoperi umerii cu şalul din lână.

— Nu, mulţumesc, milady. Sunt bine.

Reuşi să schiţeze un zâmbet, sperând să alunge neliniştea lui Lady Jane.

Încruntarea naşei sale se accentuă. Zâmbetul ei părea la fel de neconvingător precum îl simţea.

— Draga mea, cred că ar fi mai bine să îl chem pe doctorul Miller. Arăţi foarte rău.

Lady Eleanor o dădu pe sora ei la o parte şi păşi în încăpere, îmbrăcată cu o pelerină groasă, gata să plece la băi.

— Oh, lasă fata în pace, Jane! Ultimul lucru de care are nevoie sunt două bătrâne care să tot sporovăiască în jurul ei. Liniştea, pacea şi o îmbrăţişare de la Simon, astea o vor pune pe picioare.

Sophie lăsă să îi cadă în poală ultima sa broderie dezastruoasă, fiind incapabilă să mai spună ceva din cauza nodului care i se puse gât. Bunătatea lui Lady Jane şi remarcabila răbdare a lui Lady Eleanor fuseseră unica formă de consolare de când Simon o adusese acasă de la Stejarul de Argint cu o noapte în urmă. Se aşteptase să fie asaltată cu întrebări şi mustrări când coborâse la micul dejun, dar se întâmplase exact contrariul. Tăcută, Lady Jane îi adusese o ceaşcă de ceai tare, iar Lady Eleanor doar bombăni când îi văzu tăietura de pe obraz. Era adevărat, bătrâna se uitase urât când James intrase cu o farfurie de hering afumat – insistase să servească, în ciuda ochiului care se învineţise foarte tare –, dar Lady Eleanor se răstise la el doar de două ori, ceea ce era chiar o minune.

Sophie îşi drese glasul şi mai încercă o dată:

— Lady Eleanor…

— Nu contează, copilă, o întrerupse ea. Nu trebuie să spui un cuvânt. Este mai bine să stai acasă câteva zile, până se mai duc vânătăile alea. O să spunem că ai răcit. S-au înregistrat o mulţime de îmbolnăviri sezonul ăsta, aşa că nimeni nu o să fie surprins. Nici nu-mi vine să cred că eu nu am căzut la pat.

Sophie zâmbi recunoscătoare spre bătrâna naşă, al cărei chip ascuţit era umbrit de o grijă pe care manierele ei aspre nu reuşiră să o ascundă.

Cu un gest delicat, Lady Eleanor o prinse pe Sophie de bărbie şi îi întoarse chipul spre lumina limpede a dimineţii care se strecura pe fereastră. Scoase un sunet dispreţuitor când studie semnele de pe obraz.

— Căpşune zdrobite, asta îţi trebuie pentru vânătăi. O să-l pun pe James să cumpere câteva de la piaţă. Desigur, el are nevoie de ele mai mult decât tine, dată fiind chelfăneala pe care a încasat-o. Dar să se considere norocos că nu l-am aruncat în stradă. Este de ajuns să îl văd şi mă trec fiorii.

Lady Jane chicoti.

— Oh, Eleanor, nu ai face aşa ceva! Şi de unde Dumnezeu să cumpere căpşune în perioada asta a anului? O compresă rece şi nişte loţiune pentru piele sunt perfecte pentru tenul lui Sophie. O să-i spun lui Sally să i le aducă.

— Sunt sigură că, dacă James caută bine, găseşte căpşune. Măcar atât poate să facă după purtarea lui groaznică, ripostă Lady Eleanor în timp ce îşi puse mănuşile. Sophie, spune-i nepotului meu că mă aştept să-l văd astă-seară la cină. Am o grămadă de lucruri pe care vreau să le discut cu el şi nu accept niciun refuz.

Bătrâna ieşi din cameră. Lady Jane o sărută uşor şi în grabă pe Sophie, înainte să o urmeze pe sora ei.

Sophie se aşeză la loc pe scaunul ei, recunoscătoare că rămăsese singură. Pe cât de mult îşi iubea naşele şi le preţuia bunătatea, pe atât de tare avea nevoie de timp ca să se gândească la situaţia ei. Gândurile i se învârtiseră

într-un iureş nebunesc de când se trezise dintr-un somn chinuit, foarte devreme în dimineaţa aceea. Simon urma să sosească în curând, iar ea încă nu ştia cum să răspundă la acuzaţiile uluitoare care i le adresase cu o noapte în urmă.

I se strânse inima când îşi aminti cu o claritate dureroasă cuvintele lui amare. I se înfipseseră ca nişte alice în inimă şi fusese tentată să rupă logodna pe loc. Dacă Simon nu ar fi părut că îşi regretă imediat comportamentul, ar fi făcut-o.

De îndată ce Simon o aşezase în siguranţă în trăsură, Sophie se pomenise că reacţionează, în cele din urmă, la ororile crunte ale întregii seri. Începuse să tremure cu o violenţă care o zdruncinase până la oase. Simon o cuprinsese în braţe, murmurând vorbe drăgăstoase până când ea scăpase de toată încordarea şi se prăbuşise la pieptul lui vânjos. Întreaga călătorie spre casă se mustrase în tăcere pentru că era atât de slabă, dar nu reuşise să îşi găsească forţa să respingă siguranţa îmbrăţişării lui puternice.

Ajunseseră în St. James’s Square şi găsiseră toată casa luminată până la mansardă şi într-o învălmăşeală de nedescris. Lady Jane ajunsese acasă cu doar câteva minute înainte, chiar când domnul Russell îl scotea pe James din cealaltă trăsură. Lady Eleanor, trezită de întreaga zarvă, stătea la primul etaj şi întreba cu o voce explozivă ce se întâmpla. Ignorându-i pe toţi, Simon o luase pe Sophie şi o dusese în pat.

— Dormi, iubire, îi murmurase el şi o sărutase delicat pe frunte. Vorbim mâine.

Îi scosese pe toţi din încăpere, mai puţin pe Sally. Slujnica o ajutase tăcută pe Sophie să se spele şi să se dezbrace înainte să urce în pat ca un animal care tremura din toate încheieturile. Cuvertura din catifea fusese ca o greutate bine-venită peste picioarele ei epuizate.

Dormise – chiar dacă incomod –, dar acum trebuia să înfrunte lumina zilei şi tot ce aducea ea. Senzaţia de gol din stomac era un semn că nu mai putea să ignore ceea ce se întâmplase. Pe cât de îngrozitor fusese atacul lui Taylor, pe

atât de devastatoare se dovediseră cuvintele logodnicului ei. Simon nu avea încredere în ea. Nu o înţelegea. Şi, în ciuda purtării lui afectuoase în drum spre casă, era limpede că nu o iubea.

Cu un oftat, îşi abandonă broderia şi o aruncă în coşuleţul de lângă fotoliu. Se ridică şi se îndreptă spre fereastra cu privelişte spre grădină, apoi îşi lipi obrazul de sticla liniştitor de rece a ferestrei.

Întrebarea care o chinuise ore în şir îi reveni în minte. Cum să se mărite cu Simon? Va fi nevoită să renunţe la libertatea ei, chiar la voinţa ei pentru totdeauna, plasându-se sub jugul poruncilor lui. Desigur, cel mai rău lucru era că încă îl iubea cu disperare. Nu putea să îşi amintească vreo perioadă în care el să nu fi reprezentat totul pentru ea, când să nu fi făcut cu totul parte din zilele ei, din viaţa ei.

Dar felul în care se purtase cu ea cu o noapte înainte îi făcea stomacul să i se strângă într-o senzaţie ce semăna foarte tare cu furia. Chiar o desconsidera atât de tare? Şi, dacă o făcea, cum să aibă vreo şansă să fie fericiţi împreună? La prima problemă apărută, Simon îi făcea bagajele şi o trimitea la moşia din nord, în vreme ce el rămânea în oraş ca să îşi vadă de afaceri şi de celelalte plăceri pe care le mai căuta el, inclusiv…

Mintea lui Sophie respinse imaginile cu Simon şi Lady Randolph împreună. Chiar prinsă în învolburarea mâniei, îl crezuse când îi spusese că relaţia lor se încheiase. Şi ştia, în adâncul inimii, că Simon avea să îi fie fidel de îndată ce… *dacă se* căsătoreau. Dar se anunţa o căsnicie care distrugea inima şi ucidea entuziasmul, căci avea să se clădească doar pe simţul obligaţiei faţă de ea şi al loialităţii faţă de familiile lor. Dragostea nu făcea parte din calculele reci ale lui Simon în privinţa vieţii pe care urmau să o petreacă împreună.

Sau făcea?

Sophie scoase un mormăit încet şi începu să se plimbe prin încăpere, mai frustrată decât fusese vreodată în viaţa ei. Simon *trebuia* să simtă pentru ea ceva mai mult decât un simţ al obligaţiei. La urma urmei, fusese

întotdeauna alături de ea când avusese nevoie. Întotdeauna. În fiecare moment de criză din viaţa ei – fie că o scosese din lac ori călătorise ore întregi ca să o consoleze după moartea tatălui ei –, îi fusese mereu alături. Nu o părăsise niciodată. O salvase întotdeauna, aşa cum făcuse şi cu o noapte în urmă. Nu trebuia măcar să îl lase să îşi explice comportamentul?

Se plimba între un perete şi celălalt, încercând să îl înţeleagă pe Simon, să găsească o cale să îl ierte. O voce plină de speranţă în mintea ei, cea care refuza mereu să renunţe la el, insista că el se înfuriase pentru că o iubea şi voia să o ştie în siguranţă.

La drept vorbind, admise Sophie cu o grimasă, acţionase pripit cu o noapte în urmă. Poate că ar fi trebuit să îl caute mai întâi la Pelican, nu să se aventureze la Stejarul de Argint. Logica lui de bărbat ar fi considerat decizia aceea drept cursul firesc al lucrurilor. Dacă ar fi făcut întocmai, situaţia s-ar fi rezolvat cu mult mai puţină dramă.

Însă nu era o scuză pentru purtarea lui revoltătoare, firește. Şi Dumnezeu era martor că Sophie nu îşi dorea să îşi petreacă restul vieţii la cuţite de fiecare dată când nu cădeau de acord. Sau exilată la conacul Kendlerood de fiecare dată când se supăra pe ea… mai ales că părea să i se întâmple zilnic.

Oftă, fără să fi găsit încă vreun răspuns. Tot ce putea să facă era să găsească un răspuns împreună cu el şi să spere că nu vorbise serios în privinţa ameninţărilor lui îngrozitoare. Căci dacă vorbise, oricât de tare se supăra familia ei, nu avea să existe nicio nuntă.

Încuviinţă din cap mulţumită şi se îndreptă spre uşă. La urma urmei, poate că era o idee bună să îşi pună o compresă rece pe obraz şi să presare nişte făină de orez peste vânătaie. Nu avea niciun rost să arate ca un boxer bătut când venea Simon.

O bătaie îndepărtată răsună în uşa de la intrare. „La naiba!” Simon sosise deja. Sophie se îndreptă grăbită spre masa de scris cu oglindă a naşei şi îşi aranjă câteva şuviţe

rebele care i se desprinseseră din coc. Din păcate, nu avea ce să facă pentru a-şi mai aranja chipul.

Se auzi o bătaie uşoară în uşă.

— Intră.

Sophie îşi lipi un zâmbet luminos pe chip.

Intră James, singur. Expresia aspră de pe chipul lui umflat o sperie.

— S-a întâmplat ceva, James?

— Aveţi un musafir, domnişoară. I-am spus doamnei că nu primiţi vizite, dar a insistat să fie anunţată. Încruntarea i se accentuă. Nu vrea să plece până ce nu o anunţ.

— Cine este?

— Lady Randolph, domnişoară.

Ea se lăsă pe un scaun tare din lemn, aflat lângă uşă. „De parcă dimineaţa nu era şi aşa destul de rea”.

Ai fi zis că James văzuse moartea cu ochii.

— Domnişoară, a zis că vizita are de-a face cu ce s-a întâmplat azi-noapte. Ce s-a întâmplat la… a spus că sigur doriţi să ştiţi.

Înfrigurarea pe care o resimţea în oase deveni brusc îngheţată. Ce trebuia să facă? Dacă Simon sosea şi o găsea cu Lady Randolph, sigur lua foc. Acela era lucrul de care se temuse… ca nu cumva cineva să fi aflat despre incidentul de la Stejar şi răspândească zvonuri peste tot prin Bath. Iar din Bath la Londra, apoi spre restul cunoştinţelor lor. Înalta societate era puţin mai bună decât un sat când venea vorba de bârfe, iar zvonurile – exagerate, fără îndoială – aveau nevoie de doar câteva zile ca să ajungă la urechile mamei şi bunicilor ei.

Cu mintea în pragul panicii, Sophie învinse dorinţa de a-l obliga pe James să o dea pe femeie afară din casă. Fără îndoială, asta şi-ar fi dorit Simon ca ea să facă, apoi să lase problema în seama lui. Dar el era exact ca un elefant într-un magazin de porţelanuri şi sigur nu ar fi făcut decât să înrăutăţească lucrurile.

Trase adânc aer în piept, încercând să se calmeze. Contesa nu se dusese să îl caute pe Simon. Venise să o

vadă pe ea. Consecinţele ignorării ei puteau să se dovedească dezastruoase. Sophie trebuia să afle ce voia blestemata aceea de femeie şi să facă tot îi era cu putinţă ca să o îmbuneze. Şi trebuia să o facă repede, înainte să îi apară logodnicul.

Se ridică în picioare. Îşi netezi fustele şifonate ale rochiei simple, blestemând în gând faptul că fusese atât de puţin atentă cu toaleta ei în dimineaţa aceea. Simţi o durere în stomac la gândul confruntării cu duşmanca ei de moarte, în timp ce arăta ca o femeie obişnuită.

— Condu-o înăuntru.

— Domnişoară…

— Acum.

El făcu o plecăciune şi părăsi încăperea. După câteva secunde, auzi paşii uşori ai unor pantofi eleganţi răsunând pe lemnul podelei.

— Domnişoară Stanton, Lady Randolph.

Sophie se aplecă într-o reverenţă şi îşi înăbuşi nevoia disperată de a tuşi. Între greutatea parfumului de iasomie a lui Lady Randolph şi propria ei anxietate crescândă, putea să jure că stătea să se sufoce.

Contesa o privi, iar un zâmbet ascuns i se jucă în colţurile gurii ei date cu ruj. Se uită lung şi prudent la Sophie câteva clipe, apoi îşi arcui una dintre sprâncene, de parcă ar fi pus o întrebare.

— Se pare că dumneata şi lacheul aţi fost prinşi într-o încăierare, domnişoară Stanton. Jur. Pare că duci o viaţă foarte interesantă.

Sophie o conduse spre unul dintre fotoliile de modă veche ale naşelor ei, simţindu-se ţeapănă şi stânjenită ca o şcolăriţă. Contesa pluti într-acolo şi se aşeză graţios pe margine, iar hainele ei desenară un val de mătase şi muselină în jurul tălpilor micuţe. Chiar şi într-un climat aspru şi umed, femeia purta veşminte dintre cele mai subţiri şi la modă.

— Doamne sfinte, spuse contesa, aruncând o privire amuzată prin salonul înghesuit. Ce salon bizar! Perfect pentru căminul unor fete bătrâne.

Sophie simţi cum chipul i se înăspreşte.

— Ce vrei, milady?

— Ah, eşti directă. Foarte bine. Nu este de mirare că Simon te place… ai ceva din francheţea lui. Ea zâmbi. Totuşi, nu este o calitate foarte atrăgătoare la o soţie.

O senzaţie chinuitoare i se strecură pe şira spinării. Când majoritatea femeilor zâmbeau, chipurile lor se îmblânzeau. Nu şi chipul lui Lady Randolph. Zâmbetele ei erau atât de îngheţate, de lipsite de emoţie, că putea să o transforme şi pe Meduza în statuie.

— Nu am niciun chef de jocuri cu tine, Lady Randolph. Logodnicul meu o să ajungă în scurt timp şi o să fie foarte nemulţumit să te găsească aici.

Ochii de un verde-închis ai femeii rătăciră prin încăpere, înainte să revină spre Sophie. „Ce ciudat!” Pentru o clipă, ar fi putut să jure că Lady Randolph păru vulnerabilă, poate chiar speriată.

Sophie se uită atentă la ea, dorindu-şi să îşi şteargă ochelarii, dar ratã momentul. Zâmbetul rece şi ucigător reveni cu fermitate.

— Prea bine, domnişoară Stanton. Trec la subiect. Ai fost văzută azi-noapte la Stejarul de Argint, o bine-cunoscută casă de toleranţă şi locul unor activităţi de nemenţionat. Un prieten de-al meu era în trecere pe Avon Street şi a observat că era agitaţie în zonă. Imaginează-ţi cât de surprins a fost când l-a văzut pe logodnicul tău trăgându-te după el pe aleea întunecată, iar tu arătând de parcă tocmai te hârjoniseşi prin fân. Prietenul meu l-a văzut şi pe lacheul tău. James, nu? Părea să se fi hârjonit prin aceeaşi grămadă de fân. Sau mai degrabă fusese dat afară din fân… poate de către un iubit furios?

Vocea ei răguşită era străbătută de un amuzament maliţios.

Sophie îşi încleştă pumnii.

— Cine ţi-a spus asta?

— Nici nu mai contează. Ca să fiu mai directă, prietenul meu este un palavragiu. A venit direct la mine şi numai după ce l-am implorat să-şi ţină gura – ca pe o

favoare specială pentru mine, înţelegi tu – am reuşit să opresc iureşul bârfelor. Pentru moment.

Sophie citise deja nenumărate cărţi despre India şi despre şerpii vrăjiţi care îşi fermecau prada cu o privire care împietrea. În clipa aceea, se simţi exact ca una dintre acele creaturi, prinsă de alta care deţinea toată puterea.

— Ce vrei?

Lady Randolph îşi înclină capul şi o studie cu o privire aproape înţelegătoare.

— Tu nu eşti potrivită pentru el, ştii asta. Are nevoie de o femeie mai sofisticată. O femeie capabilă să se ocupe de nevoile lui.

Schiţă unul dintre zâmbetele sale mieroase, iar Sophie îşi dori cu ardoare să îi pălmuiască faţa perfectă.

— Şi să fie genul de amfitrioană pe care o merită un bărbat de importanţa lui. Tu eşti doar o fetiţă, draga mea, iar pe deasupra, una ciudată. Şi se pare că nici nu poţi să te ţii la distanţă de scandaluri. Poţi să-ţi imaginezi ce zarvă o să se işte în lumea bună dacă se află că nepoata generalului Stanton umblă prin cârciumi cu lacheul ei?

Sophie îşi încordă maxilarul, iar furia şi disperarea ameninţau să îi copleşească inima.

— Nimeni nu te-ar crede, i-o întoarse ea. Poate că eu sunt o fetiţă ciudată, dar tu eşti o nemernică.

Lady Randolph păru uluită, apoi râse… Un sunet disonant care îi zgârie auzul.

— Ai dreptate, draga mea. O aventurieră, mi-ar spune unii. Îţi respect curajul cu care mă înfrunţi, domnişoară Stanton, dar nu este de ajuns ca să mă răzgândesc. Lumea bună *chiar o* să creadă zvonurile sau, cel puţin, suficienţi dintre membrii ei ca să izbucnească un scandal. Reputaţia ta este şi aşa precară. Nu îi trebuie mult ca să fie complet distrusă. Ea se opri. Amândouă ştim cât de mult urăşte Simon asta.

Femeia se ridică graţioasă într-o revărsare de mătase. Pentru o clipă, se uită la reflexia ei din oglinda de pe masa de scris şi păru să se aranjeze.

— Serios, copilă, spuse ea, pe un ton ciudat de

amabil, ştii că nu eşti soţia potrivită pentru Simon. O să le aduci doar nefericire lui şi familiei sale dacă insişti cu logodna asta nebunească.

— Poate că nu sunt, replică Sophie. Dar nici tu nu eşti soţia potrivită pentru el. Simon este un om bun. Ar ajunge să te dispreţuiască, dacă nu o face deja.

Ceva ce semăna a durere licări în ochii lui Lady Randolph. Ridică brusc o mână înmănuşată şi îşi o duse la inimă.

— Nu. Avea vocea ascuţită şi subţire. Îşi drese glasul şi o luă de la capăt. Nu. Ne înţelegem unul pe altul. Eu şi el suntem la fel. Doar că a uitat asta pentru o vreme. O să-l fac să-şi amintească.

Se îndreptă grăbită spre uşă, fără uşurinţa obişnuită.

— Prietenul meu o să-şi ţină gura dacă îi spun s-o facă. Ai o zi la dispoziţie, domnişoară Stanton, ca să iei o decizie. Până mâine, aştept un bileţel care să mă informeze că ai rupt logodna. Dacă nu – ridică din umeri –, eu nu sunt responsabilă de consecinţe. Dar, sigur, pot să-mi închipui cum o să reacţioneze Simon la bârfe. Cât despre generalul Stanton, nici să nu mai vorbim.

Sophie încercă să înghită nodul de durere care i se puse în gât. Se uită disperată cum Lady Randolph ajunge la uşă.

— De ce ne faci asta?

Contesa încremeni, cu mâna suspendată deasupra clanţei. Se întoarse încet şi o privi pe Sophie. Ochii îi erau ciudat de obosiţi, iar pielea de pe trăsăturile ei delicate părea casantă ca un pergament uscat.

— Pentru că trebuie. Vocea ei părea golită de orice emoţie. Îmi pare rău, dragă. Este spre binele… tuturor. Eu îl înţeleg pe Simon. Promit că o să-l fac fericit.

Sophie se încruntă şi se chinui să înţeleagă schimbarea din comportamentul femeii.

Dar, o clipă după aceea, masca severă reveni. Un zâmbet cinic se desenă din nou pe buzele pline ale lui Lady Randolph.

— Nu te deranja să te ridici, domnişoară Stanton, sau

să suni. Mă descurc singură.

Uşa se închise uşor în urma ei.

Sophie habar nu avea cât rămase acolo, privind pierdută în poală. Simon nu avea să se însoare niciodată cu Lady Randolph. Acela era singurul lucru care putea să străpungă învălmăşeala înnebunitoare din mintea ei. Dar nici cu Sophie nu avea să se căsătorească vreodată. Sau, dacă o făcea, avea să regrete tot restul vieţii.

Contesa era în stare să îşi transforme vorbele în fapte. Chiar dacă multă lume nu avea să creadă cele mai obscene dintre părţile poveştii, erau destule adevărate. Şi se părea că existau suficienţi martori care să confirme că fusese văzută la Stejarul de Argint într-o situaţie compromiţătoare. Se anunţa cel mai mare scandal pe care îl văzuse înalta societate în ultimii ani.

Simon nu avea să o ierte niciodată. Era clar că deja o învinuia pentru eşecul din noaptea trecută, iar noua situaţie nu făcea cât să îi confirme întru totul părerea. Fusese cât pe ce să îl ierte pentru felul în care se purtase cu ea, dar acum nu se mai punea această problemă. Trebuia să îl îndepărteze şi să se asigure că el înţelegea cât de serioasă era în decizia ei. Căsnicia lor nu avea cum să reziste cruntului efect al unor bârfe atât de îngrozitoare, iar el era mult prea mândru ca să le suporte, fără ca reputaţia lui să sufere o lovitură teribilă. Avea să se simtă obligat să se însoare cu ea, dar exista puţină afecţiune care, cu timpul, urma să fie înlocuită de ranchiună.

Poate că Simon ar ajunge chiar să o urască. Nu putea să suporte aşa ceva. Mai bine rămânea singură, cu rămăşiţele demnităţii ei distruse, decât să fie captivă în sterilitatea unei căsnicii fără iubire.

Se ridică şi se îndreptă spre uşă. El urma să ajungă dintr-o clipă în alta, iar ea trebuia să se pregătească. Nu mai conta cu adevărat cum arăta, se gândi ea posomorâtă. La urma urmei, deja îl pierduse. Pentru totdeauna.

Capitolul 25

Clopotele de la Sf. Mihail anunţară ora amiezii, în timp ce Simon o luă în grabă pe Brock Street, înfuriat că pierduse timp la încă o întâlnire prelungită cu Russell. Avusese de gând să îi facă de dimineaţă o vizită lui Sophie, dar fusese obligat să îşi petreacă ultimele două ore convingându-şi bătrânul partener de afaceri că dezastrul din noaptea trecută nu avea repercusiuni.

Nu fusese uşor. Russell se simţise groaznic de ofensat de incident. Totuşi, Soames reuşise să îl îmbuneze, explicându-i înfuriatului om de afaceri ce făcuse ca să distrugă eventualele bârfe. Inspiratul secretar reuşise să îl convingă pe poliţist – cu puţin ajutor din buzunarul lui Simon – că numai James fusese cel care se împrietenise cu Toby şi Becky şi încercase să îi ajute.

Acum că Taylor şi partenera lui complice erau arestaţi, iar copiii plecaseră deja la mătuşa lor din Londra, Simon avea motive întemeiate să creadă că scandalul se putea evita. Nimeni altcineva nu o văzuse pe Sophie în cârciumă, iar el intenţiona să o scoată din Bath cât de repede se putea. Cum problema cu Becky şi Toby se încheiase cu bine, nu se putea să mai aibă vreo obiecţie în privinţa plecării din oraşul acela blestemat. Sau cel puţin aşa spera el.

Un strigăt îl făcu să revină la realitate. Sări într-o parte când o trăsură coti spre Upper Church, huruind chiar la câţiva centimetri de cizmele lui. Vizitiul înjură şi îşi flutură mâna când trecu pe lângă el.

Simon făcu o grimasă, enervat de propria neatenţie. Era atât de distras de problemele lui Sophie, că abia mai putea să gândească limpede, darămite să meargă pe stradă fără să fie călcat de trăsură.

Fiecare minut din dimineaţa aceea în compania lui Russell fusese un chin. Simon fusese tentat nu doar o dată să plece. Înnebunit de grijă pentru Spiriduş, nu îşi dorise decât să se asigure că era teafără. Numai gândul că proprietarul fabricii ar fi lăsat totul baltă dacă Simon pleca

de la întâlnire îl ţinuse în fotoliul acela, departe de ea.

Şi, admise el îndurerat, nerăbdarea lui fusese accentuată de o grijă sâcâitoare pentru felul în care urma să îi răspundă după cele petrecute cu o noapte în urmă. Fusese o brută care îşi revărsase asupra ei toată furia nesăbuită. Dar, când o văzuse întinsă pe spate pe podeaua magaziei, cu mâinile murdare ale lui Taylor căutând sub fustele ei, mânia distrusese orice gând raţional. I se strângea stomacul şi acum când se gândea, iar ceva din el îşi dorea ca Sophie să nu-l fi oprit. L-ar fi ucis bucuros pe Taylor pentru ce îi făcuse şi nu ar fi avut nici cel mai mic regret.

Se opri în faţa casei din St. James's Square a mătuşilor lui şi trase aer în piept. „La naiba!" îi tremurau mâinile. Cum de lăsase ca evenimentele să îi scape de sub control? De când o ceruse de soţie pe Sophie, viaţa lui se transformase într-o serie de episoade haotice, fiecare apropiindu-l mai mult de dezastru. Cu cât o avea mai repede alături de el, cu atât mai bine.

El ciocăni, iar Yates deschise uşa.

— Cum merg lucrurile azi, Yates? întrebă el şi îi întinse pălăria şi mănuşile majordomului posomorât.

— Aşa cum ar fi de aşteptat, Lord Trask. Lady Eleanor şi Lady Jane sunt la băi, iar domnişoara Stanton în salon.

— Mă duc la ea.

Simon se îndreptă grăbit spre salon, apoi intră încet în încăpere.

Sophie stătea ghemuită pe canapea, învelită într-un şal alb gros şi dormea. Păşi cu grijă pe covorul gros, până ce ajunse în dreptul ei.

Dormea adânc, părea epuizată şi palidă, cu cearcăne întunecate care i se desenau sub ochi ca nişte pete. Când îi studie vânătaia vineţie de pe obrazul drept, muşchii i se încleştară ca un pumn.

Probabil făcuse vreun zgomot pentru că ea se agită în somn şi se întoarse pe spate. I se desfăcu panglica, iar părul i se întinse în valuri de chihlimbar strălucitor. Rotunjimea delicată a sânilor – cu catifea crem deasupra

decolteului din dantelă a corsajului – se ridică şi cobora într-un ritm lin. Simţi încordarea cunoscută din vintre, amestecată cu o dorinţă fierbinte de a o lua pe sus şi a o duce departe, fără să o mai scape vreodată din ochi.

Simon oftă. Părea fragilă ca o floare, dar exteriorul ei delicat ascundea o voinţă puternică şi un temperament de războinic. Ce făcuse cu o noapte în urmă fusese peste măsură de nebunesc, dar Simon nu putea să se îndoiască de curajul ei. Sau de faptul că ea nu mai era un copil, în ciuda acuzaţiilor lui aspre. Prin ceea ce făcuse dăduse dovadă de o generozitate dezinteresată care era dincolo de capacitatea lui de înţelegere – o empatie extremă pentru doi copii năpăstuiţi şi sărmani, de care nu avea cine să se îngrijească, în afara unei tinere curajoase. Şi Sophie nu şovăise nici măcar o secundă să îi ajute.

El îşi coborî capul şi îşi acceptă soarta. Sophie nu avea să se schimbe niciodată şi îl avea să îl scoată din minţi, dar noaptea trecută îl făcuse, în sfârşit, să priceapă că nu putea să trăiască fără ea.

Îngenunche pe podea lângă ea şi îi îndepărtă cu delicateţe părul de pe faţă.

— Trebuie să te trezeşti, iubito.

O sărută pe gura frumoasă.

— Simon, murmură ea, încă pe jumătate adormită. O mână micuţă îi prinse gulerul hainei când ea îi întoarse sărutul.

El se ghemui lângă ea, bucurându-se de gustul dulce şi somnoros al gurii ei, apoi se retrase.

— Da, iubire. Sunt aici.

Ochii ei, mari şi speriaţi, se deschiseră în spatele lentilelor. Sophie se ridică şi se aşeză în celălalt colţ al canapelei. Avea o expresie circumspectă.

El zâmbi, încercând să îi alunge îngrijorarea. Sigur credea că încă era supărat pe ea. Se întinse să îi mângâie chipul, dar ea îi îndepărtă mâna.

Simon începu să zâmbească forţat.

— Îmi pare rău că te trezesc, Puck. Sunt sigur că eşti foarte obosită. M-am întâlnit cu Russell de dimineaţă şi nu

am putut să scap mai devreme.

— Ce surpriză!

Ea făcu o grimasă şi se frecă la tâmpla dreaptă.

— Te doare capul?

Încercă din nou să îi atingă chipul, dar ea îi împinse mâna şi se ridică.

El oftă şi se ridică în picioare. Era clar că ea nu avea să simplifice în niciun fel lucrurile. Putea prea bine să i-o spună răspicat.

— Sophie, trebuie să-mi cer iertare. Azi-noapte, ţi-am spus la supărare nişte lucruri pe care le regret profund. Sper că o să mă poţi ierta.

Ea pufni.

— Asta faci mereu, Simon. Îţi ceri iertare după ce mă faci praf. Îmi pare rău, dar nu vreau să-mi trăiesc viaţa fără să ştiu vreodată când o să aibă loc următorul atac.

El îşi stăpâni enervarea.

— Nu crezi că eşti un pic cam dramatică?

— Nu, nu cred. Eşti mereu supărat pe mine…

— Mereu, Sophie? Chiar şi când suntem împreună în pat?

Ea se încruntă şi roşeaţa începu să îi coloreze obrajii.

— Azi-noapte a fost un exemplu perfect. Am încercat să-ţi explic, dar nu ai vrut să mă asculţi. După tot ce mi s-a întâmplat, prima ta reacţie a fost să mă ameninţi că mă trimiţi de aici sau că mă închizi undeva. Nu o să accept asta, atât îţi spun. Aşa că poţi să pleci, *Lord Trask,* şi să mă laşi în pace.

Ea era roşie în obraji şi fără suflare, iar în ochi îi scăpăra un amestec de furie şi lacrimi nevărsate. Mâinile ei tremurară când înşfăcă materialul fustei. Fiecare instinct dinăuntrul lui Simon se trezi deodată la viaţă.

— Ştiu, iubire, îmi pare rău, spuse el, şi o privi prudent. Nu ţi-aş face niciodată asta. Şocul de a te vedea aşa… Ei bine, să spunem că m-a dat peste cap.

Ea răsuflă încet şi întretăiat, părând mai chinuită cu fiecare minut care trecea. Ce naiba se întâmpla cu ea? De ce o supărau atât de tare scuzele lui?

— Sophie, sigur înţelegi pericolul la care te-ai expus singură. Ca să nu mai vorbim de ceea ce putea să se întâmple cu reputaţia ta dacă cineva…

— Ducă-se naibii reputaţia mea! îl întrerupse ea brusc. Nu pentru reputaţia mea îţi faci tu griji, ci pentru a ta. Eşti obsedat de reputaţia ta şi de afacerile tale. Te doare în cot de mine!

— Nu fi prostuţă! i-o întoarse el în timp ce enervarea se aprinse înăuntrul lui. Bineînţeles că îmi pasă de tine. Trebuia să-mi cer iertare după felul nebunesc în care te-ai purtat azi-noapte. De ce nu poţi să te porţi ca o femeie cu capul pe umeri şi să fii mulţumită cu viaţa pe care o ai?

Simon îşi dori să fi retras vorbele de îndată ce le rostise. Imediat, ochii ei se făcură mari de indignare.

El oftă.

— Sophie…

— Nu! M-am săturat, Simon. Nu eşti tata şi nu eşti fratele meu. Nu ai niciun drept să-mi spui cum să-mi trăiesc viaţa. Nu vreau să mă mărit cu tine. Acum, pleacă de aici şi lasă-mă în pace!

— Oh, pentru numele Domnului, Puck! Ce ai? Mi-am cerut iertare, nu? Spune-mi ce nu-ţi convine de fapt.

Făcu un pas în faţă şi se aplecă peste ea. Sophie se retrase în spatele canapelei, neîncrezătoare ca un iepuraş vânat. În ciuda mâniei lui, ea părea atât de nefericită, că Simon nu îşi dori decât să o cuprindă protector în braţe.

— Nu mă iubeşti, asta am, rosti ea. Nu-mi doresc un bărbat care nu mă iubeşte. Acum, te rog, lasă-mă în pace!

Vocea ei căpătă un ton strident, necunoscut.

El încremeni, şocat de intensitatea emoţiilor ei, uluit de dorinţa ei disperată de a scăpa de el. Sigur nu vorbea serios! Nu Sophie.

— Nu mă iubeşti, repetă ea când el nu îi răspunse. Nu aşa cum am eu nevoie să mă iubeşti.

Ce era în neregulă cu el? De ce părea că era incapabil să se mişte sau să scoată vreun cuvânt? Nu putea decât să se uite lung la ea stând în picioare, cu braţele înfăşurate în jurul corpului, de parcă îi era teamă că ar fi putut să se

frângă în mii de bucăţele în orice clipă, îi studie silueta măruntă şi chipul de zână atât de expresiv şi încercă să îşi imagineze viaţa fără Sophie. Ar fi calmă şi ordonată, pragmatică şi productivă. Lipsită de sentiment şi goală ca naiba.

— Chiar te iubesc. Tot corpul lui vibră sub efectul impactului a trei cuvinte simple. Te-am iubit dintotdeauna. Şi o să te iubesc întotdeauna.

Apoi scoase un râset uimit. Pentru prima dată în viaţa lui, habar nu avea ce să mai spună sau ce să facă în continuare. Se simţea de parcă cineva îl pusese într-o forjă fierbinte, îl topise, apoi îi dăduse o formă. Doar că era o formă nouă şi fiecare lucru din lumea lui se schimbase.

Sophie se uită lung la el, cu tenul la fel de alb ca şalul din lână, cu gura tremurătoare, de parcă încerca să îşi înăbuşe suspinele.

— Mă iubeşti? reuşi ea să spună în cele din urmă.

El ocoli canapeaua şi rămase în faţa ei.

— Oricât ţi s-ar părea de incredibil, da, te iubesc.

Ea lăsă capul pe spate şi se uită la el, cu ochii plini de vulnerabilitate şi speranţă şi gura moale întredeschisă a surprindere. Corpul lui răspunse automat la reacţia ei fragilă şi teribil de feminină printr-un iureş înflăcărat şi o nevoie aprigă ce semănau a bucurie.

Apoi ea clipi, iar emoţia se risipi de pe chipul ei. Pupilele parcă i se contractară până ce lumina îi dispăru din privire.

— Aşa cum bunicul tău a iubit-o pe bunica ta, Simon? Care nu a vărsat nici măcar o lacrimă la moartea ei? Aşa mă iubeşti?

El auzi un zgomot răguşit şi urât şi îşi dădu seama că îi venea din gât. Sophie îl ignoră şi continuă, pe un ton aspru, pe care Simon nu îl mai recunoştea.

— Nu te cred. Eşti exact ca bunicul tău, Simon. Rece şi nemulţumit. Spui orice ca să obţii ce-ţi doreşti. Iar tu vrei pământul meu, nu pe mine. Bărbatul pe care îl iubeam nu mai există. A murit cu ani în urmă. Prefer mai degrabă să-mi petrec restul zilelor ca o fată bătrână şi singuratică

decât măritată cu tine.

Ea se îndreptă spre uşă, cu spatele delicat desenat într-o linie rigidă sub materialul subţire al rochiei.

— Poţi să rămâi şi să le explici mătuşilor tale, dacă vrei, spuse ea, fără să se mai întoarcă. Mă duc în camera mea.

Când o privi plecând, mânia izbucni înăuntrul lui şi i se învolbură în piept. Cum îşi permitea să îl compare cu bunicul lui? Ea, care ştia mai bine ca oricine cum fusese bătrânul. Ce Dumnezeu se întâmplase cu ea?

Cât despre plecare... Sophie era a lui şi nimeni nu putea să schimbe asta în vreun fel. Nici măcar ea. Şi era naivă dacă avea impresia că putea vreodată să scape de el.

*

Sophie abia dacă putea să respire când ieşi pe uşă. Îl acuzase de cel mai urât lucru la care fusese în stare să se gândească. Inima i se frânse cu totul când privi cum dragostea din ochii lui se transformă în şoc. Cuvintele aspre îl făcuseră una cu pământul, iar Simon nu avea să o ierte niciodată.

„A fost mai bine aşa”. Cuvintele lui Lady Randolph îi răsunară în minte şi îşi dori să urle la nedreptatea din ele. Trebuia să dispară din salon. Înainte să fie cuprinsă de disperare şi înainte ca Simon să îşi revină din încremenirea uluită. Dintr-o clipă în alta, mânia lui avea să izbucnească.

Când degetele ei aproape apăsară clanţa din alamă, auzi o mişcare grăbită în spatele ei. Simon o lipi de perete, pieptul lui din oţel devenind un stăvilar pe spatele ei. Efectul înflăcărării şi forţei bărbăteşti îi trimise un iureş vibrant de frică şi dorinţă prin tot trupul.

El întoarse cheia în uşă şi blocă ieşirea.

— Dă-mi drumul! spuse ea printre răsuflări întretăiate, zvârcolindu-se la adăpostul corpului lui.

El nu se clinti din loc. Braţele puternice o cuprinseră într-o strânsoare aprigă, în vreme ce îşi apăsă mădularul de nestăpânit pe conturul fundului ei.

— Crezi că sunt rece, Sophie?

Vocea lui h răsună ca un mârâit fioros în ceafă.

Ea strânse din dinţi, incapabilă să reprime fiorul excitaţiei.

— Numai rece nu sunt în preajma ta. Limba lui se avântă fierbinte şi umedă în urechea ei. Aşa cum urmează să afli.

O mână mare se ridică şi îi cuprinse sânul. Degetele lui lungi se strecurară în decolteul corsajului, găsiră un sfârc şi îl transformară într-un mugur încordat.

— Du-te naibii!

Vocea ei era mai curând o rugăminte decât o ocară, în timp ce încercă să reprime înflăcărarea ce izbucnea înăuntrul trupului ei.

— Probabil, dar mai întâi o să ne aprindem împreună.

Îi supse pielea delicată de pe gât, o linse şi o muşcă înspre umăr. Degetele lui se jucară pe sân, iar ea simţi o umezeală fierbinte între picioare.

Cum putea să îi permită aşa ceva? Cum putea *ea* să facă aşa ceva? Trebuia să ţipe… să îi spună că îi făcea rău, să îl oprească. Dacă îl lăsa să o iubească, nu făcea decât să înrăutăţească şi mai tare lucrurile atunci când avea să îl respingă din nou.

Inima îi bătea nebuneşte în piept. Dumnezeule, îl dorea atât de mult! Fiecare părticică din corpul ei îi răspundea, tânjea după el.

Se pregătea pentru dulcea invazie care o făcea să tremure de nerăbdare.

Gura lui cercetătoare alunecă spre gât, apoi spre maxilar, desenând linii înfiorate în urma ei. Îşi frecă nasul de obrazul ei, cu o tandreţe în faţa căreia nu putu să reziste.

Sophie gemu şi lăsă capul pe umărul lui, predându-se cu totul. Putea, măcar pentru o clipă, să nu îi refuze nimic din ce îşi doreau nebuneşte amândoi.

El îşi murmură răguşit satisfacţia când îşi luă mâna din corsaj şi o aşeză între coapsele ei. O cuprinse prin straturile subţiri ale hainelor şi o trase mai aproape de

mădularul rigid. Ea îşi muşcă buza şi suspină, arcuindu-şi fundul în mângâierea lui. Deodată, era înnebunită să îl simtă înăuntrul ei.

— Simon, gemu ea.

Mâinile lui nerăbdătoare îi ridicară fustele. Sophie răsuflă uşurată când degetele lui aspre găsiră mugurul feminităţii ei. Se jucă cu pielea fierbinte şi o strânse iute când ea se zvârcoli în pieptul ei.

Era deja alunecoasă – putea să simtă cum degetele lui o dezmierdau şi o frecau. Durerea din miezul ei se accentuă, pe măsură ce el îi mângâia şi îi ciupea uşor mugurul întărit.

— Doamne, Sophie, o să mă înnebuneşti! gemu el şi îşi frecă faţa de gâtul ei.

Ea se înfioră, bucurându-se de senzaţia pielii lui aspre. O lipi de perete cu corpul lui ca un zid de fier în spatele ei. Sfârcurile ei, apăsate în corsaj, tremurau cu o intensitate dureroasă. Se arcui spre el, în încercarea de a elibera durerea.

Atunci degetul lui se apăsă în adâncurile feminităţii ei. Sophie îşi înăbuşi un ţipăt şi se ridică pe vârfuri. El mai introduse un deget şi împinse delicat, dându-i o senzaţie de nevoie lentă şi fierbinte.

Ea îşi apăsă degetele pe peretele rece şi se împinse spre el, în timp ce Simon continuă să se joace cu ea. Faptul că simţea în spatele ei corpul lui încordat de pasiune o făcu să se simtă slăbită şi înfierbântată de dorinţă. Dacă nu o pătrundea curând, avea să ia foc.

— Simon, răsuflă ea întretăiat. Te rog, acum!

— Da, iubire. Acum.

Vocea lui era înfiorată de dorinţă.

Mâinile lui se îndepărtară, iar Sophie simţi cum el îşi desfăcu pantalonii. O clipă după aceea, mâinile reveniră pe trupul ei şi îi ridicară rochia şi cămăşuţa până în talie. Degetele lui se răsfirară peste şoldul ei şi o prinseră hotărâte, înainte să o ridice de pe podea. Vârful erecţiei atinse carnea ei umedă şi, cu o mişcare ascuţită, el se avântă în căldura ei.

Sophie ţipă, se împinse în perete într-o dezlănţuire disperată, în vreme ce Simon o pătrundea cu înflăcărare. Fiecare penetrare încordată îi dezmierda cea mai sensibilă parte a ei şi o purta tot mai aproape de culmile eliberării. Îşi apăsă buzele pe urechea ei, iar răsuflarea lui era un gâfâit dogoritor. Tot corpul lui se încordă în dorinţa unei eliberări la fel de urgente precum a ei. Ea suspină, copleşită de forţa iubirii pe care o simţea şi de siguranţa devastatoare că era ultima dată când erau împreună.

Îi lăsă vârfurile picioarelor să atingă podeaua când se împinse înapoi înăuntrul ei, cu altă penetrare agresivă, mădularul lui vibrant apăsându-se aprig pe mugurul trepidant. Ea strigă şi îşi desfăcu larg braţele pe perete când atinse orgasmul. La o clipă după aceea, o urmă şi el, pulsând în căldura ei lunecoasă. Trupul ei se mai încordă o dată în jurul lui, apoi Sophie se prăbuşi, complet epuizată. Dacă nu ar fi ţinut-o cu atâta siguranţă în braţele lui puternice, ar fi alunecat de pe perete pe podea.

După câteva secunde de uluire, el o ajută să îşi găsească echilibrul şi se retrase cu grijă dinăuntrul ei. Ea tresări, carnea delicată dintre coapse fiind îndurerată după clipele de dragoste şi golul lăsat în urma lui.

Dar durerea era nimic în comparaţie cu ruşinea chinuitoare care se strecură în ea. Cum putuse să i se ofere din nou aşa? Se comportase atât de dizgraţios în plină zi, mai ales după ce îl respinsese. Lady Randolph nu avusese niciun efect asupra ei.

Dispreţul pe care el trebuia să îl simtă faţă de ea o făcu să se revolte şi îşi dori să se ascundă într-o peşteră adâncă şi întunecată din care să nu mai iasă niciodată.

— Sophie…

— Nu. Nu spune nimic.

Ea tresări când îşi auzi vocea dispreţuitoare care îl întrerupse.

Cu mâinile tremurânde, îşi netezi rochia şi îşi aranjă corsajul. Când el încercă să o ajute, îl dădu la o parte şi bâjbâi după mânerul uşii, refuzând să îi întâlnească privirea.

— Scumpo, nu trebuie să-ţi fie ruşine, îi spuse el. Nu poţi să-mi spui nu, aşa cum eu nu pot să-ţi spun nu.

Glasul lui avea o undă de aroganţă. Îşi întinse mâna ca să îi mângâie obrazul. Ea i-o respinse cu iuţeală, chipul fiindu-i aprins de groază.

— Pleacă, Simon! Nu vreau să vorbesc despre asta şi nu vreau să te mai văd niciodată. S-a terminat!

Îl auzi scoţând un sunet nerăbdător şi, cu coada ochiului, îl văzu încheindu-şi în grabă nasturele de la pantaloni. Când încercă încă o dată să bâjbâie după mâner, el o prinse de umeri şi o întoarse cu faţa spre el.

Privirile li se întâlniră. Ochii lui erau întunecaţi şi necruţători.

— Asta nu s-a terminat, Sophie. Nu o să se termine niciodată.

O ridică în braţe şi o sărută cu înflăcărare. Înainte ca ea să reacţioneze în vreun fel, Simon îi dădu drumul şi deschise larg uşa, plecând fără să îi mai arunce vreo privire.

Sophie se îndreptă clătinându-se spre fotoliul de lângă fereastră şi se prăbuşi în el. Scoase un râset sugrumat când îşi cuprinse capul între mâini. Întotdeauna el vedea lumea – şi pe ea – drept ceva ce trebuia să se supună voinţei lui. Dar nu de data asta, iar pentru ea, niciodată.

Viaţa lor împreună se încheiase înainte să înceapă, şi cu cât Simon învăţa lecţia mai repede, era cu atât mai bine.

Capitolul 26

Simon nu putea să găsească cuvinte suficient de urâte ca să îşi descrie starea de spirit. Gândurile i se învălmăşiră în minte precum mişcările alternative ale unui război de ţesut din clipa în care părăsi reşedinţa mătuşilor lui. Reluase, de vreo zece ori în minte, cearta cu Sophie şi încercă să-i înţeleagă purtarea stranie şi frustrantă. La finalul unei zile foarte lungi, nu simţi că se afla mai aproape

de adevărata rădăcină a problemei. Ba, mai rău decât atât, nu putea să scape de senzaţia că ea era într-o mare încurcătură şi avea nevoie de el.

Sophie îl iubea, era absolut sigur. Nu s-ar fi abandonat niciodată în vâlvătaia pasiunii dacă nu îl iubea. Nu Puck. Ea era inocenţa şi onestitatea în persoană şi era incapabilă să îşi ascundă adevăratele sentimente.

Imaginile înflăcărate cu trupul ei subţiratic lipit de perete, topindu-se ca mierea sub mângâierile lui aspre îl făcură să se ridice de la birou. Îi răspunsese cu o intensitate dulce, dar el se purtase din nou ca o brută cu ea. Nu era de mirare că nu mai voia să discute cu el. Cu siguranţă, era nebun de legat, cel puţin atunci când venea vorba de ea.

Se trânti în fotoliul din piele de lângă birou, acelaşi pe care ea se întinsese atât de senzual cu o noapte în urmă. Tot ce vedea sau atingea îi amintea de Sophie. Viaţa fără ea devenea, cu paşi repezi, de neconceput, iar acum nu avea nici cea mai vagă idee cum să o recâştige. Nu se mai simţise atât de neajutorat din ziua în care bunicul lui îi poruncise să revină acasă de la Cambridge cu atâţia ani în urmă.

Un ciocănit răsună în uşa de la intrare a casei lui. El oftă şi îşi frecă muşchii îndureraţi de la ceafă. Cu puţin noroc, poate că era vizitatorul altui locatar. Ultimul lucru de care avea nevoie era o după-amiază de discuţii uşuratice cu vreo cunoştinţă din Bath.

Se auzi o bătaie în uşa apartamentelor lui. Înjură încet în barbă când se ridică pentru a răspunde.

— Aveţi o vizită, milord, îi spune portarul. Se opri în semn de rău augur. O doamnă.

— Cine e?

— Nu vrea să spună, milord. Şi poartă un văl.

„Sophie”. Slavă Cerului, îi venise mintea la cap!

— Invit-o sus.

Îşi slăbi lavaliera, uşurând apăsarea materialului scrobit. Dacă nu era atât de recunoscător că ea se îndupleca, ar fi fost tentat să o sugrume că îi provocase o asemenea suferinţă.

O femeie mică, purtând o pelerină cenuşie şi acoperită de un văl negru, păşi în încăpere. Parfumul franţuzesc asaltă nările lui Simon, iar numai se strânse în piept frustrată şi dezamăgită.

Bathsheba îşi azvârli vălul negru. Chipul îi era liniştit, dar ochii străluceau cu un entuziasm agitat, aproape sălbatic.

— Ce naiba cauţi aici, Bathsheba?

Ea se îndreptă spre fotoliu, îşi scoase mănuşile, în timp ce se cufundă graţios pe scaunul din piele. Simon îşi încleşta pumnii ca să nu o ridice brusc de pe fotoliu.

— Aşează-te, Simon! O să-mi dai dureri de ceafă.

El rămase în picioare.

— Indiferent de motiv, spune repede.

Buzele ei se arcuiră într-o linie seducătoare şi mult exersată.

— Ce distant eşti! Bănuiesc că este firesc după ceea ce s-a întâmplat azi.

Ea se opri, parcă în aşteptarea răspunsului lui.

„Dumnezeule!” Era sătul de manipulările ei. Cum de putuse vreodată să o prefere în locul lui Sophie?

— Bine, fie. Ce s-a întâmplat azi?

Ea păru sincer uimită.

— Oh. Am venit să-mi prezint condoleanţele. Înţeleg că logodna cu domnişoara Stanton s-a încheiat. Desigur, nu sunt surprinsă. A fost o greşeală colosală şi sunt atât de recunoscătoare că ai terminat cu prostiile!

Cuvintele năvăliră asupra lui ca o lovitură.

— Cine ţi-a spus asta?

— Am sursele mele.

— Sursele tale se înşală. Logodna mea cu Sophie rămâne în picioare.

— Dar am primit un bileţel…

Cuvintele fură întrerupte de un şuierat uşor.

El se îndreptă iute spre ea şi o trase de pe fotoliu. Ei i se tăie răsuflarea, făcu ochii mari, dar nu încercă să se elibereze din prinsoarea lui.

— Cine ţi-a trimis bileţelul?

Bathsheba întoarse privirea. Mânia se dezlănţui, încordată şi fioroasă în pieptul lui, pe măsură ce evenimentele de dimineaţă începeau să capete sens.

— Sophie, spuse el enervat. De ce ţi-ar fi scris ţie?

Ea înghiţi în sec, de parcă i se uscase gâtul.

— Am aflat ceva de dimineaţă. Ceva foarte grav. Am ştiut că domnişoara Stanton sigur îşi dorea să fie la curent.

Simon îi dădu drumul atât de brusc că ea se prăbuşi la loc în fotoliu. Dar nu rămase acolo, ci se ridică şi îl urmă până la fereastră.

— Simon, am făcut-o pentru tine. Sophie o să-ţi aducă doar bârfe şi scandal. Sărăcuţa nu se poate abţine... Pur şi simplu, nu are pic de disciplină. Dar ce a făcut acum, în comparaţie cu orice altceva, păleşte.

El se uită absent la strada de jos şi încercă să lupte cu furia vijelioasă care ameninţa să îl copleşească. Cine îi văzuse cu o noapte în urmă? Îi urmărise cineva până la Stejarul de Argint? Avusese grijă să o apere pe Sophie de...

„Watley”.

El fusese la Pelican noaptea trecută, alături de o gaşcă gălăgioasă de tineri. Simon fusese tentat să îl provoace la duel pe nemernic pentru libertăţile pe care şi le permisese cu Sophie, dar era aşteptat de Russell.

— Ce ţi-a spus Watley?

Mai degrabă o simţi decât o zări tresărind. Îşi ascundea bine emoţiile, dar reacţia îi dădu de înţeles că avea dreptate.

— Domnişoara Stanton a fost văzută la cârciuma Stejarul de Argint, împreună cu unul dintre lacheii lui lady Eleanor. Înhăitându-se cu tâlhari şi femei uşoare. Şi tu ai scos-o de acolo, răspunse ea încet.

— Nimeni nu o să creadă asta, îi spuse el răguşit.

Niciunul dintre ei nu voia să spună ce însemna „asta”. Înţelesul cuvintelor ei era perfect clar.

— Simon, lumea bună ar ataca dur o femeie care îndrăzneşte să umble dincolo de White Street în mijlocul zilei. Ce crezi că o să facă dacă se află ce a făcut Sophie? Poate nu o să creadă totul, dar va fi îndeajuns. Reputaţia ei

atârnă deja de un fir subţire după isprăvile din ultimele săptămâni. Vrei să o distrugi de tot? Dacă îţi pasă cu adevărat, o să faci ce trebuie ca să o protejezi. În voce i se strecură un ton linguşitor. Dar eu pot să te ajut. Lasă-mă să vorbesc cu Watley. Sunt singură că pot să-l conving să-şi ţină gura.

— Şi eu ce trebuie să-ţi dau la schimb pentru ajutorul ăsta?

O mână mică se strecură pe mâneca lui. Prin ceaţa mâniei lui, Simon observă că unghiile îi erau roase din carne.

— Vreau să te întorci la mine, Simon. Vrea să te însori cu mine. Tu ai uitat cât de bine ne era împreună, dar eu pot să-ţi amintesc. Suntem făcuţi unul pentru altul… O să vezi. Vocea ei deveni o şoaptă seducătoare. Lasă-mă să-ţi arăt!

Un tremur cuprinse corpul lui Simon. El îi îndepărtă smucit mâna şi se mută în spatele biroului.

— Eşti nebună, Bathsheba! Nu o să mă însor niciodată cu tine. Şi *chiar o* să mă însor cu Sophie.

Ceva care semăna teribil cu panica deformă trăsăturile frumoase ale femeii. Dar, după o clipă, voinţa ei de fier reapăru.

— Eşti dispus să înfrunţi un asemenea scandal? Şi toate astea pentru fata aia ridicolă? Mereu am crezut că ai mai multă minte. Ce vor spune mătuşile tale? Privirea ei înşelătoare se îngustă, având un aer tăios de speculaţie. Şi cum rămâne cu generalul Stanton? Cum crezi că o să se simtă când o să afle că ai refuzat să domoleşti bârfele despre nepoata lui?

El făcu un pas înainte.

— Să nu îndrăzneşti să mă şantajezi, Bathsheba! O să-ţi meargă foarte rău dacă faci asta.

Ochii ei se aprinseră înfuriaţi, dar, sub mânie, se ascundea frica. Emoţiile se revărsau dinspre silueta ei minionă, sfârâind în aer ca un roi furios de albine.

— Nu mă respinge, Simon! Jur că o să regreţi toată viaţa. Şi Sophie la fel.

El o privi lung, zăpăcit şi copleşit de o furie

neajutorată. Bathsheba îl băgase la colţ, iar ea o ştia prea bine.

Capitolul 27

Trecuseră cinci zile de când Lady Randolph îşi făcuse apariţia în salonul din St. James's Square şi dăduse peste cap viaţa lui Sophie. Întâlnirea aceea şi întâlnirea cu Simon fuseseră cutremurător de groaznice, dar atunci i se păruse că lucrurile nu aveau cum să se înrăutăţească. În mod evident, ce era cel mai rău urma să înceapă.

Lady Eleanor intră în salon. Fu o apariţie uimitoare, într-o rochie de un maroniu roşcat şi cu un turbat uriaş asortat.

— Gata cu feţele posomorâte, Sophie! izbucni ea. Nu mai accept. Ne ducem acolo cu capul sus şi să îi ia naiba pe toţi!

— Câteva feţe posomorâte sigur sunt permise, Eleanor, o mustră Lady Jane, în timp ce prinse fişiul de rochia lui Sophie. După tot ce a trăit sărmana copilă în ultimele câteva zile, nu-mi dau seama de ce o obligi să treacă prin şarada asta.

Se aşternu tăcerea. Scandalul se dezlănţuise peste ele, iute şi letal ca o furtună de iarnă pe mare. Lady Randolph nu se ţinuse de promisiune. Cu câteva zile înainte, zvonuri despre aventura lui Sophie de la Stejarul de Argint începuseră să se strecoare prin cercurile înaltei societăţi din Bath. Bârfele se răspândiseră cu viteza luminii – cu totul imprecise, firește, şi surprinzător de răutăcioase – şi nimic din ce le spuseseră naşele ei prietenilor lor nu făcuse vreo diferenţă. Şi ele erau afectate din moment ce vizitele matinale şi invitaţiile la cină scăzuseră vizibil.

Ba, mai rău decât atât, Simon nu era prin preajmă ca să le apere. Plecase din Bath în ziua în care Sophie pusese punct logodnei lor, fără să fi dat de înţeles când avea să se întoarcă.

Lady Eleanor îşi drese glasul.

— Ne ducem pentru că familia Stanton nu dă bir cu fugiţii şi nu se ascunde.

— Această Stanton ar da bir cu fugiţii şi s-ar ascunde cu mare bucurie, mai degrabă decât să fie umilită de lumea bună, mormăi Sophie.

Se împotrivise planului naşei de a participa la balul de la Assembly Room, care avea loc în acea după-amiază, ştiind că avea să fie doar un prilej pentru şi mai multe bârfe. Totuşi, mătuşa Eleanor fusese de neclintit şi insistase că onoarea familiei nu permitea altă soluţie, în cele din urmă, Sophie se conformase. Naşa ei era în stare să o tragă de păr până acolo dacă nu accepta.

— În plus, adăugă bătrâna, vin Robert şi Annabel. Nu putem să îi lăsăm să înfrunte singuri, fără sprijinul nostru, toată mizeria asta. Trebuie să o faci pentru familie, Sophie. Nu ai făcut nimic de care să-ţi fie ruşine – asta, dacă nu crezi că părerile tale romantice despre viaţă sunt ruşinoase, ceea ce eu cu siguranţă nu cred. Rupi pisica în două o dată pentru totdeauna, apoi poţi să pleci la moşia bunicului tău cu conştiinţa împăcată.

— Ştiu. Doar că…

Sophie se opri şi înghiţi nodul care i pusese în gât.

— Oh, Sophie!

Lady Jane o strânse iute în braţe.

Lady Eleanor le privi pe amândouă cu o înţelepciune tristă. Toate erau conştiente de felul în care avea să arate viitorul lui Sophie şi de singurătatea pe care trebuia să o suporte. Fără să aibă măcar o soră alături de care să îmbătrânească.

— Eşti o fată curajoasă, Sophie, şi îmi pare rău că trebuie să treci prin asta. Măcar dacă te gândeai să mă trezeşti în noaptea aia, puteam să fac ceva ca să te ajut. Mi-ar fi plăcut să mă ocup chiar eu de laşul ăla şi de târfa lui!

Sophie izbucni în râs la gândul că Lady Eleanor ar fi intrat valvârtej în Stejarul de Argint. Povestea chiar le-ar fi dat bârfitorilor un subiect de discuţie.

— Aşa e mai bine. Lady Eleanor zâmbi. Gata cu supărarea! În orice caz, în seara asta. Hai să o luăm din loc, nu vrem să lăsăm publicul să aştepte.

Lady Jane scoase un pufnet discret.

— Să ne ferească Domnul!

În scurt timp, trăsura opri în faţa Assembly Room. Îşi lăsară pelerinele la garderobă, îşi neteziră fustele şi se pregătiră să înfrunte potopul.

— Curaj, iubirea mea! Lady Jane o strânse pe Sophie de cot. Mâine la ora asta o să fii departe.

Departe de toţi cei pe care îi iubea, exilată din proprie iniţiativă în cea mai din nord moşie a generalului Stanton. Robert şi Annabel urmau să i se alăture după câteva zile, dar era posibil ca Sophie să nu îşi vadă mama şi bunicii câteva săptămâni bune, dacă nu mai mult. Iar pe Simon… nu avea nici cea mai vagă idee când avea să îl revadă.

Ea clipi apăsat şi încercă să îşi alunge din mine imaginea lui. Dacă se gândea la el sau la felul în care ar fi reacţionat la auzul veştii scandalului, s-ar fi întors pe loc şi ar fi fugit mâncând pământul. Nu avea să o ierte niciodată. Cum să o ierte? Să piardă cărbunele de pe moşia ei era un lucru destul de rău, dar ca el să îşi piardă reputaţia din cauza unei poveşti atât de scandaloase precum aceea…

— Eşti gata, draga mea?

Întrebarea lui Lady Eleanor întrerupse gândurile descurajatoare care o copleşiseră.

Flancată de naşele ei, Sophie îşi îndreptă spatele şi pomi spre salonul octogonal. Mulţimea se dădu la o parte, făcându-le loc cât să se strecoare nestingherite spre celălalt capăt al încăperii, mai puţin aglomerat. Din când în când, Lady Eleanor schiţa câte un semn din cap spre câte o cunoştinţă, dar altfel ignoră strâmbăturile şi rânjetele, şoaptele şi remarcile tăioase pe care le auziră în urma lor. Sophie îşi văzu sumbră de drum, fiecare părticică din pielea ei fiind aprinsă de o căldură nebunească.

Chiar în faţă, văzu cum domnul Puddleford vorbea cu una dintre surorile Heathcote. Scoase un oftat recunoscător. Desigur, urma să o observe. Nu fuseseră prea

multe întâlniri sau petreceri la care altcineva, în afară de ea, să îi fi adresat vreun cuvânt.

— Bună seara, domnule Puddleford. Schiţă spre el cel mai frumos zâmbet de care fu în stare. Cât mă bucur să vă văd!

— Eu… eu…

Bărbatul mic şi durduliu se uită panicat spre tovarăşa lui.

— Haideţi, domnule Puddleford! Vocea stridentă a Louisei Heathcote se auzi peste zumzetul mulţimii. Compania de aici este de neacceptat. Deloc respectabilă.

Un filfizon dat cu pomadă din spatele Louisei se hlizi şi repetă remarca spre alt bărbat. În doar câteva minute, riposta necuviincioasă avea să ajungă în toate colţurile încăperii.

— Hai, draga mea, murmură Lady Jane. Îi văd pe Robert şi Annabel în capătul sălii.

Privirea lui Sophie se înceţoşă, dar îşi sili picioarele să se mişte. Se simţi cuprinsă de un amestec arzător de emoţii, asemenea oţetului turnat peste o rană deschisă – simţi furie, pentru că toată lumea avea să îi jignească naşele, şi o ruşine bolnăvicioasă, pentru că atrăsese acea problemă asupra familiei ei.

Clipi ca să îşi alunge lacrimile, înfuriată că îşi dorea să plângă. Ajutase la salvarea lui Toby şi a lui Becky şi ar face-o din nou dacă era nevoie. Din partea ei, Louisa Heathcote şi toată adunătura de acolo puteau să se ducă la naiba.

— Sophie, draga mea.

Vocea blândă a lui Annabel şi îmbrăţişarea călduroasă o ajutară să îşi revină.

— Aici, surioară. Robert apăru lângă soţia lui. Am reuşit să găsesc nişte scaune libere. Mi se pare că ţi-ar face bine să te odihneşti un pic. De fapt, spuse el, şi o studie atent, arăţi ca naiba.

— Sunt bine, răspunse Sophie, aşa cum făcuse de atâtea ori în ultimele câteva zile.

— Fireşte. Cumnata ei o bătu uşor pe mână. Doar ai nevoie să pleci din locul ăsta oribil. La fel ca noi toţi.

În timp ce se aşezară pe scaunele lor, Annabel se avântă, cu o veselie sumbră, în relatarea corespondenţei avute cu diferiţi membri ai familiei şi prieteni. Sophie zâmbi vag şi se prefăcu a o asculta. Dar, aşa cum se întâmpla de fiecare dată când nu avea cu ce să îşi ocupe mintea, singurul lucru la care putea să se gândească era Simon.

Doamne, îi era dor de el! Un dor care o sfredelea până la oase. Suferinţa din ultimele câteva zile abia dacă ar fi fost ca o înţepătură de ţânţar dacă l-ar fi avut alături, protejând-o aşa cum făcuse atâţia ani. Dar acum… nu avea de ales decât să meargă înainte fără el. Poate că durerea avea să dispară, iar viaţa urma să intre pe un făgaş normal, în cele din urmă.

Dacă nu s-ar fi simţit atât de singură, la fel de singură ca în perioada aceea groaznică de după moartea tatălui ei…

Schiţă o grimasă, iritată de autocompătimirea răsuflată. Hotărâse să îşi protejeze familia şi respectase partea ei de înţelegere. În ceea ce o privea pe Sophie, Lady Randolph era vinovată pentru tot ce se întâmpla. Din păcate, nu contesa era cea care urma să sufere consecinţele.

— Oh, Doamne sfinte, mormăi Robert de pe scaunul de lângă ea.

— Ce s-a întâmplat?

— Uită-te acolo.

Fratele ei, arătând de parcă mâncase ceva stricat, arătă spre arcada care marca intrarea în încăpere.

Sophie îşi întinse gâtul şi încercă să vadă pe deasupra mulţimii.

— Pare să fie mare agitaţie, nu? Şi nici măcar nu este provocată de noi.

— Nu băga mâna în foc, spuse el morocănos.

— Generalul Stanton şi Lady Stanton, anunţă maestrul de ceremonii în liniştea bruscă ce se aşternu în încăpere.

Sophie se ridică în picioare, la fel făcură Annabel şi Robert. Firicele de sudoare i se prelinseră pe ceafă, în timp ce privi cum demnul cuplu înainta încet prin mulţime. Ce

Dumnezeu căutau acolo?

Simţi un gol în stomac. Pentru o clipă, se temu că avea să leşine de faţă cu jumătate din locuitorii oraşului Bath. Îşi înăbuşi un chicotit nebunesc la absurditatea imaginii şi se forţă să tragă adânc aer în piept când bunicii ei se apropiară.

Annabel făcu iute o reverenţă, apoi se aruncă în braţele lui Lady Stanton.

— Bunico, bunicule, mă bucur atât de mult să vă văd!

Robert îşi drese glasul şi schiţă un zâmbet neliniştit spre bunicul lui.

— Bună seara, domnule.

Vocea lui răsună mai strident ca de obicei.

Generalul Stanton îi întoarse o privire încruntată.

— Ei bine, nepoate, nu-mi spui cât de mult te bucuri să mă vezi? Dă-mi raportul numaidecât!

Robert păli. Generalul veni mai aproape, până ce se treziră nas în nas.

— Doamne sfinte, băiete! Ce tot faci de o laşi pe sora ta să intre în atâtea belele? Se presupune că trebuie să ai grijă de ea. Iar pentru că tu nu ţi-ai făcut datoria, eu şi bunica a trebuit să ne părăsim căminul liniştit, să venim în locul ăsta afurisit şi să ne înhăităm cu cele mai vulgare lichele pe care le-am văzut în ultimii ani.

— Serios, domnule, ştii la fel de bine ca mine… Au!

Robert o privi încruntat pe Annabel, care îi întoarse o privire plină de inocenţă.

Generalul Stanton schimbă o privire cu Sophie, cu o expresie la fel de înduplecată ca a unui sfânt gotic.

— Ei bine, domnişoară? Ce ai de spus în apărare ta?

Liniştea din încăpere îi vuia în urechi. Parcă toată lumea aştepta răspunsul ei. Sophie făcu o reverenţă adâncă, se menţinu aplecată câteva clipe, apoi se îndreptă.

— Bună seara, bunicule. Îi întâlni privirea scrutătoare cu toată stăpânirea de sine de care era în stare. Mă bucur foarte tare să văd că eşti aşa de bine.

El îşi arcui buzele subţiri, apoi scoase un râset răguşit.

— Asta e fetiţa mea. Vino şi ia-l în braţe pe bunicul!

Ea se uită lung la el, nevenindu-i să creadă. El o trase în braţe. Sophie avu nevoie de toată stăpânirea de sine ca să nu izbucnească în lacrimi când el o îmbrăţişă furtunos.

— Hai, hai, domnişorico! Ai dat cu bâta în baltă, ca de obicei, dar bunicul o să aranjeze toate lucrurile. El se uită încruntat spre lumea teribil de curioasă şi înghesuită. Şi o să fie vai de capul celor care cred că nu am puterea să fac asta!

— Da, dragul meu, sunt absolut convinsă. Dar dă-i drumul lui Sophie. Îi mototoleşti rochia.

Lady Straton o trase pe Sophie din braţele lui şi o îmbrăţişă călduros.

Sophie răspunse îmbrăţişării, încă prea uimită ca să mai pună vreo întrebare. De jur-împrejurul lor, învălmăşeala devenise tot mai gălăgioasă, dar, încă o dată, o tăcere uluită se aşternu peste tot în încăpere.

— Acum ce s-a mai întâmplat? oftă Robert.

— Oh, Doamne, Dumnezeule! exclamă Annabel. Sophie, uite!

Lady Stanton îi dădu drumul, iar Sophie se întoarse. Inima aproape că îi sări din piept când văzu cine stătea în pragul uşii cu arcadă.

„Simon”. Arătând imposibil de chipeş în haina neagră impecabilă şi cu lavaliera de un alb imaculat, emanând atât de multă putere şi încredere, încât Sophie le simţi din celălalt capăt al încăperii.

El înaintă cu uşurinţă prin mulţime, fără să ia în seamă comentariile şoptite care se revărsau în urma lui asemenea unui val unduitor pe un ţărm bătut de vânturi. Se opri în faţa ei. Sophie se uită lung în ochii lui negri, răsuflând atât de greu, că începu să i se înceţoşeze privirea.

Simon clătină din cap, cu un zâmbet jucăuş pe buze.

— Sophie, îţi abureşti ochelarii.

El îi scoase cu grijă, luă batista întinsă de Annabel şi îi şterse.

— Mulţumesc, şopti ea când Simon îi întinse înapoi.

— Bravo, nepoate! bombăni Lady Eleanor. Era şi

timpul să-ţi faci apariţia. Ne-am chinuit al naibii de tare pe aici.

— Iartă-mă, mătuşă! M-am întors cât de repede am putut. Zâmbi spre Sophie. Ţi-am spus că nu o să te părăsesc niciodată, scumpo! Ştii că mă ţin mereu de promisiune.

Sophie încă era incapabilă să vorbească. Putea doar să se uite lung la chipul de o gravitate aristocratică, dar atât de drag, pe care crezuse că nu avea să îl revadă vreodată.

El îşi înclină capul.

— Ce s-a întâmplat, Puck? Ţi-a mâncat pisica limba? Trebuie să am grijă să te iau mai des prin surprindere.

Ea dădu să deschidă gura.

— Simon! Cum poţi să mă tachinezi aşa într-un moment ca ăsta? Nu…

— Îmi acordaţi următorul dans, domnişoară Stanton? El o întrerupse cu un umor afurisit în privire. Dacă nu v-a invitat altcineva deja. L-am văzut pe domnul Puddleford prin preajmă când am intrat în salon.

Sophie simţi că era mai bine să ignore remarca şi îi întinse mâna, păstrând o tăcere plină de demnitate. El zâmbi larg şi o conduse pe ringul de dans din cealaltă încăpere.

De fapt, lui Sophie îi era teamă să deschidă gura. Nu ştia care ar fi fost reacţia – erau foarte posibile un râs isteric, lacrimi sau chiar o încruntare, iar familiile Stanton şi James dăduseră apă la moară bârfitorilor din Bath cât pentru o viaţă.

Vreme de câteva minute, se ocupară de mişcările de dans. Simon ignoră pe oricine altcineva în afară de ea, cu o expresie relaxată şi senină, cu ochi zâmbitori şi plini de iubire. Lui Sophie aproape că nu îi venea să creadă. Unde era arogantul ei conte? Cum se putea să nu îi pese că ea îl transformase în subiectul celor mai crunte aluzii şi scandaluri? Nu putea să înţeleagă, dar ideea că el se afla acolo şi îi convinsese bunicul – al doilea om din Anglia căruia îi era groază de scandaluri – să îşi exprime sprijinul

public vorbea despre o iubire care era gata să depăşească orice piedică îi stătea în cale.

Se întâlniră, împletindu-şi mâinile şi braţele.

— Nu eşti supărat pe mine? şopti ea.

El clătină întristat din cap, ochii lui negri strălucind ca abanosul în licăririle miilor de lumânări.

— Nu, iubire. Este vina mea. Trebuia să-mi dau seama că era ceva în neregulă. Că aveai probleme. Dacă nu eram un prost fudul, mi-ai fi spus.

— Povestea din seara asta face parte din planul tău de a para scandalul?

— Nu am avut un plan, Sophie. Nici nu eram sigur că o să vrei să mă revezi vreodată, ţinând cont de felul în care m-am purtat. Totuşi, bunica ta părea foarte sigură că o s-o faci.

— De unde a ştiu… Nu contează. Continuă.

Simon schiţă un zâmbet în grabă.

— Singurul lucru pe care îl ştiam era că trebuia să ajung la bunicii tăi înaintea zvonurilor despre scandal. A fost ideea bunicii tale să înfruntăm bârfele cu capul sus. În public şi chiar aici, unde a început totul. O să mai fie puţină zarvă, dar după ce lumea o să-şi dea seama că eu şi generalul te susţinem, zvonurile se vor stinge numaidecât. Mai ales după ce ne căsătorim. El zâmbi ştrengăreşte. Ceea ce o să se întâmple cât de curând, te asigur.

Ea îi întoarse zâmbetul, incapabilă să reziste în faţa fericirii lui evidente. Nodul din gât o împiedică să vorbească, dar era unul de bucurie, nu de suferinţă. Totuşi, mai era un lucru care nu îi dădea pace.

— Şi cum rămâne cu domnul Russell şi cu toate planurile lui?

El ridică din umeri, chiar părând că nu îi păsa.

— Russell o să ia deciziile lui, iar eu pe ale mele. Tu eşti tot ce vreau sau ce-mi trebuie, Sophie. Nici avere sau fabrici, nici Russell şi prelegerile lui afurisite şi dezaprobatoare.

Nu părea ceva ce ar fi spus Simon, cel pe care îl cunoştea ea. Sophie îşi arcui uimită sprâncenele.

— Ei bine, vreau fabrici şi o să găsesc o cale ca să le construiesc, se corectă el. Dar toate astea nu înseamnă nimic fără tine, iubirea mea. Şi mi-a luat prea mult timp ca să-mi dau seama de asta.

Bucuria îi copleşi tot corpul.

— Serios?

El ridică privirea spre tavan, într-o exasperare amuzată. Şi se opri. Chiar în mijlocul ringului. Încurcă toţi dansatorii din rând cu el şi mai multe doamne scoaseră ţipete stridente când Sophie se lovi de partenerul ei.

Lui Sophie i se tăie răsuflarea când Simon puse un genunchi în pământ.

— Ce faci?

— Îţi cer mâna, răspunse el solemn.

Scoase ceva din buzunarul de la piept, îi prinse mâna tremurătoare şi îi puse un inel simplu din aur pe deget.

— Sophia Stanton, te iubesc, şi vreau să mă căsătoresc cu tine. Şi nu mă ridic de pe podeaua asta până ce nu spui da!

Faţa ei se aprinse stânjenită, chiar dacă inima îi era dincolo de fericire.

— Oh, Simon, nebunule! Ridică-te! Se uită toată lumea la noi.

El arăta de parcă era pregătit să stea în genunchi toată noaptea.

— Nu până ce nu spui da!

Ea îl apucă de mâini şi îl trase în sus.

— Nu-mi vine să cred că faci asta. Bine, mă mărit cu tine… numai ridică-te odată! Înainte ca toată lumea să spună că ai înnebunit de-a binelea.

El râse şi se ridică în picioare, o luă în braţe şi o trase din rândul dansatorilor.

— Foarte bine, scumpa mea. Să nu cumva să le dăm motive de bârfit.

Epilog

Kendlerood House, conacul contelui de Trask, ianuarie 1816

Simon deschise uşa dormitorului principal. Pendula de pe coridor tocmai bătuse miezul nopţii, dar Sophie era trează, proptită în pat într-o învălmăşeală de perne comode şi aşternuturi şi înfăşurată într-un şal gros din lână ca să îi ţină cald. Ochelarii aurii licăriră la lumina focului. Bucle moi şi ciufulite străluciră într-un roşu înflăcărat când îşi înclină capul peste teancul de documente ţinute în poală. Arăta tânără şi nevinovată, dar oh, atât de serioasă!

El se sprijini de tocul uşii, o privi şi se bucură de mulţumirea senină a gândului că ea se afla în siguranţă în patul lui – în viaţa lui. Prea multă vreme fusese un nebun. Făcuse atâtea greşeli în privinţa ei, dar ea îl iertase şi continua să îl iubească. Era o adevărată minune că fusese iertat.

Ea ridică privirea şi zâmbi în semn de bun venit. Şi, speră el, lansând o invitaţie. O avusese deja de trei ori în ziua aceea, dar era ferm convins că trebuiau să o facă din nou. Când venea vorba despre Sophie, nu era niciodată de ajuns.

El se îndreptă agale spre pat şi se aşeză lângă ea.

— E frumos să avem casa din nou pentru noi, nu-i aşa, Puck? Îi luă mâna într-a lui o sărută în palmă. Credeam că mica armată a rudelor tale nu o să mai plece niciodată.

Ea îşi dădu ochii peste cap.

— Da, pentru că reşedinţa asta este atât de înghesuită, că nu avem cum să nu ne lovim unii de alţii. Simon, eu tot mă mai pierd o dată pe săptămână, încercând să-mi croiesc drum dintr-o parte a casei în cealaltă.

— Poate, dar nu poţi să nu te saturi de ciondănelile dintre Robert şi general. Cum a rezistat Lady Stanton în povestea asta este un adevărat mister. În plus, îmi place mai mult când suntem doar noi doi.

Îi lăsă palma în pace şi se avântă alene spre linia

gingaşă a gâtului ei, croindu-şi drum cu muşcături uşoare spre lobul urechii.

Ea chicoti şi se îndepărtă de el.

— Simon, opreşte-te! încerc să lucrez. Ai făcut deja de trei ori dragoste cu mine azi. Şi a fost mai mult decât scandalos din partea ta să insişti să o şi facem în salonul mic în toiul zilei. Mai că era să leşin când l-am auzit pe general pe coridor.

— Eu credeam că altceva era cât pe ce să te facă să leşini.

El o urmă în pat şi încercă să îi împingă documentele din poală.

— Nu acum, spuse ea.

Simon oftă, căci îi recunoscu tonul.

— Ce faci? întrebă el când se aşeză lângă ea şi se sprijini de tăblia patului masiv.

Entuziasmul aprinse licăriri de chihlimbar în ochii ei.

— Sunt planurile pentru un nou spital pentru femei şi copii în Bath. Domnul Crawford tocmai mi le-a trimis, împreună cu o listă a celor care ar accepta să doneze pentru construirea lui.

Simon se încruntă.

— Crawford, zici? Iar îţi scrie? Se pare că îţi cam ocupă din timp.

Timp pe care îşi dorea ca Sophie să îl petreacă alături de el, nu cu cel mai zelos dintre clerici.

Sophie îi aruncă o privire neînduplecată peste rama ochelarilor.

— Simon, nu fi aşa de nătărău!

El zâmbi larg şi se simţi ca un nătărău.

Sophie îl lovi uşor în bărbie.

— Lasă-mă să termin de citit scrisoarea, apoi putem să vorbim.

El îşi aranjă câteva perne în spate şi se relaxă, acceptând, pentru moment, să o lase să lucreze. Dar avea clar de gând să facă mai mult, nu doar să vorbească, de îndată ce Sophie termina cu ale ei.

Când ea se întinse după alte câteva foi, el o prinse de

încheietură, mângâind brăţara de coral pe care o purta.

— Mă bucur că ţi-ai recuperat brăţara, Puck. Pipăi mărgelele delicate. Ştiu cât înseamnă pentru tine.

Ea încremeni brusc. Instinctele lui, atât de conectate la tot ce avea legătură cu ea, se treziră deodată la viaţă. Îi privi atent chipul. Ea părea… vinovată.

— Sophie, ce s-a întâmplat?

— Ei bine, este vorba de brăţara mea, Simon…

Vocea ei rămase suspendată în aer. Schiţă spre el un zâmbet suspect de împăciuitor.

El oftă.

— Spune-mi pur şi simplu şi gata.

Ea aşeză cu grijă hârtiile într-o parte şi se întoarse spre el. Arăta de parcă stătea în faţa unui pluton de execuţie.

— Nu ţi-am spus întocmai adevărul despre furt. Nu brăţara mea de coral, ci brăţara mea de aur a fost furată – moştenirea familiei Stanton. O duceam la bijutier când Toby mi-a înhăţat săculeţul. Becky l-a pus să mi-o dea înapoi în noaptea în care am fost la teatru.

Îşi rosti în grabă cuvintele, de parcă le ţinuse în ea luni întregi.

Ceea ce şi făcuse.

— De ce nu mi-ai spus?

Ea tresări la tonul lui.

„La naiba!” Simon nu voia să pară supărat, dar pur şi simplu încremenea de fiecare dată când se gândea la primejdiile pe care le riscase pentru brăţara ei. Măcar acum purtarea ei aparent nebunească la Bath avea un sens.

— Am vrut, spuse ea, şi regretul i se simţi în glas. Dar nu puteam să suport ce o să credeţi despre mine tu şi toată familia. Toţi credeau că sunt neatentă şi înclinată spre necazuri. Trebuia să o găsesc înainte să afle cineva că dispăruse. Îmi pare rău, dar nu am putut să-ţi spun.

În spatele licăririi ochelarilor, ochii îi erau sfidători, dar trădau o urmă de vulnerabilitate care reuşea întotdeauna să îi atingă sufletul.

El o trase în braţele lui.

— Iubire, nu ai pentru ce să-ţi ceri iertare. Vina este a mea. Dacă nu aş fi fost aşa un îngâmfat ţâfnos, ai fi avut destulă încredere în mine încât să-mi ceri ajutorul.

Ea se ghemui mai aproape de el, toată numai dulceaţă şi feminitate. Dorinţa lui năvalnică de a o proteja – niciodată foarte ascunsă – se ivi cu toată forţa. La fel şi altceva, care răspunse cu înflăcărare la apăsarea sânilor moi şi a şoldurilor subţiri în trupul lui ce se încorda.

O rostogoli pe spate.

— Dar gata cu secretele, Sophie! Vorbesc serios. Dacă aflu că îmi mai ascunzi ceva, te pedepsesc.

Ea zâmbi, iar o arcuire ştrengărească de neastâmpăr i se desenă pe buzele pline.

— Şi cum ai de gând să-ţi duci la bun sfârşit pedeapsa, milord?

— În mai multe moduri, milady, murmură el şi începu să o gâdile.

Ea izbucni în râs şi îi dădu peste mâini. Încăierarea lor se transformă curând în alt fel de joacă, cea mai plăcută joacă pentru adulţi.

După un timp – un foarte fericit timp –, el se retrase dinăuntrul ei şi se lăsă pe spate, apoi o strânse în braţe. Îl epuizase, dar nu putu să nu îşi lase mâna să plutească peste sânii ei, în jos, peste pântecul fin…

El îşi întinse gâtul ca să îi privească trupul.

— Sophie, mi se pare mie sau te-ai făcut mai rotofeie? Din câte îmi amintesc, ai mâncat cam multe dulciuri de sărbători.

Ea îl ciupi de braţ.

— Simon, eşti o bestie!

— Au! Doamnă soţie, îţi jur că mă învineţeşti. El se ridică deasupra ei şi şterse încruntarea de pe chipul ei cu un sărut. Sophie, te-aş iubi şi dacă te-ai face la fel de mare ca soţia lui Jack Spratt.

— Nimeni nu ar zice că tu eşti prea subţire, cel puţin nu aici jos, mormăi ea şi se zvârcoli sub el.

După cum era de aşteptat, mădularul lui se trezi la viaţă.

El coborî şi îi sărută conturul generos al pântecului.

— Eşti cu atât mai moale aici, şi aici la fel. Îmi place.

Ei i se tăie răsuflarea.

— Simon, mai am să-ţi spun un secret.

El încremeni.

— E de bine sau de rău?

— Cred că e de bine. Ea şovăi. Aştept un copil.

Ceva i se dezlănţui în minte, apoi se simţi cuprins de o senzaţie asemănătoare cu bulele de şampanie. Se ridică peste trupul ei.

— Eşti sigură?

Ea încuviinţă din cap.

— Foarte sigură.

Simon îi cuprinse chipul între mâini şi se uită atent în cei doi ochi care îl priviră înapoi cu o încredere şi o dragoste perfecte. Nu ştia dacă inima lui putea să facă faţă unei asemenea fericiri fără să explodeze, dar avea o viaţă întreagă la dispoziţia alături de Sophie ca să afle.

— Acum, şopti ea când îşi înfăşură braţele în jurul gâtului lui, asta nu e mai plăcut decât o grămadă de cărbuni murdari?

Simon voia să râdă, dar bucuria îi puse un nod în gât.

— Este mai plăcut decât orice altceva, reuşi el să spună.

Şi vorbea foarte serios.

Sfârşit